ANDERS ROSLUND

TREI ZILE

CĂRȚI PUBLICATE ÎN PESTE 30 DE ȚĂRI

PESTE 4 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE

„O capodoperă. Un thriller brutal, captivant, inteligent. L-am citit cu sufletul la gură.“
Liza Marklund

BUZZ BOOKS

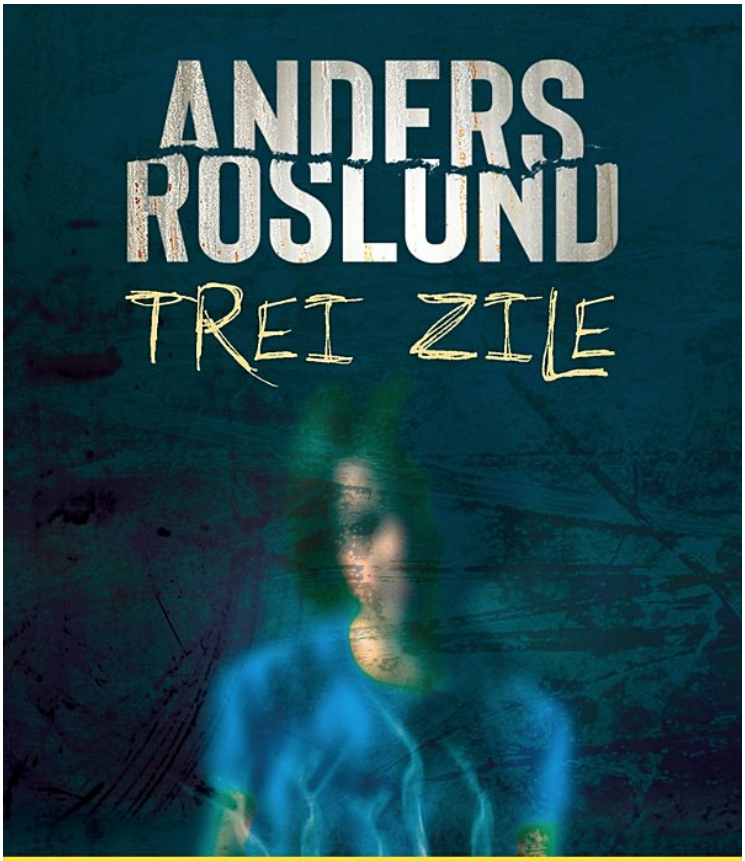

CĂRȚI PUBLICATE ÎN PESTE 30 DE ȚĂRI

PESTE 4 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE

„O capodoperă. Un thriller brutal, captivant, inteligent. L-am citit cu sufletul la gură."
Liza Marklund

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

ANDERS ROSLUND

TREI ZILE

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București
2020

Jamåhonleva

Anders Roslund

Copyright © 2019 Anders Roslund

Copyright traducere în engleză © 2020 Elizabeth Clark Wessel

Ediție publicată prin înțelegere cu Salomonsson Agency

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: *comenzi@litera.ro*

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Trei zile

Anders Roslund

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Ionel Palade

Copertă, tehnoredactare şi prepress: Bogdan Mitea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ROSLUND, ANDERS

Trei zile / Anders Roslund;

trad. din lb. engleză și note de Dana-Ligia Ilin. –

Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6179-1

ISBN EPUB 978-606-33-6675-8

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.; note)

821.111

ÎNAINTE

Am cinci ani.

Aproape cu exactitate.

Ştiu asta. Cinci ani şi câteva zile şi nopţi.

Încă pare că tocmai s-a întâmplat. Şedeam la masa din bucătărie cu mami de-o parte şi tati de cealaltă, iar Eliot şi Julia erau în faţa mea. Şi am stins dintr-o suflare cinci lumânări. Erau în mijlocul tortului meu şi erau roşii, aveau şi un pic de albastru, dar numai la capătul de jos, dacă te uitai foarte bine.

Câteva zile şi nopţi.

Îmi dreg glasul şi încerc să zâmbesc, aşa cum fac întotdeauna când cânt. E cântecul meu preferat. Mulţianitrăiască. Şi dacă îl cânt destul de tare, vocea mea sare din tavan şi din pereţi şi vine înapoi în braţele mele deschise, unde o înşfac şi o ţin zdravăn.

Mulţianitrăiască. Mulţianitrăiască.

Când cânt nu aud televizorul. Un spectacol pentru copii. M-am uitat la el aproape toată ziua. La fel ca ieri. Şi ieriul ieriului. Nu puteam s-o fac înainte. Dar acum pot.

Mă opresc din cântat, mă ridic, e greu să stau pe podea când picioarele mele vor să se mişte, ceea ce vor de multe ori. Ies ţopăind din living, care e atât de mare. Trebuie să am grijă aici, canapeaua e aproape nouă-nouţă, iar masa e făcută din sticlă. Dacă o ating, degetele mele lasă urme.

Ţopăi până în camera lui Eliot, unde el şade pe scaunul de la birou, cu lampa de birou aprinsă. Se face că citeşte, cu o carte deschisă în faţă. Dar *ştie* să citească, acum e în clasa a doua. În ultimele zile Eliot a devenit mai drăguţ. Probabil pentru că am împlinit cinci ani. Nu mai am patru ani, acum sunt mare. Ba chiar nu mă mai dă deoparte de la pista de curse, cea pe care o ţine sus, pe un raft, ca să nu pot ajunge la ea. Şi chiar m-a lăsat de două ori să câştig cu maşina albastră care are pe acoperiş o dungă galbenă. N-a mai făcut asta niciodată.

Întotdeauna ţopăi pe un singur picior. Doar un picior o dată. Şi dacă le folosesc pe amândouă, mă întorc şi o iau de la capăt. Eu am născocit asta.

Julia are în camera ei o casă de păpuşi. E tare veche. Şi n-am voie să pun mâna pe ea. Dacă pun, Julia fuge drept în camera mea şi înhaţă casa mea de păpuşi şi o zgâlţâie tare. Dar sora mea mai mare doarme. E pe burtă şi are capul întors în cealaltă parte. Julia nu poate vedea că am mutat la parter mobilele mititele, care ar trebui să fie la ultimul etaj.

Aici nu pot să ţopăi. O să mă vadă. Trebuie să mă furişez. Dacă Julia se trezeşte, dacă mă vede lângă casa de păpuşi, o să ţipe şi poate chiar o să mă smucească de braţ.

Mami şade pe un scaun din bucătărie, râzând un pic. Nu se aude, dar zâmbeşte când se uită la picioarele mele, care au cinci ani şi ţopăie. E voioasă de o vreme încoace, şi e aşa de frumos când mami râde, nu contează că stropeşti un pic podeaua când bei suc de portocale direct din cutie, ori dacă pui un pic de zahăr şi făină pe masa din bucătărie, pentru că vrei să coci ceva. Mă agăţ de marginea mesei şi mă aşez în poala lui mami. Întotdeauna e aşa de uşor să vorbeşti cu ea. Îmi place să-mi lipesc urechea de burtica ei şi să-i ascult vocea sunând înăuntru, adânc, înainte să iasă de acolo.

După ce şed în poala lui mami ţopăi pe un picior până la fotoliul de răchită din hol, care scârţâie, unde e tati. Lui îi place să şadă acolo, citeşte multe ziare şi e un pic mai linişte acolo, alături de haine şi umbrele. Ciulesc urechile. Da, aşa-i, e mai linişte. Şi fotoliul e aşa de mare, aproape ca un fotoliu tapiţat. Pot să mă înghesui alături de el. Cred că îi place când stau acolo. Poate în continuare să-şi folosească braţele ca să dea paginile ziarelor sale mari, care foşnesc.

Eliot, şi Julia, şi mami, şi tati. Cred că îmi place de ei chiar mai mult ca înainte. Pot să vorbesc cât de mult vreau. Şi ei ascultă.

E drăguţ să împlineşti cinci ani.

Chiar şi după câteva zile şi nopţi.

Cânt din nou. *Mulţianitrăiască. Mulţianitrăiască*. Cânt tare, foarte tare, ca să nu trebuiască să aud soneria. Sună din nou. Şi iar sună. Dar în cele din urmă mă opresc din cântat şi sar jos din fotoliul lui tati şi fug cât de tare pot. Stau pe vârfuri şi sar cât de sus pot. Abia reuşesc să prind zăvorul şi să-l răsucesc.

Mami m-a învăţat asta. Trebuie să încui uşa după ce intri. Zăvorul lucitor trebuie să stea aşa încât să arate ca o gură, nu ca un nas.

Şi pe el încerc chiar acum să-l răsucesc.

O uşă frumoasă.

Neagră, grea, din lemn sculptat într-un stil de la începutul secolului douăzeci. Se potriveşte cu sunetul discret al soneriei, care umple casa scărilor rotunjită, cu un mic ecou pe treptele un pic prea abrupte, cu tavanul înalt şi elegant şi cu tapetul înflorat, care e de un realism tot mai luxuriant la fiecare etaj. Ewert Grens, aflat la etajul trei al unui bloc de locuinţe din centrul Stockholmului, apasă pe sonerie pentru a treia oară.

− Cineva e acolo. Îl aud toată ziulica. Îl aud prin podeaua livingului, în hol, chiar şi în baie. De necrezut ce subţiri sunt pereţii în clădirea asta.

O voce enervantă şi ascuţită se aude din spatele lui. Grens nu se răsuceşte, nu răspunde, se mulţumeşte să sune a patra oară.

− Cineva cântă – probabil unul dintre copii, sunt sigur că au trei. Şi cred că ar putea să fie şi un televizor dat foarte tare. O ţine aşa de cel puţin două zile. Şi nu numai ziua, şi noaptea. Eu am fost cel care a sunat, locuiesc în apartamentul de deasupra.

Comisarul se uită, în sfârşit, în spate. Un bărbat un pic trecut de patruzeci de ani, cu braţele încrucişate, genul de om pe care îl detestă imediat, fără să ştie de ce. Genul care trage cu urechea pe la uşi.

− Mulţi ani trăiască.

− Poftim?

− Asta cântă copilul. *Mulţi ani trăiască*. Iar şi iar.

Vecinul a sunat din cauza sunetelor ciudate. Şi a sunat din nou când sunetele ciudate au devenit mirosuri ciudate.

− Acum o să vă rog să vă întoarceţi în apartamentul dumneavoastră.

− Dar eu sunt cel care…

− Da – şi aţi făcut ceea ce trebuie. Dar acum trebuie să vă întoarceţi la etajul de deasupra ca să mă pot ocupa eu de asta.

Grens aşteaptă până când e complet singur şi apoi mai apasă o dată pe sonerie, ţinând degetul un pic mai mult. Când uşa nu se deschide, se apleacă să se uite prin fanta pentru scrisori, dar înainte să reuşească cineva de pe partea cealaltă încearcă să răsucească zăvorul. Nu reuşeşte, dar încearcă din nou. Se aude un țopăit slab pe o podea de lemn.

− Poliţia.

Zdup, zdup, ca şi cum ar sări cineva.

− Poliţia. *Deschideţi*.

Un zăvor care este răsucit încet. O clanţă care pare să se mişte singură.

Lui Ewert Grens nu-i place să-şi folosească arma. Dar tot o scoate din tocul atârnat de umăr şi face un pas în spate.

Părul ei e foarte lung. Blond. El nu se pricepe la copii, dar, dacă ar fi să ghicească – fata are patru, poate cinci ani.

− Salut.

Are o rochiţă roşie. Cu pete mari pe piept şi pe burtă. Zâmbeşte, cu faţa mânjită şi ea, poate de la mâncare.

− Salut. Mama şi tata sunt acasă?

Ea face semn cu capul că da.

− Bine. Poţi să-i chemi?

− Nu.

− Nu?

− Nu pot să meargă.

Tare ciudat.

Cum se face că duhoarea aprigă, care dă buzna peste el, o duhoare cu care e atât de obişnuit, care l-a întâmpinat vag de cum a pornit pe scara frumoasă şi l-a asaltat iarăşi în clipa în care copila cu pete pe rochie şi pe faţă a deschis uşa – cum se face că nu conştientizează cu adevărat duhoarea decât când face câţiva paşi în hol şi stă în faţa unui bărbat prăbuşit pe un scaun, între cuier şi raftul pentru încălţăminte?

− Ăsta-i tati.

Are o gaură mare în partea dreaptă a frunţii. Împuşcat din faţă, de aproape, probabil cu un revolver şi un glonţ dur, de titaniu.

− Ţi-am zis.

Cealaltă gaură e un pic mai mică, glonţul a fost tras oblic, imediat sub tâmpla stângă.

− Vezi, nu pot să meargă.

Ewert Grens n-apucă s-o împiedice să sară în poala tatălui, să-i aşeze mâinile ţepene, neprimitoare, aşa încât să nu-i stea în cale, să se înghesuie între coapsa lui stângă şi braţul fotoliului.

− Vino aici.

− O să vorbesc cu tati.

− Vino la mine.

Grens n-a mai ţinut vreodată în braţe un copil de această vârstă. Şi sunt mai grei decât şi-a închipuit. O prinde de umeri şi o ridică cu blândeţe.

− Sunt mai mulţi?

− Mai mulţi?

− Eşti doar tu cu tati?

− Toată lumea e aici.

Mama ei şade pe un scaun în bucătărie. Pare să aibă ochii închişi, buzele încremenite într-un zâmbet. Două găuri de glonţ, la fel ca tatăl – frunte şi tâmplă. Zahăr şi făină pe hainele ei, pe masă şi pe podea. Se lipesc de tălpile pantofilor lui când merge. Grens se uită cel mai mult la tort, care stă neatins pe masa de bucătărie mare, cu cinci lumânărele stinse şi marţipan verde.

− E al meu. Tortul de ziua mea.

− Pare delicios.

− Eu am suflat în lumânări.

Fratele şi sora sunt exact acolo unde fetiţa a zis că sunt de mult timp. În camerele lor, sora întinsă pe pat, împușcată în cap; fratele, la birou, împuşcat în cap.

Sunetul ăla groaznic. Un televizor dat la maximum, un spectacol pentru copii. Ewert Grens îl închide.

Livingul tăcut pare mai gol.

Prea mult spaţiu pentru o duhoare mai crâncenă decât oricare mirosise vreodată.

Se aşază pe canapeaua de piele neagră, pe cât de lungă, pe atât de lucioasă, şi o pune pe copilă într-un fotoliu. Se uită îndelung la ea şi ea nu pare speriată, fredonează încetişor ceva.

− Ai o voce frumoasă.

− Mulţianitrăiască.

− Foarte frumos. Tocmai a fost ziua ta?

− Da.

− Ai cinci ani? Ca lumânările de pe tort?

− Şi câteva zile.

− Câteva zile?

− Şi câteva nopţi.

Ewert Grens se uită împrejur, trudindu-se să respire în continuare, lent şi calm.

Câteva zile şi câteva nopţi.

Atât timp a trăit fetiţa cu duhoarea.

ACUM

Partea întâi

Lui nu-i plăcuse niciodată vara.

Ceva care îi rodea pielea, ceva cu care lupta an după an, până ce, în cele din urmă, a încetat să lupte. Asta este. Căldura. Oraşul liniştit. Oamenii umblând în pantaloni scurţi, râzând prea tare.

Comisarul Ewert Grens stă lungit pe canapeaua tapiţată cu catifea reiată cafenie, cu dungile roase de mult, cu capul cuibărit pe cotiera joasă şi spatele adâncit în perne care erau de multă vreme mult prea moi, în vreme ce muzica aceea dulce, Siw Malmkvist care cânta anume pentru el cântece din anii ’60, curgea dintr-un difuzor vechi înghesuit în bibliotecă, între bibliorafturi care dădeau pe dinafară şi rapoarte de investigaţii voluminoase. Amândouă ferestrele erau deschise larg, dar, în ciuda faptului că era devreme, în casă şi afară era deja zăpuşeală, douăzeci şi şapte de grade. A încetat lupta când şi-a dat seama că nu e singur. Nu era singurul care nu putea suferi lunile iunie, iulie şi august. Dar ceilalţi nu luptau cu anotimpul – luptau cu oameni. Acea căldură cumplită se furişa în ei, îi hăituia, le distrugea hotarele, aşa că nu numai pe coridoarele închisorilor creştea numărul răzmeriţelor pe măsură ce căldura devenea mai apăsătoare, chiar şi în afara acelor ziduri realitatea se scofâlcea atunci când căldura apăsa de sus. Iar când se înteţesc bătăile inimii, la fel se întâmplă şi cu violenţa, la fel se întâmplă şi cu omorurile. Fusese detectiv cea mai mare parte a vieţii sale, şi trecuse mult timp de când putea să facă o pauză atunci când pe trotuare nu era nici un pic de zăpadă.

Un ciocănit încăpăţânat la uşa biroului său.

N-avea decât s-o ţină aşa, dacă poftea.

Avea gâtul ţeapăn şi dureros, picioarele îl dureau ca de obicei. Cel mai bătrân detectiv de pe acest coridor plin de praf, al doilea ca vârstă din întreaga poliţie. Şi iat-o, la nici şase luni distanţă, acea gaură neagră uriaşă care îl speria mai mult decât propriul pat de acasă, un hău în care un om cade cu capul înainte şi nu se mai opreşte niciodată din cădere. Singurul lucru la care nu voia să se gândească, dar nu se putea stăpâni.

Ciocănitul ăla afurisit. Nu se dădea bătut.

Mai mult de patruzeci de ani. Dumnezeule mare! Era aşa de tânăr când a pus prima dată piciorul în această clădire, convins deja că aici e locul lui. Aşa de tânăr, că nu-şi putea imagina venirea sfârşitului. Nu pentru că vrei tu, ci pentru că o societate din care n-ai vrut niciodată să faci parte a hotărât în locul tău sfârşitul.

− Ewert?

Acum nu mai era destul să ciocănească. Acum cineva striga pe gaura cheii.

− Ştiu că eşti acolo, Ewert. Intru. Indiferent ce zici.

Încă era culcat pe canapeaua de catifea roasă când s-a deschis uşa. S-a uitat la el, apoi s-a dus hotărâtă la casetofon, cu butonul lui roşu de oprire. Siw a amuţit. Cântecele dintr-o vreme mult mai simplă.

Mariana Hermansson.

Poate că singura persoană din secţia de poliţie pe care nu putea s-o facă să i se supună, care îl înfrunta întotdeauna şi care habar n-avea cum zâmbește şeful ei cu mândrie de fiecare dată.

− Spargere, Ewert.

Biroul ei era la celălalt capăt al coridorului. Începuse într-o vară, ca stagiară, şi el a avut grijă să fie angajată definitiv, în ciuda birocraţiei şi a numeroşilor candidaţi care pe hârtie păreau să fie mai potriviţi. Şi ajunsese să ţină la ea ca la fiica pe care n-o avea, la felul în care îi punea o mână fermă pe braţ când vorbea cu el, la felul în care cerea răspunsuri la întrebări pe care el nici măcar nu voia să le audă, la felul în care râdea de el, sau îl făcea să se simtă nesigur pe sine în singurul context în care se simţise vreodată sigur.

− Vreau să te uiţi şi tu. Acum.

El s-a ridicat pe marginea canapelei întinzându-se un pic şi a arătat spre biroul cu munţi de hârtii.

− Nu mă ocup de spargeri. Prea mulţi oameni mor în acest oraş. Şi asta, aşa cum bine ştii, îmi ocupă tot timpul.

N-avea să se dea bătută, ştia.

− Dalagatan, nr. 74.

− Da?

− Etajul trei.

− Şi?

− Apartamentul 1301.

I-a întins un plic şi el l-a privit, dar nu l-a luat.

− Şi biroul tău e aşa de înăbuşitor, Hermansson? Aerul condiţionat nu pare să funcţioneze.

Ea s-a aşezat alături, pe canapea, care era aşa de uzată, că s-au scufundat amândoi până la podea.

− O spargere, Ewert. Dar n-a fost luat nimic. Aşa că am lăsat-o deoparte. De vreme ce nici eu n-am *timp*.

A arătat cu capul spre hârtiile lui. Ştia cum arată biroul ei. Teancuri şi mai înalte. Şi încă pe atâtea pe podea.

− Am făcut ceea ce fac întotdeauna, i-am aruncat o privire, după care am pus dosarul înapoi în vârful teancului. Apoi am căutat rapid în RAR ca să văd dacă au mai fost raportate delicte la adrese din preajmă în ultimii ani.

Ewert Grens şi-a întins din nou oasele, dar fără să caşte. Nu era deplin conştient de asta, însă din clipa în care ea dăduse buzna acolo, îi oprise muzica şi începuse să-i vorbească în felul ei exigent – el zâmbea.

RAR. Raportul delictelor la o anumită adresă sau dintr-o anumită zonă. El era cel care o învăţase să înceapă de acolo.

− Şi?

− Nimic neobişnuit. Doar nişte jafuri. Mai multe abuzuri domestice decât ne-ar plăcea să credem în acele clădiri scumpe. Arestări pentru droguri. Şi câteva omucideri.

Ea s-a aplecat în faţă, cu plicul în mână, şi l-a împuns în piept până când a luat plicul.

− Dar nimic ce aş fi putut să leg de spargere. Nimic care ar putea să explice de ce sparge cineva un apartament din centru în plină zi, umblă pe acolo – şi pleacă fără să ia nimic.

− Pot să deschid iar uşa biroului meu, detectiv Hermansson? N-ai avea nimic împotrivă? Poate că are cineva o fereastră deschisă şi putem prinde un pic de curent. Sunt deja douăzeci şi şapte de grade. Şi se presupune că vom ajunge la treizeci şi două!

− Eram gata să ies din sistem. Să las iarăşi deoparte cazul, să-l pun între cele cincizeci şi şase de mii de cazuri nerezolvate din acest district. Şi după câteva luni i-aş fi recomandat lui Wilson să-l claseze.

Acum Ewert Grens îşi făcea vânt cu plicul, cu ochii închişi, încercând să aducă nişte aer pe funtea sa umedă – ea i l-a smuls din mână şi a scos un document, l-a pus pe măsuţa de cafea şubredă şi a arătat, nerăbdătoare, spre primele trei rânduri.

− Şi apoi am văzut asta. O notă chiar la capătul de jos al paginii. O atenţionare că există un caz mai vechi în arhiva restricţionată, disponibil doar pe hârtie. O investigaţie veche de şaptesprezece ani la aceeaşi adresă,

acelaşi etaj şi, dat fiind numărul apartamentului, până şi acelaşi apartament. Genul de investigaţie pe care o faci tu – când mor oameni în acest oraş.

Acum o asculta. Dar tot nu ştia despre ce vorbeşte.

− Nota. Atenţionarea.

> În cazul unui raport legat de Dalagatan, nr. 74, indiferent de clasificarea delictului, vă rog să-l contactaţi imediat pe inspectorul Ewert Grens.

− Tu ai scris asta, Ewert. Ai semnat.

Documentul stătea pe măsuţă între ei, degetele ei încă băteau pe rândurile la care voia ca el să se uite. Şi asta a făcut el – s-a uitat.

− Acum şaptesprezece ani?

− Da.

− Crimă?

− Da. Sau… de fapt, patru crime. Mama. Tatăl. O fiică. Un fiu.

Ciudat.

Felul în care funcţionează amintirea. Faptul că nu e acolo deloc până când este, până când revine şi te pocneşte cu toată forţa, împingând deoparte restul, cerând spaţiu.

Tot spaţiul.

Pentru că şi-a amintit.

Ewert Grens s-a aplecat pe fereastra deschisă în curtea interioară a secţiei de poliţie Kronoberg, unde colegii săi şedeau pe bănci ca acelea din parc, unii la soare, cu nasul şi obrajii roşii, alţii culcaţi la umbra unor copăcei, bând cafea din pahare de plastic maro.

Acea neliniște sufocantă.

Poate că era căldura care îi storcea trupul, îl făcea să nu-şi afle locul. Poate că era sudoarea care picura pe spinarea sa obosită.

Poate că era o fetiţă care ţopăia într-un picior, mânjită pe faţă cu mâncare, stârnind cu picioruşele cea mai cumplită duhoare de la cel mai cumplit loc al crimei pe care îl văzuse vreodată – încăperile în care erau membrii familiei ei moarte.

Lui Ewert Grens îi plăcea să se plimbe agale pe străzile din Stockholm, întotdeauna îi plăcuse, încă de când Anni era lângă el, ținându-l strâns de mână. În acest moment, circulaţia haotică de dimineaţă era plină de claxoane şi trecea pe lângă el în vreme ce grăbea pasul în jos, pe panta abruptă din parcul Kronoberg. Se vedea reflectat în apă de pe podul Sankt Eric. Zumzetul de pe Odenplan era înlocuit treptat de liniştea de pe Dalagatan.

Şaizeci şi patru şi jumătate. Încă şase luni. Apoi cineva avea să-i ia locul în birou, să se instaleze acolo ca acasă, să deschidă uşa lui când cineva bătea la ea. Aşa cum el luase biroul de la cineva de care nu-şi mai amintea nimeni. Exişti o vreme. După care nu mai exişti. Pensia dată de poliţie este una dintre cele mai bune, se zice, şi unii dintre colegii săi plănuiau să iasă pe uşa aceea de fier greoaie în clipa în care împlineau 61 de ani şi să nu mai privească înapoi.

Să se desprindă cu totul.

Să devină absolut nimic.

El a hotărât într-o zi că temerile care îl rodeau sunt urâte şi fără sens, a hotărât că s-a săturat. Îşi irosise destul din viaţă încovoiat sub povara celor întâmplate deja. Dar, cu toate astea, în ultima vreme nu prea putea să doarmă, nici măcar pe canapeaua sa îmbrăcată în catifea reiată, ale cărei perne prea moi îl făceau, de obicei, să se simtă ţinut în braţe şi, prin urmare, îi îngăduiau să se odihnească.

Pentru că acum, iat-o din nou. Teama. Fiindcă asta era tot ce avea. Nu dorea nimic altceva, nu cunoştea nimic altceva, nu cunoştea nici măcar pe cineva din afara acestor ziduri – nu dorise niciodată, nu tânjise după altă viaţă.

Alte câteva minute în jos, pe trotuarele din Vasastan, unde clădirile stăteau una lângă alta, înghesuite şi greoaie, cu ferestrele mari urmărindu-l pe el. Până când a ajuns la uşa pe care scria 74, pe care o lăsase în urmă cu atâţia ani înainte, dar încă şi-o amintea.

Acea scară rotunjită, treptele inegale, tavanul elegant, tapetul mereu înflorind.

Şi la etajul trei îl aştepta aceeaşi uşă masivă. Dar de această dată cu zgârieturi în jurul încuietorii, foarte proaspete, cu aşchii care atârnau şi încă nu se înnegriseră.

A poposit acolo, cu ochii închişi, respirând cu grijă – încercând să prindă acele mici bufnituri din piept, din apropierea inimii, ritmul inegal şi agitat care îi amintea de picioruşele unei fetiţe de cinci ani.

− Salut.

O femeie blondă, aproape la fel de înaltă ca el, între patruzeci şi cincizeci de ani.

− Sunt Ewert Grens, comisar în Poliţia Municipală. Sunt aici pentru acea spargere.

Privirea ei nu s-a clintit din ochii lui – vigilentă, aproape ostilă.

− Oamenii dumneavoastră au vorbit deja cu mine despre asta.

− Aşa este. Însă eu…

− O femeie, un pic mai tânără, după voce era mai tânără, mi-a pus întrebări la care i-am răspuns. Nu pricep – am mai avut o spargere, nu aici, la casa mea de vacanţă, şi poliţia n-a mişcat un afurisit de deget, cu toate că au golit casa şi v-am sunat de mai multe ori. Şi acum… mă căutaţi de două ori când n-a fost luat nimic?

− Detectivul Mariana Hermansson a vorbit cu dumneavoastră la telefon. Dar eu am vrut să văd cu ochii mei.

Acei ochi care îl urmăreau.

− Ei bine, în acest caz, vreau să vă văd insigna.

Buzunarul interior al hainei, cutie din piele neagră.

Legitimaţie, insignă de metal. Şi, ca să fie sigură, i-a dat şi cartea de vizită, cu funcţia şi numărul de telefon şi o adresă de e-mail pe care aproape că n-o ştia el însuşi pe de rost.

− Scrie că sunteţi comisar.

− Da.

− Acum sunt şi mai nedumerită. Un comisar? Care se ocupă de o spargere…

Femeia a ridicat din umeri, s-a tras înapoi şi cu unul dintre braţele bronzate i-a făcut semn să intre.

− … n-a fost nici măcar un jaf, nici o pagubă, şi toate bunurile mele, chiar dacă împrăştiate, erau încă aici.

Din nou acea amintire.

Cerând spaţiu, împingând tot restul deoparte.

În hol, un scrin vechi şi o oglindă mare cu rama aurită erau înlocuite de un fotoliu şi un bărbat cu ziarul în poală şi două găuri de glonţ în cap. Livingul

cu masa din lemn de pin s-a preschimbat într-un televizor care transmitea desene animate cu sonorul la maximum. Iar bucătăria goală, sclipind de curăţenie, a devenit una cu pete lipicioase de mâncare, în care o fetiță se căţăra în poala mamei sale moarte.

Ewert Grens s-a uitat la femeia care îl primise în casă şovăielnic, încercând să se concentreze pe gura ei când îi răspundea la întrebări – buze care s-au transformat în lumânări roşii de pe un tort de aniversare care stătea încă pe masă, neatins. Ea i-a spus ceea ce ştia deja, ceea ce scrisese Mariana în raportul său. Cineva intrase prin efracţie într-o zi lucrătoare, între 8:30 şi 11:00. Uşa de la intrare avea zgârieturi vizibile, făcute cu o unealtă de metal dur, iar conţinutul dulapurilor, şi bufeturilor, şi sertarelor era aruncat pe podea. Însă cutia cu bijuterii, un portofel cu destui bani în el, calculatoarele noi şi tablourile scumpe de pe pereţi, toate erau neatinse – nici măcar nu erau amprente în stratul subţire de praf de pe rame.

Nimic nu fusese deteriorat.

În afară de o bucată de podea. L-a condus într-unul dintre dormitoarele copiilor. Sau care fusese unul dintre dormitoarele copiilor cu mult timp înainte.

− O folosim drept cameră de oaspeţi. Când ne-am mutat, era limpede că aparţinuse cuiva tânăr. Asta a fost… păi, acum şaisprezece ani şi jumătate. Aveam de gând şi noi să fie cândva camera unui copil. Dar… mă rog.

Grens s-a uitat în ochii femeii şi a văzut o fulgerare de suferinţă pentru un copil care n-a venit pe lume. Ştia cum este, şi uneori suferea şi el din această cauză. Lucrurile nu ies întotdeauna aşa cum plănuieşti.

− Şi uite aici, domnule detectiv. E singurul loc… acolo, în spatele scaunului, vedeţi? Au ridicat un pic podeaua.

El şi-a amintit că acolo era un pat, lipit de peretele care avea o fereastră, şi fata mai mare zăcea cu faţa întoarsă în acea direcţie. Acum era o canapea-pat cu dungi albe şi albastre, şi l-a izbit o dorinţă bruscă şi copleşitoare să se culce acolo, pur şi simplu, şi să-şi termine somnul care îi fusese întrerupt.

− Vedeţi şi dumneavoastră.

Femeia a împins deoparte canapeaua şi o măsuţă şi a dat deoparte un colţ al preşului.

Pe Ewert Grens l-a durut piciorul când a îngenuncheat pe podeaua de lemn. L-a durut şi mai tare când şi-a lăsat trupul greoi pe podea ca să se uite mai bine.

O scândură scoasă, ruptă în trei locuri, aşchii ascuţite.

Dedesubt era o gaură cu patru laturi, un pătrat aproape perfect decupat în cimentul care alcătuia tavanul altcuiva.

A măsurat-o cu degetele şi a evaluat-o la patru centimetri pe patru.

Un spaţiu în care nu era nimic.

Ceva stătuse acolo. Timp de şaptesprezece ani. Ceva care acum dispăruse.

Căldura aia afurisită.

Ewert Grens a ieşit dintr-o clădire frumoasă pe o uşă frumoasă, încercând din răsputeri să-i facă loc trupului său mătăhălos în aerul dens şi alunecos. Douăzeci şi şapte de grade deveniseră douăzeci şi opt şi ţinteau spre douăzeci şi nouă. Şi-a scos haina, şi-a descheiat cămaşa şi a mers cu paşi mici.

Mersese în acest fel şi ultima dată, cărând în braţe o copilă.

Grens şi-a amintit şi a înghiţit în sec. Avea impresia că acea gaură goală – patru centimetri pe patru, care i-a scăpat lui şi tuturor tehnicienilor criminalişti – era în gâtul lui, apăsându-i pe stomac, o cavitate, o cutie goală, un înveliş care nu mai conţine ceea ce fusese acolo atât de mult timp.

Atunci fusese mai răcoare. Spre sfârşitul toamnei. Purta altă haină gri, şi ea, după câţiva paşi, şi-a lăsat căpşorul pe pieptul lui, a închis ochii şi a lăsat zilele şi nopţile în care aşteptase ca morţii să-i răspundă să se topească în somn. Un poliţist tânăr care fusese chemat la locul faptei s-a luat cu o maşină de patrulare după bărbatul care şchiopăta, cu o copilă în braţe, a oprit lângă el, a coborât geamul şi i-a spus lui Grens să se oprească, să deschidă portiera din spate şi să intre în maşină. Grens a mormăit ceva şi a mers mai departe. Odensgatan, Sankt Eriksgatan, Fleminggatan. Capul copilei apăsa mai tare pe umărul lui, ochii ei erau încă închişi. Atât de încrezătoare, şi-a zis, poate că era felul acela de încredere pe care nu-l putea simţi el niciodată.

Astăzi a urmat acelaşi traseu, mergând spre intrarea în secţia de poliţie Kronoberg, unde un paznic aflat într-o cuşcă de sticlă i-a făcut semn din cap detectivului care stătea întotdeauna până târziu, mult după ce seara devenea noapte şi licărirea calculatoarelor fusese stinsă. Detectivul care de obicei dormea în biroul său, sub o pătură subţire, pe o canapea acoperită cu catifea reiată cafenie, în loc să se ducă în apartamentul în care locuia singurătatea. Grens a luat un pahar cu cafea fără lapte de la automatul din hol, înghesuit între xeroxul nou şi un fax de modă veche. Apoi, şapte paşi până în biroul său. Ca întotdeauna, a dat drumul muzicii; erau casetele pe care făcuse propriile mixaje. Siw Malmkvist a început iar să cânte pentru el, *Tunna Skivor, 1960, original Everybody's Somebody's Fool*. S-a aşezat la birou, şi-a răsucit într-o parte şi în cealaltă piciorul şi trunchiul, dar n-a reuşit să găsească o poziţie confortabilă, aşa că s-a culcat pe canapea şi s-a tot răsucit.

Poate că era căldura care îl irita iarăşi.

Poate că era cutia cea goală, cu lungimea şi lăţimea de patru centimetri.

S-a ridicat iute şi a plecat din birou.

Praful era şi mai vizibil ca de obicei pe coridor, şi-a mai luat un pahar cu cafea fără lapte, s-a îndreptat spre lift şi a trecut de biroul ei, al femeii care cerea răspunsuri, care îl citea ca pe o carte deschisă.

− Ewert?

El nu s-a oprit.

− N-am vreme acum.

Mariana a năvălit pe coridor, strigând în vreme ce el apăsa pe butonul liftului.

− Nici eu n-am.

S-a apropiat de el.

− Dar vreau să ştiu.

− O să ştii. Mai târziu. Şi tu, şi Sven.

− Un jaf? Şi n-a fost furat nimic? Şi totuşi, văd pe tine că…

− Mariana Hermansson?

− Da?

− *Mai târziu*.

El s-a răsucit, liftul tocmai venise.

− Patru omoruri, Ewert?

Nu se dădea bătută. Uşa s-a deschis şi el a intrat în lift.

− Şi acum acelaşi apartament? Acelaşi anchetator? Şi după ce merge la locul faptei e vizibil… da, vizibil, nu există alt cuvânt mai bun – tulburat?

S-au uitat fix unul la altul.

− Ewert? Spune-mi.

El stătea în lift şi ea afară.

− Am crezut că am făcut doar o greşeală. Dar e clar că am mai făcut una.

− Greşeală?

− L-am lăsat să scape pe omul care i-a omorât – întotdeauna am fost convins de asta. Dar s-a dovedit că mi-a scăpat şi o gaură din podea.

− Acum m-ai băgat cu totul în ceaţă.

− Şi nu-mi place asta, Hermansson – nu-mi plac lucrurile nerezolvate.

− Ce vrei să spui?

− Că în acest moment asta mă priveşte numai pe mine.

*

Trei etaje mai jos. Mai răcoros. Mai întunecat. La fel de prăfuit. Grens a ieşit din lift şi s-a îndreptat spre o uşă gri care era mai lată decât toate celelalte. Arhiva. Rafturi, şi cutii, şi dosare. Şi în ele, undeva, erau cele patru decenii petrecute de el printre criminalii din Stockholm, cercetarea făptaşilor şi victimelor, care îşi transformă reciproc vieţile pentru totdeauna. Era acolo un raft pe care obişnuia să-l evite – îşi ferea ochii când trecea pe lângă el, avea grijă să privească oriunde, în afară de acel loc. O anchetă privind femeia care fusese întreaga sa lume şi care dispăruse în sine după ce capul i-a fost strivit de roţile dubei de poliţie pe care o conducea el. În prezent se uita la raft, uneori chiar se oprea acolo. Aşa cum cuteza acum să meargă la mormântul ei, crucea albă pe care era săpat numele ei, ba chiar lua o cană agăţată de un robinet ruginit din apropiere şi uda un tufiş înalt cu flori pe care îl plantase pentru că îi plăcea numele – *kärleksört*[1]. Ea zăcea în mormânt aşa cum zăcea în acele cutii cafenii din arhivă. *Anni Grens* scria pe carton. Şi-a plimbat blând degetele peste cerneala neagră, a scris în aer numele ei. Apoi a mers mai departe, adâncindu-se în arhivă, pe lângă rafturi şi alte Anni.

Până în fund, la peretele de sticlă de acolo.

A aşteptat în faţa unui gemuleţ care a fost ridicat un centimetru de un bărbat de vârsta lui, care se holba la el prin ochelari mici şi rotunzi.

− Trebuie să văd o înregistrare din programul de protecţie a martorilor.

Era un dosar pe care puţini aveau voie să-l vadă, pentru care trebuise să facă o cerere şi să primească o adeverinţă, să fie înregistrat ca să-l poată consulta. Înregistrările erau ţinute într-o încăpere împreună cu toate celelalte documente secrete depozitate de la SÄPO, Interpol şi Programul de Protecţie a Martorilor.

− Ewert Grens? Nu ne-am văzut de mult.

Arhivarul nu părea prea bucuros să-l vadă. Nu se plăceau unul pe altul. Niciodată nu se plăcuseră.

− Registrul cu programul de protecţie a martorilor, cum am zis. O anchetă veche, care n-a fost închisă. Aş vrea să verific ceva.

Grens a pescuit un plic folosit din coşul de gunoi, a luat pixul atârnat de ghişeu cu o sfoară, a scris pe el numărul din arhivă şi l-a împins prin crăpătură.

− Hmmm.
− E vreo problemă?
− Scrisul tău. Nu-i prea uşor de citit.
− Scrie…
− Văd ce scrie, Grens.
Arhivarul a tastat ceva şi şi-a mijit ochii spre monitor.
− Da…
Alte câteva clicuri.
− … pare să fie aici.
− Bine. Păi, atunci…
− Dar am nevoie de legitimaţia ta. Ştii regulile.
Grens ştia. Aceeaşi poveste de fiecare dată.
De obicei, cam în acest moment Grens începea să ridice vocea, gâtul şi faţa i se înroşeau de furie, o venă începea să i se zbată aproape de tâmplă. Dar nu şi azi. Ewert Grens a răsuflat adânc şi şi-a lipit legitimaţia de geam, ca s-o vadă arhivarul care îl cunoştea de treizeci şi cinci de ani. Şi a părut că bărbatul de dincolo de geam a zăbovit un pic prea mult – dezamăgit de abaterea de la rutină şi de această lipsă a conflictului –, apoi şi-a potrivit ohelarii şi, cu un bip electric, a deschis o uşă asigurată şi a dispărut în încăperea fără ferestre din spatele său, apoi s-a întors repede cu un dosar albastru şi verde, pe care l-a împins prin crăpătură.
− Ştii regulile, Grens.
− Ştiu regulile.
− Atunci ştii…
− Ştiu asta, la fel ca ultima dată când am scos documente secrete – pot să le iau doar dacă jur să le copiez pe toate şi să le trimit la presa de scandal.
A dat să plece.
− N-o să te dezamăgesc, promit.

Coridor, lift, coridor.
Şi cu fiecare pas pe care îl făcea, dosarul albastru cu verde pe care îl ţinea în mâini devenea mai greu, aroape ca un căpşor care se odihnea pe umărul său.
Automatul de cafea. Al treilea pahar. Apoi biroul său, şi *Tunna Skivor*, şi dosarele de pe masa de lucru.

S-a uitat la ele îndelung, mai întâi din dreptul ferestrei, apoi dinspre debara, apoi de la canapeaua îmbrăcată în catifea reiată şi, în cele din urmă, din uşa biroului.

Zăceau acolo.

Privindu-l, la rândul lor.

S-a apropiat cu un pas.

A pus o mână tremurătoare pe dosarul de deasupra. Nu dorise niciodată să se întoarcă la acele picioruşe care ţopăiau şi la acea duhoare ca nici o alta.

L-a deschis şi a dat cu ochii de prima pagină.

„Iarba iubirii“ - *genus* Hylotelephium

Un dosar albastru. Destul de gros. Numărul de arhivă scris cu creionul. Ştampilat în colţul din dreapta sus, cu tuş negru decolorat.

Programul de protecţie a martorilor.

Ewert Grens s-a lăsat pe spate pe canapeaua afundată, a sorbit din paharul de plastic cu cafea, apoi a luat patru teancuri de foi capsate.

Raport:

Şapte file de la Comisia Poliţiei din Stockholm.

Protocoalele anchetei:

Patru file de la Brigada Tehnică.

Raportul autopsiei:

Douăzeci şi două de file de la secţia de medicină legală din Solna.

Ancheta preliminară:

Cincizeci şi patru de file ale anchetei sale.

S-a uitat prin cameră. Ea dormise chiar acolo. Chiar pe canapeaua pe care şedea el acum.

Pe atunci, catifeaua reiată arăta mult mai bine, dungile erau încă întregi şi fetița a dormit având drept pernă haina lui făcută ghem. Somn adânc. Chiar cu sforăieli. Probabil pentru prima oară după câteva zile.

Luni, 23 octombrie, la ora 16:51, detectivul Grens a plecat spre Dalagatan, nr. 74.

S-a aşezat lângă ea, încercând să desluşească ce spunea în somn, de câteva ori aproape că a mângâiat-o pe obraz, dar de fiecare dată s-a înfrânat şi a potrivit mai bine haina de ploaie cu care era învelită. Ştia ce trebuie să facă, ceea ce învăţase să facă atunci când s-a pregătit la FLETCH, o bază militară din sudul Georgiei. El şi Erik Wilson s-au dus acolo ca să înveţe tot ce trebuia să ştie despre programul de protecţie al FBI. În esenţă, era invers faţă de felul în care opera poliţia suedeză, încercările lor stângace de a ascunde foşti membri ai bandelor din suburbiile cu ciment turnat peste tot ale Stockholmului în tabere de vară izolate şi pustii din adâncul pădurilor suedeze. Două zile. Atât rezistau de obicei aceşti posibili martori. Acolo nu aveau cu ce să-şi umple timpul, în afară de panică. Întunericul şi tăcerea, combinate cu teama că vor fi uciși de fosta lor bandă, îi distrugeau.

Conform plăcii de pe uşă, apartamentul aparţine familiei Lilaj. Apartamentul, alcătuit din cinci camere şi o bucătărie, a fost cercetat. Luminile erau aprinse în toate camerele.

Modelul american de protecţie a martorilor. Grens l-a copiat. Încă dinainte să se încheie cercetarea locului faptei, a dus fetița din biroul lui într-o casă sigură care îşi merita cu adevărat numele.

Bărbatul a fost găsit în hol, şezând într-un fotoliu amplasat între raftul pentru pălării şi cel pentru încălţăminte. Femeia era pe un scaun în bucătărie, aproape de masă. Sora mai mare a fost găsită culcată pe o parte în dormitorul A. Fratele era aşezat pe un scaun la birou în dormitorul B.

O fată care încă nu putea să priceapă că familia sa dispăruse şi n-o să se mai întoarcă niciodată şi căreia nu i s-a îngăduit nici măcar să ia cu ea un obiect din viaţa sa anterioară, viaţa care fusese întregul ei univers. Nimic. El a hotărât că ea avea să rămână în viaţă.

Să supravieţuiască.

Astfel încât trecutul ei să nu devină niciodată viitorul ei.

Mirza Lilaj, Diellza Lilaj, Eliot Lilaj şi Julia Lilaj au fost duşi la serviciul medico-legal.

Ţinând din nou fetiţa în braţe, s-a dus la cumpărături în cartierul lui, prin care nu mai umblase de mult. Mgazine cu haine pentru copii. Magazine cu jucării. Serviciul Omucideri a aprobat în doar câteva ore cheltuielile, care nu fuseseră bugetate, nici incluse într-un centru de cost. Rochiţe noi. Pantofiori noi. Bentiţă nouă. Şi asta a încântat-o. Mai ales cele două păpuşi noi şi căruciorul roşu. Ca şi cum ar fi fost cadouri.

Toate victimele au fost declarate decedate la ora 18:23.

Să nu rămână nimic care s-o lege de trecut.

Ultimul lucru pe care l-a scos din valiza pe care un poliţist tânăr avusese grijă să o umple în apartamentul ei era o fotografie făcută într-un studio.

Un fundal albastru.

O mamă, un tată şi cei trei copii ai lor zâmbind spre aparatul de fotografiat.

Mirza Lilaj, Diellza Lilaj, Eliot Lilaj şi Julia Lilaj au primit numerele de depozitare 2003-369380, 2003-369381, 2003-369382, 2003-369383. Pentru identificare există doar acele numere.

Un buncăr. Probabil că e cea mai bună descriere a subsolului din Östermalm. În anii în care s-a ocupat de programul de protecţie a martorilor, i-au permis să clădească prima locuinţă sigură în stil american. Până la urmă, a rămas singura, când fondurile au fost redirijate spre alte activităţi, mai la modă. Un buncăr mobilat ca un mic hotel, cu chicinetă, paturi, televizor şi rafturi pline de cărţi. Nu-şi închipuise că primul musafir avea să fie cineva prea tânăr ca să fi învăţat să meargă cu bicicleta, un copil fără familie.

Rezumatul constatărilor:

− La puţin timp înainte să survină decesul, Mirza Lilaj, Diellza Lilaj, Eliot Lilaj şi Julia Lilaj au suferit răni de glonţ în cap care corespund punctului de intrare 1, punctului de intrare 2, punctului de intrare 3, punctului de intrare 4, punctului de intrare 5, punctului de intrare 6, punctului de intrare 7, punctului de intrare 8, de pe diagramă.

Iată de ce programul alcătuit de el cu atenţie n-a funcţionat la început aşa cum plănuise. Îşi imaginase un loc pentru martori adulţi, în care aceştia să fie ascunşi şi păziţi până când depun mărturie la proces, după care aveau să fie escortaţi până într-un alt oraş şi să primească alt nume, un nou cod numeric personal şi o nouă poveste a vieţii.

− Există probabilitatea ca aceste răni de intrare să se fi produs cu două zile înainte de data examinării.

De asemenea, cu implicarea altor autorități, crease proceduri pentru a obţine noi dosare şcolare, noi referinţe de muncă, şi stabilise să fie plătit un stipendiu la paisprezece zile o dată – nelăsând niciodată vreo urmă, având în vedere că orice tranzacţie poate fi urmărită şi orice informaţie poate fi cumpărată oricând, oriunde. A trebuit ca aceste rutine să fie ajustate de urgenţă pentru a crea noi certificate de naştere, pentru a scoate certificate pentru lecţiile de înot şi pentru a documenta în mod credibil frecventarea unei grădiniţe.

− Numărul total al rănilor indică clar intenţia de omucidere.

Ewert Grens a închis dosarul albastru şi l-a împins deoparte. Informaţii care aparţineau unei fete aflate în viaţă. A luat dosarul următor, verde – care conţinea ceea ce se întâmplase cu ea după aceea. După crimă. După stabilirea traiectoriilor balistice ale rănilor şi depozitarea în sertare frigorifice.

După moartea lor.

S-a ridicat în picioare, cu dosarul strâns în mâini în vreme ce umbla de colo colo prin birou.

O copilă de cinci ani care era vie. Care a supravieţuit. Pentru că cineva i-a îngăduit? Ori pentru că cineva a ascuns-o? S-a ascuns singură? S-a ghemuit undeva şi a ascultat cum singurii oameni în care avea încredere sunt executaţi pe rând, ţinându-şi răsuflarea fără măcar să ştie de ce? O fi priceput că a fi descoperită însemna moartea?

O întrebase, însă n-a primit răspunsuri, pentru că nu avea capacitatea de a le formula.

Şi acum el ştia şi mai puţin.

Grens s-a uitat în curtea secţiei de poliţie, aşa cum făcea adesea. Soarele se mişcase, o parte din trotuar şi câteva bănci erau la umbră, dar căldura zăbovea acolo. Şi-a iţit capul pe fereastră, rezemat cu coatele de pervaz. Treizeci de grade. Fără aer condiţionat. Nu aştepta cu nerăbdare încercarea de a adormi la noapte, cu o temperatură minimă de douăzeci şi două de grade, o aşa-numită noapte tropicală.

Dosarul verde, viaţa ei, ceea ce s-a întâmplat după aceea.

L-a luat în mână, nu era greu, n-avea cum să fie.

Extras de înregistrare cu noul ei nume. Noul cod numeric personal. Documente foto ale înfăţişării sale schimbate. Noul ei oraş, adresă, persoană de contact, tutori. Noua ei viaţă.

Ewert Grens a plecat de la fereastră, unde nu era de găsit răcoarea, şi s-a întors pe canapeaua sa îmbrăcată în catifea reiată. Pe coperta dosarului verde scria cu negru, cu un dreptunghi negru în jur.

Program de protecţie a martorilor

L-a deschis. Şi a încremenit.

O hârtie A4 albă, goală.

Încă o coală, şi alta.

Şi încă una.

Întregul teanc era alcătuit din hârtii albe, goale.

Un dosar din cea mai restricţionată arhivă a secţiei de poliţie – care *părea* atât de gros cât se presupunea că trebuie să fie.

Dar orice o fi fost în el, dispăruse. Înlocuit. De nimic.

Noua ei viaţă.

Cineva o luase.

Gol.

Întocmai ca unele părţi din amintirile lui.

Ewert Grens îşi amintea duhoarea, greutatea trupului ei, cum arăta când dormea într-un pat cumpărat de curând din locuinţa sigură – o floricică frumoasă cu părul încâlcit. Dar nu-şi putea aminti numele ei.

Amintirile lui erau acum la fel de goale ca amintirile ei de atunci.

− Cine a mai venit?
− Unde să vină?
− La petrecerea de ziua ta.

O interogase cu grijă. Încercând în fiecare zi să ajungă tot mai aproape de adevăr. Ea n-a pomenit niciodată atacul, împuşcăturile, uciderea. Nici măcar nu pricepea că familia sa dispăruse. Reprimase totul. Se descurcase cu trauma extremă prefăcându-se că merge mai departe.

− Era ziua ta. Ai împlinit cinci ani. Şi ai avut un tort foarte frumos. Aşadar, cine ţi-a cântat?
− Mami. Tati. Julia. Şi Eliot.
− Şi mai cine?
− Nimeni.
− Cred că a mai venit cineva.
− Nu.
− Unul sau doi oameni care nu au fost invitaţi?
− Nimeni altcineva.
− Dar dacă tu…
− Păpuşica. Aceea cu hăinuţa roşie lucioasă şi pantofiori albi. Dă-mi-o, Ewert. Tu poţi s-o iei pe cea cu cizme albastre. Hai să ne aşezăm lângă casa de păpuşi. De data asta poţi să iei etajul, şi eu o să iau parterul.

Ea se închisese. Trăsese obloanele. Calendarul ei pornise de la început. Când a dispărut din viaţa lui, după o lună, l-a îmbrăţişat şi i-a şoptit că acum are treizeci şi două de zile şi cinci ani. Ca şi cum acei cinci ani ar fi fost cu totul altceva.

Grens îşi amintea şi furia sa.

Unul dintre puţinele cazuri pe care a trebuit să le abandoneze, cu toate că era sigur că a găsit ucigaşul.

Un rahat pe care l-a prins şi l-a azvârlit într-o celulă din Kronoberg. L-a ţinut acolo şaptezeci şi două de ore, atât cât putea s-o facă în mod legal. Şi în timpul interogatoriului, acel rahat vinovat ba râdea dispreţuitor, ba minţea sau se uita în podea sau şuiera că n-are nimic de spus, în vreme ce Grens şi colegii lui scotoceau toate colţişoarele posibile. În cele din urmă, au pierdut lupta cu ceasul care ticăia. Un afurisit de rahat vinovat, temut de toată lumea, care îşi zicea „Regele“ Zoltan. Când s-au scurs cele trei zile, a râs şi mai tare de lipsa lor de martori şi dovezi materiale. În clipa în care a fost eliberat, s-a dus direct la aeroport, a plecat din ţară şi nu s-a mai întors niciodată.

Fetiţa al cărei nume Grens îl uitase l-a văzut pe ucigaş. Era sigur de asta. Un martor în stare de şoc, care într-o zi s-ar putea să-şi dea seama de ceea ce văzuse. Criminaliştii au găsit păr şi urină într-unul dintre dulapurile din apartament – urme care corespundeau cu ADN-ul ei. Acolo fusese ascunsă. Făcând pipi pe ea. Şi din acel unghi, cu uşile dulapului deschise un pic, ar fi putut să vadă bine cel puţin două dintre crime.

Ewert Grens s-a dus la fereastră.

S-a aplecat.

Şi a scos un strigăt de furie.

Ştia ce înseamnă asta.

Cineva a luat documentele din arhiva păzită, a citit primul dosar, cel cu investigaţia preliminară, şi şi-a dat seama că există un martor, apoi l-a citit pe al doilea şi a aflat ce s-a întâmplat cu fetiţa după ce a plecat din locuinţa sigură şi de lângă Grens. Cineva ştia cum arată ea, care îi este noul nume, în ce oraş a ajuns, cărei familii îi fusese încredinţată. Cineva a luat documentele şi le-a înlocuit cu hârtii goale, ca să nu se afle. Şi acum putea să completeze uciderea unei întregi familii şi să-şi şteargă toate urmele.

Grens a strigat din nou, în zăpuşeala din curte.

Viaţa fetei, acum mare, era în primejdie.

De fapt, ar putea să fie deja moartă.

Partea a doua

Era locul perfect. O fundătură într-un cartier mărginaş din sudul Stockholmului, mărginită de clădiri somnoroase cu trei etaje ai căror locatari aveau venituri medii, speranţă de viaţă medie, educaţie medie, o amestecătură de tineri şi bătrâni, născuţi în Suedia sau veniţi mai târziu. În acea după-amiază, Piet Hoffmann mergea în sens invers acelor de ceasornic pe o rază de două sute de metri, care constituia limita externă a apărării lor. Verifica cele optsprezece camere de supraveghere de pe acel traseu, amplasate în casa scărilor şi în garaje, pe stâlpi de iluminat şi pe acoperişuri – fiecare activată de senzori de mişcare. Verifica plăcile de înmatriculare ale vehiculelor pe care nu le mai văzuse, ca să ştie dacă proprietarii lor locuiau în acea zonă sau aveau dosar la poliţie. Compara harta mintală de ieri – la care nu mai avea acces altcineva, harta pe care o memorase, cu drumurile oficiale şi căile de fugă neoficiale, cine se ducea undeva şi de ce – cu felul în care arătau lucrurile astăzi. Nimic nu părea suspect, nici un avertisment despre o ameninţare iminentă. Pe drum spre intrarea singurului bloc-turn s-a oprit la camera de supraveghere numărul 14 şi a întors-o un pic spre stânga, ca să readucă în cadru un unghi mort. Baza sa era la numai un drum cu liftul până la etajul opt, o garsonieră cu chicinetă, dar era destul.

− Am terminat pe ziua de azi. E totul în ordine?

A rămas în holul mic, privind un agent de securitate înconjurat de o mare de ecrane care se uita de la o imagine în direct la alta, uneori dând înapoi câte una ca să se asigure că nu e nimic ieşit din comun.

− Totul e în ordine, şefule.

Piet Hoffmann s-a dus la fereastră, a ridicat un pic storul şi a mai cercetat o dată fundătura. Întâi s-a uitat la apartamentul de la etajul doi, cu perdele albe şi o veioză voluminoasă aşezată pe pervaz, între două ghivece cu plante. Adăpostul temporar al unei femei în jur de patruzeci de ani, care avea nevoie de o locuinţă sigură de nivelul doi, căreia i se dăduse un nou cod numeric, singurul nume pe care i-l ştia el. Dacă ridica storul un pic mai mult, vedea apartamentul de la etajul trei, cu perdele roşii şi luminiţe decorative vesele. Refugiul unui bărbat în jur de treizeci de ani, de nivel trei, împuşcat o dată şi a cărui viaţă era ameninţată de propriii fraţi. Iar cu

două uşi mai jos – acum a împins storul în sus cu totul –, în spatele unor perdele albe care erau un pic prea dantelate, un cuplu mai vârstnic care se ascundea în ultimele luni, fiind martor în procesul unei bande nu prea unite, însă extrem de violente de adolescenţi dintr-o suburbie vestică. Erau cu toţii aici, aşteptând noi identităţi şi o locuinţă pe termen mai lung, iar el era plătit cu şaisprezece mii de *kronor* pentru fiecare zi în care le oferea protecţie profesionistă. Fireşte, paznicii cu experienţă, echipamentul tehnic şi armele moderne nu erau ieftine, însă prin faptul că a ales să-i pună laolaltă, astfel încât un singur paznic să poată veghea asupra lor, şi a închiriat şi echipat el însuşi locuinţele lor, a obţinut o structură de afaceri foarte profitabilă pentru Hoffmann Security Inc.

− Bună, iubita mea soţie.

Nu era departe de casă, dar de cum a ieşit din lift şi s-a îndreptat spre maşină, a sunat acolo aproape fără să-şi dea seama.

− Bună, iubitul meu soţ.

Lucrurile mergeau tare bine. Poate că mai bine ca oricând. Nu-şi amintea să se fi simţit aşa nici măcar la începutul iubirii lor. Cu o mare excepţie – nu o mai minţea pe Zofia, nu se mai infiltra în rândurile mafioţilor trimis de poliţia suedeză, nu-şi mai risca viaţa sau pe cea a rudelor în fiecare zi, în fiecare oră, în numele altora. Ba chiar lucra cu vechea sa firmă de securitate – numai că acum nu mai era doar o acoperire pentru infiltrarea sa. Acum era o companie reală şi îşi folosea abilităţile dobândite în vechea viaţă ca să-şi câştige pâinea bine şi cinstit.

− Zofia?

− Da?

− Sunt… un pic îngrijorat.

− Nu trebuie să fii.

− Ştiu – dar nu mă pot stăpâni. Mă macină. Şi dacă ea…

− Piet? Ascultă-mă. *Ea. Este. Perfect. Sănătoasă.*

Considera ineficientă îngrijorarea inutilă. Supravieţuise prin faptul că planifica mai meticulos, îşi făcea mai bine temele, era mai bine pregătit decât oricine ar fi fost cel pe care îl observa, îl urmărea, îl înfrunta. Şi apoi – Zofia făcuse controlul prenatal de şase luni. N-a fost nevoie decât de atât. Ca să-l copleşească o îngrijorare iraţional de intensă pentru copil.

− Ea ar trebui să fie în stare să se răsucească de pe spate pe burtă şi de pe burtă pe spate. Să se ridice în şezut ţinându-se de mine sau de doctor. Să

gângurească, să găsească o jucărie pierdută, să treacă un obiect dintr-o mână în alta. Şi, Piet – *e în stare*.

O surioară. În orice moment, mintea sa îl putea readuce alături de patul de spital, ţinând mâna Zofiei în vreme ce contracţiile îi răvăşeau trupul.

Viaţă normală, Piet. Ai jurat că nu te mai infiltrezi în vreo organizaţie criminală, gata cu moartea, cu haosul, cu fuga.

Îşi amintea exact cum arăta ea când a spus-o atât de bine.

Trupul meu a hotărât. Încă un copil. După ce am încercat atâta vreme şi am crezut că n-o să se mai întâmple. Vârsta mea, asta am crezut… dar nu era asta. Tihna. N-a mai trebuit să trăim aşa. M-am destins, Piet. Încă un copil, nu ştiu, sună aproape răsuflat, dar e ca şi cum pruncul ar fi… un simbol pentru toate astea. Al jurământului tău. Al noii noastre vieţi.

− Nu ţi-ai făcut niciodată asemenea griji pentru Hugo şi Rasmus.

− Ştiu, Zofia.

− Şi ea e mult mai precoce şi mai îndrăzneaţă decât am fost noi.

− Ştiu şi asta.

Neliniştea care îl strivea, că doctorul ar putea să descopere altceva. Ceva ce ei nu văzuseră. Şi nu era din cauză că era prima fată, sau mezina familiei. Era din cauza lui. Şi-a dat seama că nimic nu poate fi considerat de la sine înţeles. Totul are un sfârşit. Ar fi fost mult mai uşor să trăiască în continuare cu minciunile, să trăiască cu ele până când nu-şi mai putea aminti unde se sfârşeşte minciuna şi începe adevărul. Până când nu mai ştia cine este el.

− Piet – ne vedem diseară.

− Dă-i un pupic pentru mine.

− Îţi trimite şi ea unul.

Un drum cu maşina de zece minute. Asta era tot. Apoi era în Enskede, cu casele lui de periferie, cu grădină şi două maşini în garaj. Căminul lor. Acolo s-au mutat când Zofia a rămas însărcinată pentru prima oară.

Era cald în maşină chiar şi cu geamurile coborâte. Neobişnuit în această ţară, temperaturi mari, umiditate mare, şi nu era decât prima săptămână din iunie. N-avea rost să-ţi ştergi fruntea cu mâneca, pentru că era deja udă. A parcat în faţa porţii ruginite şi a zăbovit un pic, asta era cea mai bună parte a zilei sale.

Dacă se întindea un pic, îl putea vedea pe Hugo de cealaltă parte a gardului viu neîngrijit, jucând fotbal cu copiii vecinului, cu genunchii înverziţi de iarbă şi obrajii îmbujoraţi. Şi prin fereastra bucătăriei zărea

conturul unui cap cârlionţat, Rasmus care se juca cu figurinele la masa din bucătărie.

Piet Hoffmann a tras adânc în piept aerul cald şi umed.

Sigur că avea îndoieli când şi când.

Trântise uşa în urma lui, intrând într-o nouă viaţă.

Uneori ar fi vrut s-o deschidă iar.

Să simtă. Aşa cum simţea. Adrenalina curgând vijeliios prin el, imposibil de oprit, inima bătând agresiv.

Când şi când, trecutul îl căuta şi-l ispitea cu răsfăţurile lui. Uneori, după ce băieţii mergeau la culcare, şedea pe canapea cu Zofia şi recunoştea cât de mult tânjea după încă o tură. Doar una. Nu pentru bani. Pentru adrenalină, senzaţia de plutire. Să simtă un pic mai mult, să trăiască un pic mai mult. Un intermediar, asta voiau ei când trecutul a venit după el. Un garant pentru două părţi. Cel mai recent, să mijlocească un târg între un fabricant de metamfetamină din sudul Sloveniei şi o importantă reţea criminală din centrul Suediei. Singura lui sarcină avea să fie să garanteze pentru ambele părţi, să fie de faţă în timpul stabilirii acordului şi să fie bodyguard în prima călătorie. Era greu s-o facă pe Zofia să înţeleagă cât de frustrant era să vadă că aceste roluri le primesc traficanţi de două parale care nu sunt nici pe departe la fel de buni ca el, să-i vadă cum adună bani uşor câştigaţi din misiuni simple.

Însă de fiecare dată când ajungea acasă, ca acum, înainte să trebuiască să se uite în ochii lui Hugo şi Rasmus, era sigur că făcuse alegerea cea bună.

Şi Luiza. Privirea ei era la fel de calmă şi intensă.

Luiza, care în curând trebuia să dovedească faptul că poate să gângurească şi să găsească o jucărie.

Şi apoi, ştia că, dacă îl mai prind vreodată încălcând legea, aveau să-i dea pedeapsa maximă. Va trebui să vadă de după gratii cum cresc băieţii şi fata.

Fără misiuni, fără arme, fără moarte.

Doar asta.

O casă, un cămin, o familie.

Asta era acum viaţa lui.

− Salut.

Piet Hoffmann a deschis uşa; cu doar câţiva ani înainte Rasmus ar fi venit în goană la el cu braţele deschise. Acum, fiul său cel mic era aşa de cufundat în joc, că nici măcar n-a răspuns.

− Rasmus, amice? Bună. Am venit.

− Sunt în bucătărie, tată.

Oglinda din hol părea să-l privească. A trebuit să se răsucească. Şi acolo era. Înţepenit între rama de lemn şi sticlă. Un bilet pe care nu scria nimic, doar o inimă mare şi roşie în mijloc. A reuşit să-l emoţioneze chiar şi după atâţia ani. Zofiei îi plăcea să-i lase bileţele pe ici, pe colo, uneori pe pernă, când dădea deoparte aşternutul, sau în servietă, când îşi despacheta lucrurile într-o cameră de hotel, pe undeva, din nou singur. Sau în frigider, când lua un pachet de unt. Cândva, acele mesaje de iubire modeste îi păreau o revendicare, şi voia să scape de ele. Acum tânjea după acele bileţele. Se simţea dezamăgit când nu erau pe undeva.

Îi plăceau al naibii de mult. Îi plăcea *ea* al naibii de mult.

Rasmus şedea în celălalt capăt al laturii scurte a bucătăriei, acela era întotdeauna locul său, indiferent în ce lume trăiau, indiferent în ce casă îi târa tati după el. Băiatul de opt ani a ridicat privirea când sunetul paşilor s-a îndreptat de pe hol spre bucătărie, dar nu s-a oprit din jocul cu figurinele, mai ales cea cu o burtă foarte rotundă, pălărie roşie, picioare albastre şi braţe galbene.

− Bună, amice.

− Bună, tati.

− Ce faci?

− Mă joc.

− Asta văd – dar *de-a ce* te joci?

− Cu noua mea figurină.

− Da, şi…

− Tati – nu pricepi.

Hoffmann s-a uitat la figurina din plastic cu pălărie roşie şi picioare albastre, care sărea departe de toate celelalte culcate pe masă, a urmărit-o cum se dă peste cap şi mormăie ceva şi şi-a dat seama că fiul său avea dreptate. Nu pricepea.

− *Mister Potato Head*.

− Ce?

− E altă figurină pe care o am, tati. Sus, în camera mea. Asta nu-i una dintre ele – dar e ca *Mister Potato Head*. N-am mai avut niciodată un de-asta. Ca lumea, nu?

− Foarte ca lumea.

Făina era într-unul dintre dulapurile suspendate, sarea pe blat, ouăle, laptele şi untul în frigider. Clătite. Nu dădeau greş niciodată.

− Ţi-e foame, Rasmus?

− Dacă le faci în aparatul pentru gofre. Vreau clătite în pătrăţele.

Aparatul pentru gofre. Clătite în pătrăţele. Asta a început anul trecut. Hoffmann încă nu înţelegea de ce, sau de unde a apărut, dar dacă de asta era nevoie ca să-i facă să mănânce, atunci aşa aveau să fie făcute clătitele. A găsit aparatul într-unul dintre dulapurile de jos, a deschis fereastra şi a strigat.

− Hugo?

Sunetul înfundat al unui picior care lovea o minge de cealaltă parte a gardului viu şi un băiat de zece ani triumfând când mingea a intrat în poarta improvizată.

− Da, tati!

− Ţi-e foame? Clătite?

− În pătrăţele?

− Da.

− Atunci mi-e foame.

Piet Hoffmann era pe cale să închidă fereastra, când s-a răzgândit, s-a aplecat afară şi a strigat din nou.

− Şi voi, ceilalţi? Şi vouă vă e foame?

Ceilalţi doi jucători din meciul de fotbal improvizat voiau şi ei clătite în pătrăţele, aşa că Hoffmann a făcut destul aluat pentru cinci persoane.

− Vrei să aşterni masa, Rasmus?

− Mmmm.

Fiul cel mic nu-l asculta. Noua figurină de plastic sărea de zor pe masa din bucătărie ţinută în mâna lui. Mereu un nou personaj din vreun desen animat abia apărut. În cei doi ani în care Piet Hoffmann a lucrat în vestul Africii, venea acasă o dată la trei luni şi de fiecare dată nu uita să aducă cel mai popular personaj-jucărie.

− Bine, Rasmus. Aştern eu masa. Dacă îţi iei de pe ea lucrurile.

− Încă un minut.

− Acum, amice.

− Trebuie numai să mă duc întâi la baie. Apoi le adun.

Rasmus a făcut câţiva paşi, dar apoi a luat-o la fugă – aşa era întotdeauna, dacă îşi părăsea jocurile şi intra în lumea reală o făcea în fuga mare.

Hoffmann a zâmbit, era ceva atât de vulnerabil, aproape frumos, în faptul că poţi să laşi realitatea cu totul în mâinile altcuiva. A luat din bufet cinci farfurii şi pahare, a obosit să-l aştepte pe Rasmus să se întoarcă şi a început să mute jucăriile pe o banchetă de lângă sobă. Dar când a ajuns la cea nouă, cea asemănătoare cu *Mister Potato Head*, care în lumea imaginară a lui Rasmus sărea atât de sus, Piet Hoffmann a simţit un junghi în piept. Un junghi pe care nu-l mai simţise de mult. O împunsătură în zona inimii, care însemna că se apropie necazurile.

Figurina de plastic stătea în mâna lui.

Şi îi simţea greutatea.

Nu era deloc din plastic.

A ridicat-o de câteva ori, cântărind-o, şi a presupus că are treizeci de grame.

Apoi a cercetat-o mai atent.

I-a scos pălăriuţa roşie. I-a scos picioarele albastre şi braţele galbene.

Nu putea să fie... Şi totuşi era.

Se simţea furios, îngrozit.

Nu acesta era felul în care voia să regăsească acel flux de adrenalină.

Ţinea în mână o grenadă.

Cu miez din TNT şi bile de oţel, ca să pună capăt oricărei vieţi din apropiere.

Fiul lui cel mic se jucase cu moartea îmbrăcată ca o jucărie, aici, la masa lor din bucătărie.

Era furios.

Era îngrozit.

Furie.

Groază.

Fiul lui, care îi încredinţase siguranţa sa, care îi încredinţase întreaga sa lume, stătuse aici jucându-se cu moartea.

O grenadă de mână. Transformată într-o jucărie.

Piet Hoffmann o ţinea în mână. Şi-a plimbat degetul mare peste suprafaţa dură, peste ridicătura din partea de sus. O minge mică, ovală, cu înveliş metalic, cu explozivul îndesat înăuntru şi un mic dop legat de un detonator care, în clipa în care era tras afară, ducea la un cablu detonator şi toţi cei care se nimeriseră să fie în preajmă aveau să mai aibă de trăit cinci, sau patru, sau uneori doar trei secunde.

Furie. Groază.

Două laturi ale aceleiaşi emoţii.

Înainte era mult mai uşor.

Înainte, când alegea furia şi mânia, orice spaimă care îşi croia drum înăuntru putea să fie folosită, transformată în mai multă agresivitate. Psihologii de la şcoala lui, apoi de la casa de corecţie şi, în cele din urmă, din închisoare, o numeau cu toţii *lipsă de control al impulsurilor*. Ziceau că era motivul pentru care el prefera violenţa. Dar nu era deloc adevărat. Violenţa nu era decât o unealtă bună. Dacă o foloseai corect. Şi aşa făcea el, stăpânea violenţa care venea atât de firesc. Până ce, în cele din urmă, Zofia şi copiii au fost siliţi să plătească pentru asta. Până când iubirea şi încrederea au făcut ca viaţa să fie mult mai complicată şi au deschis uşa spaimei.

Spaima că ar putea să-i piardă pe oamenii care însemnau pentru el mai mult decât el însuşi.

L-a auzit pe Rasmus trăgând apa la WC, l-a auzit spălându-se pe mâini.

Piet Hoffmann a cântărit iar grenada, aproape fără să-şi dea seama, săltând-o în palmă. În ultimii ani avusese de-a face cu mai multe din astea decât ar fi fost normal, primise oferte pentru ele de la relaţiile sale de pe piaţa neagră, piaţa grenadelor crescuse în ultima vreme. Avea acolo ochi şi urechi – plătea pentru informaţii de bună calitate, pentru că erau bunul său de preţ în domeniul securităţii şi se demodau repede. Era extrem de

important să rămână la curent cu viaţa pe care n-o mai ducea, cu toate că uneori şi-ar fi dorit.

Chiuveta din baie scârţâia când deschideai robinetul la maximum, ceea ce Rasmus făcea întotdeauna, cu toate că n-avea voie. Apa se năpustea ca o ploaie torenţială, şi de aceea era aşa de uşor de observat când închidea robinetul.

Grenadele de felul celei pe care o ţinea în mână Hoffmann erau aduse ilegal în ţară în cutii de câte zece. Erau destinate folosirii în luptă, dar erau, de asemenea, alegerea evidentă a unei bande suedeze care avea de gând să se înarmeze până-n dinţi. Ideale pentru o armată de băieţi cu puţini bani, fără antrenament cu armele de foc, al căror scop era să pară periculoşi fără să trebuiască să plătească pentru urmări. Spre deosebire de armele de foc, grenadele de mână nu necesitau cunoaştere preliminară, preţul lor era un fleac, cinci sute de *kronor*, iar puştii de paisprezece ani a căror treabă era să le arunce nu erau obligaţi să fie acolo când ele explodau. Mergeau până la o fereastră pe care le-o arăta căpetenia bandei, aruncau grenada cât de tare puteau, o ştergeau de acolo pe motoreta lor şi o auzeau de departe cum explodează. Nu erau siliţi să vadă ce au făcut, nu erau siliţi să aibă în minte priveliştea braţelor şi picioarelor sfârtecate.

S-a auzit un clic când Rasmus a închis uşa băii. Lipăitul picioruşelor pe drumul scurt înapoi în bucătărie. Înapoi la ceea ce Rasmus credea că e o jucărie.

− Tati… ce…

− Vino încoace, Rasmus. Şezi lângă mine.

− … ce ai făcut? Tati! Mi-ai distrus jucăria cea nouă!

Piet Hoffmann a tras scaunul cel mai apropiat.

− Rasmus, dragule, te rog, fă ce ţi-am spus.

Rasmus nu l-a ascultat. S-a repezit la masă. Totul fusese împrăştiat.

Pălăria jucăriei noi. Braţele. Picioarele.

Şi Rasmus a început să plângă.

Lacrimile mari i se rostogoleau pe obraji, aşa cum fac câteodată.

− Al meu… *e al meu*! Nu înţeleg, tati. De ce ai…

Hoffmann nu şi-a lovit niciodată copiii, îşi jurase să n-o facă niciodată. Aşa încât copiii săi n-au încercat niciodată să-l lovească. Dar acum Rasmus a făcut-o.

Cu pumnişori de opt ani.

Direct în pieptul tatălui.

Piet Hoffmann a aşteptat următoarea lovitură şi l-a prins de braţ, l-a tras lângă el şi l-a apropiat cu de-a sila de pieptul pe care fiul tocmai îl lovise. L-a ţinut în braţe strâns, dar nu exagerat, până când băieţelul s-a liniştit, în cele din urmă.

− Îmi pare rău.

− Nu-i nimic.

− Nu. Îmi pare rău, tati. Dar nu pricep de ce… Nu înţeleg. De ce ai făcut-o? De ce mi-ai distrus…

Apoi a început iar să plângă. Un nou fel de lacrimi. Acestea nu erau nici de furie, nici de dezamăgire. Doar de tristeţe.

− Îmi pare rău, Rasmus, dar nu te mai poţi juca cu el.

− Dar vreau să mă joc. Şi e al meu.

− De acum încolo nu mai e. E al meu. O să am eu grijă de el. Dar mai întâi trebuie să mă ajuţi, Rasmus. Trebuie să-mi spui exact cum a ajuns la tine. De unde vine. Cine ţi l-a dat.

Rasmus s-a îndepărtat un pic de pieptul lui Piet. Ca să poată privi drept în ochii tatălui său.

− Eşti supărat.

− Nu, nu sunt supărat.

− O văd. Şi o aud. Ai acea voce, tati. Cu toate că eu n-am făcut nimic.

Spaima.

Asta era ceea ce auzea fiul său.

Şi o confunda cu furia.

− Poate că sunt… un pic supărat. Dar nu pe tine. Sunt supărat pe altcineva.

− Pe cine?

− Asta o să mă ajuţi tu să aflu.

Rasmus s-a îndepărtat un pic mai mult, acum se desprinsese de el. Şi Hoffmann i-a dat drumul.

− Bine. O să te ajut. Dar greşeşti, tati.

− Greşesc?

− Jucăria era *a mea*. Numele meu era pe plic.

− Rasmus – ce tot spui acolo? Care plic?

− Cel din cutia de scrisori.

− Care cutie de scrisori?

− A noastră. Din faţa casei.

Fiul lui Piet Hoffmann s-a dus la fereastra bucătăriei şi a împuns cu degetul spre poartă, şi alee, şi cutia de scrisori neagră, cu litere albe, colţuroase, pe ea. Pictate de Hugo în ziua în care a învăţat să scrie ambele lor nume de familie.

KOSLOW HOFFMA
NN

− Întotdeauna mă uit în ea când vin acasă. Şi mereu nu sunt decât chestii pentru tine şi mami. Mereu, mereu, mereu. Dar azi n-a fost aşa. Pentru că acolo l-am găsit. Noul meu personaj. Cu numele meu pe el. Pentru Rasmus şi Hugo. Aşa scria. Iar Hugo aproape că nu se mai joacă cu ele. Aşa că *este* al meu. A *fost* pentru mine.

− Era…

Acum Piet Hoffmann s-a dus şi el la fereastră şi s-au uitat amândoi la cutia de scrisori.

− … într-un plic?

− Da.

− Cum?

− Cum adică, cum?

− Rasmus, se presupune că mă ajuţi. *Cum* stătea acolo?

− Ţi-am spus. În cutia de scrisori, într-un plic. Ca atunci când primeşti ceva prin poştă. Chiar nu ştii nimic, tati?

Piet Hoffmann i-a mângâiat fiului său obrazul, bărbia, i-a prins căpşorul cu amândouă mâinile şi l-a ţinut cu blândeţe, aşa cum ţii cel mai drag lucru din lume.

− Mă duc la cutia de scrisori. Să văd cu ochii mei. Mai spune-mi o dată, Rasmus, cum arăta când ai venit acasă şi ai deschis cutia. Înainte să scoţi ceea ce ai crezut că e pentru tine.

− N-am crezut doar. *Era* pentru mine.

− Rasmus?

Rasmus a oftat. Un pic prea tare şi dramatic. Aşa cum credea că trebuie să oftezi atunci când ai de explicat ceva care e la mintea cocoşului. Lui Hoffmann i-a mers la inimă acel oftat. Fiul său cel mic începuse deja să-şi revină.

− Arăta exact ca întotdeauna. Scrisori. Reclame, cred.

− Şi?

− Mă uitam prin ele. Toate celelalte erau pentru tine. Sau pentru mami. Şi apoi l-am văzut, cam într-o parte. Un plic desfăcut. Era cafeniu. Şi…

− Desfăcut, Rasmus?

− Ca şi cum cineva ar fi privit înăuntru. Sau nu l-a închis foarte bine? Am văzut imediat figurina. Dar întâi am citit ce scria pe plic. Numele meu şi al lui Hugo. Asta-i tot. Aşa că *am avut voie* s-o scot.

− Mai era ceva? Alături?

− Tu nu mă asculţi, tati? Tu primeşti o grămadă de chestii, scrisori, cataloage, tot timpul, şi vreau şi eu asta într-o zi, când o să am cutia mea de scrisori, şi…

− Nu asta am vrut să zic. Mai era altceva *în plic*?

− În afară de figurină?

− În afară de figurină.

Rasmus a amuţit. Gândindu-se, se uita la cutia de scrisori şi încerca să-şi amintească ceva despre care nu ştiuse că va trebui să-şi amintească. Se străduia cu adevărat. În vreme ce Hoffmann lupta cu tot ce-l sfâşia pe dinăuntru, încercând să nu-şi lase fiul să vadă în ce hal de speriat era, sau furios, sau orice o fi fost ceea ce simţea în acelaşi timp.

− Nu ştiu.

− Un bilet? O scrisoare? Un mesaj? Alături de jucărie?

− Nu ştiu.

− Eşti sigur, Rasmus?

− Am luat doar figurina. Asta voiam. Bine?

Piet Hoffmann a luat cu el grenada când a pornit pe cărarea din grădină pavată cu dale pătrate spre poarta ruginită şi cutia de scrisori neagră cu litere albe. Departe de băieţelul său. Cu toate că nu era nevoie. Acum ştia asta. O examinase mai atent şi îşi dăduse seama că îi lipseşte miezul exploziv. Persoana care o transformase în jucărie şi o pusese în cutia lor de scrisori făcuse asta ca să-i sperie. Cablul detonator şi declanşatorul fuseseră deşurubate şi explozivul scos. Fără ele nu era o grenadă de mână. Doar un ghemuleţ de TNT.

Să-i sperie. Acesta era scopul ei.

Să scoată miezul înainte de trimitere. El însuşi făcuse asta în altă viaţă. Un avertisment dat cuiva care se presupunea că trebuie să plătească, sau care ar

fi făcut mai bine să nu depună mărturie, sau care ar fi făcut mai bine să iasă din afacerea cu droguri.

Hoffmann a strâns în mână ovalul de metal.

Un avertisment.

De ce?

Poarta a scârţâit ca de obicei, apoi au mai fost câţiva paşi lungi până la gard. Cutia de scrisori atârna acolo. Exact în locul în care o bătuse în cuie, cu ajutorul lui Hugo, care avea atunci patru ani şi rostise cu mândrie numele lor de familie iar şi iar, pentru oricine ar fi ascultat.

Poate că ar trebui să securizeze zona.

Dar să sperii pe cineva, cum ar fi să-i trimiţi un avertisment, are un scop. Ar trebui să-l facă pe primitor să înceapă să se gândească, să cântărească mesajul, să înceapă să fie de acord să facă ceea ce trebuie.

A ridicat capacul cutiei şi s-a uitat înăuntru.

Arăta aşa cum spusese Rasmus. Patru scrisori. Un ziar gratuit. Un teanc de reclame.

Şi în spate de tot un plic cafeniu desfăcut.

Hoffmann a luat pliantele, ziarul, cele patru scrisori de la municipalitate, impozite, factura de electricitate şi ceva de la Ikea. A mai rămas plicul cafeniu. Pe când ieşea îşi luase din hol mănuşile de iarnă şi acum şi le-a tras pe mâini. Un pic prea groase, îi stânjeneau mişcările, dar erau pentru cazul în care ar fi vrut să caute amprente.

Pentru Rasmus şi Hugo

Asta scria pe plic. Întocmai cum îi spusese Rasmus.

Fără timbru sau ştampila poştei şi nimic pe spate.

A lărgit deschizătura cu degetele înmănuşate.

Era ceva înăuntru. O bucată de hârtie albă. Scrisă cu aceleaşi litere ca pe plic.

A scos-o cu grijă şi a citit propoziţia, care nu avea decât trei cuvinte scurte.

Ştim cine eşti.

A dormit un pic între orele două şi trei. Şi încă un pic în jurul orei patru şi jumătate. O noapte lungă. Din cele despre care crezuse că nu va mai avea. Încordat. Complet pregătit. Cu umanitatea redusă la instinct. Să aştepţi, să supraveghezi, să protejezi. În vreme ce ai grijă ca aceia pe care îi protejezi să nu observe sau să înţeleagă.

După ce a găsit grenada pe masa din bucătărie şi biletul bătut la maşină în cutia de scrisori, Piet Hoffmann şi-a petrecut restul după-amiezii şi seara ca să inspecteze casa, grădina şi împrejurimile. Dar n-a găsit nimic ieşit din comun. Între timp, a luat legătura cu toţi cei care îi mai rămăseseră dintr-o viaţă petrecută în lumea interlopă, întrebându-i pe cei care ştiau întotdeauna, pe cei care lansau ameninţările şi cei care le primeau, dar tot nu s-a putut apropia de un răspuns. A îmbrăţişat-o pe Zofia ca întotdeauna când a venit acasă, s-a jucat cu Luiza, care trecuse toate testele la controlul de la şase luni, l-a verificat pe Hugo la testul de engleză şi l-a ascultat pe Rasmus repetând prima parte a unei piese în care juca. Şi apoi s-a întins în pat alături de amândoi băieţii şi le-a citit până au adormit. Nici un cuvânt despre furia sau spaima sa. Zofia, desigur, a observat ceea ce n-ar fi trebuit şi l-a întrebat care e problema, dar el s-a ferit să-i răspundă. Mai târziu, când erau doar ei doi pe canapea, cu câte un pahar de vin în mâini, ea l-a privit aşa cum numai ea putea, iar el s-a ascuns după scuza că el şi Rasmus avuseseră o dispută pe tema unei jucării şi probabil că asta a observat ea, şi le părea rău amândurora, ca întotdeauna după acel soi de conflicte. Jurase că n-o va mai minţi niciodată, dar s-a uitat în ochii ei, şi ea l-a citit ca pe o carte deschisă, era sigur de asta.

− Nu vreau, tati.

Hugo n-avea decât zece ani, dar părea deja adolescent. Mare, mic. Clar, neclar. Sigur, nesigur. În acest moment era culcat în pat, cu pătura trasă peste cap, şi nu voia să se scoale.

− Hugo – trebuie.

− Nu, nu trebuie. Stau acasă singur tot timpul. Azi avem o jumătate de zi liberă. Asta înseamnă că pot să dorm cât vreau.

− Nu astăzi. Tu şi Rasmus veniţi cu mine la serviciu, şi apoi vă duc cu maşina la şcoală, după masa de prânz.

− De ce?

− Nu-ţi pot explica. Dar aşa stau lucrurile.

− Mami ştie?

− Mami a plecat deja. Cu Luiza. S-au dus la un grup de studiu pentru părinţi – nu se întorc decât diseară. Şi azi nu poţi rămâne acasă singur. Zece minute. Apoi vreau să te văd îmbrăcat şi la parter, lângă Rasmus.

A tras pătura în jos până a zărit un pic din fruntea lui Hugo. A sărutat-o, apoi a coborât cele două etaje până la subsol.

Voia să zbiere.

Nu.

Mami nu ştie.

Pentru că n-o s-o silesc să aibă de-a face din nou cu trecutul meu.

Zofia, care de obicei îşi petrecea zilele lucrătoare la aceeaşi şcoală cu băieţii, predând spaniola, franceza şi polona, era acum în concediu de maternitate – tocmai când ar fi putut să fie folositor. Zofia, care pusese un nou bilet cu o inimă mare, roşie, în tocul uşii camerei lui de lucru, doar un strop de iubire care a plutit uşurel spre podea când a deschis el uşa şi a intrat. L-a luat de jos, l-a sărutat, aşa cum sărutase fruntea lui Hugo, şi l-a pus în buzunarul de la piept al cămăşii. Aproape de inimă.

Camera de lucru avea un birou, un scaun şi o mică debara într-un colţ – spre care s-a îndreptat acum. Acolo, printre paltoane şi cămăşile de gală pe care nu le purta niciodată, s-a întins până la un raft cu câteva cutii de depozitare. Şi când a pipăit un pic la dreapta, în spatele unuia dintre sertare, a simţit-o. O manetă. A apăsat-o şi s-a auzit un şuierat slab când partea din spate a debaralei a alunecat într-o parte, dezvăluind o altă încăpere. O încăpere ascunsă. Lumina zilei se strecura printr-o crăpătură mică din apropierea tavanului, dezvăluind un spaţiu destul de mare pentru un dulap cu arme, un seif, un suport cu veste antiglonţ şi un şir de fişete.

O cameră secretă rămasă din zilele sale de agent infiltrat şi de mincinos. De care ar trebui să se debaraseze ca să demonstreze că se terminase cu adevărat.

Ascunsese grenada pe raftul de jos al dulapului cu arme, alături de pistolul polonez Radom. L-a cuprins în căuşul palmei, la fel ca Rasmus. O armă făcută să împrăştie moartea. A deschis una dintre servietele-diplomat şi a strecurat-o într-un buzunar interior. Nu avea să rămână în această casă.

Înapoi, la parter şi în hol. Şi doar un fiu, Rasmus. Îmbrăcat, aşa cum trebuia să fie.

− Unde-i Hugo?

− Nu ştiu. Aşteaptă aici.

− Am obosit să aştept. Cheile, tati. O să aştept în maşină.

− Stai unde eşti! Ai priceput? Nu te duci nicăieri singur!

Lui Hoffmann i-a părut rău imediat, când a văzut spaima în ochii fiului său. N-ar fi trebuit să ridice tonul, să-şi lase grijile să afecteze pe altcineva. A sărutat fruntea lui Rasmus şi s-a dus repede la scară.

− Hugo? Coboară imediat.

− Nu până nu-mi spui de ce.

− Nu trebuie să-ţi explic.

− Ba da. Pentru că nu pare în ordine. Şi ori de câte ori nu pare în ordine e din cauza ta, nu a noastră.

Doi băieţei care au trăit atât timp pe fugă. O viaţă pe care n-o ceruseră – consecinţele vieţii tatălui lor. Reacţionau la ea atât de diferit. Rasmus, atât de sigur pe sine, a acceptat pur şi simplu condiţiile traiului lor în altă parte a lumii şi s-a adaptat la fel de repede când s-au întors aici. Însă Hugo avea nevoie de rutine şi transparenţă ca să poată gândi şi nu s-a obişnuit niciodată cu America de Sud. Şi apoi, când s-au întors în Suedia şi în casa care în care crescuse, i-a trebuit mult timp ca să înceapă să aibă încredere că rămâneau aici de-a binelea.

− Nu asta se întâmplă acum, Hugo. Nu-i vorba despre mine.

− Atunci despre ce e vorba? De ce nu putem sta acasă, ca de obicei?

Piet Hoffmann a înţeles. Acesta era un băiat care fusese silit să aibă un bodyguard pentru că tatăl lui îi spusese asta, un băiat care îşi ascultase părinţii vorbind, atunci când nu ştiau că el e acolo, despre ameninţarea unei vieţi în închisoare, un băiat care ştia foarte bine că un agent infiltrat îşi riscă viaţa în fiecare zi, aşa că nu era ciudat că acest băiat simţea când ceva nu era în ordine şi trăgea propriile concluzii.

Nu era ciudat că un astfel de băiat era speriat. Întocmai ca tatăl său.

− E… o surpriză.

− Ce fel de surpriză?

− E pentru mami. Trebuie să mă ocup de asta. Şi, Hugo, nu poţi să-i spui ei nimic.

Să-şi mintă copiii era mai uşor. Câtă vreme nu-i privea în ochi.

− Ce anume, tati?

− Dacă nu ştii, rişti mai puţin să te dai de gol. Cum a făcut Rasmus. Îţi aminteşti?

Tăcere.

Minciuna era cântărită.

Apoi a auzit că scârţâie podeaua de lângă patul fiului său. Apoi târşâitul picioarelor lui Hugo. Paşii lui pe scări în jos, fără tragere de inimă.

− E aşa de *plicticos*.

Hugo a reuşit să arate foarte sâcâit în vreme ce îşi lega şireturile tenişilor vechi, pe care refuza să-i schimbe, şi iritat când îşi punea rucsacul roşu şi pornea spre uşa din faţă.

− Prin urmare, trebuie să şedem acolo în timp ce lucrezi. Şi să aşteptăm.

Hoffmann îşi amintea vremurile în care băieţii săi erau curioşi în privinţa muncii părinţilor lor – a acelor locuri magice în care dispăreau în vreme ce copiii lor erau la grădiniţă. Pe atunci, o vizită la birou însemna îngheţată de vanilie, două pahare mari de Coca Cola şi câteva episoade din *Winnie the Pooh* la televizor. A cuprins cu braţul umerii slabi ai lui Hugo, l-a tras lângă el şi l-a îmbrăţişat în felul în care Hugo nu-l lăsa niciodată când erau afară.

− Mda. Uneori, dragul meu fiu, trebuie pur şi simplu să aştepţi. E plictisitor.

În drum spre biroul său din centrul Stockholmului a încercat să înviореze atmosfera reluând un joc ce le plăcea să-l joace în maşină când erau mici – numărătoarea cu glas tare în polonă, limba maternă a părinţilor lor.

− *Jeden, dwa*…

− Jeden, dwa…

O singură voce i-a ţinut hangul din spate. Hoffmann s-a întors spre fiul cel mare.

− Şi tu, Hugo.

− Nu vreau.

− Îl laşi pe Rasmus să facă toată numărătoarea singur?

Nici un răspuns. Până când Rasmus i-a salvat pe amândoi.

− Nu-l băga în seamă, tati. Tu şi cu mine numărăm, bine? De data asta încep eu. Şi doar o cifră o dată. *Trzy*.

− Trzy.

− *Cztery*.

− Cztery.

− *Pie˛c´*.

Până să parcheze pe Vasagatan, ajunseseră la *sto trzydzies´ci szes´c´*, o sută treizeci şi şase – întâi Rasmus, apoi Hoffmann, punctate de oftatul lui

Hugo – şi la câteva etaje mai sus era un apartament cu o fantă pentru scrisori pe care scria Hoffmann Security Inc.

A descuiat uşa blindată, apoi grilajul de oţel şi a apăsat patru taste de pe un panou de control ca să oprească alarma. O firmă de securitate. Aşa operase mafia poloneză în care se infiltrase la cererea poliţiei suedeze. O faţadă pentru restul lumii. Timp de mulţi ani, Hoffmann Security Inc. fusese o filială a companiei-mamă, Wojtek Security International. În vreme ce proprietarul ei, Piet Hoffmann, a urcat pe parcursul anilor treptele ierarhiei, câştigându-le încrederea şi apoi i-a dat de gol, a distrus din interior întreaga organizaţie.

− Cât timp trebuie să stăm aici?

− Ştii cât timp, Hugo.

− Mă gândeam că poate te-ai răzgândit?

− Marele meu omuleţ – şezi la masa de ședinţe, lângă Rasmus. Deschide televizorul. Citeşte ceva. Navighează pe internet. Joacă ceva. *Nu* m-am răzgândit.

În anii în care a fost pe fugă, Erik Wilson, contactul lui Hoffmann din poliţia suedeză, a plătit în fiecare lună chiria acestui apartament neocupat. Piet Hoffmann nici măcar nu ştia prea bine de ce i se păruse atât de important să-l păstreze. Folosirea banilor ascunşi ca să păstreze casa din Enskede, inima vieţii familiei sale, era o alegere de la sine înţeleasă – însă acest spaţiu costisitor pentru birou din centrul oraşului, a cărui singură funcţie fusese să se infiltreze în mafia poloneză? A înţeles mai târziu. După ce s-au întors în Suedia şi după ce a ieşit din închisoare. În toţi acei ani, devenise unul dintre locurile în care se simţea la adăpost – chiar dacă totul din istoria sa ar fi trebuit să însemne opusul, nesiguranţa. Însă era un punct de referinţă în haos. Un loc din care să înceapă să-şi găsească drumul spre casă.

S-a plimbat prin încăperi – tavan înalt, pereţi albi. Ferestre care dădeau spre Nora Bantorget şi Kungsbron. Un şemineu la fel cu cel pe care îl dorise Zofia acasă şi pe care îl construiseră de curând, în sfârşit. Camera sa de lucru personală era lângă bucătărie şi avea în mijloc un birou vechi, masiv, două dulapuri pentru arme lipite de perete, identice cu cel de acasă. De aici desfăşura cealaltă parte a afacerii sale, afacerea sa *legală*, a unui bărbat care nu-şi închipuise niciodată că ar putea să-şi ducă viaţa în afara lumii delincvenţilor. Jumătate din timp locuinţe sigure – şi cealaltă jumătate

vânzarea şi montarea de camere de supraveghere, instalarea de sisteme de alarmă şi de ferestre blindate. Şi, din când în când, dacă Zofia era de acord, mai lucra în plus şi ca bodyguard, bine plătit.

− Mi-e sete.

Strigătul lui Rasmus din sala de şedinţe.

− Tati! Sete.

− Vezi minifrigiderul din colţ?

− Mda?

− Uită-te în el şi o să găseşti ceva pe gustul tău pe raftul de sus. E portocaliu. Începe cu F şi se termină cu A. Luaţi fiecare câte una.

Când intraseră, au păşit peste un teanc de corespondenţă aflat pe podeaua holului, însă acum, când băieţii îşi găsiseră un loc şi se ocupau de altceva, s-a întors la intrare şi a luat totul de jos. A dat deoparte cataloagele şi revistele de specialitate pentru cei care se ocupau de securitate, şi-a pus sub braţ cele şapte scrisori care rămâneau şi le-a dus la biroul său.

− N-o găsesc.

Din nou Rasmus.

Cu disperare în voce.

− Tati? Nu-i aici!

− Vin, Rasmus.

Piet Hoffmann s-a dus repede în sala de şedinţe, o criză a răcoritoarelor e o chestie serioasă. A trecut pe lângă cei doi băieţi aşezaţi la masa de şedinţe ca membrii cei mai serioşi ai comitetului de conducere pe care ţi-i puteai imagina. Hugo, care nu mai ofta, era prins cu totul într-un joc pe tableta sa, iar Rasmus era în faţa televizorului, uitându-se la o imagine statică dintr-un desen animat. Hoffmann a deschis frigiderul şi a văzut ce văzuse Rasmus – nimic. Şi-a văzut cu coada ochiului fiul azvârlindu-şi braţele în aer în gestul *Ţi-am spus eu, tati*, şi Piet s-a dus în bucătărie. Acolo erau în frigider cutii cu suc acidulat, a luat două şi le-a pus în faţa băieţilor săi mulţumiţi, apoi s-a întors la biroul său şi la teancul de scrisori.

A căutat printre ele informaţia despre o încărcătură de veste din Kevlar care ar fi trebuit să sosească din Marea Britanie de ceva timp. Genul de veste pe care le preferau clienţii săi bogaţi şi pe care nu le puteai cumpăra din Suedia, chiar dacă erau mult superioare celor cu care umblau poliţiştii suedezi.

Era în mijlocul teancului.

Şi nu era ceea ce căuta el.

Dar era ceea ce se temea de ieri încoace că va veni într-un fel sau altul.

Un plic cu protecție, din cele pe care le poţi cumpăra de la poştă. Aceleaşi litere, aceeaşi maşină de scris ca ieri. Fără timbru, fără adresa expeditorului.

Lui Piet Koslow Hoffmann

M-ai găsit şi aici. În acest loc care a fost cândva faţada mea protectoare.

Cine eşti? Ce vrei?

O privire rapidă spre sala de şedinţe. Iată-i pe băieţii săi dragi, fiecare pierdut în propria lume, atât de departe de ceea ce n-aveau nevoie să ştie.

A pipăit ambalajul, şi-a trecut degetele mari peste suprafaţa aspră. Gros. Lipit, nu ca celălalt. Doar hârtie înăuntru. Mult mai multă hârtie decât în celălalt.

Avea un briceag în sertarul biroului – şi l-a folosit ca să deschidă ambalajul care a însemnat începutul celor mai cumplite, celor mai copleşitoare şi absolut mizerabile zile din viaţa familiei sale, în ciuda faptului că aveau o concurenţă destul de mare.

A ştiut imediat ce sunt şi ce înseamnă.

Documente la care nimeni n-ar fi trebuit să aibă acces. Hârtii mai periculoase decât armele de foc.

Ceea ce ţinea în mâini Piet Hoffmann erau copii ale unor registre şi rapoarte şi nume de cod din programul neoficial de infiltrare al poliţiei suedeze. Documente care existau într-un singur exemplar, încuiate într-un seif în cea mai sigură arhivă din secţia de poliţie din Stockholm.

Era imposibil.

Dar iată-le acolo, zăcând pe biroul său.

Pagini cu rânduri dese dintr-un biblioraft secret negru. Amănunte despre întâlniri din apartamente temporar abandonate din clădiri aflate în renovare, în care se putea intra de pe două străzi diferite. În prima coloană, numele de cod al celui infiltrat. Apoi data şi ora. Apoi un rezumat al schimbului de informaţii dintre cel infiltrat şi ofițerul de legătură. N-a trebuit să citească mult ca să-şi dea seama că aceste pagini, cele la care se holba, erau scrise de contactul său, Erik Wilson, şi erau despre el, Piet Hoffmann. Despre cei zece ani ca angajat secret.

Pentru că acolo era numele lui de cod.

Paula.

Era singurul nume pe care poliţia – angajatorii săi – i-l cunoşteau. Felul în care a rămas anonim, în vreme ce dădea în vileag cele mai lăuntrice acţiuni ale criminalităţii organizate violente. În acel seif, alături de registru, era un plic alb în care se afla numele real al agentului infiltrat, scris pe o singură bucată de hârtie – sigilat de supervizor cu un sigiliu de lac roşu în prima zi a misiunii. În teancul de documente aflat pe biroul său era şi o copie a acelei bucăţi de hârtie. Răspunsul la cine era Paula.

Până şi asta.

Piet Hoffmann a tras aer în piept şi i-a dat drumul, aşa cum făcea întotdeauna când voia să se liniştească.

Dacă citea asta cine nu trebuie? Dacă cine nu trebuie avea acces la adevărata identitate a agentului infiltrat şi la misiunile pe care le avusese, însemna o imediată condamnare la moarte. Dacă o reţea criminală sau o organizaţie mafiotă află de un agent infiltrat, o iscoadă, nu are loc un proces cu public, doar o acţiune necruţătoare.

Moartea.

Şi cu asta, basta.

− Ce faci, tati?

Hoffmann a tresărit. Nu-l observase pe Rasmus furişându-se în spatele lui, şi acum era aplecat peste birou şi peste teancul periculos de hârtii.

− Ce faci *tu*, Rasmus, aici? N-ar trebui să te uiţi la emisiune?

− Episodul s-a terminat. Şi am rămas fără suc.

Hoffmann s-a ridicat şi l-a împins binişor pe fiul său în faţă, pe podeaua de lemn a biroului.

− Nu-i în ordine. Pentru că mai am de lucru.

− Dar te pot ajuta.

− Din păcate, Rasmus, e ceva ce trebuie să fac eu însumi. Dar ce zici de… încă un suc? Şi încă un episod?

− *Încă un* suc? Mami ştie?

− Dacă mai vrei unul, va fi secretul nostru.

Încă un suc, încă un episod.

A ciufulit părul lui Rasmus, a mângâiat obrazul lui Hugo, i-a lăsat în lumile lor închipuite şi a mers într-una care aproape că nu părea reală.

Cineva intrase într-un seif la care nu avea nimeni acces.

Cineva deschisese un plic sigilat, copiase informaţia dinăuntru şi ştia cine este el.

Cineva luase registrul secret al dezvăluirilor pe care le făcuse el în perioada în care fusese infiltrat şi făcuse o copie după el.

Piet Hoffmann a tras aer în piept, apoi l-a dat afară; înăuntru, afară.

Şi era pe cale să pună tot teancul în plicul capitonat când a observat încă o foaie dedesubt, diferită de celelalte. Nu era o copie. Nici vreun secret din trecut. Doar o coală albă cu două rânduri scrise în mijloc. Un mesaj care de această dată avea mai multe cuvinte.

Îţi putem omorî copiii în orice moment.

Te putem da în vileag în orice moment.

Se aşezase pe o bancă de lemn din vârful unui deluşor care se iţea sfios deasupra cartierului, un deal care probabil că a fost trecut cu vederea când restul zonei a fost aplatizat ca să se facă parcări sau fundaţiile de ciment ale complexelor de apartamente. De aici vedea perfect curtea şcolii şi ferestrele claselor lui Rasmus şi Hugo.

În jurul prânzului, Piet Hoffmann îşi dusese băieţii la şcoala lor elementară din sudul oraşului, unde fusese de multe ori de-a lungul anilor la şedinţele cu învăţătorii şi unde Rasmus şi Hugo terminau clasa a doua şi a patra. Totul trecuse atât de repede. Acum erau mari. El şi Zofia trebuie să fi crescut un pic şi ei.

I-a lăsat în faţa şcolii, a încercat să-i îmbrăţişeze, dar n-a avut noroc în haosul sosirii simultane a tuturor elevilor şi i-a privit cum aleargă spre prietenii lor fără să privească înapoi măcar o dată. Dar nu i-a părăsit. Şi nu le lăsa nepăzite nici pe Zofia şi Luiza. Seara trecută le telefonase discret lui Juan şi Nic – doi adolescenţi pe care îi scosese în mod legal de la ananghie, cu ajutorul lui Grens, şi care îi erau cu totul devotaţi şi se pricepeau la arme de foc – şi acum se ţineau pas cu pas după Zofia. De două ori în mai puţin de o zi îl contactaseră oameni fără chip, îl ameninţaseră, dovediseră cât de uşor le-ar fi să-i omoare copiii.

Doar gândul. Ca un cuţit înroşit în foc. Care îl despica din cap până-n inimă şi nu lăsa în urmă decât distrugere.

Cineva îl supraveghea, îl urmărea.

Cine?

Cineva voia ceva, o avertizare.

Dar de ce?

Aproape că a strigat asta.

Arată-ţi faţa, dracu' să te ia!

Patru ore. Curând avea să se termine ziua de şcoală. Până acum nu observase nimic ieşit din comun. Dar i-a văzut pe băieţi în pauză: Rasmus şi prietenii lui aruncând mingi de tenis spre o tablă cu găuri, fiecare având alt număr de puncte, iar Hugo, pe terenul de baschet, jucând trei la trei. Băieţii lui păreau atât de fericiţi. O parte a unui context. Zofia îi spusese asta, că uneori îi privea din clasa ei şi o izbea faptul că vieţile lor deveniseră normale. Când trăiau pe fugă nu se aveau decât unul pe celălalt şi le lipsea orice formă de socializare. Dar acum făceau parte dintr-o comunitate care era pe cât de normală, pe atât de reală.

Când a sunat clopoţelul, a parcurs cu maşina drumul scurt până la poartă. Elevii traversau curtea şcolii în cete, vorbind şi râzând tare şi făcându-şi semne înainte să se despartă. Hugo şi Rasmus au zăbovit pe terenul de baschet, fără să-şi dea seama că el îi privea. Păreau să creadă că au la dispoziţie tot timpul din lume, aşa cum numai copiii pot. Iar când l-au observat, n-au părut prea încântaţi.

− Iar, tati?

− Urcaţi în maşină.

− Nu, zău? Întotdeauna *mergem pe jos* până acasă. E jenant.

− Fă ce-ţi zic, Hugo. Altfel, o să atragi şi mai tare atenţia, prietenii tăi o să observe şi mai bine că sunt aici.

Băiatul său de zece ani n-a părut să se mulţumească cu asta. Dar a acceptat logica. S-a urcat pe bancheta din spate alături de Rasmus, gheboşându-se ca să nu fie văzut.

Erau cam la jumătatea drumului spre casă când a venit întrebarea.

− De ce, tati?

− Nu vă pot spune în acest moment.

− Mai întâi trebuie să mergem la biroul tău. Apoi ne duci cu maşina la şcoală. Şi acum ne iei cu maşina.

− Pur şi simplu, aşa stau lucrurile astăzi, Hugo.

− Şi ştiu că minţi. S-a întâmplat ceva. Ceva periculos.

Hugo a fost cel care, anul trecut, a întrerupt micul dejun al familiei când a înţeles pericolul în care era tatăl său, pericol pe care părinţii săi încercau să-l ascundă ca să-şi protejeze copiii. Şi Hugo a fost cel care a refuzat să vorbească măcar cu tatăl său după ce acesta a preferat să se infiltreze într-o reţea nord-africană care trecea ilegal oameni peste graniţă, în loc să vină acasă, aşa cum promisese.

Fiul său mai mare. Care ştia şi simţea atât de multe.

Piet Hoffmann a tras pe dreapta şi a oprit maşina.

− Hugo?

De această dată va trebui să-şi privească fiii în vreme ce îi minţea.

− Jur – nu-i nimic periculos. Nu s-a întâmplat nimic. Singurul lucru pe care tu şi Rasmus trebuie să-l faceţi este să *nu* îi spuneţi mamei voastre că plănuiesc să-i fac o surpriză. E singurul lucru cu care trebuie să mă ajutaţi. De aceea v-am dus şi v-am adus de la şcoală astăzi.

− Atunci spune-ne. Ce este?

− Ce anume?

− Surpriza.

− O să vă spun. Când e gata. Ai încredere în mine, Hugo.

Zofia pusese o umbrelă de plajă pe iarba maronie din spatele casei lor. Treizeci de grade şi termometrul continua să urce. Cei doi fraţi mai mari, mândri, au fugit şi au săltat-o pe rând pe surioara lor din mergător, s-au aşezat la umbră şi au băut un pahar de suc cu cuburi de gheaţă, apoi încă unul.

Hoffmann s-a uitat în jur şi nu i-a văzut. Asta era bine. Dacă el nu-şi dădea seama de unde îi supraveghează acum Nic şi Juan, atunci n-ar fi putut s-o facă nici Zofia sau oamenii care îi ameninţau. A întins un braţ în sus, semnul că preia el rolul şi ei pot pleca acasă, să se pregătească pentru următoarea chemare.

Şi-a sărutat soţia, întotdeauna de două ori, apoi a fost rândul său.

S-o salte pe fetiță.

Luiza. Hugo îi alesese numele şi a ţinut morţiş să fie scris cu „z“, ca al lui mami. Să o ia în braţe. Să-i vadă guriţa căscând. Să-i simtă degeţelele acelea înfăşurându-se pe unul dintre degetele lui. Era ca şi cum ar fi existat, şi totuşi nu. Ca şi cum ea aproape că nu era reală. Ca şi cum în orice clipă cineva ar putea să-l bată pe umăr şi să-i spună: *Ţi-ai imaginat-o, nu ţii în braţe decât aer*.

A sărutat-o pe frunte de două ori, la fel ca pe mama ei.

I-a sărutat obrajii, atât de rotunzi şi de catifelaţi.

I-a dezmierdat năsucul, fruntea, bărbia.

− Piet, ce este?

Zofia se uita la el. Dar el n-a putut s-o privească în ochi.

− Cum ţi-am spus ieri. Nimic.

− Te rog, Piet. Încetează. Te cunosc aşa de bine – felul în care respiri, te mişti. Spune-mi ce se petrece. Trebuie să ştiu, ca să mă pot pregăti.

Nu i-a răspuns. Nu acolo, în grădină. Nu în bucătărie sau în living, în seara aceea, când ea încerca să-i prindă privirea fără ca băieţii să observe. Nici măcar când erau goi unul în braţele celuilalt, făcând dragoste în acel fel intens în care o făceau rareori în ultima vreme, şi ea a întrerupt brusc mişcările lor şi s-a tras deoparte.

− Nu pot.

− Zofia, ce…

− Simt că se petrece ceva. Nu eşti aici. Şi dacă nu eşti aici – atunci nu sunt nici eu. Spune-mi, Piet.

Nici măcar atunci.

I-a promis de atâtea ori adevărul. I-a spus chiar şi de morţile de care era răspunzător.

Dar asta – nu putea.

Şi iată de ce stăteau culcaţi pe marginile patului, cât mai departe unul de celălalt, străduindu-se să nu-şi atingă trupurile goale.

Şi iată de ce atunci când au luat micul dejun s-au concentrat prea tare pe punerea şi strângerea mesei, de ce s-au spălat pe dinţi în tăcere, s-au îmbrăcat, au hrănit-o şi schimbat-o pe Luiza, s-au salutat discret cu un semn cu capul când el a luat maşina să-i ducă pe băieţi la şcoală şi s-au salutat la fel când el s-a întors.

Şi în tot acest timp nu şi-au vorbit decât când au fost siliţi s-o facă.

− Piet?

A auzit-o pe Zofia că deschide uşa scârţâitoare a subsolului şi-l strigă.

− Trebuie să vii sus.

Tocmai coborâse în camera lui de lucru şi apoi în camera şi mai mică dinăuntru şi deschidea seiful. Dar l-a închis la iuţeală. Cunoştea acea voce – serioasă şi îngrijorată.

− Ce e?

A urcat în grabă scările din subsol.

Ea şedea la masa din bucătărie. În faţa ei era un pachet.

− A venit asta pentru tine.

Nu prea mare, nu sărea în ochi prin nimic. În afară de ceea ce scria pe partea de sus.

Lui Piet Koslow Hoffmann

Întocmai ca înainte.

Maşină de scris, fără adresa experitorului, conţinut care nu putea să însemne decât necazuri.

Iată de ce s-au uitat amândoi urât la pachet, fiecare în felul său.

− A sosit… acum?

− Da.

− Dar poşta nu vine niciodată în acest…

− O firmă de curierat. Curierul a bătut la uşă imediat după ce ai coborât.

S-a uitat la el. Aşteptând să-i spună, în cele din urmă.

Acum, când era aşa de evident.

Când motivul pentru neplăcerea din ultimele douăzeci şi patru de ore stătea acolo, pe masă, în faţa ei.

− Ce e în el?

− Nu ştiu.

− Piet, ştiu că ştii.

− Chiar *nu* ştiu.

Şi acesta era adevărul, în sfârşit. Habar n-avea. Cine, ce sau de ce.

Pachetul a fost lăsat pe masa din bucătărie. Nedesfăcut. Un simbol a tot ce el nu putea să spună. Şi amândoi l-au ocolit, până când Zofia şi Luiza au plecat la plimbarea lor de dimineaţă, la care avea să le supravegheze Juan, de vreme ce Nic era la şcoală împreună cu fratele lui, supraveghindu-i pe Hugo şi Rasmus.

A aşteptat până când a fost sigur că ele nu se mai vedeau.

Apoi şi-a tras un scaun de bucătărie şi s-a aşezat.

Lângă furia sa. Lângă spaimă.

Şi-a plimbat uşor degetele pe hârtia cafenie.

A apăsat-o un pic.

Ceva tare înăuntru. Cam de mărimea unui telefon.

Ar trebui să fie atent. Să ducă pachetul departe, hăt-departe. În nici un caz să nu-l desfacă aici, neprotejat, în propria casă.

A sfâşiat hârtia cafenie.

A rupt protecția.

Nu doar părea la pipăit, ci chiar era un telefon. Înfăşurat în mai multă hârtie, cu mai multe rânduri anonime.

> Arătaţi cu toţii aşa de fericiţi împreună. Micul dejun al familiei.
>
> Băieţilor tăi pare să le placă iaurtul. Dar îl vor în pahare, nu în castroane. Strat dublu de brânză pe pâine. Au şi rucsacuri frumoase. Mai ales Rasmus, acel roşu e atât de uşor de distins. E foarte vizibil.
>
> Acum ştii că te putem da în vileag.

Să-ţi omorâm familia.

Şi o s-o facem, dacă nu faci imediat ce îţi spunem.

Să răspunzi când sună.

Piet Hoffmann a dat fuga la debaraua din hol, în care avea nişte mănuşi subţiri, de plastic. Şi-a pus o pereche şi s-a dus repede înapoi la masa din bucătărie şi la telefon.

A sunat în momentul în care îl ridica.

− *Bună dimineaţa*.

Un dispozitiv de alterare a vocii.

− *Mă auzi?*

Vocea părea electronică.

− *Aş vrea să-mi răspunzi*.

A unui bărbat.

− *Aşadar – încă o dată. Mă auzi*…

Cel puţin aşa părea.

− *... destul de bine?*

Putea fi oricine, cu orice voce.

− Te aud.

− *Bine. O să fiu concis*.

Suedeză perfectă.

− *Ştim cine eşti şi ce ai făcut. Şi ştim totul – nu doar pentru ce ai fost închis.*

Nu se deslușea nici un accent sau dialect.

− *De asemenea, ştim cât de ingenios eşti*.

Şi totul, cu respiraţia lentă, controlată.

− *Aşa că vrem să porneşti un mic război*.

De când se ştia, Piet Hoffmann construia imagini mentale ale realităţii în care se afla. Păstra aceste imagini într-un album interior la care nu avea acces nimeni altcineva. Observaţii despre sine în raport cu alţi oameni. Mişcările şi comportamentele sale în raport cu mişcările şi comportamentele altora. O oglindă pe care o păstra pentru a putea să urmărească, să planifice, să fie pregătit. Şi n-avea nici o idee de ce sau cum începuse. Pur şi simplu, funcţiona aşa de când se ştia. Aşa era el, sau cel care fusese silit el să fie.

Întotdeauna, întotdeauna să fii cu un pas înaintea tuturor celor din jur, să ştii mai mult decât ei, şi o să ştii ce se va întâmpla.

Niciodată să nu-i laşi pe ticăloşi să te prindă, dacă poţi tu să-i prinzi pe ei.

N-avea importanţă dacă era doar un puşti în drum spre şcoală sau un bărbat pe drum spre o tranzacţie cu narcotice. *Dacă ei fac asta, eu o să fac aia. Dacă ei spun asta, eu o să spun aia*. Era vorba să ştii care uşă se va deschide şi ce va găsi dincolo de ea. O calitate care s-a dovedit foarte utilă după ce poliţia suedeză l-a recrutat ca să se infiltreze în mafie. A supravieţuit, poate pentru că s-a priceput cel mai bine să rămână cu un pas în faţă, să anticipeze următoarea mişcare a adversarului şi să se asigure că propria mişcare era mai bună.

Dar acum.

Acum nu ştia nimic.

Nu avea imagini mentale.

Nici o oglindă pe care s-o ridice.

Cineva îl supraveghea, îi cerceta familia, probabil că făcea asta chiar în acest moment, şi el n-avea habar cine sau de ce.

Să pornească un mic război? Ce mama naibii voia să însemne asta?

Însă recunoştea modul de operare. Îi amintea cum obişnuia el să ameninţe oamenii. Îi mâni spre ceea ce vrei să facă, dar nu le dai decât câte o informaţie, pe rând. Îi ţii bine în gheare în vreme ce îi împingi în direcţia cea bună. Până când prada ta începe cu adevărat să-şi pună întrebări, începe să se îngrijoreze şi să se sperie, devine mai susceptibilă. Atunci îţi rosteşti mesajul – îi spui ce trebuie să facă.

S-a uitat la ceas. Două şi un sfert. După primul apel trecuse pe la locuinţele sale sigure şi mutase clienţii din unul dintre cele trei apartamente, cuplul mai vârstnic care se ascundea în spatele perdelelor de voal, care îndrăznea să depună mărturie împotriva unei bande – în locul lor a instalat

de urgenţă o tânără care fusese silită să fugă de propria familie după ce a rămas însărcinată cu un bărbat de o etnie nepotrivită. Apoi s-a dus cu maşina la biroul de pe Vasagatan şi s-a întâlnit cu cineva de la o companie de calculatoare din Kista, un client permanent care voia să-şi îmbunătăţească securitatea externă. Mecanic. Probabil că era cea mai bună descriere a modului în care funcţiona el. Sigur, părea să zâmbească, şi să vorbească, şi să vândă, părea profesionist şi implicat, dar nu era el însuşi. Înăuntrul său era altundeva. Cu Zofia şi Luiza. Cu Rasmus şi Hugo. Cu oricine o fi fost cel care îi ameninţa în scrisori anonime, care vorbea cu voce distorsionată şi care în curând avea să se întoarcă să-l împingă şi mai departe în direcţia pe care o voia.

Acum.

Acum era acel moment.

Auzea telefonul sunând în buzunarul interior.

− *Salut din nou*.

Vocea distorsionată. Şi un număr necunoscut pe ecran.

− *O să porneşti pentru noi un mic război*.

Piet Hoffmann tocmai stinsese luminile în birou, setase alarma şi ieşea pe coridor când a sunat telefonul. S-a uitat repede în jur. Să descopere o cameră de supraveghere, un ochi iscoditor lat de un centimetru, care putea fi amplasat, practic, oriunde, îi era imposibil aici, la fel ca și pe străzile din jurul casei sale din Enskede. A mers repede spre scări. Oare afurisita aia de voce şedea undeva, studiindu-l pe ecranul unui computer? Era peste drum, la vreo fereastră? Se ascundea după o maşină parcată? Fusese supravegheat în tot acest timp şi n-a ştiut?

− Mmm. Ai spus asta ieri. Să pornesc un război? Ce mama naibii vrea să însemne asta?

− *Exact ce se aude. Şi o s-o faci singur. Cu o armă numită FN BRG-15*.

O conversaţie deja bizară devenea acum şi mai bizară.

Ştia aproape tot ce se poate şti despre arme. Făcea încă parte din profesia lui. Dar asta? FN BRG-15? Nu auzise decât zvonuri despre ea. Pentru că nu exista. Nu fusese fabricată vreodată.

− Război? FN BRG-15? E o glumă? Toată această săptămână afurisită n-a fost decât o farsă? Toate scrisorile bătute la maşină şi jucărioarele?

Se presupunea că este cea mai puternică mitralieră fabricată vreodată, proiectată şi construită de Fabrique Nationale din Belgia, care deja

produsese mitraliere pentru forţele de apărare suedeze şi douăzeci de alte organizaţii militare. Atât de puternică, încât putea să doboare un vehicul blindat la depărtare de un kilometru şi jumătate, să treacă prin blindajul de oţel ca nimic altceva. Pentru a face asta, era nevoie de un calibru mai mare şi de un nou tip de cartuş. Dar când a fost, în sfârşit, gata să intre în producţie, nu existau cumpărători. Cineva făcuse nişte studii de piaţă tare proaste, sau poate că deloc. Producţia s-a oprit înainte să fi început măcar.

− *Grenadele de mână, Hoffmann, nu sunt niciodată o glumă. Un copil mort n-o să mai râdă niciodată. Şi dacă, poate, doar poate, e o nouă jucărie minunată care aşteaptă într-un buzunar lateral al acelui rucsac roşu aprins? Şi dacă îl lăsăm pe fiul tău s-o ducă cu el vreo două zile? Atâtea cărţi în compartimentul principal, ce mai contează pentru un băieţel o greutate în plus? Aşa că, dacă ne crezi, e vremea să nu mai pui întrebări şi să începi să asculţi cu mult mai mare atenţie.*

A înţeles ce spunea vocea.

Ce spunea cu adevărat.

Şi, dintr-odată, a avut impresia că se prăbuşeşte chiar acolo, pe scări.

Asta nu era o ameninţare deşartă.

Rasmus avea o nouă grenadă în rucsac. Pe care îl căra cu el, acasă la ei, în maşină şi acum în sala de clasă în care era înconjurat de atât de mulţi copii.

− Ticăloşilor…

− *Şşşt… ce-am zis adineauri? Ascultă. O să declanşezi un mic război între bande. O s-o faci cu o armă numită FN BGR-15. Poţi să hotărăşti tu cu care organizaţie criminală e mai potrivit să începi. Câtă vreme are… cum să mă exprim… o influenţă semnificativă în lumea interlopă. Tu alegi. O distrugi. Şi apoi, folosindu-ţi relaţiile, faci cunoscut ce armă a fost folosită în atac. Apoi te asiguri că oamenii ştiu de unde îşi pot procura şi ei una*.

Şi apoi vocea aceea fioroasă, schimonosită, cu realitatea ei schimonosită, a închis, punând capăt conversaţiei. Piet Hoffmann stătea pe o scară din centrul oraşului, înconjurat de tăcerea electronică.

Apoi a luat-o la fugă.

În jos pe scări şi în trafic, printre claxoanele isterice, pe când traversa în zigzag până la maşina sa parcată vizavi. Trecuse mult timp de când nu mai simţise aşa o angoasă neagră ca smoala. Crezuse că a depăşit de-a binelea asta.

Rucsacul lui Rasmus.

Ar trebui să-i sune pe Juan şi Nic, care se aflau deja în zonă.

Dar asta era o grenadă de mână, şi voia s-o dezamorseze el însuşi, ca să excludă orice risc de accident.

O întoarcere rapidă dintr-o mişcare în faţa unui taxi al cărui şofer a apăsat zdravăn pe frână, apoi a gonit pe Vasagatan în sus spre Centralbron şi a luat-o spre sud, în tot acest timp silindu-şi gândurile să se îndepărteze de angoasă, de imaginile pe care nu le putea suporta, în vreme ce încerca din răsputeri să se concentreze pe cea de-a doua parte a conversaţiei. Oare auzise bine? Vocea distorsionată chiar a pomenit arma aceea? Auzise, desigur, zvonurile. Auzise că, în ciuda versiunii oficiale a evenimentelor, intrase în producţie. Că exista un cumpărător care comandase zece mii, dar apoi şi-a retras cererea. Zvonurile au circulat pe multe căi. Dar în fiecare versiune exista un cumpărător care n-a dus lucrurile la capăt, precum şi zece mii de arme care au dispărut. Din când în când, auzeai că una a ieşit la iveală în diferitele bătălii din Războaiele Iugoslaviei. Altă bârfă le plasa în America de Sud, în mâinile baronilor drogurilor, sau în Afghanistan, la talibani. Întotdeauna respinsese asta ca simplă flecăreală. Dar dacă existau cu adevărat? Până şi mitraliera Ksp 58, mult mai simplă, pe care o folosea poliţia suedeză, valora în jur de cinci mii de *kronor* când verificase ultima dată. Şi la bursa neagră ar fi şi mai scumpă, probabil cel puţin şapte mii cinci sute – iar modelele mai avansate ar ajunge probabil până la zece mii în cap. N-avea nevoie de un calculator ca să-şi dea seama de rest. Zece mii de mitraliere la preţul de o sută de mii de *kronor* – un miliard de *kronor*.

La Gullmarsplan circulaţia s-a îngreunat, aproape că s-a oprit. Un accident. Benzile blocate. Maşina sa era înghesuită bară la bară, fără nici o şansă de evadare.

S-a gândit să coboare din maşină şi s-o ia la fugă. Nu mai rămăseseră decât câţiva kilometri – nu i-ar lua prea mult. Dar trebuia să se potolească. *Potoleşte-te*. Cineva voia ca el să facă ceva. Dacă îi făceau acum vreun rău fiului lui, n-aveau să obţină nimic de la el. Aşa se juca jocul. Împinge-ţi victima, dar nu-i elimina motivaţia, preseaz-o până când se îndoaie şi las-o să și-o tragă singur.

− Bună ziua, sunt tatăl lui Rasmus – vă cer scuze că vă deranjez în mijlocul orei, dar… e cu dumneavoastră?

Numele învăţătoarei lui Rasmus era Marie, şi îi amintea un pic de Zofia. Aceeaşi vârstă, aceeaşi hotărâre, atât blândă, cât şi pretenţioasă. Nu-i plăcea

ca părinţii să sune în timpul orelor. Era locul ei de muncă şi al copiilor. N-a spus-o chiar cu aceste cuvinte când i-a înmânat telefonul fiului lui, dar a desluşit asta oricum.

− Tati!

Acea voce. Cum nu se poate mai departe de distorsionare. Era sinceră, spontană, încrezătoare.

− Bună, plăcinţică.

− Scriem, tati.

Cu siguranţă Marie şi întreaga clasă ascultau conversaţia cu fiul său. Sau, cel puţin, jumătatea lui Rasmus.

− Ce scrieţi?

− Litere.

− Grozav. Literele sunt un lucru grozav în cazul în care ai nevoie să le foloseşti mai târziu. Ascultă… scumpete...

− Da?

− Unde ţi-e rucsacul?

− De ce?

− Te rog, Rasmus, răspunde-mi.

− În cârligul meu.

− Afară, pe coridor?

− Trebuie să-l atârni acolo. Altfel M…

Hoffmann putea vedea scena. Cum Rasmus a ridicat privirea, a întâlnit ochii lui Marie şi şi-a dat seama că ei nu i-ar plăcea ca el să irosească timpul din oră vorbind despre ea.

− … Mami se înfurie.

Frumos întors din condei. A parat golul.

Hoffmann a zâmbit, recunoscător pentru orice emoţie în afară de angoasa neagră ca smoala din pieptul său.

− De ce, tati?

− Doar mă întrebam… Ne vedem curând. Te aştept în parcare.

− Iar?

− Da, iar.

− Lui Hugo n-o să-i placă.

Piet Hoffmann a sărutat de două ori telefonul înainte să-şi ia rămas-bun de la fiul său şi să închidă.

Să distrugă o organizaţie criminală.

Era prins în capcană într-o maşină cu geamurile coborâte, pe o căldură de treizeci de grade, şi încet-încet începea să priceapă.

Cu o armă care era mult mai puternică decât orice altceva de pe piaţa suedeză.

Despre ce mama naibii era vorba?

Şi apoi să dea de ştire altor organizaţii criminale.

Ce anume îl sileau să facă? La ce avea să ducă asta?

Şi să se asigure că ştiu de unde îşi pot procura şi altele de acest fel.

Era vorba despre un nou jucător care încerca să preia traficul de arme în lumea interlopă din Stockholm. Din Suedia. Şi o făcea în acelaşi fel în care se făcea întotdeauna.

Creează o nevoie care înainte nu exista.

Schimbă echilibrul terorii.

Fii singurul care oferă un nou produs.

Ştia cum merg lucrurile acolo. Ştia că violenţa cu arme de foc crescuse în cele mai mari oraşe din Suedia. Ştia că erau împuşcaţi de cinci ori mai mulţi oameni şi erau ucişi de patru ori mai mulţi în această ţară decât în toate celelalte ţări nordice la un loc. Ştia că în Europa doar sudul Italiei se putea compara cu Suedia când era vorba de numărul de împuşcături pe cap de locuitor, iar atacurile cu grenade de aici erau comparabile numeric cu cele din Mexic. Înainte, pe când era parte a acelei lumi, gangsterii îşi menţineau împuşcăturile în anumite cercuri, bine planificate în scopul perturbării activităţii unui concurent – dar în ziua de azi împuşcăturile păreau mai degrabă opera bărbaţilor foarte tineri care nu ştiau să-şi controleze impulsurile. Şi în ziua de azi numărul armelor de foc aflate în circulaţie era în continuă creştere, nu mai erau privite ca lucruri de care te debarasezi după o singură folosire. După ce erau aduse aici prin contrabandă, rămâneau aici, nu mai erau lăsate deoparte după o împuşcare.

Şi apoi, majoritatea organizaţiilor demne de calificativul „criminale“ făcuseră de mult timp aranjamente cu furnizorii lor de arme de foc. Îşi aveau propriile canale de contrabandă – nu era nevoie urgentă de noi jucători pe o piaţă deja funcţională şi saturată.

Aşadar.

Aici intra el în scenă.

Piet Hoffmann, pentru cineva încă fără nume, trebuia să creeze o nevoie care nu exista, să se asigure că aceia care erau deja bine înarmaţi vor arme

mai puternice.

Piet Hoffmann avea să modifice, poate chiar să distrugă, echilibrul terorii prin crearea unui nou prădător care nu are duşmani naturali, prin urmare silindu-i pe toţi ceilalţi să cumpere armele pe care credeau că le cumpără toţi ceilalţi.

Cine?

Ce organizaţie încerca să pătrundă în comerţul ilegal cu arme?

Şi de ce nu se ocupau ei înşişi? De ce să-l târască pe el în treaba asta – cineva din afară, despre care toată lumea ştia că pornise deja pe calea cea dreaptă?

După două ambulanţe şi un camion de tractare, traficul a început, în sfârşit, să înainteze ca melcul. În acel stil lent şi confuz al navetiştilor, câte zece metri o dată. Până când a ajuns, în fine, la o rampă de ieşire şi a putut să scape de haosul de pe autostradă.

A parcat cu o roată pe trotuar în zona destinată autobuzelor şcolare, nu era prea frumos, dar n-avea de ales. A luat-o la fugă prin curtea şcolii, dar curând a încetinit pasul – trebuia să se liniştească – şi a mers cu paşi lungi şi hotărâţi spre clădirea albă în care erau clasele mici. De cum a intrat, şi-a dat seama că nu mai fusese acolo niciodată în timpul zilei. Şedinţele cu toţi părinţii şi cele individuale la care fusese aveau loc seara, când în clădire nu mai erau copii. Pe când mergea pe coridor, a observat cum absenţa era înlocuită de prezenţă, stagnarea, de energie, tăcerea, de toate acele voci care răzbăteau prin uşile închise. A văzut un şir lung de cârlige în care atârnau genţile şi rucsacurile celor douăzeci şi patru de elevi care îşi petreceau după-amiaza învăţând să scrie litere posibil folositoare într-o bună zi. Şi deasupra fiecărui cârlig era o plăcuţă dreptunghiulară, făcută de elevi cu mâna lor şi apoi laminată. RASMUS era cu scrisul pe care Hoffmann îl cunoştea bine, şi i-a adus zâmbetul pe buze. Şi lângă nume – desenul unui crocodil albastru cu ochelari şi joben. Sau, cel puţin, asta i s-a părut că este. Un crocodil cu fălcile căscate larg, dând la iveală dinţi verzi şi ascuţiţi. Hoffmann s-a furişat până la uşă şi a privit prin fereastra rotundă. Marie umbla prin clasă cu spatele la el, în vreme ce elevii şedeau în bănci, scriind cu multă concentrare. Ea reuşea cu cele două duzini de puşti de opt ani să facă în acelaşi timp şi pe parcursul unei ore lungi ceea ce lui i se părea imposibil de făcut cu unul singur: să-i facă să se concentreze mai mult de două minute la rând.

Rucsacul de un roşu aprins atârna exact acolo unde îi era locul, sub crocodilul cu joben. Un junghi în piept. Furie. Spaimă. Dacă acea voce chiar făcuse ceea ce a afirmat, înăuntru era o armă mortală. Iar dacă ar fi declanşată lângă douăzeci şi patru de copii, le-ar lua tuturor viaţa.

A desfăcut benzile cu arici care ţineau rucsacul închis şi a dat deoparte capacul. Cinci cărţi. Nişte teme la matematică. Un penar, în dungile roşii şi galbene ale lui Manchester United, cu mingi de fotbal râzătoare pe laturi. Apoi buzunarul lateral. Şi, întocmai cum spusese vocea, iat-o. Metalică, ovală, compactă. Grenada de mână. Deghizată în jucărie, cu braţe, cu picioare şi ochi din plastic şi un nas mare de plastic deasupra unei mustăţi stufoase din plastic. Întocmai ca ultima dată. Şi totuşi, nu.

Ultima dată fusese o ameninţare neprecizată, însă aceasta era o ameninţare mortală.

Pentru că vocea blestemată lăsase de această dată miezul exploziv.

Piet Hoffmann ţinea o grenadă funcţională.

− Tati?

S-a răsucit. Hugo. Cu mâinile în şolduri şi ochi care numai fericiţi nu erau.

− Am ştiut eu! Am ştiut că tu eşti în curtea şcolii! Ce faci aici? *Înăuntrul* şcolii? Ora nu s-a terminat.

− Hugo, eu…

− Mai întâi ne iei cu maşina şi acum vii înăuntru! Aici!

Hoffmann a strâns grenada în pumn, ducându-şi încet mâna la spate. Nu trebuia decât să stea într-o poziţie normală. Hugo n-ar avea cum s-o vadă.

− Şi ce faci *tu* aici? N-ai ore?

− Te-am văzut pe fereastră. Şi am zis că trebuie să merg la baie. Răspunde-mi, tati. Eu am întrebat primul!

Scena era atât de absurdă, încât de această dată nu s-a putut vedea din afară, era o imagine mentală pe care nu voia s-o păstreze. Un tată. Faţă în faţă cu fiul cel mare. Pe coridorul unei şcoli, în dreptul clasei fiului mai mic. Şi în mâna tatălui – o grenadă funcţională.

− Unul dintre manualele frăţiorului tău. L-a uitat acasă. Ştii doar cum e Rasmus, nu? Rătăceşte totul. Aşa că i l-am adus. N-o duceţi rău voi doi, nu-i aşa? Mami lucrează aici şi, când nu este ea, vine tati dacă uitaţi ceva.

Hugo şi-a luat mâinile din şolduri. Şi ochii lui au luat altă nuanţă de nefericire. Îşi acuzase tatăl, îl certase fără motiv. Piet Hoffmann s-a simţit

ruşinat că îşi lasă fiul să stea acolo, stingherit, din pricina minciunii necesare pe care o spusese el.

− O să fiu afară, în maşină. La locul obişnuit.

− Tati! Zău aşa!

− Doar câteva zile. Jur. Ne vedem curând.

Apoi s-a aplecat în faţă, s-a uitat în jur în aşa fel încât Hugo să ştie că nu mai sunt alţi elevi pe coridor şi că nimeni, absolut nimeni, nu poate să vadă ceea ce urma să se petreacă – şi apoi tati l-a tras aproape şi l-a îmbrăţişat, ba chiar l-a sărutat în fugă pe fruntea încreţită de îngrijorare.

Au dormit cu fereastra deschisă. A protestat când Zofia a împins-o în sus, însă n-a reuşit să-i explice de ce n-ar trebui să lase în casă aerul răcoros, după trei zile de căldură aproape mediteraneeană. Nu voia să rişte alte discuţii despre ceea ce nu putea fi discutat. Faptul că trimiteau nu doar ameninţări, ci trimiteau ameninţări cu *moartea*. Şi, cumva, asta era legat de el – de un trecut cu care jurase că nu va mai trebui ca ei să aibă de-a face.

Zăcea răsucit în cearşaf, privind ţintă cerul cu lumină slabă al nopţii, nu de-a dreptul întunecat, dar cel mai apropiat posibil de întuneric vara. În depărtare a auzit clopote bătând ora trei şi s-a întrebat de unde adusese vântul bătăile.

Zofia dormea liniştită alături, cu mâna odihnindu-se, uşoară, pe umărul lui, cu picioarele aruncate peste genunchii lui şi buzele un pic desfăcute, ca de obicei. Somnul ei era întotdeauna liniştit, respiraţia regulată, oriunde s-ar fi aflat şi în orice împrejurări. Era un sentiment profund de siguranţă pe care el îl invidia şi ştia că n-o să-l aibă niciodată. Somnul lui era întotdeauna agitat, sucindu-se şi învârtindu-se şi trezindu-se la cea mai mică lumină sau sunet. Sau, destul de des, ca în această noapte, nu dormea deloc.

A rămas aproape de pielea caldă a Zofiei până când clopotele au bătut din nou, de două ori, ceea ce însemna că era trei şi jumătate. Şi s-a dat bătut. Îi era imposibil să se odihnească. Trupul său ţipa după somn, dar era înfrânt de fiecare dată de mintea care se frământa cu probleme nerezolvate.

A mângâiat-o pe obraz şi s-a dat cu grijă jos din pat, ca să n-o deranjeze mai mult decât era nevoie. Păsările zorilor aterizaseră deja în meri, piţigoiul cu ciripitul lui ascuţit, mierlele cu trilurile lor minunate.

Viaţa aşa cum trebuia să fie.

S-a oprit un pic lângă Luiza, care fusese mutată de curând în cămăruţa cea mai apropiată de dormitorul lor. Dormea pe spate în leagănul pe care îl folosiseră şi Hugo, şi Rasmus, cu degeţelele unei mâini înfăşurate în jurul unei zăbrele. Rasmus sforăia în camera sa, culcat pe stânga şi respirând adânc, regulat, atât de convins că aici nu-l poate atinge nici o primejdie, întocmai ca Zofia, un cântec foarte diferit de al mierlelor. Hoffmann a închis fereastra lui, *asta* putea să explice fără să mintă, şi apoi a închis orificiul mare de ventilaţie din camera lui Hugo. Hugo dormea ca tatăl său, cu cearşafurile ude de transpiraţie, perna pe podea, sucindu-se şi învârtindu-se.

Treptele spre parter scârţâiau un pic dacă nu se ţinea aproape de balustradă. A ocolit figurinele de plastic ale lui Rasmus, risipite pe coridor într-un model care ar fi fost imposibil de refăcut. A închis alarma şi s-a aşezat la masa din bucătărie cu un pahar cu apă. Acele picături reci ca gheaţa erau incredibil de satisfăcătoare.

Un ziar era deschis în dreptul locului Zofiei. Careul de cuvinte încrucişate de duminică. Aproape completat. Era felul în care se relaxa ea întotdeauna. A tras hârtia spre el şi foşnetul părea puternic în acea linişte. De obicei, ei îi plăcea ca el să se aşeze alături şi să încerce s-o ajute să rezolve ceea ce mai rămăsese. În seara aceea nu reuşise. Ţesătura de cuvinte nu părea să se potrivească sau să aibă vreun sens. Literele trebuie să fi ajuns undeva, în culegerea de exerciţii a lui Rasmus.

S-a uitat pe fereastra bucătăriei la împrejurimile lor liniştite de la periferie.

Acea realitate avea sens – spre deosebire de aceasta:

O organizaţie care avea acces la o armă care nu exista, al cărei scop era să preia contrabanda cu arme, care alesese un delincvent retras din acel gen de afaceri şi fost agent infiltrat, pe nume Piet Hoffmann, ca să-i execute planul.

S-a uitat la mierla din măr cum zboară de pe o creangă pe alta, cântând doar pentru el. Piţigoiul zburase de acolo şi în locul lui o codobatură se preumbla pe peluză în căutare de insecte sau râme. Acea realitate avea sens.

Ştia cea mai mare parte din ce se putea şti despre lumea interlopă din Stockholm. Îi aparţinuse în cea mai mare parte din viaţa de adult. Dar nu mai întâlnise nişte delincvenţi atât de ingenioşi. Aveau acces nu numai la o armă legendară, ci şi la un ofiţer de poliţie de rang înalt. Nu exista alt mod de a interpreta copiile documentelor cu grad foarte înalt de confidenţialitate pe care i le trimiseseră la birou. Acest fel de documente erau ţinute într-un seif din secţia de poliţie Kronoberg. Doar un ofiţer de poliţie ar fi putut să aibă acces la ele.

Una era să lupţi cu poliţia – o făcuse ani în şir.

Altceva era să lupţi cu delincvenţii – făcuse asta aproape la fel de mult timp.

Dar să lupţi şi cu unii, şi cu ceilalţi de la bun început? Combinaţia putea să ducă la o moarte violentă.

Încă un pahar cu apă rece ca gheaţa. Pentru un moment, junghiul dinăuntrul său aproape că dispăruse.

Telefonul acela blestemat – nu voia să aibă nimic de-a face cu el, şi totuşi trebuia să-l ţină la el tot timpul – a sunat chiar şi când se întorcea cu băieţii de la şcoală. L-a luat, s-a uitat la el şi n-a răspuns. A sunat mai târziu, seara. Zofia s-a uitat la el, iritată de sunatul la nesfârşit, dar n-a pus întrebări la care ştia că nu avea să primească răspuns.

La unu şi jumătate, aproape în acelaşi moment în care au bătut clopotele, pe când el încă mai trăgea nădejde să doarmă un pic, a venit primul mesaj. Închisese sonorul telefonului când s-a dus la culcare, aşteptându-se ca ei să-l contacteze şi nedorind s-o trezească pe Zofia, însă vibraţiile de pe noptieră au fost suficiente.

TE SUPRAVEGHEM. ŞTIM UNDE SĂ TE GĂSIM. ŞTIM UNDE DORM COPIII TĂI. DAR TU N-AI HABAR UNDE SUNTEM NOI. RĂSPUNDE CÂND TE SUNĂM.

Puţin înainte de două şi jumătate a mai venit un mesaj.

NU POŢI SĂ DORMI? MÂINE VA FI MAI UŞOR. ATUNCI O SĂ ŞTII DE UNDE SĂ IEI ARMA ŞI CÂND S-O FOLOSEŞTI. ATUNCI O SĂ FII LINIŞTIT DIN NOU. ŞI, ÎN VREME CE EŞTI PLECAT ÎN MICA TA MISIUNE, O SĂ AVEM GRIJĂ CA FAMILIA TA SĂ SE DISTREZE. O SĂ AVEM GRIJĂ SĂ NU I SE ÎNTÂMPLE NIMĂNUI NIMIC. PÂNĂ CÂND AI FĂCUT CE TREBUIE SĂ FACI ŞI LUCRURILE VOR REVENI LA NORMAL. NU EŞTI DE ACORD CĂ MIERLELE AU CÂNTECUL CEL MAI FRUMOS?

S-a aşezat la masa din bucătărie, a scos telefonul şi a citit singurele mesaje pe care le primise – poate că avea să vadă ceva nou de această dată, să priceapă ceva ce îi scăpase cu câteva ore înainte? Nu. Însemnau ceea ce însemnau. Te vedem. Suntem cu tine tot timpul. Şi totuşi, nu era vorba de folosirea vreuneia dintre abilităţile sale de infiltrare. Şi totuşi, nu era vorba de aruncarea în aer a familiei sale – ştiau la fel de bine ca el că grenadele au trei dispozitive de siguranţă şi pentru fiecare este nevoie de multă forţă. Trebuie să tragi de inel, să apeşi declanşatorul şi să apeşi clapeta. Şi probabilitatea ca Rasmus, dacă o descoperea în buzunarul lateral al rucsacului său, să o declanşeze din greşeală era foarte mică. Era vorba

despre împingerea lui spre acceptarea să facă orice doreau ei, indiferent de consecinţe.

Făceau ce ar fi făcut el.

Şi îl ameninţau cu vechile însemnări pe care ofiţerul de legătură, Erik Wilson, le făcuse după întâlnirile lor şi care erau ţinute întotdeauna sub lacăt în secţia de poliţie.

Erik?

Până atunci Piet Hoffmann nici măcar nu dorise să ia în calcul posibilitatea.

Putea să fie Erik ofiţerul de poliţie care dăduse altora documente care erau mai periculoase decât armele?

Nu.

Piet Hoffmann n-a trebuit nici măcar să ducă mai departe gândul cel fugar, n-avea nevoie să se confrunte cu el – ştia, pur şi simplu, că nu era el. Erik Wilson, după mai bine de zece ani de colaborare strânsă, în care fiecare zi despărţea, literalmente, viaţa de moarte, era unul dintre singurii doi poliţişti în care avea încredere. În poliţie erau treizeci de mii de oameni, şi în douăzeci şi nouă de mii nouă sute nouăzeci şi opt dintre ei nu avea încredere.

Acţionau şi gândeau aşa cum ar fi făcut el.

Până şi misiunea pe care încercau să-l facă să o îndeplinească părea familiară.

De fapt, era aproape identică cu cea pe care o propusese el – să folosească o armă la care nu are acces nimeni din lumea interlopă a Stockholmului – cu câţiva ani înainte, din cu totul alte motive, când plănuise să distrugă altă organizaţie dintr-o singură lovitură. Se infiltrase într-o bandă de motociclişti care la acea vreme era considerată una dintre cele mai periculoase din Suedia. Membrii, care l-au acceptat încetul cu încetul, i-au încredinţat sarcini, l-au ridicat la rangul de „umbli cu noi“ şi apoi „prospectezi“, au început dintr-odată să se arate bănuitori. Îşi amintea că într-o seară, în timpul întâlnirii secrete cu Erik Wilson, în care trebuia să prezinte informaţii, însă putea la fel de bine să-şi împărtăşească bucuria, tristeţea, frica, frustrarea sau orice o fi simţit în acel moment, îi spusese omului său contact exact cum plănuieşte să supravieţuiască dacă membrii bandei descoperă cine este. Dacă hotărăsc să omoare iscoada.

Dumnezeule mare.

Iată de ce. Iată de unde venea asta.

Cu mierla care cânta în pom şi careul de cuvinte încrucişate neterminat în faţa sa, pe masa din bucătărie, a văzut dintr-odată totul limpede.

Aşa s-au petrecut lucrurile, iată de ce această organizaţie încă necunoscută care ameninţă să-i distrugă familia l-a ales pe el.

Citiseră vechile documente confidenţiale, le copiaseră şi i le trimiseseră ca să-i dea de ştire. Întâlnirile sale cu Wilson – conversaţiile în care au găsit inspiraţia, pe care au adaptat-o propriului scop: să preia contrabanda cu arme din Suedia.

De la bun început fusese ideea lui.

Agentul infiltrat Piet Hoffmann, nume de cod Paula, îşi dăduse seama cât de simplu ar fi să dobori o mare organizaţie criminală şi, dintr-o singură mişcare, să schimbi echilibrul puterii în lumea interlopă din Stockholm.

Hoffmann ştia că are dreptate. Exact aşa s-au petrecut lucrurile. Şi totuşi, s-a ridicat de la masa din bucătărie şi s-a îndreptat spre scări – nu ca să se ducă sus, la patul său, la trupul cald al Zofiei şi la răsuflarea ei adâncă şi regulată, ci ca să se ducă la subsol şi în camera sa ascunsă. Acolo pusese blestematele de copii pe care i le trimiseseră acum două zile. Hoffmann a tastat codul, a deschis uşa seifului şi acolo, pe raftul de sus, era teancul de documente scrise mărunt şi foarte secrete. Nu le citise atent când a deschis scrisoarea, nu păruse necesar, dar avea s-o facă acum.

– Sunt aproape, Erik. Pun întrebări. Şi mi s-au terminat răspunsurile bune.

– Cât de aproape?

– Zile. Poate ore. Trebuie să mă scoţi de acolo.

– Am nevoie de mai mult timp.

– Dacă află, ştim amândoi ce se va întâmpla. Îl vor ucide pe Rasmus. Apoi pe Hugo. Apoi pe Zofia. Apoi pe mine. Întotdeauna de jos în sus. Întotdeauna de la cel mai tânăr la cel mai bătrân.

S-a lăsat cu fundul pe podea, cu spatele lipit de seif, şi a răsfoit acele note de mult timp uitate.

– Şi dacă nu te pot scoate?

− TREBUIE s-o faci, Erik.

− DACĂ. DACĂ nu am timp. Care e planul tău?

− Atunci le dărâm şandramaua blestemată. Până la ultimul dintre ei. Întreaga afurisită de organizaţie. În acelaşi moment.

− Vorbesc serios − care ţi-e planul?

− Ascultă la mine: ăsta ESTE planul meu.

Nu i-a trebuit mult până să găsească paginile pe care le căuta, ba chiar aveau colţul îndoit un pic, ca şi cum oricine o fi fost cel care le trimisese nu voia ca el să nu le observe.

− Erik, am lucrat până târziu. Noaptea, când prietenii mei motociclişti dormeau ca nişte prunci, mă duceam la un garaj din Alby şi lucram la cea mai mare bombă pe care a văzut-o vreodată ţara asta. Lată de doi metri. A fost nevoie de o grămadă de Dynamex B − de-ai şti ce uşor a fost să fac rost de ea de pe şantierele de construcţii. Apoi ship plate şi cincizeci de cutii cu piuliţe M12. Acum e chiar lângă clubul lor, încărcată într-un camion cu reclama unui club de striptease. Ascunsă ÎN reclamă. Cel mai bun camuflaj imaginabil. Am închiriat camionul şi l-am parcat la cincizeci de metri de cartierul general al bandei de motociclişti. Idioţii chiar vorbesc despre el, li se pare amuzant să vadă o fufă goală pe afiş ori de câte ori ies pe uşă. Pot să declanşez bomba când vreau, cu un pic de cablu detonator, un aprinzător electric şi două telefoane mobile. Ar face bucăţi afurisitul de club − nimeni n-ar putea să supravieţuiască.

− Ce… ce naiba tot spui acolo?

− Dacă poliţia nu-i în stare să-şi protejeze angajaţii, atunci va trebui ca angajaţii să se protejeze singuri.

− Ţi-ai… ţi-ai pierdut blestemata de… IISUSE HRISTOASE, NU POŢI, câtă vreme lucrezi pentru noi, pentru POLIŢIE, nu poţi să construieşti o nenorocită de armă de distrugere în masă! Ai declanşa un afurisit de război între bande! Trebuie să renunţi imediat la asta. ACUM! Du de acolo porcăria aia!

− O s-o duc. Atunci când eu şi familia mea vom fi în siguranţă. Când o să mă scoţi de acolo.

Acum şase ani. Şi fiecare cuvânt din acea întâlnire fusese înregistrat şi apoi transcris de către supervizorul său, ca întotdeauna.

− Eşti cel mai bun agent al meu infiltrat. Ai supravieţuit mai mult ca oricine. Şi când ai fost silit să încalci legea, am curăţat după tine − de fiecare dată. Pentru că este în interesul autorităţilor poliţieneşti să te păstreze acolo. Dar cu asta, prietene… Ai sărit peste cal!

− N-am de gând să omor cincizeci de oameni, Erik, vreau doar ca ei să ştie că POT s-o fac. DACĂ ajung în acea situaţie.

− E prea mult, prea departe − dintr-un motiv de neînţeles, TE-AM LĂSAT să mergi prea departe!

− Dacă e ceva de neînţeles, atunci e faptul că nimeni altcineva nu şi-a dat seama cât de uşor ar fi să schimbi echilibrul puterii. Să iei teritoriul cuiva. Ce catastrofă ar fi pentru orice bandă dacă altă afurisită de bandă ar sta pe o armă de înaltă precizie de acest calibru. Să luăm ca exemplu clubul ăsta de motociclişti în care m-am infiltrat − se ştie că se întâlnesc săptămânal la cartierul lor general, miercurea, la ora trei. Nu în spatele unor ziduri care apără de gloanţe − într-o afurisită de baracă de metal pe care aş putea s-o distrug în câteva secunde cu o bombă artizanală! Hells Angels se întâlnesc săptămânal, şi Southside la fel. Şi suntem în afurisita de Suedie! Pot să intru în primăria din orice oraş ca să mă uit la schiţele şi planurile acelor clădiri ale cluburilor, pentru că sunt informaţii publice. Totul e disponibil − tavanul, grosimea zidurilor −, o poate face oricine. Am făcut-o în repetate rânduri. Ar trebui s-o faceţi şi voi, sticleţii. Distrează-te un pic, Erik, du-te şi aruncă o privire la noul sediu al celor din Bandidos sau Evil Crew, şi un lucru e sigur − nici unii dintre ei n-au zidurile întărite. Preferă să lenevească. Şi apoi, n-au păţit niciodată nimic. Şi e prea scump. Şi de ce s-o facă? Şi de unde să cumpere? O spun din nou − dacă aş vrea să intru în război de-a binelea cu oricare dintre marile organizaţii criminale, aş distruge-o dintr-o lovitură. De unul singur. Mi-aş parca acolo dispozitivul artizanal, aş urmări ceasul, ştiind că au mica întâlnire săptămânală, că s-au aşezat cu toţii înăuntru. Aş aprinde porcăria aia cu nimic mai mult decât o cameră video pe internet şi o telecomandă.

Piet Hoffmann şi-a amintit acele zile, acea întâlnire. Acele emoţii dublate. Panică palpabilă, frică palpabilă şi adrenalină arzând în el atât de limpede şi curat. Dar când le citea acum, la atât de mult timp după aceea, avea impresia că vede acele fotografii decolorate din şcoală pe care i le arăta lui Rasmus şi Hugo, cu el însuşi de vârsta lor, şi care îi făceau să râdă aşa de tare. Un străin, asta vedeau. Acel bărbat foarte tânăr care fusese cândva, pe care aproape că nu-l mai putea recunoaşte şi la care aproape că nu se mai

putea raporta acum. O privire pe care nu cuteza s-o înfrunte, pentru că versiunea sa din şcoală ar vedea şi ea acelaşi străin.

Şi notele, pe care le-a pus la loc în seif, erau de la acea persoană. Una care nu voia să-l lase în pace. Care îşi găsise drumul înapoi. Indiferent de câte ori Piet o alungase. Acest Piet Hoffmann fusese iar şi iar silit să fugă ca să scape cu viaţă, din pricina agentului infiltrat Paula.

A închis uşa seifului, apoi pe cea a încăperii secrete, apoi a subsolului. În bucătărie, a pus pe sobă un ceainic ciobit şi decolorat, ca să fiarbă nişte apă, cel pe care l-au cumpărat în ziua în care s-au mutat în această casă şi la care nu puteau să renunţe. A turnat apă fierbinte într-un pahar mare şi a pus în ea nişte nes.

Era aşa de ameţit, încât a trebuit să se rezeme de perete.

Aşteptase acest moment cea mai mare parte a vieţii sale de adult.

Ameninţarea finală cu moartea.

Să pună mâna cineva pe acele documente secrete, să-i afle identitatea. Să fie făcută publică şi familia sa să devină o ţintă.

Era vremea să aleagă.

Să-şi îndeplinească misiunea sau să refuze şi să aştepte condamnarea la moarte, pentru că orice foşti asociaţi ai săi din mafia şi-ar pierde toată credibilitatea dacă nu l-ar omorî acum.

A coborât din nou privirea spre careul Zofiei, a luat creionul ei. Ea a simţit, desigur – îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi –, şi a ştiut că această noapte se apropie. A numărat nouă pătrate goale răspândite prin careu. Dar tot imposibilă era rezolvarea lor. Nici un răspuns n-avea sens. Nu-şi putea concentra gândurile – dansau în jurul său, râzând de el.

A rămas acolo, la fel de gol ca pătratele din careu.

Până ce, după o vreme, încă neştiind prea bine de ce, s-a întins peste blatul dintre frigider şi sobă şi a scos dintr-un sertar câteva şerveţele albe. A desfăcut unul peste careul de cuvinte încrucişate şi desenat la întâmplare câteva linii drepte, care curând au devenit pătrate. Primul era în colţul din stânga sus al şerveţelului. Următorul, alături. A continuat, desenându-le pe rând, un şir lung dintr-o parte în cealaltă.

Şi, dintr-odată, a ştiut de ce.

A început să scrie cu acel creion tocit. Era un pic înghesuit, şirul lung era un pic prea aproape de marginea şerveţelului, însă cuvintele s-au potrivit perfect în prima căsuţă.

A supravieţui, unsprezece litere.

A completat căsuţele. Putea să rezolve asta.

F-O-N-E-T-O-G-R-A-M-Ă

Următorul şir de căsuţe desenate cu creionul nu era la fel de drept, şi un pic mai scurt, cu mai puţin loc de scris.

A supravieţui, șase litere.

Îl ştia şi pe acesta.

P-A-R-T-E-R

A continuat.

Încă ameţit, dar mintea îi era limpede ca un cristal.

Din când în când îl auzea la etaj pe unul dintre oamenii iubiţi că sforăie sau murmură ceva. Între timp, cerul zorilor s-a luminat şi cafeaua din paharul cel mare s-a terminat.

A supravieţui, paisprezece litere.

P-L-I-U-N-A-S-O-L-A-B-I-A-L

A supravieţui, paisprezece litere.

C-A-B-L-U-D-E-T-O-N-A-T-O-R

A supravieţui, nouăsprezece litere.

D-I-S-P-O-Z-I-T-I-V-D-E-B-R-U-I-E-R-E

A supravieţui, unsprezece litere.

P-O-Z-I-Ț-I-O-N-A-R-E

A supravieţui, treisprezece litere.

C-O-D-D-E-C-R-I-P-T-A-R-E

Mâzgăliturile aparent întâmplătoare – pătrate legate între ele ca vagoanele unui tren, acum umplute cu litere – erau exact opusul. Coincidenţe intenţionate. Un plan clar.

Planul pe care îl purta în el de când găsise o grenadă în rucsacul fiului său mai mic, şi devenise mai complex pe măsură ce se intensificau ameninţările.

Se hotărâse deja.

Gata cu activitatea criminală.

Nu va mai munci pentru altcineva, nici pentru mafioţi, nici pentru poliţie. Învăţase acea lecţie din amândouă părţile. Dacă mai ceda fie şi o singură

dată, era blocat, se aştepta de la el să continue. Criminalii şi poliţiştii acţionau la fel, te storceau până când nu mai rămânea nimic de stors.

I s-a dat de ales – şi a ales „nu“.

A ales să nu îndeplinească misiunea.

A ales să nu stea cu mâinile în sân, aşteptând moartea.

A pupat-o pe Luiza pe burtică şi, pentru o clipă, mânuţa ei a lăsat zăbreaua leagănului. L-a pupat pe Rasmus pe frunte, şi fiul său cel mic nu l-a băgat în seamă. L-a pupat pe Hugo pe obraz, şi fiul său cel mare a deschis ochii, cu o scânteiere de îngrijorare, după care s-a întors pe partea cealaltă şi a dormit mai departe. Pe Zofia a cuprins-o blând în braţe, şi-a pus capul pe braţele ei şi a stat aşa un moment, până când răsuflarea lui pe pielea ei încălzită de somn a trezit-o.

− Piet?

− Iartă-mă, dar a trebuit să te trezesc.

− Ce e… Eşti îmbrăcat? Cât e ceasul?

− Şase fără un sfert.

Ea s-a ridicat un pic, înghesuindu-şi perna sub cap.

Lumina zorilor era mai puternică aici decât în bucătărie, storurile n-o opreau, de vreme ce fereastra era deschisă.

− Trebuie să mă ocup de câteva lucruri şi nu mă întorc până mâine.

− Pleci? Chiar acum?

− Cât lipsesc, tu şi copiii nu trebuie să ieşiţi din casă.

Ea l-a privit.

Ştia.

Nu ce anume, dar ştia.

− Este vorba despre acel pachet pe care l-ai primit, nu-i aşa? Telefonul la care nu răspunzi? Jucăria pe care Rasmus a găsit-o în cutia noastră de scrisori şi pe care i-ai luat-o fără nici o explicaţie?

Ea îi mai spusese că el – care înainte era maestru la asta, de vreme ce o făcea cu ea în fiecare zi – se cam ruginise la minţit. Şi avea dreptate. Minţitul, întocmai ca orice altceva, ţine de practică, de consecvenţă. Trebuia să fie pentru el a doua natură daca voia să nu fie observat.

− Am doi oameni care păzesc casa. N-o să-i vedeţi, dar se pricep la ceea ce fac. Dacă se întâmplă ceva, orice care pare să nu fie în ordine, sună-mă imediat.

− Şi copiii, ce să le spun…

− Te iubesc.

A sărutat-o, şi ea n-a mai pus nici o întrebare. Apoi el a reuşit să evite scârţâitul scărilor şi figurinele risipite pe hol, dar n-a putut să se ferească de afurisita aia de vibraţie, la sosirea celui de-al treilea mesaj, pe când se îndrepta spre uşă.

MAI TÂRZIU ÎN CURSUL ZILEI DE AZI O SĂ PRIMEŞTI INSTRUCŢIUNILE. ARMA PE CARE O VEI FOLOSI ÎN CONTUL NOSTRU. MOMENTUL ŞI LOCUL ÎN URMĂTORUL NOSTRU MESAJ.

Să meargă să se ocupe de câteva lucruri.

Aşa a descris cele câteva căsuţe completate din careul de cuvinte încrucişate îndesat în buzunar, care oferea planul nu numai pentru scăparea sa, ci şi pentru scăparea familiei sale, şi un loc în care să se ducă.

Mai târziu în cursul zilei de azi.

Piet Hoffmann ştiuse că nu are mult timp.

Şi acum înţelegea cât de puţin are.

A pornit maşina pe care o parcase la poarta ruginită a casei care fusese căminul lor de la naşterea lui Hugo. Încă o mai vedea pe Zofia stând acolo, însărcinată, râzând până când l-a făcut și pe el să râdă, până când au ajuns să chicotească amândoi şi să nu se mai poată opri, părea o performanță uriaşă – acea primă oară când au păşit mână în mână peste pragul propriei lor case.

Traficul de dimineaţă încă nu se pornise, aproape că n-a trebuit să încetinească în drum spre centrul Stockholmului.

Fusese întotdeauna cu un pas înainte, aşa supravieţuise.

Dar nu şi acum.

Coordonarea în timp a acţiunilor sale era hotărâtă de cei care îl ameninţau. Şi, când aveau să-l contacteze, mai târziu, avea să facă tot ce-i stă în puteri ca să-i amâne până seara, poate chiar până noaptea – cu un strop de noroc şi nişte minciuni mai iscusite decât cele pe care i le servise Zofiei –, avea să-i amâne până mâine dimineaţă. Douăzeci şi patru de ore. Dar nu avea să obţină mai mult de atât. Va trebui, pur şi simplu, să fie gata până atunci. Cu un pas înaintea unei organizaţii fără chip, cu braţul aşa de lung, încât să ajungă până la gradele superioare ale poliţiei din Stockholm.

A plecat de acasă îmbrăcat ca de obicei, la ora obişnuită, s-a mişcat ca întotdeauna. Dacă şedea cineva în faţa unui monitor şi îl urmărea cu ajutorul unei camere de supraveghere – aşa cum ar fi făcut el dacă era în locul lor –, n-ar fi văzut nimic neobişnuit. Acum, în maşină şi pe drum, avea să scape de urmărirea lor ca să se poată transforma. Se îndoia că cei care îl urmăreau aveau camere de supraveghere amplasate altundeva decât în casa

şi biroul lui, dar, ca să se asigure că nu este urmărit, s-a dus întâi la un garaj de sub Globen Stadium, a lăsat telefonul la care voiau ei să răspundă pe scaunul pasagerului şi a luat un Volvo pe care îl ţinea parcat acolo pentru exact acest fel de ocazii. A mers cu el la un garaj de sub Piaţa Medborgare, unde avea parcat pe termen lung un Volksvagen albastru, şi apoi la un garaj de sub Åsögatan, unde avea parcat pe termen lung un Opel negru.

Pe Söderleden, pe Centralbron şi prin tunel, din Tegelbacken până la Kungsgatan. Acum oraşul se trezea, dar tot era destul de gol, aşa că nu i-a trebuit mult ca să ajungă pe Stureplan şi Humlegården şi apoi pe Valhallavägen şi la spitalul care fusese botezat după o regină din alt secol, Sophiahemmet[2]. Doctorul, un bărbat de vreo cincizeci de ani care avea un halat de laborator un pic prea scurt, aştepta, aşa cum promisese, la intrarea în clădirea K – aflată cel mai departe de intrare posibil. Şi-au strâns puternic mâinile, nu se mai întâlniseră, dar aveau să petreacă împreună câteva ore, încuiaţi într-o cameră în care nu-i vedea nimeni. Au urcat împreună, aproape în acelaşi pas, scările din piatră masivă spre un loc numit Clinica Foniatrică Östermalm. În acest moment al zilei, era la fel de pustie ca străzile.

Încăperea mare în care a fost condus Hoffmann era împărţită în două. Prima parte arăta ca un birou normal, cu o masă de lucru standard, cu scaune standard şi două monitoare. Iar de cealaltă parte a uşii de sticlă era o mică sală de operaţii cu lumini reci şi puternice, un cărucior din oţel inoxidabil şi o masă de operaţii care putea să fie ridicată şi coborâtă ca un scaun din cabinetul stomatologic. Doctorul a deschis unul dintre calculatoare, a pus pe masa de lucru un trepied şi un microfon şi a scos dintr-o mică debara un scaun pentru vizitatori.

− Aşa. Te rog să iei loc. Trebuie să ne cunoaştem înainte de a merge mai departe.

Anonimi. Asta erau.

Un halat alb fără ecuson, un vizitator fără dosar medical.

− Cunoştinţa noastră comună a spus că timpul este esenţial. Şi că poţi să plăteşti pentru viteză şi discreţie.

Piet Hoffmann a scos un plic din acelaşi buzunar în care ţinuse telefonul blestemat. Era gros – bancnotele ocupă mai mult loc decât ai crede.

− Poţi să-i numeri.

− Nu-i nevoie. Am încredere în tine. Încrederea, asta lipseşte adesea atunci când avem cea mai mare nevoie de ea. Nu eşti de acord?

Hoffmann a lăsat plicul să cadă pe masă, alături de suportul microfonului. Înăuntru era un teanc de bancnote în valoare de douăzeci de mii de dolari. Înainte de asta, făcuseră parte dintr-un teanc mult mai gros dintr-o valiză pe care a dus-o acasă din acea călătorie infernală în Nordul Africii. Destul ca o familie s-o ducă bine o vreme.

Dat fiind că doctorul n-a luat imediat plicul, Hoffmann l-a împins peste tăblie spre el şi nu s-a lăsat până când banii n-au trecut dintr-o mână în alta.

− Acum ţi-ai primit plata. Lucrul pentru care ai venit *tu* aici. Vreau să faci lucrul pentru care am venit *eu*.

Doctorul avea pe nas o pereche de ochelari fără rame, şi i-a ţinut să nu cadă când s-a aplecat ca să pună plicul în servieta-diplomat.

− Bine. Începe, te rog, să vorbeşti la el.

Microfonul. Asta trebuia să folosească Hoffmann.

− Ce să spun?

− Orice vrei. Am nevoie de minimum douăzeci de secunde.

Piet Hoffmann s-a aplecat mai aproape de microfon, în vreme ce doctorul deschidea o fereastră pe ecran, cu ceva ce semăna a diagramă obişnuită, care avea pe scala din stânga *Volum (dB)*, iar jos scria *Frecvenţă (Hz)*.

− Nu ceea ce spui e important, ci felul în care sună.

Piet Hoffmann a stat acolo în tăcere. Era ridicol – nu-i rămăseseră cuvinte de rostit. Ce ar trebui să spui atunci când n-ai un context şi nu vrei să fii identificat dacă aude asta cineva?

− O să mă apuc de înregistrare de îndată ce începi. Dă-i drumul.

− Fonetogramă. Pliu nasolabial. Cablu detonator. Dispozitive de bruiere. Poziţionare. Cod de criptare. Fonetogramă. Parter. Pliu nasolabial…

Hoffmann s-a întrerupt.

− E destul?

Pe ecran apăruse un tipar neregulat. Ca o hartă, punctele se uneau în linii drepte care alcătuiau hotarele unei ţări, sau poate o insulă pe o mare în pătrăţele.

− Am făcut aici multe înregistrări. Dar ceea ce ai spus, ce a fost acum – ei bine, e pentru prima dată.

− Doar ce aveam în minte. Un careu de cuvinte încrucişate pe care l-am rezolvat azi-dimineaţă.

− Ştiu că am spus că poate fi orice doreşti. Dar, din păcate, nu-i destul. Este important să vorbeşti mai… normal. Propoziţii complete. Ca să-ţi pot stabili banda de bază a vocii. Poate că ai putea să-mi spui o poveste. Sau să descrii cum e acasă, să-mi spui despre copiii tăi, dacă ai. Orice sună normal.

Piet Hoffmann a făcut ce i s-a spus. Şi-a lăsat mintea să-i poarte pe amândoi printr-o casă după care întotdeauna tânjea de îndată ce pleca din ea. Însă a înlocuit toate numele, a inversat faptele.

− Bine. Bine. Aşadar… două fete?

− Şi un băieţel nou-născut.

Doctorul a studiat noua imagine, care arăta hotarele unei alte ţări pe altă hartă, sau altă insulă cu o formă nouă.

− Perfect. Acum avem ceva cu care să comparăm. Vocea ta este foarte joasă, mult mai joasă decât a majorităţii, dar probabil ştii asta. Spun asta deoarece am unii pacienţi care vin aici fără să fie conştienţi de felul în care le sună vocea. Şi, prin urmare, după aceea nu-şi dau seama de diferenţă.

Hoffmann a dat din cap. Ştia că vocea sa este uşor de recunoscut. De aceea se afla aici – nu avea de ales. Vocea, înfăţişarea, felul de a se mişca. Suma lor alcătuia o personalitate care putea să dea de gol pe cineva.

− Faptul că vocea ta este atât de joasă este un lucru bun. Pentru că nu vor dispărea decât tonalităţile de bas. Trebuie să-ţi reamintesc – doar ca să fiu sigur că este clar pentru amândoi – că noua condiţie pe care o vom crea, înălţându-ţi vocea, este ireversibilă. După ce am întins corzile vocale şi le-am crescut rigiditatea, vocea ţi se va schimba pentru totdeauna. Tot joasă, tot bărbătească, însă mai apropiată de a tuturor celorlalţi.

De obicei, operaţia era efectuată sub anestezie.

Piet Hoffmann n-avea timp de asta.

Doctorul fără ecuson, după o discuţie aprinsă, a acceptat să folosească doar anestezie locală, aşa încât pacientul care era culcat pe masa de operaţie, cu ochii în lumina îngheţată, a fost conştient că gâtul i-a fost despicat şi cartilajul din laringe a fost strâns. Următoarea dată când au comunicat – cu rana proaspăt cusută şi bandajată –, Hoffmann a dat replicile cu ajutorul hârtiei şi al pixului. De câte ori doctorul insista că pacientul trebuie să rămână sub observaţie după această procedură, Hoffmann răspundea pe blocul de hârtie cu logoul spitalului într-un colţ că trebuie să plece şi n-o să facă asta.

Când s-au aşezat din nou la masa de lucru şi Piet Hoffmann a vorbit la microfon, amândoi au văzut că harta s-a schimbat – punctele şi liniile alcătuiau o nouă voce cu altă tonalitate.

− Dacă mergi acum acasă, o faci pe propriul risc. S-a înţeles?

− S-a înţeles.

− Poţi să mănânci normal în seara asta, dar nu uita să-ţi ţii capul aplecat un pic în faţă. Şi, te rog, încearcă să vorbeşti cât mai puţin posibil în următoarele zile. Îţi dau nişte antibiotice ca să previn infectarea rănii.

Doctorul i-a înmânat o sticluţă rotundă cu tablete albe, apoi s-au ridicat amândoi în picioare. Se terminase.

Înapoi, la intrarea spitalului, i-au întâmpinat căldura şi zgomotul. De-acum era dimineaţă.

− Când cartilajul tiroid şi cel cricoid sunt strânse laolaltă în acest fel, de obicei e un pic mai greu să înghiţi. Nu-i nimic periculos, doar neplăcut, dar o să treacă în câteva săptămâni.

Doctorul şi-a îndreptat gulerul halatului şi a surâs.

− Şi mai este şi chestiunea vocii cu care cânţi. N-o să mai fie ca înainte. Ai pierdut câteva note. Dar poate că nu cântatul este ceea ce te-a făcut să te grăbeşti aşa.

Traficul era mai greoi, dar tot te puteai descurca. De vreo două ori a trebuit să urce pe trotuar, a mers pe o scurtă porţiune pe contrasens, pe o stradă cu sens unic, a mers cu maşina pe o stradă pietonală, dar curând a ajuns înapoi în tunelul de sub oraş, îndreptându-se spre sud. A ieşit la Johanneshovbron, a făcut un viraj strâns spre Södermalm şi Skanstull. Un viraj la dreapta înainte de Ringvägen, unde ştia că există câteva locuri bune de parcare pe termen scurt alături de hotelul Clarion, maximum treizeci de minute.

A oprit maşina, şi-a scos telefonul şi a deschis fereastra de căutare. Apartamente de vânzare. Asta căuta acum. Un bloc de apartamente într-o suburbie sudică, la cel puţin cinci, dar nu mai mult de zece kilometri de casa lor din Enskede. Preţul nu conta, şi nici numărul camerelor, şi nici nu-i păsa dacă are balcon sau sobă de teracotă. Căuta o clădire solidă, a cărei structură era din beton turnat în cofraje, cu pereţi groşi de cel puţin cincisprezece centimetri. Imposibil de străpuns de majoritatea armelor. Era principala sa prioritate în vreme ce examina toate ofertele de pe piaţă, sute

de apartamente care arătau la fel, pentru că fuseseră pregătite pentru vânzare de aceleaşi companii.

Dar n-a găsit ceea ce dorea.

A doua alegere era să găsească apartamente de la parterul unor clădiri construite în anii ’50. Mai ales în 1953, 1955, 1958. Asta a adus mai multe opţiuni. A găsit în total şapte apartamente şi era destul de sigur că cel puţin patru dintre ele erau construite pe subsoluri goale – exact ceea ce căuta. Şi-a dres glasul, şi-a încercat noua voce. Mergea. Şi doctorul avusese dreptate, nu mai era aşa de distinctiv joasă, doar o voce normală, asta era el de-acum. A dat telefon. A vorbit cu o femeie foarte prietenoasă şi săritoare de la biroul de urbanistică al Stockholmului, care a confirmat că acelea erau astfel de clădiri, aveau exact acea structură. Prin urmare, tavanele, pereţii şi podelele aveau o mulţime de aer în ele – două straturi exterioare subţiri de trei centimetri de ciment care încadrau douăzeci şi doi de centimetri de nisip şi izolaţie fonică şi nimic altceva.

A rugat-o să-i trimită prin e-mail planurile de la cele patru adrese.

A aşteptat nerăbdător, părea că n-o să mai vină niciodată şi era pe cale să renunţe, când a auzit sunetul de primire a unui e-mail.

A deschis pe rând documentele anexate.

A răsucit pe toate părţile imaginile, le-a mărit şi le-a micşorat, a suprapus schiţele acestor mari blocuri de apartamente construite cu şaizeci de ani înainte.

În cele din urmă, a găsit ceea ce căuta. Unul era perfect.

Un apartament care nu numai că era la parter – dar se afla deasupra unui adăpost antiaerian.

Agentul, un bărbat în jur de cincizeci de ani cu un zâmbet şablon, purta un costum negru cu prea multe dungi. Se străduia să arate ca un avocat de succes care tocmai câştigase un proces de răsunet sau ca un membru din conducerea unei bănci uriaşe. De parcă *asta* ar fi inspirat încredere. Avea o pronunție neglijentă din Scania, şedea la masa de lucru din colţ într-un birou elegant mobilat şi era de departe cel mai bătrân angajat.

− Este un amplasament minunat dintr-o zonă foarte populară. Aproape de şcoli şi magazine alimentare. O asociaţie de proprietari grozavă şi care păstrează o mulţime de detalii specifice epocii. Foarte bine conservat. Parchet cu model brăduţ şi bucătărie cu dulapurile originale. Până şi

contorul original, le ştiţi, cele negre, din bachelită, încă mai este pe perete. Primul lucru pe care îl vezi când intri.

− Sunt aici ca să cumpăr acest apartament.

Piet Hoffmann stătea pe fotoliul pentru vizitatori şi a respins bolul cu dropsuri învelite în hârtie cu logoul firmei când agentul i l-a oferit.

− Şi vreau s-o fac astăzi.

− Am organizat în weekend vizitarea locuinţei. Dorinţa vânzătorului. Licitaţie. Astea sunt vremurile în care trăim – mai mulţi cumpărători decât apartamente.

− Cât costă?

− Dar nici nu l-aţi văzut!

− Cât costă…

Hoffmann a căutat într-un teanc de broşuri lucioase care stătea între ei, pe biroul agentului, şi a ridicat o pagină cu un prim-plan al contorului vechi, de care îi păsa la fel de puţin ca de amplasamentul celui mai apropiat magazin alimentar.

− … ca să-l faceţi pe vânzător să semneze contractul imediat?

− Imediat?

− Cu alte cuvinte, chiar acum.

Ceva verzuliu, ca un fir de iarbă, era înţepenit între dinţii din faţă ai agentului. Mâncare, probabil. Era şi mai vizibil când arbora unul dintre zâmbetele sale şablon. Hoffmann s-a gândit dacă ar trebui să-i spună sau nu.

− Sunt cât se poate de serios. Şi mă grăbesc, aşa că aţi face bine să vă mişcaţi repede dacă nu vreţi să plec de aici şi să pierdeţi cel mai uşor câştigat comision peste care aţi dat vreodată.

Bolul cu bomboane. Agentul a înşfăcat două, părând cu mintea în altă parte.

Crănţăneau între dinţii lui.

− Da… Păi, preţul pe care îl vedeţi în anunţ este doar punctul de pornire.

Şi-a venit în fire.

Avea în faţă o posibilă afacere. Ceea ce, desigur, însemna un comision, dar şi o negociere. Şi asta era întotdeauna mult mai distractiv decât să-i spui fotografului ce unghi să folosească şi cum să retuşeze fotografiile, sau să parcurgi a doua zi după vizionarea casei lista vizitatorilor pe care i-ai avut, ştiind că nici unul nu este deosebit de interesat să cumpere.

− Cinci milioane o sută nouăzeci şi cinci de mii de *kronor*. Acesta este preţul nostru de pornire. Însă, dacă e să-l fac pe vânzător să ocolească procesul licitaţiei, păi, presupun că va fi undeva pe la…

− Şase milioane.

− Şase?

− O jumătate de milion în plus dacă mă pot muta acolo în seara asta.

− Şase şi jumătate…?

− Dacă putem semna hârtiile înainte să plec de aici – şi am cheia în mână nu mai târziu de ora 14.

Agentul era genul de om ai cărui obraji se înroşesc când este aţâţat. Până şi gâtul i se înroşise.

− Vânzătorul locuieşte acolo. Întreaga familie. Probabil chiar acum iau micul dejun în bucătăria pe care o vedeţi în aceste fotografii. Să se mute pe dată, fără să fie anunţaţi din timp, pare…

− Şapte milioane de *kronor*. Ultimele cinci sute de mii sunt pentru dumneavoastră. Dacă îi puteţi face să lase în urmă masa din bucătărie şi paturile.

După o jumătate de oră, când Piet Hoffmann a ieşit în marşarier din parcarea îngustă a agenţiei imobiliare, avea în buzunar contractul unui nou apartament. Agentul din ce în ce mai entuziasmat nu şi-a pierdut zâmbetul decât o clipă, când şi-a dat seama că acel cumpărător ţine morţiş să plătească ultima jumătate de milion în numerar, în două plicuri sigilate. Dar şi-a regăsit zâmbetul, poate chiar mai larg şi mai fals, când a fost adăugat un al treilea plic, cu un supliment de o sută de mii de *kronor*, ca apreciere faţă de profesionalismul cu care a fost tratată întreaga chestiune. Numerar. Întotdeauna folositor. Cu un an înainte plecase din Africa de Nord cu o valiză plină cu dolari. Cea mai mare parte dintre ei reuşise s-o spele prin intermediul diferitelor conturi şi al unor relaţii vechi care au luat douăzeci şi cinci la sută pentru osteneală, dar o parte dintre ei zăceau încă în seiful de care Zofia nu ştia.

Hoffmann s-a dus la garajul de sub Globen şi a parcat alături de maşina pe care o lăsase acolo de dimineaţă, cu telefonul în ea. Trei apeluri ratate – şi un mesaj. Pe care l-a citit.

ÎN SEARA ASTA SCHIMBĂM ÎNTRE NOI CELE MAI PREŢIOASE BUNURI PE CARE LE AVEM. TU CAPEŢI ARMA ŞI NOI CĂPĂTĂM FAMILIA TA. DUPĂ CE ÎŢI ÎNCHEI MISIUNEA INVERSĂM SCHIMBUL. DACĂ EŞUEZI, SCHIMBUL NU MAI ARE LOC. O SĂ-ŢI COMUNICĂM ORA.

Evită. Minte. Amână.

Trebuia să le răspundă.

Cumva.

Dar nu voia să vorbească, nu voia ca ei să-i audă noua voce, aşa că trebuia să le scrie.

AM FOST PRINS ÎNTR-O ŞEDINŢĂ. O SĂ FAC CE ÎMI CEREŢI.

A pus telefonul la loc pe scaunul pasagerului şi a pornit înapoi spre centru şi Södermalm. Salonul în care i-au vopsit în negru părul şi sprâncenele era pe Skånegatan. Opticianul care l-a ajutat să probeze lentilele de contact căprui avea o prăvălioară la un colţ de lângă Götgatan. Iar la Hornstull, aproape de locul în care Långholmsgatan întâlneşte Högalidsgatan, era un mic studio care era cheia pasului următor al planului său.

Mulajul care îi acoperea faţa, o membrană care acoperea totul în afară de nări, avea culoarea rozalie şi era la fel de rece pe piele ca de obicei. Prima dată când făcuse asta, cu şapte sau opt ani înainte, procesul l-a făcut să se simtă prins în capcană, chiar l-a cuprins claustrofobia, când întunericul i-a acoperit amândoi ochii. Însă acum avea încredere în această femeie, care lucra de obicei pentru film sau teatru. Ştia ce face, era cea mai bună cu care lucrase el vreodată. Şi nu întreba niciodată de ce.

Un pic vâscos, uşor curgător şi gros cam de un centimetru. Alginat, pe care stomatologii îl folosesc pentru amprentele dentare, şi se întărea în zece minute. Întins în strat subţire şi schimbându-şi rapid consistenţa, aşa încât degetele ei agile dansau pe toată faţa lui, întinzându-l în fiecare colţişor. Tăiase dinainte fâşiile de ghips – acum le înmuia în apă şi le aşeza pe masca de alginat, lăsându-le să fie absorbite în el. Arsura. Aşa îi spunea ea. Şi fâşiile de ghips nu ardeau de-a binelea, se încălzeau pe dinafară. Din când în când ea le pipăia, le lovea tare cu încheieturile degetelor, ca să vadă dacă sunt gata. Apoi a ridicat cu atenţie masca provizorie de pe faţa lui.

Piet Hoffmann putea din nou să vadă. Şi iat-o, suspendată în faţa sa, în mâinile ei. Prima versiune a feţei sale.

− Mai ai nevoie…

Se ridicase pe jumătate de pe scaun, făcând semn cu capul spre ieşirea micului studio.

− … de mine?

Ea avea un zâmbet minunat, îl observase înainte, sincer, opusul zâmbetului afişat de agent, şi aşa i-a răspuns la întrebare. Nu în mod indulgent, ci cu blândeţe şi răbdare.

− Ştii asta.

− Vreau să zic, în clipa asta.

Cimentul care era turnat ca s-o întărească şi mai mult avea şi el nevoie să ardă, cam o jumătate de oră, apoi alginatul şi fâşiile de ghips aveau să fie desprinse şi următoarea versiune a feţei sale avea să fie turnată pe bancul de lucru. El ştia asta, întocmai cum spusese ea. Prefera ca el să stea până când primul mulaj era complet întărit, până când era sigură că are tot ce-i trebuie ca să-şi termine treaba fără el.

− Astăzi pari stresat, Piet. Chiar mai mult decât de obicei. Vreau să zic, de obicei eşti când te arăţi pe aici. Presupun că de aceea ai venit, însă astăzi… pari aproape hăituit.

Ea lucra cu exteriorul oamenilor, transformându-i.

Dar, pentru a face asta, avea nevoie să le cunoască şi interiorul.

Pentru că cele două sunt legate.

− Hăituit. Şi hăituind. Ce zici – pot să plec?

Ea a zâmbit iarăşi. În alte vremuri, el ar fi putut să se piardă în acel zâmbet. Cu cineva care îl cunoştea măcar un pic.

− Du-te. O să te sun dacă am nevoie de tine. Ne vedem peste zece ore.

El a pornit repede spre uşă şi tocmai o deschidea când i-a auzit vocea în spate.

− Două pliuri deasupra ochilor?

S-a răsucit spre ea.

− Perfect.

− Nasul – un pic strâmb? Cu nările late?

− Sună bine.

− Şi mă gândeam… poate un pic umflat? A trecut ceva timp. Fălcile. Obrajii. Şi un pic de burtă.

− Grozav. Mulţumesc.

După-amiaza devreme, şi traficul era încă destul de rarefiat. A traversat podul vechi la Skanstull şi a luat-o spre est pe lângă Södra Hammarbyhamnen. Închis în sine. Asta era. Pentru că nu putea suferi altceva.

Înainte, înainte, fără să-şi îngăduie să simtă ceva.

Pentru că dacă o făcea, dacă îşi pierdea această viziune îngustă, lăsa cealaltă realitate să intre, n-avea să reuşească. Dacă ceda, scotea telefonul şi o suna pe Zofia, sau pe Hugo, sau pe Rasmus doar ca să le audă vocile, dacă îşi lăsa tânjirea să scape de sub control, atunci nimeni n-ar mai fi ajuns să fie în siguranţă.

Înainte, înainte.

Apartamentul era în cartierul numit Tallbacken. Clădirea era pe un deluşor, un complex mare în formă de potcoavă, cu multe intrări şi adrese diferite. Destinaţia sa era numărul 37. Un balcon verde, în spatele unui gard viu la fel de verde, se afla în stânga intrării. L-a recunoscut din broşură, cu umbrela de un galben murdar, şirul de lampioane chinezeşti atârnând deasupra ca fructele unui pom cu ramuri foarte subțiri. A intrat în clădire, s-a dus la uşa apartamentului său şi a scos cheile care erau simbolul perfectării cumpărării unei case. O uşă blindată. Două încuietori, de clasa 7 şi 6, aşa cum promitea textul cu litere mărunte de pe site. A deschis uşa şi a intrat în hol. Cu doar câteva ore înainte erau pe aici oameni, bându-şi cafeaua, aşteptându-şi rândul la baie, uitându-se pe fereastră la priveliştea cunoscută. Lăsaseră paturile, aşa cum promiseseră, unul dublu şi două de o persoană. Luiza va trebui să doarmă cu mama ei, aşa cum făcuse în primele luni de viaţă. Masa de bucătărie, scaune de bucătărie, chiar şi o canapea de colţ în living şi un televizor care avea să-i ţină pe Rasmus şi Hugo foarte ocupaţi câteva zile. Era destul de curat şi pe blat erau câteva seturi de chei, marcate *Subsol*, *Pod* şi *Spălătorie*. Era acolo un miros anume. Mirosul lor, oricine or fi fost. Nu urât, doar al lor, aşa cum toate familiile au un miros anume care este evident pentru oricine, în afara lor. Se întreba cum miroase familia lui, cât de mult vine de la el şi cât de mult de la Zofia şi copii.

Clădirea n-avea cimentul rezistent la gloanţe pe care îl căutase la început. Dar îi îndeplinea celelalte cerinţe. Şi, de vreme ce zidurile nu erau suficient de groase, va trebui să le întărească el însuşi. În portbagaj şi pe bancheta din spate avea un pistol de lipit, o cutie cu scule, folii de plastic şi laminate.

Plănuia să facă o uşă blindată interioară din plastic, mult mai uşor de transportat decât o placă de oţel care cântărea câteva tone. Un film transparent de sticlă blindată care putea să reziste la împuşcături chiar şi din unele dintre unghiurile cele mai dificile. Cu câţiva ani înainte dăduse de un fabricant rus specializat într-un material plastic care era şi dur, şi rezistent când era lipit sub vid de sticla obişnuită, şi i-a cumpărat întregul stoc. Şi chiar la o grosime de douăzeci şi cinci de milimetri putea să reziste la tirul unei arme automate.

Avea să facă mai întâi uşa interioară, apoi să întărească uşa balconului, apoi să întărească toate ferestrele.

Avea să pună şapte camere de supraveghere mici, greu de observat, în puncte strategice de afară – ciudat cum ceva atât de ameninţător într-un context dădea senzaţia de protecţie în altul – şi apoi să pună cablu detonator în patru puncte, ambuscadă de mine pe care le putea activa cu uşurinţă de pe telefonul mobil.

Şi, în sfârşit, cea mai importantă îmbunătăţire dintre toate – debaraua din dormitor.

Nu mai putea să rabde. Nu mai putea să lase lucrurile să curgă de la sine.

− Bună.

Ea fusese doar la o distanţă de câteva taste apăsate.

− Alo? Cine…?

− Sunt eu. Piet.

Auzea tăcerea Zofiei. Nedumerirea ei.

− Vocea ta? Eşti răcit? Sună ca şi cum ai avea probleme cu respiraţia. E totul în ordine?

− O să-ţi explic când ne vedem.

A încercat să-şi dea seama unde este ea. Să interpreteze sunetele din jurul ei. Bănuia că şi ea încearcă acelaşi lucru.

− Mâine. Ai scris asta pe bilet.

− Poate mai devreme. Sper. Dar nu ştiu.

− Unde eşti?

− Nu foarte departe.

− Ce faci?

Ea îşi dăduse seama de mult că s-a întâmplat ceva. Şi că reveniseră la situaţia în care el lăsa fără răspuns *ce*-urile şi *de ce*-urile.

− Nu-ţi pot spune. Încă nu.

− Vocea ta, Piet – poate că nu se aude bine? Poţi să suni din nou?

Acasă. Aşa se auzea. Putea să audă zumzetul frigiderului, un scârţâit pe scări.

− Hugo? Rasmus? Luiza?

− Toţi… totul e în ordine.

Apoi din nou tăcere. Nici frigiderul, nici scârţâitul.

Doar răsuflarea ei înceată.

− Hei? Zo?

− Da?

− Putem să ne descurcăm… cu orice, aşa-i?

− Piet, ce…

− Putem, aşa-i, Zo? Cu orice?

Ea a tras un scaun, probabil în bucătărie – suna ca scrâşnetul ascuţit al scaunelor de bucătărie.

− Cred că da.

N-au mai spus nimic. După o vreme, el a sărutat telefonul de două ori, ea a sărutat telefonul de două ori şi au închis în acelaşi timp. Întotdeauna număr cu soţ.

Magazinul cu articole pentru lucrări interioare era la numai câţiva kilometri. Acolo s-a dus să cumpere un mic ciocan pneumatic. Şi hârleţul. Şi plăcile de rigips. Şi lipiciul. Şi chitul. Şi şuruburile. Şi vopseaua albă. Şi balamaua de oţel care părea să fie a unui pian, şi butonul uşii. Şi, în cele din urmă, după ce a încărcat maşina până la refuz şi era pe drum înapoi, s-a oprit la alt magazin şi a cumpărat o bucată de lemn care să fie podeua falsă a debaralei.

Înapoi în Tillbacken, s-a îndreptat spre subsolul clădirii, a mers pe coridorul un pic igrasios şi a trecut de un şir de spaţii de depozitare, pe care vecinii săi le umpluseră la maximum, şi de o spălătorie. După colţ a dat de adăpostul antiaerian, a prins două roţi de metal în formă de volan, una în partea de sus şi una în partea de jos a uşii de oţel masive, şi le-a rotit în sensul acelor de ceasornic până când mecanismul de închidere s-a deblocat, cu un pufăit puternic. Un adăpost antiaerian aproape identic cu cel din blocul-turn în care crescuse, într-una dintre acele suburbii mai sărace decât oricare din sudul oraşului, pe care politicienii le-au botezat

„*miljonprogrammet*“[3], iar în zilele noastre li se spune „zonă de excluziune socială“. *Miljonprogrammet*. Zonă de excluziune socială. El nu privise niciodată lucrurile în acest fel. Nu le pusese în acele cuvinte, nu formulase neliniştea, neastâmpărul, disperarea – pentru el, era singura viaţă pe care o ştia, singurul loc pe care îl avea. A învăţat să lupte, să supravieţuiască, să fie parte din ceva, în loc să fie pe dinafară. Şi adăpostul antiaerian din blocul copilăriei fusese spațiul lor de joacă – puştii se furişau acolo, jos, stingeau toate luminile din încăperea fără ferestre şi se jucau de-a baba-oarba în întuneric. Acolo avusese parte de primul sărut, prima ţigară, prima bere.

Adăpostul antiaerian în care a intrat acum era, conform planurilor clădirii, sub unul dintre dormitoarele apartamentului proaspăt achiziţionat. A cercetat ieşirile de urgenţă, pereţii, tavanul, şi totul arăta exact aşa cum sperase.

În drum spre apartament a lipit un bilet scris de mână pe panoul de afişaj de lângă intrare şi pe oglinda liftului, rugându-i pe vecini să-l ierte vreo două ore, poate că va fi un pic de zgomot, tocmai se mutase şi avea să renoveze o cameră. Apoi a dus în apartament toate materialele de construcţie, le-a împrăştiat pe podeaua dormitorului şi a deschis debaraua, care avea uşi duble pe toată lungimea peretelui. Nu era acolo nimic, în afară de o bară cu câteva umeraşe goale, şi când a deschis uşile a năvălit afară şi mai mult miros al familiei precedente – mirosul pielii lor pe sub haine.

S-a lăsat în genunchi şi a desenat pe podea un cerc mare, cam cât capacul unui puţ. Micul ciocan pneumatic arăta ca un ciocan perforator, cu o daltă în locul burghiului, destul de uşor de mânuit chiar şi în locuri strâmte. A tăiat cu el de-a lungul liniei desenate, prin stratul subţire de ciment, ajungând la un spaţiu intermediar. Aer, nisip şi din nou aer în acel spațiu de douăzeci şi doi de centimetri. A scos nisipul şi l-a aruncat într-un coş de gunoi pe care îl împrumutase din spălătorie. A ieşit la iveală stratul inferior de ciment, la fel de subţire, şi ciocanul pneumatic a ronţăit şi a scuipat, făcând a doua gaură. Gata. Răzbătuse. A băgat un braţ prin cerc şi a folosit lanterna telefonului ca să lumineze pereţii reci de dedesubt.

Apoi s-a dus repede la subsol, în adăpost, ca să cureţe marginile găurii. Se uita în jos la el ca un ochi uriaş – a lipit rigipsul, l-a acoperit cu ghips, l-a vopsit şi a curăţat mizeria de pe podeaua de ciment.

Înapoi în debara. Nu voia ca gaura să fie vizibilă din nici o parte.

A tăiat placa melaminată, a făcut din ea podeaua falsă a debaralei, a prins cu şuruburi pe latura scurtă balamaua de pian şi a ascuns micul buton în spatele cadrului uşii. Capacul putea să fie ridicat cu butonul şi pus la loc fără să nimerească greşit. A încercat şi funcţiona perfect, în unghi drept faţă de prag. Acum debaraua părea să aibă o podea complet normală.

Piet Hoffmann s-a oprit, copleşit pe moment de oboseală.

O pauză, cu siguranţă trecuseră câteva ore de la ultima.

Respiraţii adânci, lente, cu ochii închişi.

Da.

Avea să meargă. Dacă devenea necesar.

Dacă trebuia să fugă şi din acest loc.

A luat o cafea şi o brioşă cu scorţişoară de la benzinăria de lângă sensul giratoriu de pe Hammarbyvägen, a luat-o pe străzile mai mici din Björkhage şi Kärrtorp ca să evite ora de vârf, iar în Bagarmossen a mai luat două pahare cu cafea de la o cafenea care arăta exact la fel de când îşi amintea. A parcat pe locul său obişnuit şi a luat liftul până la etajul opt şi la garsoniera ale cărei storuri erau mereu trase.

− Bună, Andy. Vrei o cafea?

− Sigur, mulţumesc.

− Un strop de lapte, aşa îţi place?

− Ai memorie bună, şefule.

Hoffmann i-a dat unul dintre paharele de carton calde, iar paznicul l-a luat într-una dintre mâinile sale uriaşe, recunoscător fie şi pentru o clipă de răgaz de la cele optsprezece ecrane la care se uita.

− Uşor, ca ieri?

− Un individ beat a urinat adineauri pe uşa de la numărul 8, doi câini s-au luat la harţă în faţa numărului 10 acum o oră şi o tânără de la numărul 12 i-a tras un pumn zdravăn iubitului dimineaţa devreme, pe când se întoarceau de la un bar, bănuiesc. Aşa că, da – la fel de linişte.

Piet Hoffmann s-a aşezat pe singurul obiect din încăpere care semăna a scaun liber – o cutie pentru mutări nedespachetată, care nu-şi găsise niciodată locul – şi a sorbit până la ultimul strop din paharul de carton. Şi-a dres glasul, a încercat să-şi coboare cât mai mult vocea, a avut impresia că paznicul observase deja diferenţa.

− Alergii. Nimic molipsitor – doar o mâncărime în gât.

− M-am prins, şefule. Polenul e un ticălos. Şi iarba e cea mai rea, ori de câte ori e cosită nu mă mai pot opri din strănutat.

Hoffmann a dat din cap şi a aruncat o privire spre unul dintre monitoare, a văzut un cuplu mai vârstnic spălând ferestrele pe dinafară, bărbatul în stratul de flori, ţinând în mână o ţeavă metalică lungă cu o racletă, iar femeia cu fereastra livingului deschisă pe jumătate, arătând cu mâna şi îndrumându-l.

Hoffmann şi paznicul s-au uitat unul la altul, zâmbind.

Supravegherea oamenilor avea momente distractive.

− Uite ce-i, Andy. Am nevoie să mă asculţi.

− Bine.

− Mai adăugăm o locuinţă sigură.

− Una nouă?

− Şapte camere de supraveghere noi. Am nevoie ca tu să te conectezi la ele în seara asta şi să veghezi ca totul să fie aşa cum trebuie.

− La ce număr?

− Nu aici – un pic mai departe. Tallbacken, în zona Gamla Sickla.

− Nu prea înţeleg.

− Urgenţă. Ca de obicei.

− Dar, dacă se întâmplă ceva… Adică, credeam că tot şpilul e să le avem pe toate în acelaşi loc – nu pot să ajung acolo la timp dacă se întâmplă ceva, şi ar trebui să le părăsesc pe celelalte trei…

Minciună.

Piet Hoffmann se pricepea de minune la asta, şi numai Zofia era în stare să citească în el ca într-o carte deschisă.

− O femeie singură de vreo patruzeci de ani. Trei copii, doi băieţi, de zece şi opt ani, şi un bebeluş, o fetiţă. Locuinţa sigură are cel mai înalt nivel de securitate. M-au sunat azi-dimineaţă cei din Nacka şi am zis da – aşa că asta este. Dar am verificat totul. Uşile asigurate, ferestrele asigurate, camerele de supraveghere instalate. O să-i ajut să se mute în seara asta. Iar în ce vă priveşte pe tine, pe Carlos şi pe Billy, nici o schimbare în afară de câteva camere de supraveghere în plus de urmărit, încă o familie.

Îi era încă foame, energia i se scurgea din trup, aşa că a parcat pe banda autobuzelor în apropiere de Hornstull şi a dat fuga la un 7-Eleven ca să ia un hotdog şi o bere cu puţin alcool. A înfulecat ca un lup hotdogul, a mai

comandat unul, s-a uitat la ceas – trecuseră aproape zece ore de când plecase din micul studio din colţ. De această dată a intrat prin spate, pe Borgargatan, a traversat curtea şi a intrat în clădirea de pe Högalidsgatan, unde ea îl aştepta cu zâmbetul în care cândva s-ar fi putut îneca – şi arăta mulţumită.

− Stai jos. Hai să încercăm asta.

Artista machiajului care îl ajutase de atâtea ori a tras un cărucior lung şi îngust, ale cărui roţi de metal scrâşneau furios, ca întotdeauna.

− Cred că… Ei bine, nu te-am mai transformat niciodată atât de mult. Sau am uitat eu ceva, Piet?

− Ai dreptate. N-a fost niciodată nevoie. Acum este.

Patru tăvi erau înghesuite pe rafturile căruciorului, pregătite, pline.

− Ar fi trebuit s-o împart în mai multe secţiuni, atunci aş fi putut să lucrez şi mai bine amănuntele, dar am vrut să fie mai simplu pentru tine.

Şi-a trecut mâna peste ceea ce era pe cale să-l transforme în altcineva.

− Una pentru ochiul drept, una pentru stângul, una pentru nas. Şi una pentru bărbie, obraji şi gât. Doar patru bucăţi. E mai uşor în cazul în care încep să se cojească.

A început cu tava cea mai apropiată, ridicând cu grijă bucata care arăta a piele aflată în ea.

− Prefer să lucrez cu gelatină, ştii asta, Piet, dar în acest moment, e pur şi simplu prea cald. Habar n-am ce ai de gând să faci, unde te duci, dar ştiu că de obicei eşti foarte activ în plan fizic şi gelatina s-ar topi în căldura asta.

El ştia că, de obicei, cunoaşterea felului în care este folosită o mască este punctul de pornire pentru proiectele ei. Aşa încât făcea tot ce putea ca să deducă informaţiile de care avea nevoie, însă nu avea să le primească.

Piet a zâmbit.

− Nu eşti măritată cu un poliţist, nu?

I-a zâmbit şi ea.

− Nu, soţul meu trăieşte într-o versiune fantezistă a ceea ce pare să fie viaţa ta reală.

− Fantezistă – ce vrei să zici?

− Se consideră dramaturg. Aşa ne-am cunoscut. Ştii tu, munca.

− Păi, în cazul ăsta, da. Această deghizare va fi supusă la o mulţime de solicitări… în plan fizic.

Ea i-a ridicat în faţa ochiului drept o masă informă, ca şi cum ţintea, măsurând distanţele, apoi i-a apăsat-o pe piele. În trecut Piet Hoffmann asistase la întregul proces şi ştia cu câtă iscusinţă izvodiseră mâinile ei trăsături noi pentru o nouă personalitate. Ştia cum este când ea construieşte pereţii mici de la marginile primului mulaj, cel din ciment, pe care îl lăsase pe masa ei. Pereţii care aveau să ţină amestecul pe care îl turna ea deasupra – ghips şi un strop de lichid pentru spălat vasele şi încă ceva al cărui nume nu şi-l amintea. O umplutură care se întărea şi, când rupea în cele din urmă pereţii, avea mulajul următor, pe care construia bucăţile măştii.

− Cum n-am putut să folosesc gelatina, care a mers aşa de bine înainte, am ales siliconul. Nu-i perfect, ştiu, dar e cel mai bun lucru pe care am putut să-l fac în aceste împrejurări. Avantajul este că poate să reziste mult mai bine la căldură, dar are dezavantajul că este mai mare probabilitatea să se întărească. Aşa că am experimentat un pic – am amestecat alte câteva componente. Acum ar trebui să fie mai elastic şi mai asemănător cu pielea. Va trebui să ţinem pumnii strânşi, Piet, şi să sperăm că îi place pielii tale.

I-a cerut să închidă ochii în vreme ce îi lipea pe ochiul drept o pleoapă care arăta obosită. A împuns-o cu degetul, a tras de ea – rămânea la loc, neclintită. Apoi o pleoapă care atârna peste ochiul stâng, apoi nările lărgite şi, în fine, bucata mult mai mare care se întindea de la doi obraji buhăiţi până la o bărbie la fel de umflată.

− Îţi cunosc deja nuanţa pielii, aşa că am putut să pun colorantul direct în silicon. Şi acum…

Arăta încântată şi destinsă.

− … e perfect. Îmbinările sunt aproape invizibile, Piet! Tot ce a mai rămas pot să acopăr cu uşurinţă.

El s-a întins spre o oglindă de mână de pe raftul de jos al căruciorului.

Ea l-a plesnit peste mână și a clătinat din cap. Încă nu trebuia să vadă.

− Ştiu că nu-ţi plac cămăşile cu nasturi. Dar am reuşit să ajung la H&M înainte să închidă şi ţi-am luat una. E foarte mare, aşa că o să încapă în ea burta care se potriveşte cu faţa asta.

Pe podea era o sacoşă de plastic de unde ea a scos noua lui burtă, care se atârna de gât şi era fixată în talie cu o curea, o pereche de pantaloni gri, de la un costum, şi o cămaşă bleu uşoară, de vară, cu mâneci lungi.

− Cam ca un bancher – noua ta înfăţişare se potriveşte mai bine cu aceste veşminte decât cu obişnuitul tău tricou, vestă de vânător şi blugi. De

asemenea, oricât de atent aş aşeza bucata cea mare, se vor vedea marginile la ceafă. Şi nu vreau să trebuiască să te gândeşti la asta pe când îţi vezi de treburi – n-o să meargă. Însă gulerul unei cămăşi, Piet, o să te protejeze dacă se desprind marginile, le va ascunde.

S-a aşezat încă o dată în faţa lui, având în mână o mustaţă din păr omenesc în aceeaşi nuanţă cu părul de pe cap proaspăt vopsit. I-a dat capul un pic pe spate, i-a cerut să stea aşa şi a pus lipici pe porţiunea dintre buza de sus şi nas şi pe dosul mustăţii. A aşezat-o şi a apăsat-o cu degetele până când a fost sigură că s-a lipit.

− Şi marginea e cea obişnuită la pliul nasolabial. E mai puţin vizibilă acolo, ascunsă de pliul natural.

Acum. Era vremea.

A scos de după cuierul din colţ o oglindă până în podea, a dus-o la scaunul lui şi i-a ţinut-o în faţă.

Era vremea să se întâlnească pe sine.

− Trebuie să-mi promiţi că o să fii cât poţi de atent. Pe căldura asta – o singură mişcare greşită şi se poate desprinde o margine. În jurul ochilor. Sau al gurii. Asta mă îngrijorează cel mai tare. Îţi dau nişte lipici, pune un pic la nevoie, e bun şi pentru mustaţă, care s-ar putea desprinde la colţul gurii.

Piet Hoffmann s-a uitat la persoana din oglindă.

Persoana s-a uitat şi ea la el.

El.

Şi totuşi nu.

Păr negru. Mustaţă neagră. Ochi căprui. Pielea feţei atârnându-i. O persoană care părea dărâmată şi bătrână.

A întins mâna, ca într-un salut, şi imaginea din oglindă a făcut la fel.

− Două zile, Piet. Apoi trebuie să revii. Dacă vrei să fii sigur că nu se vede. Am mulajele şi o să mai fac câteva seturi, care te vor aştepta aici. Când vii, am un dizolvant foarte eficient, apoi o să lipim iar totul. O să fie la fel de repede ca astăzi.

S-a uitat la el. S-a uitat *cu adevărat* la el.

A verificat fiecare margine.

A smuls din sprâncene două fire de păr prost vopsite.

L-a pus să se rotească din nou, apoi a dat din cap. Era gata.

I-a oferit zâmbetul ei minunat şi i-a urat succes, şi el s-a gândit ce plăcut ar fi să stea, pur şi simplu, aici. Să devină altă persoană, cu altă faţă, care

trăieşte altă viaţă. Dar se grăbea. Trebuia să meargă în continuare spre cei care îl ameninţau. Şi acum putea – într-o nouă formă. Să ajungă aproape, destul de aproape ca s-o recupereze pe Paula.

A schimbat din nou maşinile, acum revenind la cea cu care începuse ziua, apoi s-a aşezat într-o cafenea care era deschisă până târziu şi a pus telefonul pe masă, în faţa sa. A băut trei ceşti de cafea cu biscuiţi. Până când mesajul a sosit, la zece şi jumătate.

LATITUDINE 59.279751. LONGITUDINE 18.229393. MALUL DE NORD-EST AL LACULUI KNIPTRÄSKET. ÎNTRE BOLOVAN ŞI DOUĂ MUŞUROAIE DE FURNICI. SAPĂ LA ADÂNCIMEA DE O JUMĂTATE DE METRU.

IA-O ÎNAINTE DE MIEZUL NOPŢII.

Piet Hoffmann a căutat coordonatele pe telefon. Era un punct la vreo douăzeci de kilometri sud de Stockholm, nu departe de Saltsjöbaden şi Fiscksätra. O scurtă plimbare în marea rezervaţie naturală. Acolo o îngropaseră.

Avea să joace jocul lor. Dar numai pentru puţin timp. Trebuia să-i facă să creadă că face ce vor ei, astfel încât să se poată apropia destul ca să-i înjunghie pe la spate.

A durat douăzeci de minute cu maşina. De la lumina artificială a oraşului la întunericul greu şi nemişcarea absolută a pădurii.

Avea într-o mână un GPS şi o lanternă şi cu cealaltă trăgea un cărucior, înaintând în zigzag printre crengile groase şi pietrele acoperite cu muşchi de pe o cărare îngustă. S-a împiedicat de câteva ori de câte o rădăcină răzleaţă, dar n-a căzut niciodată, mereu înainte, înainte, trebuia să meargă mai departe.

Îngropată în pădure.

Aşa îşi depozitau armele o mulţime dintre delincvenţii din Stockholm – pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul oraşului erau îngropate sute de stocuri particulare. Delincvenţii din lumea interlopă îşi făceau stocuri şi îşi păzeau armele ca pe aur – multe grupuri îşi împărţeau custodia unui stoc, poate două Walther P99, un Kalaşnikov, pe care le dezgropau la nevoie.

S-a oprit şi s-a uitat la GPS. Aproape ajunsese la micul lac numit Knipträsket. În partea de nord-est, cu lanterna, i-a fost destul de uşor să găsească un luminiş larg în care un bolovan mare împărţea spaţiul cu două muşuroaie uriaşe. Curând se afla în faţa unei porţiuni de sol curăţată de curând, şi a verificat din nou dacă gluga jachetei îi acoperă faţa, înainte să deplieze hârleţul.

A presupus că îl supraveghează aici, şi încă nu trebuia ca ei să-i vadă noua faţă.

Lovituri puternice.

Îndreptate spre o armă care valora o sută de mii de *kronor* bucata. Mult mai scumpă decât orice altă armă care circula prin oraş.

Un Glock nou-nouţ, încă în cutie, putea fi procurat cu zece, douăsprezece mii de *kronor*. Un AK-17, care costa vreo zece, douăsprezece mii de euro la începutul lanţului de furnizare din Balcani, costa douăzeci şi cinci de mii de *kronor* când ajungea la Stockholm, poate că vreun idiot ar fi plătit şi treizeci de mii, aşa era cu cererea şi oferta, cu cât eşti mai disperat, cu atât mai mult te costă. Dar acestea erau chilipiruri în comparaţie cu ce era el pe cale să scoată din pământ.

Cu mult mai multe arme în circulaţie acum decât atunci când era el prins în joc, şi cu mult mai multe împuşcături. Şi totuşi, rareori cei de pe margine se alegeau cu un glonţ în scăfârlie, criminalii se împuşcau între ei, se jefuiau între ei, traficanţii de droguri încercau să acapareze teritoriile altora. În vreme ce politicienii nu făceau decât să vorbească despre măsuri mai aspre împotriva criminalităţii. Însă frazele stufoase nu schimbau nimic. Oamenii îşi procurau arme pentru că aveau nevoie de ele. O chestiune de viaţă şi de moarte. Iar viaţa în închisoare totuşi era mai bună decât nici o viaţă.

Acum.

Vârful hârleţului a lovit o folie de plastic înfăşurată pe lemn.

Piet Hoffmann a îngenuncheat, a curăţat cu mâinile pământul rămas şi a scos cutia. Lunguiaţă, grea. Cu mănuşile încă pe mâini, a scos capacul şi s-a uitat la FN BRG-15, o armă care nu exista.

Dumnezeule mare!

Era acolo. Exista.

Cea mai puternică mitralieră care fusese fabricată vreodată, şi un traficant de arme fără chip încerca să-l folosească pe Piet Hoffmann ca să pună cu ajutorul ei laba pe piaţa suedeză a armelor.

Să înceapă un război. Să schimbe echilibrul terorii. Să sileacă fiecare bandă, fiecare mafie, să se înarmeze în acelaşi fel ca duşmanii lor.

A pus cutia de lemn pe cărucior, după aceea a dat la o parte pământul şi pietrişul care acopereau cutia următoare, cea cu trepiedul, şi pe cea cu muniţia. Tocmai pornise înapoi pe cărarea îngustă când a sunat telefonul. Aşadar, îl supravegheau până şi aici.

− *Ai găsit-o*.

Acea voce distorsionată. Părea aproape încântată.

− *Vreau să începi. Imediat. Acordul nostru a intrat în vigoare. Suntem în apropierea familiei tale ca să ne asigurăm… în fine, că nu i se întâmplă nimic. Până când faci ce îţi cerem. După ce ai anihilat o organizaţie criminală cu arma pe care tocmai ai dezgropat-o, după ce ai lansat campania noastră de promovare, o să-ţi lăsăm familia în pace şi o să-ţi înmânăm documentele originale care îţi descriu anii petrecuţi ca iscoadă. Şi n-o să te mai căutăm niciodată.*

Trebuia să răspundă. Trebuia să câştige timp. Fără să-şi dezvăluie noua voce.

− E semnalul slab. Sună-mă în cincisprezece minute.

Brusc. Aproape în şoaptă. Apoi a închis. Au sunat iarăşi. Şi iarăşi. De-abia când s-a întors pe autostradă a oprit, a tras pe margine şi a ieşit din maşină, acolo unde noua sa voce era diluată de zgomotul din jur.

− *Ce se întâmplă*?

− Telefonul meu. Nu se prea auzea – acum e mai bine. Dar am nevoie de timp. Nu pot să mă iau de oricine, la nimereală. Trebuie să aleg organizaţia potrivită pentru misiune. În cea mai vulnerabilă situaţie. Cu cei mai mulţi duşmani. Cei mai…

− *Cât timp*?

− Patruzeci şi opt de ore.

− *Douăzeci şi patru*.

− Îmi trebuie…

− *Douăzeci şi patru de ore e tot ce capeţi. Nu-i negociabil. Acţionezi – îţi recuperezi actele şi familia. Nu acţionezi – trimitem documentele fiecărei organizaţii în care ai fost iscoadă şi începem împuşcăturile – de la cel mai tânăr. Luiza, aşa o cheamă, nu?*

Piet Hoffmann a zăbovit o vreme în întuneric, lângă autostradă, urmărind cu privirea maşinile care goneau pe lângă el. Fiecare se ducea undeva.

Întocmai ca el – şi el se ducea spre locul unde cei care îi ameninţaseră nu voiau să-l vadă. Şi n-aveau să-l vadă.

Ce faci atunci când o voce distorsionată crede că ştie cum arăţi?

Te maschezi.

Ce faci dacă acea voce crede că lucrezi pentru ea?

Mergi pe calea ta.

Şi ce faci când acea voce blestemată e convinsă că te-a ţinut la distanţă?

Te apropii. Mergi până la capăt.

Făcuse ultimul schimb de maşină din acea zi – a sărit în mica maşină japoneză închiriată pe care o luase de la o benzinărie din Västertorp, unde stătea propria maşină, cu telefonul pe scaunul pasagerului – şi acum era parcat pe o străduţă dosnică, nu departe de casa care însemna totul pentru el. Destul de aproape ca să poată vedea, destul de departe ca să nu fie văzut. Ascultând ciripitul melodios al mierlei. Întrebându-se dacă era aceeaşi mierlă ca înainte. A hotărât că era, probabil că trăia în pomul lor.

Îl durea tot trupul.

Voia să fie cu ei, să verifice temele lui Hugo şi Rasmus, să-i facă baie Luizei în cădiţa ei, s-o ţină în braţe pe Zofia.

Mai târziu.

Când avea să se termine totul.

O vecină a trecut cu câinele în lesă, un setter irlandez cu blana roşcată lucioasă care ţopăia fericit, şi s-au salutat cu un semn din cap. Ea n-a dat vreun semn că recunoaşte persoana pe care o salutase. Un pic mai târziu, un soţ cu soţia care aveau fiica în aceeaşi clasă cu Hugo au parcat lângă el în această fundătură, l-au privit în trecere prin parbriz, dar nici ei nu păreau să-l fi recunoscut.

Când luminile s-au stins la parterul casei sale, în living, în hol şi, în cele din urmă, în bucătărie, a luat o geantă de pe bancheta din spate şi a scos din ea două proteze de degete. După ce se duceau la etaj, de obicei dura o jumătate de oră până când Zofia îi băga în pat pe copii şi se stingeau luminile din baia de la etaj şi din dormitoarele băieţilor.

Nu-i plăcea să le folosească. Le simţea greoaie şi stângace, pentru că se obişnuise să trăiască cu doar trei degete la mâna stângă. Însă trebuia să-şi ascundă caracteristicile cele mai uşor de observat. Transformarea sa finală.

Şi-a uns cu gel cioturile degetelor, până când protezele au alunecat uşor la locul lor.

Şi, dintr-odată, Piet Hoffmann era iar acolo. Într-un hotel din centrul Germaniei, cu câţiva ani înainte.

Din spatele zidurilor unei închisori suedeze de maximă securitate, se infiltrase în mafia poloneză. Fusese demascat, condamnat la moarte, silit să fugă. Se ascunsese într-o conductă de ventilaţie şi, când a fost vremea să plece, şi-a lăsat două dintre vârfurile degetelor în spatele unei muchii de metal. I se vedeau oasele. Într-o cameră de hotel din Frankfurt, unde se înţeleseseră să se întâlnească, Zofia i-a tras deoparte pielea şi carnea, i-a înfăşurat degetele în comprese sterile, i-a dat o doză mare de antibiotice şi a aşteptat pînă când a fost sigură că infecţia a trecut. Apoi a folosit un foarfece de grădină obişnuit ca să taie un pic din os, a îndoit pielea peste el şi a lipit totul.

Silicon medical. Iată din ce erau făcute protezele. Pe moment era acoperit din creştet până-n tălpi cu materiale pe care nu le folosea decât pentru a etanşa îmbinările. A scuturat protezele, şi ele au rămas lipite bine de cioturi, apoi şi-a fluturat degetele întregi fără să se lovească de proteze – capacitatea sa de mişcare era intactă.

După o jumătate de oră, noaptea legănase întregul cartier şi îl adormise. A coborât din maşină. A început să meargă. O plimbare. Aşa ar trebui să arate – un bărbat care a ieşit la o plimbare de noapte, poate în drum spre casă, poate încercând doar să doarmă mai bine.

După spusele lui Juan şi Nic, prima maşină care nu părea să fie din zonă era parcată la doar douăzeci de metri de cutia de scrisori a lui Hoffmann. Din ea se vedea bine faţada casei. O Toyota, un model nu foarte nou, din gama medie de preţuri. Exact genul pe care l-ar fi ales el ca să nu atragă atenţia. A memorat numărul maşinii şi a mers mai departe.

Era un bărbat pe locul şoferului.

Piet Hoffmann a ciocănit la geamul lateral şi a aşteptat ca geamul să fie coboarât.

− Aveţi un foc?

Hoffmann l-a recunoscut. Ba chiar lucrase cu el de vreo două ori – l-a angajat când aveau nevoie de mai mulţi oameni. Dar nu se simpatizaseră niciodată. Faptul că acest tip şi prietenii lui îi erau adversari, trimişi aici de o organizaţie necunoscută, făcea lucrurile cu atât mai grele.

− Poftim?

− Un foc? Nevasta nu mă mai lasă să fumez în casă.

Hoffmann a fluturat pachetul de ţigări pe care îl cumpărase pe drum încoace. Bărbatul din maşină era competent. Nu se sfia să împuşte şi era neînfricat. Angajat la o companie de securitate cunoscută că nu făcea mofturi în privinţa cui plătea sau de ce, câtă vreme ieşeau bani buni. Acum totul din Piet Hoffmann striga. Ar fi vrut să-l înşface pe ticălosul care îi supraveghea casa, să-l târască afară din maşină, să-l silească să-i spună cine îl plăteşte şi cui îi dă raportul. Dar nu putea. Încă nu. După ce Zofia şi copiii erau în siguranţă, atunci se putea dezlănţui.

− Şi, ca tâmpitu', am plecat de acasă fără brichetă.

− Pleacă de aici.

− Ai un foc sau… ?

− Eşti surd? Cară-te dracului de aici.

Acum îşi verificase masca şi vocea cu cineva pe care îl mai întâlnise. Mergea. Se apropiase. Într-un fel în care Piet Hoffmann n-ar fi putut niciodată.

Nu departe era o altă maşină, cu un bărbat singur în faţă, care avea ochii pironiţi pe casa lui Piet. Şi când Hoffmann a verificat numărul, era de la aceeaşi firmă de securitate.

Ei – la fel ca el însuşi – îi păzeau familia. În vreme ce se presupunea că el este altundeva, pregătindu-se de misiunea pe care i-o dăduseră.

În loc de asta, şi-a continuat plimbarea prin cartierul pe care îl cunoştea atât de bine.

A făcut un ocol larg până când a fost absolut sigur că cei doi bărbaţi nu-l mai puteau vedea.

Apoi s-a întors.

Dar n-a mers pe una dintre străzi. Exista o potecă veche care şerpuia pe la spatele caselor, peste care atârnau crengile pomilor fructiferi şi care era mărginită pe ambele părţi de tufe de zmeură. A mers pe ea ghemuit până când a ajuns la colţul curţii sale din spate, apoi s-a urcat pe gardul din spate şi s-a furişat pe ultimii metri până la un mic şopron cu unelte. Iar când a deschis uşa şopronului şi s-a strecurat înăuntru, printre maşini de tuns iarba şi greble, s-a gândit la toate renovările, văzute şi nevăzute, pe care le făcuse înainte să se mute acolo.

Figurinele lui Rasmus stăteau încă pe hol în acelaşi aranjament, şi tatăl său învăţase să nu se împiedice de ele, şi, în mod surprinzător, treptele n-au scârţâit nici măcar o dată când le-a urcat – poate că această căldură nesfârşită îi storsese şi lemnului energia să scârţâie. Piet Hoffmann s-a oprit la uşile dormitoarelor lui Hugo şi Rasmus, care dormeau adânc. N-o vedea pe Luiza îndărătul draperiei care îi despărţea camera de coridor, nici grămada de ursuleţi de pluş pe care Rasmus îi pusese paznici în jurul leagănului. Dar îi auzea răsuflarea liniştită, regulată. Zofia era culcată cu spatele spre uşă, şi s-a uitat la trupul gol al soţiei sale încâlcit într-un cearşaf subţire. S-a lăsat să cadă în genunchi la marginea patului, a scuturat-o uşurel de umăr şi a şoptit.

− Zo?

Ea s-a foit, neliniştită.

− Zo? Iubito?

Apoi s-a trezit şi s-a întors spre el. Piet Hoffmann îi vedea groaza din ochi. I-a pus mâna pe gură ca să nu ţipe.

− Zo – sunt eu. Piet.

Ea a încercat iarăşi să ţipe. El a apăsat mâna mai tare.

− Ascultă-mă, Zo. Sunt eu. Eu. Eu sunt cel care o să te sărute de două ori pe frunte, aşa cum fac întotdeauna. Şi după ce o fac, o să-mi retrag mâna şi o să te sărut de două ori pe gură.

S-a aplecat spre ea, şi ea a încercat să-l respingă. Buzele lui i-au atins fruntea caldă, apoi şi-a retras mâna şi a sărutat-o de două ori pe gură, apoi şi-a pus mâna la loc.

Poate că era un pic mai relaxată.

Poate că doar voia ca el să creadă că este.

− Zo?

Şi-a slăbit apăsarea, puţin câte puţin.

− O să-ţi explic totul când se termină. Dar în acest moment, Zo, trebuie să-mi promiţi că o să asculţi şi o să ai încredere în mine.

A aşteptat, încercând să se uite în ochii ei.

Ea n-a ţipat.

− Vocea mea. Faţa mea. Dar trebuie să plecăm de aici acum, în noaptea asta. Aşa că încă n-avem timp să vorbim despre astea, Zo. Nici noi doi, nici cu copiii. Bine?

S-a uitat la el.

Poate că nu era sigură dacă e trează sau încă adormită.
Apoi a făcut semn cu capul că da.

Zofia îi ţinea de mână pe Hugo şi Rasmus. Somnoroşi. Obosiţi. În vreme ce Luiza dormea în braţele lui. Băieţii n-aveau încredere în bărbatul care îi conducea jos, la subsol. Dar aveau încredere în Zofia, care spusese că asta trebuia să facă acum. Nu aprindeţi nici o lumină. Şi nu faceţi nici un zgomot. De-abia când au ajuns în cele din urmă la subsol şi se îndreptau spre camera de lucru, Hugo a protestat.

− Asta-i camera lui tati. N-avem voie să intrăm. *El* n-are voie să intre.

Piet Hoffmann ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze fiul. Să-i spună cât de mândru este. În schimb, a zis:

− Tatăl tău mi-a cerut să fac asta. Mi-a dat voie. Ba chiar mi-a spus cum să intru.

Piet Hoffmann le-a făcut semn să-l urmeze cu toţii în debara. Apoi a apăsat maneta ascunsă şi a deschis camera secretă. Ştia că Hugo şi Rasmus fuseseră acolo o dată. N-au vorbit niciodată despre asta, însă o puşcă aşezată în direcţia greşită i-a dat de gol. Pe de altă parte, Zofia arăta la fel de surprinsă şi trasă pe sfoară cum se și simţea, probabil. Dar nu i-a dat timp să întrebe. Putea să facă asta mai târziu. După ce treceau prin uşa ascunsă. Cea despre care nu ştiau nici Hugo şi Rasmus. Pentru că în spatele dulapului cu arme, pe care l-a tras de la perete, era un mic buton alb. Dacă îl apăsa, o parte din perete se deschidea. Spre interior. Altă uşă ascunsă. Destul de înaltă şi largă ca un adult să poată intra cu uşurinţă într-un tunel care ducea pe sub curtea din spate până la şopron – aceeaşi cale pe care tocmai o folosise el ca să intre în casă.

S-au furişat prin întuneric. Pe lângă pomii fructiferi şi tufele de zmeură. I-a aruncat o privire Zofiei, care privea drept în faţă. Voia să-i explice că a fost demult, când de-abia cumpăraseră această casă şi ea încă locuia într-un apartament micuţ din oraş, când el făcuse amenajările, şi pe atunci el era altă persoană, trăind într-o realitate paralelă. Cea pe care ea îl făcuse s-o părăsească. Însă acea realitate era totdeauna prezentă, poate că în documentele care îi ameninţau familia, poate că într-un tunel secret care ajunsese să fie calea de evadare a familiei sale.

S-au apropiat de maşină, parcată în altă parte a cartierului lor adormit, şi au pus în ea bagajele făcute la iuţeală de el şi Zofia. În vreme ce le cerea lui Hugo şi Rasmus să urce pe bancheta din spate a unei maşini necunoscute cu un necunoscut pe locul şoferului, a trebuit să-şi muşte cât de tare a putut obrazul pe dinăuntru ca să nu-i îmbrăţişeze. Când Zofia s-a aşezat lângă el, cu Luiza în poală, muşcătura n-a mai fost de ajuns şi a trebuit să dea tare radioul ca să-şi acopere vocea care murmura „sunt eu – tati“. Au şezut în tăcere pe tot scurtul drum până la apartamentul de la parterul clădirii cu numărul 37, pe care nici unul dintre pasagerii săi nu-l mai văzuse până atunci.

Tăcere până când Hugo n-a mai putut să rabde.

− Cine eşti?

Hoffmann a potrivit oglinda retrovizoare ca să-şi vadă bine fiul.

− Un prieten. Al… tatălui tău.

− Dacă eşti prieten cu el, cum se face că nu te-am văzut niciodată?

− M-ai văzut.

Hugo s-a uitat la mama sa, aşezată în faţă, şi ea a dat din cap, ca şi cum ar fi confirmat faptul că străinul spune adevărul.

− Când?

Hoffmann a răsucit oglinda retrovizoare, privindu-şi fiul cel înţelept şi profund.

− Când… ce?

− Când ne-am întâlnit?

− A fost… prima oară a fost acum mult timp. Erai mic.

− De ce eşti tu aici şi nu tata?

− Nu ştiu – tot ce ştiu este că vrea să vă ajut pe tine şi pe fratele şi sora şi mama ta. Probabil că o să vă explice totul când se întoarce acasă.

Acum Piet Hoffmann a fost cel care a aruncat o privire în spate. Şi când a fost sigur că Hugo s-a rezemat de spătar, a căutat mâna Zofiei şi a strâns-o tare.

Clădirea în formă de potcoavă părea mai trează decât cartierul lor periferic, era cel puţin o fereastră luminată la fiecare etaj. Rasmus şi Luiza adormiseră amândoi în timpul scurtei călătorii, în vreme ce Hugo încerca, neliniştit, să priceapă ceea ce vedea pe geamul maşinii.

− Ce… De ce suntem aici?

− Tatăl tău zice că trebuie să dormiţi aici în noaptea asta.

− De ce?

− N-a zis. Dar vrea să vă ajut. Să vă aduc cu maşina aici, să vă arăt locul.

− Mami?

Hugo a prins spătarul scaunului şi s-a tras până când aproape că a ajuns lângă Zofia.

− E adevărat, mami? Dormim aici?

Piet Hoffmann i-a strâns din nou mâna, nu trebuia să-i prindă privirea, ştia ce vor spune acei ochi, cât de supărătoare i se păreau ei toate astea.

− Da, dragule. În noaptea asta şi poate încă vreo câteva nopţi.

− Dacă ştiai, de ce n-ai spus când am plecat?

Zofia a înghiţit în sec şi, înainte să poată răspunde, a intervenit Hoffmann.

− Nici mama voastră nu ştia. În acel moment. E vina tatălui vostru, el ar fi trebuit să vă spună ceva, și ei, şi vouă. M-a rugat să vă spun că îi pare rău că a uitat.

Zofia a dus-o pe Luiza, Piet l-a dus pe Rasmus şi cele două bagaje mici, iar Hugo a mers sfidător la câţiva paşi în urma lor de la maşină până la clădire.

− Aici? Serios?

Hugo a făcut rapid un tur prin apartamentul cu trei camere, în vreme ce părinţii săi îi culcau pe paturi fratele şi sora.

− O să locuim aici? Aproape că nu-s mobile.

− Doar în seara asta. Şi, aşa cum spunea mama voastră, poate încă vreo câteva nopţi. Dar paturile sunt bune, e lucrul cel mai important. Aveți o masă în bucătărie şi mâncare în frigider. Ceea ce e de asemenea important. Şi aici…

Hoffmann l-a prins de mână pe Hugo şi l-a dus în living.

− … e cel mai important lucru dintre toate: o canapea şi un televizor. Şi ţi-am pus PlayStation-ul într-unul dintre bagaje. Tu şi frăţiorul tău vă puteţi juca oricât de mult vreţi, oricând vreţi.

A scos dintr-un bagaj o consolă, comenzile şi nişte jocuri pe care nu le înţelegea şi le-a pus pe toate pe măsuţa din faţa canapelei, în faţa fiului său, apoi a deschis debaraua din dormitor şi a aşezat cu grijă genţile pe podeaua cea nouă, ca să nu audă nimeni că sună a gol.

Mai târziu, după ce i-a şoptit Zofiei să telefoneze a doua zi la şcoală ca să anunţe că băieţii sunt bolnavi şi vor lipsi tot restul săptămânii, ultima din semestru, după ce s-a dus la baie şi aproape că s-a pierdut în oglindă,

întrebându-se cine naiba îl priveşte din ea, după ce a închis uşa apartamentului şi dădea să iasă din clădire în strada pe care părea să plouă, l-a prins din urmă Hugo.

− Hei?

Hoffmann s-a oprit şi s-a răsucit spre el.

− Da?

− Ştiu.

− Poftim?

Hugo l-a apucat de braț.

− Ştiu că eşti tu, tati.

− Cred că te…

Acum l-a scuturat, mai mult furios decât nerăbdător.

− Termină. Ştiam că nu se leagă. Ştiam că ceva nu-i în ordine. Apoi, în apartament – am văzut cum te mişti. Cum stai. *Ştiu* cum mergi tu, tati. Mergi ca mine. Cu picioarele şi braţele aşa… mergem în acelaşi fel.

Şi Piet Hoffmann nu şi-a mai putut reţine teama. Venise, nu mai putea fi negată.

− *Sunt* eu, Hugo. Mai întâi, promite-mi ceva – că nu-i spui nimic lui Rasmus.

Fiul său cel mare părea să chibzuiască, tăcut şi nemişcat.

Apoi a dat din cap, aşa cum făcuse Zofia când era în pat, cu mâna soţului apăsată pe gură.

− De ce, tati? De ce arăţi aşa? De ce-ţi sună vocea aşa? Şi de ce suntem aici?

− Nu-ţi pot spune.

Hugo a oftat adânc, dar nu pentru că era şi el speriat. Pentru că era serios.

− E primejdios, tati.

− Ce?

− E primejdios. Pentru noi. De aceea suntem aici.

Hoffmann l-a prins pe Hugo de mână, l-a tras mai aproape.

− Nu primejdios, Hugo. Dar s-ar putea spune că…

− Tati, încetează odată.

L-a tras destul de aproape ca să-l îmbrăţişeze şi să-i şoptească la ureche.

− Da. Ai dreptate. *Este* primejdios, Hugo. De aceea sunteţi aici. Şi de aceea trebuie să mă ajuţi şi să te întorci în apartament. Până când nu va mai fi primejdios.

O îmbrăţişare în care s-au uitat lung unul la altul.

Apoi Hugo a înghiţit în sec, şi-a aplecat privirea şi s-a uitat la podea o vreme. În cele din urmă s-a răsucit fără să-şi ia rămas-bun.

Piet Hoffmann nu se mai simţise de foarte mult timp aşa de singur.

Hem – casă

„Programul milion“, pus în aplicare între anii 1965-1974 de Partidul Social-Democrat Suedez, aflat la putere, pentru a le asigura tuturor cetăţenilor locuinţe la preţuri rezonabile

Partea a treia

Zdup. Zdup.

Cineva ţopăie. Pe el.

Zdup, zdup. Zdup, zdup.

O fetiță. Sare pe burta lui. Are hainele murdare, râde şi cântă. *Mulţianitrăiască. Mulţianitrăiască.* Cântă tare, şi limpede, şi fals. Dar e frumos.

Şi apoi bufniturile devin mai puternice. Explozii. În acelaşi ritm, bang, bang.

Un pistol.

Bang, bang. Bang, bang.

Exploziile sunt ca nişte erupţii vulcanice, furioase, răgete.

Atât de aproape, că poate să le şi vadă.

Vede căpşorul acela încercând să se ferească, vede primul glonţ pătrunzându-i în frunte, făcându-i o gaură în tâmplă.

Bang, bang, bang, bang.

Şi acum pistolul se întoarce spre el.

Şi ţeava rece, dură, îi sfâşie pielea feţei până când încep să cadă picături de sânge.

Degetul de pe trăgaci începe să apese.

S-a trezit. Scăldat în sudoare rece. Cu inima bubuindu-i în piept. Până când s-a uitat la tavanul cunoscut. Şi la pereţii care îl apără. S-a ridicat de pe canapeaua îmbrăcată în catifea reiată, era încă în biroul lui din secţia de poliţie. Primul pas însemna întotdeauna un junghi în piciorul înţepenit, în gât şi în şale.

Ewert Grens nu era sigur ce este – dar era ceva diferit.

A şchiopătat până la fereastră şi s-a uitat la curtea pustie a secţiei de poliţie.

Apoi le-a auzit din nou. Împuşcăturile. Cineva trăgând şi cineva fugind.

Întocmai ca în vis.

Şi şi-a dat seama ce era schimbat. Îi era mai uşor să respire. Căldura care rodea şi se lipea de piele fusese înlocuită cu nori cenuşii grei, şi acum aceşti nori se spărseseră într-o furtună cumplită care izbea violent în fereastra sa şi

în pervazul metalic, răpăind, bang, bang, bang, bang. Asta auzise. Împuşcăturile. De aceea s-a trezit.

Comisarul a zâmbit la propria confuzie – gândurile născute de mintea sa – şi a ascultat ploaia până când geamul s-a înceţoşat cu totul. Clădirile din jurul cartierului general al poliției suedeze se vedeau încețoșate, lipsite de un contur precis. A deschis fereastra, şi-a făcut mâinile căuş, şi-a adus pe faţă apa de ploaie şi înăbuşeala dinăuntru s-a dus. Şi-a trecut prin păr mâinile ude şi s-a uitat la propria imagine din partea de sus a ferestrei pe jumătate deschise, a văzut acele şuviţe subţiri, răzleţe, netezite de ploaie.

O noapte la Stockholm. Care curând avea să devină o dimineaţă la Stockholm.

Cândva, după ora două, se culcase, în cele din urmă, ca să se odihnească un pic. Se pare că adormise. Acum s-a întors la masa de lucru şi la unul dintre dosarele pe care le scosese din arhiva restricţionată. A răsfoit dosarul cazului şi rapoartele de autopsie ale unei anchete vechi de aproape douăzeci de ani, fără să observe ceva ce nu mai văzuse până atunci.

Nimic.

N-a găsit mai mult decât găsise atunci.

Îi spusese lui Nils Krantz – tehnicianul criminalist, unul dintre puţinii care erau tot atât de vechi în poliție ca el – să cerceteze cu atenţie fiecare centimetru pătrat al apartamentului din Dalagatan, nr. 74. Amprente, fibre, ADN. *Nimic*. Analizase fiecare vizită din ultimele luni în arhiva restricţionată. *Nimic*. Ba chiar ordonase examinarea colilor albe lăsate în dosar, nu doar căutarea amprentelor, ci găsirea fabricanţilor, reţelelor de distribuire, vânzătorilor cu amănuntul. *Nimic*.

Ewert Grens se plimba agitat prin birou, aşa cum făcea adesea când voia să facă progrese, însă nu ştia cum sau unde. Dădea roată, pe un traseu scurt, ca să nu se izbească de debara sau de bibliotecă. Până când a devenit prea înghesuit, până când s-a prăbuşit în sine, aşa că a ieşit pe coridor, la aparatul pentru cafea şi la un pahar de plastic cu cafea fără lapte, călâie. De acolo nu mai era mult până la biroul lui Sven, unde a deschis fereastra la fel de larg ca pe a sa, apoi la biroul Marianei şi la fereastra ei. Aerul a început să se mişte. Ce invenţie uimitoare era curentul de aer! Sven Sundkvist şi Mariana Hermanson erau singurii colegi pe care îi putea suferi şi care îl puteau suferi. Dar acum ei erau acasă, adormiţi în paturile lor. Spera că vor putea să ducă în continuare genul de viaţă în care nu aveau nevoie de o canapea

îmbrăcată în catifea reiată, veche şi roasă, ca să aibă curajul să închidă ochii şi să înfrunte somnul fără să-i păzească cineva.

Dosarul despre programul de protecţie a martorilor zăcea pe masa de lucru a Marianei, pentru că lucrase la analizarea hârtiei albe. Ewert Grens nu s-a putut stăpâni să nu-l deschidă, cu toate că singurul efect a fost să-l facă să tremure de furie. Ar fi trebuit să-i spună povestea viitorului fetiței, ce s-a întâmplat cu ea, cine a devenit şi unde a ajuns.

Pagini nescrise, al căror conţinut era ascuns undeva, dincolo de acele ferestre.

Ştia că atunci când procesul de la tribunal se încheia, când poliţia nu mai era interesată de un individ, persoana aceea nu mai era în responsabilitatea programului de protecţie a martorilor. Acei oameni pe care avea să-i urmărească întotdeauna faptul că fuseseră cândva ameninţaţi erau vărsaţi acum în altă realitate şi puteau fi depistaţi cu ajutorul înregistrărilor agenţiei de taxe şi impozite din noul lor oraş, care le dăduse noua identitate. După proces, după ce se încheia ancheta, cineva care fusese ameninţat trebuia, pur şi simplu, să se descurce singur. Însă această fată nu avea decât cinci ani. N-avea cum să se descurce singură. Trebuie să fi fost plasată într-o familie adoptivă, într-o nouă viaţă. Poate că, în cele din urmă, a fost adoptată şi a crescut ca fiica altcuiva.

Grens avea acces special la Agenţia Suedeză de Impozite şi Taxe. Genul de intrare pe uşa din spate pe care, adesea, delincvenţii o obţin cu bani sau ameninţări. Aranjamentul său era diferit – el şi relaţia sa făceau schimb de servicii. Informaţii din înregistrările poliţiei erau date în schimbul informaţiilor din înregistrările taxelor. Nu cu totul legal, dar nu puteai întotdeauna să dai de cei care încălcau legea dacă respectai litera legii.

În acest moment aştepta să-l sune relaţia sa. De ce n-o făcea? N-ar fi trebuit să conteze cât de târziu era. Grens a închis cu un gest violent dosarul inutil şi s-a aşezat pe scaunul de birou al Marianei Hermansson. Nu mai şezuse niciodată pe el. Îşi petrecuse ultimii zece ani în apropierea ei, la doar câteva uşi distanţă, şi aproape că nu-i trecuse pragul. Pur şi simplu aşa mergeau lucrurile, o parte din acordul lor tacit. Ea putea să dea buzna în biroul lui în orice moment şi să spună orice – în vreme ce el îi respecta intimitatea şi integritatea, care începeau la uşă. Ca un copil care are nevoie să păstreze limitele cu un tată pretenţios şi excesiv de protector. Lui îi plăcea asta. De aceea se adaptase la ea, lucru rar în ce-l priveşte. Probabil că

ea ştia că este fiica pe care n-o avusese, cu toate că n-au vorbit niciodată despre asta şi n-aveau s-o facă niciodată.

O senzaţie palpabilă de îngrijorare.

Nu pentru că şedea pe scaunul Marianei, se simţea bine pe el. O îngrijorare care îl însoţea de când s-a uitat prima dată la acele pagini goale.

Documentele lipsă puteau să fie luate doar de un poliţist şi înmânate cuiva care plătea pentru ele – doar un poliţist activ putea să aibă acces la acea arhivă restricţionată. Această îngrijorare era din cauză că lucrul i se părea de neconceput. Colegi corupţi? În cei patruzeci de ani petrecuţi în poliţie, Ewert Grens nu investigase niciodată delicte ale celor care fac investigaţiile. Şi în acest moment n-avea timp, căuta o persoană care se ascunsese în vreme ce erau comise patru crime în apropierea ei, o fetiță care alesese să nu-şi amintească, dar s-ar putea să-şi amintească acum. O femeie tânără care ar putea să fie o ameninţare gravă la adresa unui anumit criminal violent, care se poate să fi pus mâna pe datele ei.

Grens a mai rătăcit o jumătate de oră pe coridoarele tăcute şi pustii ale serviciului său, tot aşteptând un apel care n-a venit. Când neastâmpărul i-a devenit prea mare şi distructiv şi iar a început să se prăbuşească în sine, a luat măsurile pe care le lua adesea în ultima vreme, s-a dus cu maşina până la cimitirul din nord, ca să şadă o vreme pe o bancă simplă din faţa mormântului cu numărul 603, un loc în care evitase să se ducă timp de mulţi ani. Crucea albă părea un pic strâmbă, iar placa de alamă cu numele ei avea nişte pete verzi. Şi-a folosit greutatea trupului ca să îndrepte crucea şi a curăţat placa cu apă adusă de la un robinet aflat într-un colţ, lângă greble şi stropitori. A uscat alama cu mâneca. Anni Grens. Asta scria pe placă. Îl ţinuse strâns de mână o perioadă scurtă, care s-a terminat când abia începuse călătoria lor împreună. Îi trebuiseră treizeci de ani ca să-şi adune curajul şi tânjirea ca să-şi dea întâlnire cu altcineva. Laura. Tehniciana de la morgă ai cărei ochi păreau atât de prezenţi şi a cărei gură avea cel mai cald surâs pe care îl văzuse vreodată. Îl făcuse să se simtă liniştit, în ciuda faptului că s-au întâlnit în cel mai rece loc care există – o morgă. N-a înţeles niciodată cum o persoană care îşi petrecea viaţa tăind oameni morţi putea să pară atât de plină de viaţă. A şezut aici, pe această bancă, discutând cu Anni dacă n-ar fi, poate, vremea să-şi dea întâlnire cu cineva ca Laura – şi după o jumătate de an a hotărât să reînceapă să-şi petreacă zilele singur. N-a dus lipsa întâlnirilor cu Laura, el fusese cel care le-a pus capăt, dar fusese plăcut

să aibă ajutorul unei femei la evadarea din această închisoare pe care şi-o construise singur.

Mergea spre ieşirea enormului cimitir, pe la jumătatea drumului spre maşină, când a sunat telefonul. Un număr privat, la ora cinci dimineaţa, când nu se trezise multă lume.

− Da?

− N-am putut găsi mare lucru. Dar am ceva care ar putea să-ţi dea direcţia bună.

Relaţia de la Agenţia Suedeză de Impozite şi Taxe. Nu-şi rosteau niciodată numele cu glas tare, nici nu făceau alte referiri personale, amândoi se purtau ca şi cum ar fi fost ascultaţi, pentru că ar fi avut atât de mult de pierdut dacă chiar ar fi fost ascultaţi.

− Mi-a trebuit mult timp, pentru că o mare parte din acea vreme încă n-a fost transpusă în format electronic. Însă faptul că ai putut să-mi spui luna şi anul a fost de mare ajutor. Şi se pare, din notele scrise de mână pe care le-am găsit, că ea era pregătită pentru un nou nume şi un nou cod numeric personal.

− Spune-mi ceva ce nu ştiu.

− Dar, din nefericire, n-am putut să găsesc ce nume sau ce număr.

Grens s-a oprit în mijlocul cărării greblate frumos. Morminte peste tot în jur. Nu-l mai înspăimântau.

− Glumeşti? Asta-i tot? Spre ce naiba de *direcţie* ai de gând să mă îndrumi? Drept într-un zid de piatră?

− Totuşi…

Era limpede că omul era sâcâit. Sau obosit. Sau poate că sâcâitor de obosit.

− … există ceva informaţii despre plasarea ei într-o familie adoptivă.

− Şi repet ce am zis: spune-mi ceva ce nu ştiu.

− Din nefericire, nimic despre acea familie.

− Fir-ar să fie…

− Însă – şi acum vine direcţia ta – am pentru tine un loc.

Grens şi-a reluat mersul. A lăsat în urmă mormintele. Aici era şi mai multă linişte, la panta memorială, unde familiile împrăştiau cenuşa celor dragi.

− Da?

− Söderköpping. Nu-i un oraş mare, de lângă…

− Ştiu unde este. Altceva?

− Tocmai mă pregăteam să-ţi spun asta. Într-una dintre acele note scrise de mână am găsit numele şefei serviciului, care a făcut toate aranjamentele. Probabil că e pensionată deja. Ea ştie, cu siguranţă. O să-ţi trimit un mesaj cu tot ce ştiu despre ea.

Comisarul se pregătea să închidă.

− Apropo…

Dar s-a răzgândit.

− … Fata. Care era numele ei? Iniţial?

− Lilaj. La fel ca ceilalţi.

− Asta mi-am închipuit. Dar nu-mi amintesc prenumele. Oricât m-aş trudi.

− Zana.

Şi atunci şi-a amintit.

Zana Lilaj.

Arăta întocmai ca numele său[4]. O floare micuţă cu părul încâlcit.

Încă era prea devreme pentru ora de vârf şi nu i-au trebuit decât câteva minute ca să ajungă înapoi la secţia de poliţie şi la micuţa cafenea de pe Bergsgatan, care deschidea mai devreme decât toate celelalte şi cocea cele mai grozave brioşe cu scorţişoară. În acest moment al zilei erau fierbinţi, scoase direct din cuptor. Îi plăcea să şadă la o masă de la fereastră şi să se uite cum colegii săi trec prin dreptul lui, ca să-şi înceapă ziua de muncă.

Acum îi cunoştea numele. Şi numele şefei serviciului, care îi dăduse o nouă identitate – relaţia sa îi trimisese până şi adresa din oraşul Söderköpping. În rolul pe care îl avea, de şefă a Serviciului de Protecţie a Minorilor din acel oraş, fusese responsabilă, conform însemnărilor, de autorizarea noului plasament al copilei. Trebuia să ştie numele familiei adoptive care a luat un copil fără părinţi sau fraţi şi surori, să ştie cine a crescut-o, cine a transformat-o într-un cetăţean obişnuit.

A înmuiat brioşa cu scorţişoară în cafeaua fără lapte, un obicei care îl liniştea.

Söderköpping. În Östergötland. Nu departe de autostrada E4 sau de mare. Grens fusese în acel orăşel frumos de lângă Canalul Göta, mai întâi în legătură cu o triplă omucidere săvârşită de un tânăr care le-a tăiat gâtul celor mai buni prieteni şi a rămas fără nici unul, şi după aceea, ca să interogheze două femei vârstnice care se războiau din pricina unui bărbat şi mai vârstnic, apoi hotărâseră să-l ucidă pe iubitul comun şi să dea vina una pe alta. Aceasta ar fi a treia vizită în acel loc estival idilic.

Altă cafea, de această dată însoţită de o bucată de plăcintă cu mere cu sos de vanilie – nu era niciodată prea devreme pentru unele lucruri.

− Ewert?

Ewert Grens s-a răsucit.

Nu-l observase pe bărbatul înalt, atletic, care deschisese uşa cafenelei şi intrase, până când nu a ajuns la masa lui.

− M-am gândit că s-ar putea să te găsesc aici.

Părul negru scurt, faţa pătrată, cu nas drept şi bărbie care părea să-i aparţină unui supererou dintr-o carte cu benzi desenate. Erik Wilson. Şeful Serviciului Omucideri şi, prin urmare, şeful lui Grens. Odinioară fusese supervizorul unor agenţi infiltraţi în organizaţii criminale, a căror existenţă poliţia o nega în public, dar despre care, în particular, credea că sunt indispensabili. Până când o operaţiune a luat-o razna de tot şi a degenerat într-o răpire dintr-o închisoare cu grad înalt de securitate, şeful poliţiei a fost silit să plece şi Wilson a înaintat în grad. Lucru ciudat, Grens se împăca mai bine cu el acum, când îi era superior, decât atunci când fuseseră amândoi comisari – poate că Ewert Grens acceptase, în cele din urmă, faptul că era nevoie de mai multe versiuni ale adevărului pe un coridor din secţia de poliţie.

− Ia loc. E liber.

− Ewert, n-am venit să beau cafea.

− Păi, asta e ceea ce se face aici.

− Ofiţerul de serviciu m-a trezit acum patruzeci şi cinci de minute. A fost găsit un mort pe un palier de pe Brännkyrkagatan.

Grens şi-a turnat şi mai mult sos de vanilie în farfurioara în care plăcinta cu mere părea deja că se îneacă.

− N-am timp.

− Ewert, vreau să preiei *tu* cazul.

− Îmi pare rău, sunt în toiul altei investigaţii. Vrei nişte plăcintă cu mere?

Erik Wilson a clătinat din cap. Rămăsese în picioare, însă acum şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa lui Grens.

− Ce investigaţie?

− Spargere. A aterizat pe biroul meu ieri.

− Şi de când anume, Ewert, dăm noi prioritate unei spargeri în faţa unui posibil omor?

− De când spargerea a început să se lege de patru omoruri care ar putea să devină cinci. De când au început să fie comise delicte *înăuntrul* secţiei de poliţie. Peste două ore mă duc la Söderköping şi sper să pot explica mai mult când mă întorc.

Wilson căuta şerveţele şi a găsit unul nefolosit pe masa de alături, l-a folosit ca să-şi şteargă vreo doi stropi de sudoare de la rădăcina părului şi de pe obraji. Plouase mai înainte, căldura mai scăzuse, însă tot era neobişnuit de cald pentru acest anotimp.

− Nu-ţi dau ordine prea des, Ewert. Pentru că ştim amândoi că de obicei eşti mai eficient când nu-ţi dau ordine. Dar îţi dau acum unul. Nu te duci nicăieri în afară de Brännkyrkagatan, nr. 37, imediat, şi o să preiei cazul ca anchetator principal, indiferent cine se ocupă acum de el.

N-avea sens.

Ewert Grens n-avea chef să socializeze cu şeful său, nici măcar să mănînce împreună plăcintă cu mere. Dar în ultimii ani îl reevaluase pe Erik Wilson. Şi aflase că şeful său nu-i un ticălos. Grens era ticălos câteodată, pentru că putea să fie, însă Wilson nu era făcut din acel aluat. Şi apoi, Erik Wilson învăţase că trebuie să aibă încredere în el. Ştia că, atunci când comisarul Ewert Grens spune că trebuie să meargă în Östergötland, e mai bine să-l laşi s-o facă, dacă voiai rezultate, ceea ce Wilson voia.

Aşa încât această nouă insistenţă n-avea sens.

− Ce anume îmi tăinuieşti?

Erik Wilson a trecut peste întrebare cu o fluturare din mână.

− *Ce*, Wilson?

− Vreau să-ţi faci propria părere, fără să ştii ceva dinainte.

− Dacă vrei să amân o călătorie care mă ajută să rezolv anchetarea unor crime la care lucrez de ani întregi, atunci trebuie să ştiu de ce.

Şeful său a oftat, s-a aplecat în faţă şi şi-a coborât şi mai mult vocea, cu toate că erau singuri în cafenea, în afară de patronul aflat în spatele tejghelei, care n-avea cum să-i audă.

− Am vorbit ieri cu Mariana Hermansson. Sau poate că ea a vorbit cu mine, părea să aibă nevoie. În secret. Mi-a spus de spargerea de care te ocupi. Dar şi despre scena crimei de care te-ai ocupat cândva acolo – şi nu-i place ceea ce vede pe faţa ta. E îngrijorată.

− Nu, zău?

− Mi-a mai spus că patru membri ai familiei au fost executaţi cu gloanţe dure, jumătate plumb, jumătate titaniu. Un glonţ în partea dreaptă a frunţii şi unul sub tâmpla stângă. La fiecare dintre ei.

Apoi Wilson a coborât vocea şi mai mult.

Aproape cum ar fi vrut să nu se audă pe sine.

− Cadavrul de pe Brännkyrkagatan. Unde vreau să te duci imediat. Agentul care a ajuns primul la locul crimei a descris exact acelaşi lucru.

− Acelaşi lucru?

− O execuţie. Un glonţ în partea dreaptă a frunţii. Un glonţ în tâmpla stângă. Şi, conform rapoartelor preliminare: gloanţe dure care sunt jumătate plumb, jumătate titaniu.

Erik Wilson a mototolit şerveţelul ud şi l-a lăsat să cadă pe farfuria lui Grens, care acum era curăţată perfect.

− Mai întâi o spargere în care n-a fost furat nimic şi care te readuce în trecut. Şi apoi, după câteva zile, un bărbat mort pe palier, executat într-un fel care îți este cunoscut. Ar putea să fie o coincidenţă. Se mai întâmplă. Dar sunt ofiţer de poliţie, aşa că nu prea cred în coincidenţe. Tu crezi, Ewert?

Lilaj se pronunță asemănător cu *lila* – liliac.

Era culcat pe spate. Ca şi cum s-ar fi odihnit. Asta era impresia pe care o dădea la început. Nu mort – ci odihnă temporară din care avea să se trezească. Poate că era vorba de gura lui. Zâmbetul. Oamenii care zâmbesc par vii. Însă când Ewert Grens s-a apropiat, impresia s-a schimbat. Bărbatul mort nu zâmbea. Era îngrozit. Sau, cel puţin, fusese în clipa morţii.

Ştiuse că e sfârşitul.

Lungit pe podeaua de ciment a unor scări cu întrerupătoare aflate prea sus, care erau greu de apăsat. Viaţa poate să înceteze şi în întuneric.

Grens s-a lăsat pe vine lângă cadavru, afurisitul de genunchi a pârâit şi a protestat, însă durerea a fost aproape o uşurare. Însemna viaţă. Cea mai mare parte a feţei bărbatului, tot ce nu era acoperit de acel zâmbet de groază, era distrusă şi însângerată, şi privirea comisarului a fost atrasă de găurile de gloanţe din partea dreaptă a frunţii şi de sub tâmpla stângă. Şi a ştiut – nu era o coincidenţă. Brusc, era cu şaptesprezece ani mai tânăr, într-un apartament de la etajul trei, cu o fetiţă care ţopăia, numărând membrii morţi ai familiei ei. Nu s-a întors, pur şi simplu, în timp – a fost azvârlit acolo, ca din praştie. Acele două găuri de intrare a gloanţelor nu erau o coincidenţă. Erau leit ceea ce văzuse atunci. Când medicul legist avea să măsoare distanţa dintre nas şi orificiul de intrare, dintre obraz şi orificiul de intrare, dintre linia părului şi orificiul de intrare, avea să găsească – Grens era convins – că proporţiile sunt exacte.

Acelaşi trăgător. Aceeaşi semnătură.

Şi asta era – din nou – investigaţia lui Ewert Grens. După ani, continua cu un comisar ceva mai lent, mai puţin agil, dar, de asemenea, mai bătrân şi mai înţelept. Din nou Grens devenise anchetatorul principal, răspunzător de locul faptei, luând deciziile. Însă de această dată nu mai era nici o afurisită de şansă să-i scape o gaură de patru pe patru centimetri de sub scândurile podelei.

− Identitatea lui, Ewert.

Mariana Hermansson purta mănuşi de plastic subţiri în vreme ce îi înmâna un portofel gros din piele neagră. Grens s-a întrebat cum de ea şi Sven Sundkvist puteau să fie deja la locul faptei când a ajuns el. Mariana locuia în centru, dar era încă devreme, iar Sven a trebuit să meargă cu maşina cel puţin douăzeci de minute. Erik Wilson trebuie să-i fi sunat imediat după ce a fost alertat – deja încrezător că o să-şi convingă detectivul nedisciplinat să

preia cazul. Ewert Grens nu-şi dădea seama dacă crede că e un lucru bun ori rău.

− Ei bine, cu siguranţă putem elimina jaful.

Mariana a deschis portofelul voluminos şi a scos un permis de conducere dintr-un buzunar de plastic dintr-o parte şi un teanc gros din compartimentul din partea cealaltă, bancnote de cinci sute de *kronor*, de cincizeci de euro, precum şi câteva de o sută de dolari.

− Reală.

Şi-a trecut degetul mare peste suprafaţa de plastic a permisului, peste imaginea în relief a Suediei, peste suportul UV.

− Oricum, actul de identitate este real. Nu sunt sigură în privinţa banilor, va trebui să stabilească asta tehnicienii.

A răsucit permisul aşa încât Grens să poată vedea mai bine partea din faţă. Chipul de pe podea nu era chiar întreg, spre deosebire de cel din fotografie, dar tot era clar că este aceeaşi persoană. Părul cărunt care părea neîngrijit, buza de sus mult mai mare decât cea de jos, mustaţa tunsă scurt şi pe un obraz trei pete hepatice, care alcătuiau un mic triunghi şi dădeau impresia unei perechi de ochi deasupra unei guri – o faţă pe o faţă.

− Dejan Pejovic´.. Patruzeci şi şapte de ani. După nume şi înfăţişare, aş zice că e din Balcani. Dacă are cazier, vom putea să-ţi dăm totul într-o oră.

Grens n-a răspuns. Preocupat. Încerca să-şi dea seama ce i se părea atât de familiar.

− Ewert? Ce e?

− Cred că… numele. L-am mai văzut.

− L-ai văzut? Unde?

− În acelaşi dosar cu atenţionare pe care mi l-ai dat. A fost interogat în legătură cu crima iniţială, ca parte din cercul suspecţilor. Prin urmare, Mariana, cu siguranţă *este* în scriptele noastre.

Grens s-a sprijinit de umărul mortului când s-a ridicat şi şi-a întins genunchiul, aşteptând să scadă durerea care zvâcnea. Palierul fusese blocat cu bandă de poliţie albastru cu alb, iar Krantz şi Errfors, tehnicienii criminalişti şi, respectiv, medicul legist sosiseră cu trusele lor negre. Un om decedat care le dădea un loc de muncă atât de multor oamenii vii. Acesta era momentul pe care îl aşteptau cu toţii, fără consecinţele violenţei nici unul dintre ei n-ar fi avut un rost. Sensul morţii ca o condiţie pentru lipsa de sens a vieţii.

− Numărul trei sute zece.

Ewert Grens s-a uitat la mort, care de curând fusese la fel de viu ca el şi Mariana acum.

− Crime, Mariana. Ştii că le număr. El este numărul trei sute zece.

Nimic nu putea înlocui valul brusc de emoţie.

Lui Grens nici măcar nu-i mai era ruşine de asta, cu toate că la început îi fusese. Pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile. Aşa era *el*.

Anchetarea unei crime îl prindea, îl ridica şi îl împingea mai departe, îi dădea ceva pentru care să aştepte cu nerăbdare ziua de mâine. *Sensul morţii ca o condiţie pentru lipsa de sens a vieţii*. Ori de câte ori cineva folosea violenţa ca să declare că viaţa unei persoane este mai puţin preţioasă decât a sa, valul brusc de emoţie apărea la fel de puternic, izvora din adâncul lui şi îl ajuta să treacă peste nopţile de iad. De şaizeci şi patru de ani, corpolent, cu început de chelie şi singur, sau de douăzeci şi trei de ani, suplu, puternic şi îndrăgostit, cu braţul în jurul colegei de clasă – a trei sute zecea oară şi senzaţia era încă aceeaşi. De atâta timp, şi totuşi, cumva, nu trecuse decât o clipă. Şi-a amintit prima oară, ca recrut la Secţia de poliţie Uppsala, chemat la locul faptei, unde un soţ îşi omorâse soţia. Grens, care nu mai văzuse niciodată un mort, şi-a parcat maşina de patrulare în faţa unei vile de pe Valsätra şi a intrat în urma ofiţerului superior pe o uşă descuiată. Bărbatul şedea acolo, la masa din bucătărie, cu soţia pe podea, la picioarele lui, şi un topor însângerat răsărea din spinarea ei. Complet goi, aşa îşi amintea Grens ochii soţului, ai ucigaşului. Un puţ fără fund, fără cuvinte. Bărbatul n-a protestat când poliţiştii l-au apocat de braț și l-au scos de acolo, şi atunci, la primul pas spre maşină cu primul ucigaş pe care l-a arestat, a fost momentul în care Grens l-a simţit pentru prima oară. Acelaşi val brusc de emoţie care îl umplea acum pe acest detectiv mai bătrân cu patruzeci de ani într-o casă a scărilor slab luminată, şi care însemna că ajunge încetul cu încetul mai aproape, mai aproape. Atât de diferită de cealaltă emoţie, cea mai rea dintre toate, cea pe care o lega de o fetiță care ţopăia şi de convingerea că găsise un ucigaş, ca apoi să trebuiască să se confrunte cu râsul dispreţuitor al acelui ticălos, când Grens a fost silit să-l lase liber.

− Ewert, aş vrea să te prezint unor oameni cu care ar fi trebuit să te întâlneşti mai demult.

Mariana Hermansson l-a prins de mânecă şi l-a tras spre doi poliţişti în uniformă foarte tineri, cu acel gen de ochi limpezi pe care nu-i aveau decât

cei care tocmai îşi începuseră călătoria.

− Lucas şi Amelia. Sunt în ultimul semestru la Academia de Poliţie. Şi-au făcut practica aici, la omucideri, sub supravegherea mea. Amelia şi-a făcut prima perioadă de pregătire la Divizia Naţională de Criminalistică, iar Lucas tocmai ni s-a alăturat, venind de la Departamentul de Combatere a Criminalităţii Organizate din Tumba. Ei sunt cei care m-au ajutat – sau te-au ajutat pe tine, Ewert – să analizezi dosarul cu coli albe. Şi, dacă ne gândim cum arată lucrurile aici… ei bine, m-am gândit că ar fi bine să vadă şi ei.

Scena ar fi putut să-i pară bizară oricărui privitor din exterior: trei oameni care erau prezentaţi unul altuia lângă picioarele unui cadavru ai cărui ochi păreau să-i urmărească.

− Lucas, Amelia, el este Ewert Grens, comisar şi şeful meu. Practic, este şi şeful vostru câtă vreme sunteţi aici. Şi nu-i nici pe jumătate atât de periculos pe cât încearcă să arate.

Mariana Hermansson i-a zâmbit lui Grens, care a strâns cele două mâini întinse, ambele un pic prea moi, dar care aveau să se întărească cu timpul.

− Sunteţi, în esenţă, de aceeaşi vârstă.

− Poftim?

Au vorbit într-un glas, Lucas şi Amelia.

Atât de dornici să facă ceea ce trebuie. Sau, cel puţin, să nu facă nici o greşeală.

− Aceeaşi vârstă pe care o aveam eu când am văzut primul cadavru. DK[5]. Aşa le ziceam. Nu cred că mai sunt mulţi care folosesc expresia.

− Nimeni din Academie. Dar de aceea suntem aici, domnule comisar. Pentru realitate.

S-a uitat la cei doi tineri care nu aveau habar că într-o bună zi timpul lor ca poliţişti avea să se sfârşească.

Realitatea?

Era aceea în care îşi petrecea el timpul?

Şi, dacă da, ce erau cele trei sute zece cadavre?

− Ewert?

Sven Sundkvist plecase de pe palier când i-a sunat telefonul şi a ieşit ca să aibă un semnal mai bun, iar Grens îl zărise prin ferestruicile rotunde umblând de colo colo, zărise spatele suplu al celui mai loial coleg al său.

Un spate pe care comisarul îl cunoştea atât de bine, ai cărui umeri încovoiaţi şi încordaţi nu puteau să însemne decât veşti proaste.

− Da?

− Era ofiţerul de serviciu.

− Avem deja destul de lucru, Sven.

− De aceea a sunat. Ştia că suntem aici şi de ce. Aşa că, atunci când a primit o nouă alertă, acum zece minute, a presupus că ar trebui să ne ocupăm şi de ea.

Ewert Grens s-a tras într-o parte ca să le facă loc tehnicienilor criminalişti care fotografiau cadavrul din diferite unghiuri. Dar, când asta nu i-a mulţumit, pentru că încă arunca umbre asupra ţintei lor, a făcut doi paşi mai lungi în întunericul de pe scări şi i-a făcut semn cu mâna lui Sven să-l urmeze.

− Despre ce vorbeşti? Cu siguranţă este altcineva care poate să investigheze orice o trebui să fie investigat. Cum spuneam, aici avem destul de lucru.

− Ewert, ofiţerul de serviciu a primit un telefon de la un locatar dintr-un bloc de locuinţe de pe Odengatan, lângă Vasaparken. În zori, o femeie de vârstă mijlocie a crezut că aude două „pocnete puternice“ în apartamentul de deasupra. Când s-a sculat, peste câteva ore, a hotărât să urce, a bătut la uşa vecinului şi a descoperit că e descuiată. Aşa că a intrat. Şi în hol zăcea pe spate un bărbat cu două găuri mari în cap, una un pic spre stânga frunţii şi una chiar dedesubtul tâmplei stângi.

Döda kropp (în limba suedeză)

Părul neîngrijit al lui Dejan Pejovic´., mustaţa subţire şi petele hepatice care alcătuiau o faţă pe faţa lui erau acum mai mult decât atât. Era născut la Podgorica într-o vreme în care oraşul muntenegrean era încă în Iugoslavia. A fost condamnat de două ori în ţara lui – omucidere şi atac –, a fost închis la Pozarevac, cea mai mare şi mai dură închisoare din Serbia. A imigrat în Suedia cu douăzeci şi doi de ani înainte, a devenit cetăţean suedez după opt ani. O căutare prin dosarele poliţiei folosind codul lui numeric personal a adus cincizeci şi nouă de rezultate sub termenul-cheie CUNOSCUT CA PERICULOS ÎNARMAT, apoi alte douăzeci şi patru ca suspect legat de criminalitatea organizată, dar o singură condamnare – câteva luni cu un dispozitiv de urmărire prins la gleznă pentru o acuzaţie minoră de atac, Pejovic´. scuipase pe pantoful unui poliţist. Însă numărul de investigaţii şi de puneri sub acuzare era mare: acuzaţii de asasinat de gradul trei şi tentativă de asasinare şi atac cu vătămări corporale, întotdeauna în legătură cu traficanţi de arme notorii, care s-au încheiat cu lipsa de dovezi sau cu martori care refuzau să coopereze sau, pur şi simplu, dispăreau.

Ewert Grens s-a întins pe incomod de comoda sa canapea învelită în catifea reiată, a luat un nou teanc de hârtii de pe măsuţa de cafea şubredă şi l-a adăugat la mormanul care îi stătea deja pe burtă. Împreună cu Sven, Mariana şi cei doi cadeţi, ajunseseră pe parcursul zilei să-l cunoască destul de bine pe mort – dar tot nu aveau nici o idee despre făptaş. Nici o urmă de pantof sau amprentă. Nici o urmă de luptă, nici sânge sau fibre pe pielea şi hainele victimei, nici o bucăţică de piele sub unghiile victimei.

Două execuţii.

Ucigaşul avusese grijă ca ei să ştie exact ce sunt.

La numai câteva ore şi câţiva kilometri între ele.

Prima, pe un palier de pe Brännkyrkagatan, nr. 37. A doua – Grens s-a întins după alt teanc, şi cu siguranţă îi încăpea şi el pe burtă –, într-un apartament de pe Odengatan, nr. 88. Acolo fuseseră chemaţi la al doilea cadavru. Branko Stojanovic´.. Acesta era – *fusese* numele lui. Alt bărbat zăcând pe spate, nemişcat. Pe o podea cu model brăduţ, într-un apartament de lux de la ultimul etaj. Gloanţe dure, jumătate plumb şi jumătate titaniu, la fel ca acum şaptesprezece ani, la fel ca acum o oră, rănile de intrare erau copii exacte ale celor găsite demult în patru capete şi foarte de curând, în încă unul.

Şi vieţile celor doi bărbaţi fuseseră asemănătoare.

Branko Stojanovic´. era mai mare doar cu cinci luni, crescuse la Danilovgrad, la vreo patruzeci de kilometri de casa lui Dejan Pejovic´. din Podgorica. Au fost închişi în acelaşi timp în aceeaşi închisoare din Pozarevac, au emigrat în Suedia în aceeaşi săptămână şi au primit cetăţenia în aceeaşi lună. Numele lui Stojanovic´. apărea alături de al lui Pejovic´. într-un interogatoriu din investigaţia cu atenţionare – ca unul dintre numeroşii lui colaboratori apropiaţi violenţi.

Vieţile lor erau pe cât de asemănătoare posibil.

Şi totuşi, n-aveau cum să ştie că vor sfârşi despuiaţi, unul lângă altul, la morgă, autopsiaţi în aceeaşi dimineaţă.

Ewert Grens a mutat teancurile la loc pe masă, s-a ridicat de pe canapea şi şi-a întins uşurel braţele şi spatele înţepenit, în vreme ce ieşea pe coridor. Întuneric. Tăcere. Întregul serviciu arăta altfel la ora târzie, în afară de cafetieră. Huruia ca de obicei, cu încăpăţânare şi fără nici un ritm, ca inima unei persoane operate de curând, care încearcă să se deprindă cu stimulatorul cardiac. O ultimă cană de cafea şi va pleca acasă. Nu ca să doarmă, asta o făcea mult mai bine aici, la secţie, dar din când în când până şi cel mai sârguincios detectiv trebuie să-şi schimbe hainele, să-şi ude florile şi să-şi verifice corespondenţa.

O noapte de vară caldă, fără vânt. Plăcut de mers pe jos. Aveau să-i trebuiască douăzeci şi cinci de minute ca să ajungă pe jos de la secţie la apartamentul său de pe Sveavägen. Cândva, ei doi ar fi parcurs distanţa în cincisprezece minute – Anni ţinându-l strâns de mână, în vreme ce el îşi potrivea pasul ca să poată sta tot timpul aproape de ea. A urmat acelaşi parcurs, indiferent de anotimp. Kungsholmsgatan, Scheelegatan, apoi, când a traversat Barnhusbron şi calea ferată, a început să cânte, cum făcea adeseori. Un bătrân şi o bătrână care mergeau ţinându-se de mână s-au răsucit spre el, surprinşi, un biciclist a sunat din clopoţel spre bărbatul care cânta prea tare şi fals. Întotdeauna era ceva din anii ’60, în seara asta era din *Lucky Lips*, şi poate că a fost şi un pas de dans, sau doi, ca aceia pe care îi văzuse cândva la Cliff Richard. Cânta şi îşi amintea alte vremuri, toate acele zile care i-au alcătuit viaţa de poliţist. Mai rămânea o jumătate de an. Şi apoi? Cum avea să mai găsească acel val brusc de emoţie, să găsească un rost, când nu şi-a dat niciodată osteneala să-l găsească altundeva? Şi-a lăsat grijile să se împrăştie odată cu refrenul şi paşii de dans, şi gulerul i se

umezise când a cotit pe Observatoriegatan. După câteva sute de metri a dat cu ochii de ferestrele întunecate ale bucătăriei sale.

Grens nu obişnuia să ia liftul micuţ şi vechi al clădirii, cablurile scârţâiau şi se legănau ameninţător, însă îl durea piciorul, aşa că a deschis uşa liftului cu aceeaşi nelinişte ca atunci când urca într-un avion – cea care însemna că pierde controlul care îi împiedica lumea să se desfacă în bucăţi.

A văzut de îndată ce a ieşit din lift la etajul patru şi şi-a scos cheile.

Cineva încercase să intre în locuinţa lui.

A încremenit, încercând să se asigure că nu-i doar o închipuire. Să fi fost atât de absorbit de caz încât să înceapă să-l trăiască? Azvârlit înapoi în alt apartament, în care o fetiță ţopăia în jurul fratelui, surorii şi părinţilor uciși?

Unii dintre colegii săi lăsau câte un fir fluorescent între uşă şi tocul uşii când plecau de acasă, iar când se întorceau foloseau o lanternă cu UV ca să afle dacă deschisese cineva uşa şi rupsese firul. Căutând două bucăţi încolăcite pe podea ca nişte şerpi. Asta era prea modern pentru un detectiv bătrân ca el. Şi apoi, n-avea nevoie s-o facă. Uneori, vechile metode erau destul de bune – de exemplu, întotdeauna să laşi clanţa uzată în poziţia perpendiculară. Când pleca de acasă, Grens împingea un pic în sus clanţa, având grijă să fie paralelă cu podeaua. Şi dacă altcineva o apăsa când era el plecat, ei bine, exact aşa arăta.

Un pic şubredă, un pic uzată, o clanţă veche cu un arc vechi, care nu izbutea să rămână ridicată de la sine.

Cineva încercase să intre în locuinţa lui.

Grens şi-a scos pistolul din tocul atârnat de umăr şi l-a ţinut în faţa lui pe când păşea în holul întunecat.

Un pas şi jumătate. Apoi s-a oprit, a ascultat.

Tăcere.

Nici o mişcare, nici o răsuflare.

A mers mai departe, făcând încet câte un pas.

Pe lângă dormitor. Baie. Birou.

Nimic.

Până când a ajuns la bucătărie.

Nu vedea și nici nu auzea pe cineva înăuntru, dar îl simţea.

Cineva *era* acolo.

A prins pistolul cu amândouă mâinile. Un pas mult mai mare, păstrându-şi echilibrul. Apoi o răsucire rapidă a trunchiului după colţ.

− Sus mâinile…

La masa din bucătărie. O formă în întuneric.

− … nu mişca!

Care s-a mişcat brusc.

− Repet: sus mâinile sau trag!

Grens stătea în pragul propriei bucătării, cu pistolul aţintit spre o umbră care şedea pe unul dintre scaune.

− Grens, sunt eu.

− Mâinile pe masă, uşurel, unde le pot vedea!

− La dracu', Grens, coboară pistolul, e…

Nu era uşor să-ţi dai seama în întuneric, însă Ewert Grens era sigur că silueta din faţa sa se ridică lent de la masă, poate chiar întinde o mână.

− Nu mişca, ticălosule, că trag! Ultimul avertisment!

Apoi s-a aprins plafoniera. Intrusul încercase să ajungă la comutator.

− Grens, potoleşte-te, la naiba! Sunt eu. Piet Hoffmann.

Ewert Grens a făcut ultimul pas în bucătărie.

− Ştiu cum arată Piet Hoffmann. Voi doi n-aţi putea să fiţi nici măcar veri.

Comisarul stătea acum aproape de masă, cu mai puţin de un metru între pistol şi capul intrusului, care avea părul negru, ochii căprui, obrajii umflaţi şi nasul un pic strâmb.

− Aşadar, cine mama naibii eşti? Mişcă-te din nou şi-ţi trag un glonţ în cap. Ai făcut o imensă greşeală când ai intrat nepoftit în casa unui poliţist.

Era o bucătărie primitoare. Mare. Tavan înalt, cu dulapuri de lemn solide, albe, două cuptoare şi mânere strălucitoare, iar într-un colţ era un coridor cu muluri de lemn frumos sculptate, care ducea într-o cameră de serviciu. Dar nici unul dintre cei de acolo nu se gândea la asta – nu se scăpau unul pe altul din ochi. Ewert Grens se uita furios la străinul care îi intrase nepoftit în casă. Iar străinul continua să facă mici gesturi spre comisar, nedorind să provoace degetul care apăsa uşor trăgaciul.

− Grens, ascultă-mă: *Sunt Piet Hoffmann*.

− Nu arăţi ca Piet Hoffmann. Nu vorbeşti ca Piet Hoffmann. Dar eşti vinovat de spargere. *Pătrundere ilegală în locuinţa altcuiva*. Codul penal, capitolul douăzeci şi patru, primul paragraf.

− Grens, ce-ar fi să mă laşi să-ţi arăt mâinile…

− Ţine-le acolo unde le pot vedea, fir-ar să fie! Palmele pe masă!

Grens nu trăsese de prea multe ori cu pistolul din dotare. Nici măcar nu era sigur că se mai pricepe s-o facă. Dar în acest moment era gata să tragă, n-ar fi şovăit.

Iar bărbatul care îi intrase în casă n-avea pe cine să dea vina, în afară de el însuşi.

− Trebuie să-mi pot mişca mâinile, Grens, ca să te fac să înţelegi.

− Dă-i drumul. Şi o să te împuşc întâi în umăr. Şi dacă asta nu-i destul ca să te oprească, o să ţintesc inima.

Străinul cu nasul strâmb şi obrajii umflaţi a tras în piept aer încet, apoi l-a dat afară, ca şi cum încerca să-şi încetinească pulsul, să-şi calmeze vocea.

− Bine. Vezi, nu? Am mâinile pe masă. Întocmai cum vrei. N-ai motiv să tragi. Şi dacă nu-ţi pot arăta mâinile, o să încercăm altfel. Hai să vorbim.

− O, ai să vorbeşti. La tribunal. Cu un avocat lângă tine.

− Prima dată când ne-am întâlnit, Grens, a fost în timpul negocierii unei luări de ostatici într-o închisoare de maximă securitate. Şi ai făcut exact ceea ce faci acum – ai aţintit un pistol spre capul meu. Ba chiar ai tras! O împuşcătură care a durat exact trei secunde.

− Hei – oricine naiba oi fi tu –, asta nu-mi spune nimic altceva decât că un tâmpit pe care nu-l cunosc a intrat nepoftit în apartamentul meu, în casa mea, şi s-a aşezat la masa din bucătărie la care îmi beau dimineaţa cafeaua. Pe afurisitul meu de scaun!

Străinul s-a uitat la mâinile sale. A făcut din nou semn cu capul spre ele, apoi spre comisar, ca şi cum ar fi cerut încă o dată voie să le mişte. Grens n-

a aprobat, a făcut semn cu capul că nu.

− Ţine-le acolo încremenite. Dacă ţi-e dragă viaţa.

− Bine. Bine. Hai să mai vorbim un pic.

Vocea bărbatului părea suferindă, ca şi cum ar fi putut să nu reziste – ca şi cum vorbitul i-ar fi provocat durere.

− A doua oară, Grens, ne-am cunoscut aşa cum se cuvine. Bogotá. Gaira Café. Te-am învăţat să bei *aguapanela*. Pulpă de trestie de zahăr şi apă fierbinte. Şi nu mai eram două trenuri de marfă pe cale să se ciocnească. Aveam nevoie de ajutorul tău, Grens, n-am luptat unul cu altul – am luptat cot la cot.

Ewert Grens a zâmbit. Un zâmbet fără pic de căldură. Aproape că nu asculta. Era prea obosit pentru tot rahatul ăsta.

− O să chem un echipaj să te ridice. Până atunci, ai face bine să şezi şi să aştepţi aşa cum stai acum. Mi-au mai rămas şase luni până la pensie şi n-am chef să am de-a face cu un cadavru pe podeaua din bucătăria mea.

Cu mâna dreaptă încă pe pistolul aţintit spre capul intrusului, a băgat mâna stângă în buzunarul interior al hainei şi a scos telefonul.

− Te rog, potoleşte-te, Grens, ce mama naibii?

− Sunt potolit. Câtă vreme eşti tu potolit.

Apoi a tras piedica pistolului.

Ca pentru a-şi sublinia ideea.

− Ascultă. Ascultă, Grens! Ultima oară când ne-am întâlnit era cu totul invers! *Tu* m-ai căutat *pe mine*, tu aveai nevoie de ajutorul meu – m-ai silit să mă infiltrez într-o operaţiune de contrabandă cu oameni din Libia şi…

− Mariana? Sunt Ewert.

Grens deschisese telefonul şi apăsase pe una dintre tastele de apelare rapidă.

− În acest moment stau în bucătăria mea cu pistoul aţintit spre un spărgător. Vreau să trimiţi un echipaj.

Vocea feminină de la celălalt capăt era neaşteptat de puternică. Sau poate că Grens dăduse difuzorul tare. Sau poate că doar răsucise telefonul în aşa fel încât cealaltă parte a conversaţiei să se poată auzi.

− Ewert, eşti bine?

− Sunt bine. Şi ca să ne asigurăm că şi afurisitului acestuia de nepoftit îi este bine în continuare, am nevoie să trimiţi o maşină imediat.

− La adresa ta de acasă?

− La adresa mea de acasă.

I-a zâmbit intrusului. Nu cu prea multă căldură.

− Zece minute. Apoi o să fii în cătuşe pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. O să-mi facă plăcere să depun mărturie împotriva ta.

− Era o pată de sânge în bucătăria mea, detectivule, când m-am întors acasă de la ultima noastră întâlnire. N-a fost menţionată în nici un raport al poliţiei.

− Fă-ţi un bine şi închide gura.

− Şi în dulapul pentru arme din subsol. Îmi ţineam acolo arma, un Radom, şi era aşezat altfel decât îl pusesem, pentru că cineva îl folosise. Lipsea un glonţ. Şi nici asta n-a fost în nici unul dintre rapoartele voastre, Grens.

Pata de sânge de pe podea. Dulapul secret pentru arme.

Şi poate că acum Ewert Grens a început să asculte.

− Şi mai sunt ceea ce Hugo şi Rasmus numesc clătite *în pătrăţele*. Ceva ce se pare că le-ai făcut tu, Grens, şi se pare că încă nu i-am dat de cap. Dar cine ar putea să ştie asta în afară de familia mea?

− Clătite în pătrăţele?

− Da.

Privirea lui.

Străinul se uita drept la el, nu-şi ferea deloc privirea. Grens începea s-o recunoască.

− Tu ai zis asta. Clătite în pătrăţele.

− Da. Am zis.

Ewert Grens a pus la loc piedica pistolului, l-a lăsat în jos.

Şi a tras celălalt scaun.

− Hoffmann?

− Unicul Piet Koslow Hoffmann.

Străinul se uita la detectiv cu acei ochi neclintiţi şi acum şi-a ridicat încet mâinile de pe masă. Aceeaşi mişcare pe care o încercase de câteva ori înainte, dar acum a dus-o la bun sfârşit. Cu mâna dreaptă a început să clatine două dintre degetele mâinii stângi.

− Vezi, Grens?

Şi amândouă degetele s-au desprins. Unul câte unul.

− Silicon de uz medical şi mulaje individualizate. La fel de uşor de scos şi de pus. Proteze ale degetelor. Vidul dinăuntru le ţine pe loc. Acum mă recunoşti? Fără două degete?

− De ce… De ce te-ai deghizat? Şi vocea – doar nu asta e vocea ta!

Grens a pus pistolul între ei, pe masă. Poate ca să arate că are încredere în vizitator. Că pot să aibă încredere unul în celălalt.

− Asta?

Piet Hoffmann a tras un pic de obrajii umflaţi şi bărbia la fel de umflată, şi-a trecut o mână prin părul vopsit, a rostogolit protezele degetelor pe masă până când s-au ciocnit de pistol.

− Ameninţări cu moartea. Cineva care nu glumeşte. Şi, ce e mai rău – Zofia, Hugo, Rasmus şi Luiza sunt într-o primejdie la fel de mare.

Grens a luat protezele. Le-a pipăit. Le-a rostogolit înapoi pe masă.

− De ce ai venit aici, ca un spărgător, în casa cuiva pe care ai spus că nu vrei să-l mai vezi niciodată?

− Am nevoie de ajutorul tău, Grens.

− Atunci du-te la poliţie. O să te ajute.

− Glumeşti?

− Funcţionează în cazul oricui altcuiva, Oamenii obişnuiţi nu intră pe furiş în casele poliţiştilor; se duc la secţia de poliţie şi completează formulare.

− În primul rând, care dintre colegii tăi ar vrea măcar să ajute un fost puşcăriaş? Nu aşa, şi tu ştii asta. Ne hărţuiţi. Ne persecutaţi. Nu vreţi decât să fim aruncaţi înapoi în închisoare.

− Ei bine, atunci raportează *asta*.

− Şi, în al doilea rând, secţia de poliţie este singurul loc în care nu pot să merg. Pentru că organizaţia care mă ameninţă are relaţii care ajung adânc în acea secţie. Lucrează cu cineva. Aşa că acum, detectivule, ne întâlnim din alt motiv. Acum schimbăm din nou rolurile. E rândul tău de data asta. De data asta tu o să mă ajuţi pe mine, Grens. *Tu* o să te infiltrezi pentru *mine*.

Ewert Grens a turnat cafea în două ceşti de porţelan şi le-a pus, aburinde, pe masă. Una fără lapte. Una cu un strop de lapte. A găsit în cămară un singur pachet de *Mariekex*[6], care şi-a găsit locul potrivit pe masă, între protezele degetelor şi pistol.

− I-am copt eu însumi.

Grens a zâmbit. Acum cu mult mai multă căldură.

− Iar cafeaua a fost făcută de un maestru. Nu multă lume a fost servită în bucătăria mea. Anni, desigur, când a locuit aici. Ågestam, procurorul, într-o seară, târziu. Şi acum tu, Hoffmann. Sven Sundkvist a fost aici o dată, dar n-a fost o seară prea frumoasă, aşa că n-a căpătat nimic. Trei musafiri în mai bine de treizeci de ani, nu este tocmai ceea ce am putea numi o mulţime.

Piet Hoffmann a sorbit din cafeaua care era cea mai tare din câte băuse vreodată. I-a sfâşiat pieptul. Şi i-a limpezit mintea.

− Ai misiunea cea mai uşoară din lume ca agent de infiltrare – trebuie să te infiltrezi printre propriii colegi, Grens. Să te scufunzi în instituţia căreia îi aparţii deja, şi nimeni n-o să-şi pună întrebări în privinţa ta.

− Şi ar trebui să fac asta *pentru că...*?

− Pentru că organizaţia care ameninţă că mă omoară, că îmi omoară familia, a început prin a lucra cu cineva din acea secţie de poliţie, apoi i-a dat fiului meu două din astea.

Hoffmann adusese cu el ceva. Grens a văzut abia acum, când Hoffmann şi-a tras scaunul şi i-a arătat o geantă mică. A scos din ea o jucărie.

− Prima a fost lăsată în cutia noastră poştală. Asta a fost pusă în rucsacul roşu al lui Rasmus, în vreme ce douăzeci şi patru de elevi exersau scrierea literelor.

Hoffmann a pus jucăria lângă cana cu cafea a lui Grens. Era cam de aceeaşi înălţime şi lăţime.

− Vezi ce este?

− Ştii că n-am copii. Nu ştiu nimic despre jucării. Din când în când prind vreo reclamă la televizor, sau trec pe lângă vitrina unui magazin de jucării, dar nu des. Nu mă interesează în mod deosebit.

Hoffmann a desprins cele două braţe de plastic ale jucăriei. Şi picioarele de plastic. Şi nasul de plastic. Şi ochii de plastic. Şi gura de plastic. Până când n-a mai fost o jucărie. Până când şi-a schimbat forma.

− Dar cunoşti asta, Grens.

Detectivul a sărit de pe scaun şi a făcut un pas în spate.

− Ce mama naibii ai de gând? O grenadă în bucătăria mea?

− Şezi.

− Cu detonatorul în ea! Mă ameninţi, Hoffmann?

− Grens, te rog să mă asculţi. Încă o dată.

Comisarul a rămas în picioare, cu ochii lipiţi de o grenadă funcţională, şi vizitatorul a început să vorbească. I-a spus de un avertisment pus în cutia de scrisori a familiei sale. De copiile unor documente cu grad foarte înalt de confidenţialitate trimise la biroul său. De un telefon trimis prin curier. De instrucţiunile să atace orice organizaţie criminală alege, cu o armă necunoscută. Şi de conţinutul unui rucsac roşu care a dus la noua înfăţişare a lui Piet Hoffmann şi la un loc sigur pentru Zofia şi copii.

Ewert Grens se uita la grenadă, care nu voia să se mişte. Apoi s-a dus la chiuvetă, a aşteptat ca apa să ajungă rece ca gheaţa şi şi-a umplut un pahar. L-a golit, l-a umplut din nou, l-a golit din nou.

− În cutia ta de scrisori? Şi în rucsacul lui Rasmus?

− Da.

− Deghizată în jucărie?

− Da.

− Şi Rasmus s-a jucat cu ea?

− Cu prima. A plâns, ba chiar m-a lovit, când i-am luat-o.

Furie. Asta simţea Grens.

Din soiul care urcă din adâncuri, din care nu mai simţea prea des.

− Ştii că-mi sunt dragi copiii tăi. Înseamnă ceva pentru mine.

− Ştiu, Grens.

− Aşadar, crezi că sunt la dispoziția ta? Vii aici şi-mi spui de nişte ameninţări şi-mi arăţi o grenadă şi-mi spui că Rasmus, şi Hugo, şi Luiza sunt încuiaţi într-un apartament dintr-o nenorocită de zonă de război? Şi crezi că o să dau fuga să te ajut?

− Am zis despre tine multe, Grens. Dar *la dispoziția mea* n-a fost niciodată unul dintre ele. Sunt aici pentru că mi-am riscat viaţa timp de mulţi ani pentru poliţia voastră. Şi acum un membru al acelei poliţii crede că familia mea ar trebui să moară. Un poliţist corupt. Oricine o fi cel care mă ameninţă, n-ar fi putut s-o facă fără un poliţist. Şi mă gândesc că probabil ţie îţi displace asta la fel de mult ca mie, Grens. De fapt, cred că s-

ar putea să-ţi displacă destul de mult ca să încerci să mă ajuţi. Să ne ajuţi. Infiltrează-te între propriii colegi. Să fiu eu supervizorul *tău* de data asta.

Ewert Grens a mai umplut o dată paharul cu apă. A lăsat robinetul deschis la maximum, ca să fie şi mai rece, mai rece ca gheaţa.

Hugo. Rasmus. Luiza.

Doi băieţei şi o fetiţă nou-născută, de care se apropiase într-un timp scurt.

Îndrăznise să se apropie.

Singurii copii cu care el… ei bine, probabil cu care vorbise el vreodată. Cu adevărat.

− *Acum eşti cam ca bunicul nostru?*

− *Nu, nu sunt bunicul vostru. Al nimănui, de fapt.*

S-a întâmplat atât de repede. Dintr-odată, băieţii erau de o parte şi de alta a lui, în vreme ce le făcea clătite în pătrăţele, şi se uitau la el cu atâta încredere.

− *Atunci unchiul nostru? Eşti, Ewert? Ca un unchi?*

Au avut încredere în el. Cu toate că era genul de adult care face ceea ce se cuvine. Şi asta l-a făcut pe Grens să simtă căldură undeva, adânc, în piept, de la acea primă după-amiază în care a preluat în grabă rolul de dădacă.

− *Nu. Nu sunt nici unchiul vostru. De fapt, nu vă sunt nimic.*

− *Pentru că poţi să fii, dacă vrei.*

Ceea ce a început în bucătăria lui Hoffmann, acea conversaţie, se transformase în prietenie. Hugo încă mai mergea uneori în oraş fără ştirea părinţilor, se ducea la secţia de poliţie şi cerea să vorbească cu comisarul care îşi petrecea nopţile acolo, pe o canapea. Şi surioara lor – se nimerise ca Ewert Grens să fie primul care a aflat că Zofia este însărcinată cu ea. Chiar înainte de tatăl pruncului.

Asta ar trebui să fac? Mai târziu? Peste o jumătate de an, când poliţia n-o să mă mai vrea?

Să mă prefac că sunt bunicul cuiva?

Nu.

Fusese frumos cu ei. I-a făcut bine. Dar nu era soluția pentru viitorul lui.

Grens a băut iar apă. A golit un pahar mare din câteva înghiţituri. Furia pe care o simţea faţă de unii criminali, unele bande sau mafioţii care ameninţau copii – acei copii – n-avea să treacă, i se împotmolise în gât şi piept, închegându-se.

− Avem nevoie de mai multă apă rece. Şi de mai multă cafea.

Tocmai umpluse cafetiera şi aceasta începuse să fiarbă când a sunat cineva la uşă. La ora asta? După miezul nopţii? Mai întâi un vizitator deghizat în bucătăria lui, şi acum cineva care suna la o sonerie care nu era apăsată niciodată?

Pistolul stătea încă pe masă, lângă un pachet nedesfăcut de biscuiţi uscaţi. Ewert Grens l-a înşfăcat, a tras piedica şi l-a dus la spate în vreme ce se îndrepta spre uşa de la intrare.

A sunat din nou. Cu încăpăţânare.

A ţinut pistolul la spate când a deschis un pic uşa, doar o crăpătură prin care era la fel de greu să vezi afară pe cât era să vezi înăuntru.

− Domnul comisar Grens?

Doi poliţişti în uniformă. Destul de tineri. Unul blond, unul brunet. Atât a putut să vadă.

− Da.

− Aţi cerut sprijin. Un spărgător. Mariana Hermansson ne-a spus că e o urgenţă.

Ewert Grens a pus la loc piedica pistolului şi l-a vârât sub curea, având grijă să fie ascuns de haină când a deschis larg uşa.

− A, da, aşa-i. O simplă neînţelegere.

Cel cu părul negru era un pic mai voinic, el a fost cel care a vorbit.

− O neînţelegere? După spusele Marianei Hermansson, aveaţi pistolul scos. Aţintit spre intrusul în chestiune.

− Noi… Ne-am interpretat greşit semnalele.

Cei doi poliţişti s-au uitat la Grens. Păreau s-o cunoască şi pe Mariana. Şi, dacă era aşa, ştiau că ea nu *interpreta greşit semnalele*.

− Am vrea să intrăm. Doar ca să fim siguri că totul e în ordine.

Primul impuls al lui Grens a fost să le spună să plece. Dar nu era o idee bună. Îşi făceau doar datoria. Conform protocolului, atunci când primeşti un raport despre un intrus trebuie să intri şi să verifici locul, să te asiguri că nu stă nimeni cu o armă în spatele persoanei de la uşă, silind-o să ţină afară poliţia. N-avea importanţă că persoana care îi chemase era sau nu şeful lor.

− Eu… Păi, am *crezut* o clipă că e un intrus. Dar nu era decât un vechi prieten care trecuse pe la mine. E în bucătărie, bem cafea. Vreţi şi voi una?

Comisarul s-a tras deoparte, poftindu-i să intre. Unul dintre poliţişti s-a îndreptat spre restul apartamentului, în vreme ce celălalt îl urma pe Grens în bucătărie.

− Iată-l. Prietenul meu. Pe care l-am luat drept spărgător.

Poliţistul s-a oprit exact unde stătuse Grens cu o jumătate de oră înainte. În pragul bucătăriei. De acolo se vedea întreaga încăpere. Agentul a văzut un bărbat de vârstă mijlocie, cam ponosit, cu faţa buhăită şi mustaţă căruntă, ceşti de porţelan golite de curând, un pachet rotund de biscuiţi şi o cafetieră pe cale să se umple iar.

Însă grenada şi protezele degetelor dispăruseră.

Şi Hoffmann avea o mână sub masă.

− Salut. Sunt Haraldsson. Mă tem că am izbutit să-l sperii zdravăn pe prietenul meu Grens.

− Haraldsson?

− Peter Haraldsson. Prieten vechi.

Tânărul poliţist a mai zăbovit un pic. Ca şi cum ar fi aşteptat ca bărbatul aşezat la masă să mai spună ceva.

− Vreţi una? O ceaşcă? E proaspătă.

Comisarul a arătat cu capul spre cafetieră.

− Nu, mulţumesc. Aştept doar să termine colegul meu. Dacă totul e în ordine, plecăm.

Peste câteva minute s-a arătat colegul lui. Gata. Şi au pornit spre uşă, încadrându-l pe Grens.

− Îmi pare rău, băieţi, am făcut o greşeală în seara asta. Dar aţi făcut o treabă al naibii de bună, vreau să ştiţi asta. Promit să mă asigur că şi comandantul vostru ştie asta.

Cafeaua nou-făcută era la fel de tare precum cea dinainte.

Piet Hoffmann a înghiţit, aşteptând sfâşierea din piept care să-i facă gândurile limpezi, şi curate, şi palpabile.

− Asta e ceea ce am găsit în corespondenţa de la birou. Asta a schimbat totul.

Fusese mai mult decât o grenadă în acel plic. Musafirul nocturn al lui Grens a scos un teanc gros de hârtii şi le-a lăsat să cadă pe masă.

Asta e ceea ce am găsit.

Detectivul s-a uitat la plicul capitonat pe care Hoffmann l-a pus deasupra teancului.

− Aceeaşi maşină de scris ca la celelalte scrisori. Fără adresa expeditorului. Sunt sigur că vei recunoaşte ce am găsit înăuntru. Copii ale registrelor şi rapoartelor care se presupune că nu există decât într-un exemplar, încuiate într-un seif. Însemnări de la toate întâlnirile pe care le-am avut cu Erik Wilson – un agent infiltrat care îi oferă informaţii despre criminalitatea organizată supervizorului său din Poliţia Municipală, care le colectează şi le foloseşte.

Grens a răsfoit teancul, citind câteva fragmente.

Până şi conţinutul plicului alb. Cel care ar fi trebuit să fie sigilat cu ceară. Până şi el fusese copiat în întregime. Pagini care dezvăluiau numele de cod al agentului infiltrat, Paula, şi numele său real, Piet Koslow Hoffmann.

A ridicat încet privirea – de la documentele de pe masă spre chipul din faţa sa, care fusese transformat cu atâta iscusinţă. Şi acum Grens a înţeles.

Gravitatea. Spaima.

Cineva avusese acces la singurul lucru care protejează un agent infiltrat – anonimitatea lui.

Dacă asta ajungea în mâinile cui nu trebuie...

Dacă criminalii înrăiţi şi organizaţiile violente în care se infiltrase Piet Hoffmann ar pune mâna pe asta, dacă ar afla cine este el în realitate, că i-a înşelat, că a încălcat cu bună ştiinţă cea mai sacră regulă a mafiei – niciodată, absolut niciodată să nu fii turnător.

Dacă…

Ar fi mort.

Zofia, Hugo, Rasmus, Luiza.

Morţi.

− Îţi înţeleg situaţia. Dar nu prea ştiu ce naiba vor să faci pentru ei. Ce *cred* ei că o să faci, dar n-o s-o faci, pentru că ai ales să-ţi schimbi identitatea şi să-ţi ascunzi familia într-un loc sigur. Ai ales să fugi.

− Iată, Grens. Ascultă asta.

Piet Hoffmann a scos din buzunar un telefon, a deschis o aplicaţie şi l-a întins, ca Ewert Grens să poată asculta.

„… o să porneşti un mic război între bande. // Cu o armă numită FN BRG-15.“

− Am înregistrat pe telefon conversaţia. Şi-a deformat vocea, aşa că ar putea fi oricine. Iar clicurile sunt locurile în care am şters informaţiile care nu sunt importante.

Grens s-a aplecat mai aproape de voce, care era clar că fusese distorsionată electronic.

Poţi să hotărăşti tu cu care organizaţie criminală. // O distrugi. Şi apoi // faci cunoscut ce armă a fost folosită în atac // te asiguri că oamenii ştiu de unde îşi pot procura şi ei una.

− Mă urmăreşti, Grens? Vor să pornesc un război între bande şi să se declanşeze o cursă a înarmărilor, folosind chiar arma pe care vor s-o vândă. Şi vor să facă asta fără măcar să se arate. În cazul în care iese prost. Aşa că au nevoie de cineva neutru, care nu poate fi asociat cu ei. Sunt sigur că avem de-a face cu traficanţi de arme internaţionali, care sunt noi pe piaţa suedeză. Care vor să înceapă prin a vinde o parte din stocul lor de mitraliere care se presupunea că nu există, şi totuşi există. Şi apoi, după ce au făcut asta, vor prelua restul traficului cu arme.

− Şi totuşi, există… Ce vrei să spui cu asta?

− Am una în portbagajul maşinii mele. Parcată la distanţă de o stradă de aici.

Ewert Grens a scos la nimereală două file din teancul gros aflat în mijlocul mesei din bucătăria sa.

− Traficanţi de arme internaţionali care ştiu cine eşti tu, ce ai făcut şi de ce eşti în stare? Care s-au infiltrat în secţia mea de poliţie?

− Cel mai adânc posibil.

Ewert Grens s-a ridicat de pe scaun. Nu mai dorea apă sau cafea. Era doar fără astâmpăr. Ca întotdeauna când avea nevoie să gândească.

Un poliţist corupt. Cineva care intrase în seiful din serviciul de investigaţii, furase dosarul şi plicul în care era descrisă munca lui Piet Hoffmann ca agent infiltrat. Întocmai aşa cum un poliţist corupt a pătruns în arhiva din subsol şi a furat viaţa Zanei Lilaj.

Doi colegi corupţi în acelaşi timp?

Sau acelaşi?

A pornit pe hol. Lung şi drept. A umblat încolo şi încoace de câteva ori. Nu i-a fost de folos. A rătăcit prin dormitor, prin birou şi prin bibliotecă. Nici asta nu i-a fost de folos. Dar pe balcon. Acolo s-a putut destinde. Cu priveliştea acoperişurilor din Stockholm. Acolo a putut să se oprească pentru o clipă din acea zumzăială şi rotire.

Dejan Pejovic´.. Branko Stojanovic´..

La interval de ore între ei, la distanţă de doar câţiva kilometri, au sfârşit morţi, zăcând pe spate, în lumina zorilor. Executaţi. Răni identice şi muniţie identică. Ambii asociaţi cu traficanţi de arme notorii.

Trebuia să fie o legătură.

Dar erau ei legaţi de asta?

De Piet Hoffmann?

Ameninţări la adresa familiei lui Hoffmann, care, la rândul lor, ar fi trebuit să creeze o deschidere pentru un traficant de arme internaţional?

S-ar putea să fie o coincidenţă. Se mai întâmplă.

Asta era ceea ce Erik Wilson, şeful lui Grens şi fostul supervizor al lui Hoffmann, spusese la o plăcintă cu mere.

Dar sunt ofiţer de poliţie, aşa că nu prea cred în coincidenţe. Tu crezi, Ewert?

Ewert Grens a tras în piept aerul călduţ, s-a aplecat mult peste balustrada balconului şi a simţit o gheară în piept când şi-a dat seama cât de uşor ar fi să cadă. Pe asfalt. Pentru totdeauna.

Nu.

Nici eu nu cred în coincidenţe. N-am crezut în ele în dimineaţa în care am plecat de pe palierul aflat la nr. 37, Brännkyrkagatan, la un parchet cu model brăduţ de pe Odengatan, nr. 88, şi am văzut două crime identice. Şi nu cred în ele acum, când moartea traficanţilor de arme se petrece aproape în acelaşi timp în care Piet Hoffmann e şantajat de un traficant de arme internaţional care vrea să se stabilească pe piaţa suedeză.

A închis ochii şi senzaţia de cădere a dispărut.

Câteva respiraţii adânci în noaptea de vară.

Apoi s-a înapoiat la Hoffmann, care şedea la masa din bucătărie, pe scaunul care era de fapt locul lui Grens, dar pe care musafirul îl ocupase.

− Da.

− Da?

− Da. O să mă infiltrez în secţia de poliţie, locul meu de muncă, de dragul tău. Şi da – o să încerc să descopăr cine te-a vândut. Cine îţi ameninţă copiii dragi mie ca să-şi ia felia dintr-o piaţă care costă această ţară vieţi în fiecare zi. Însă am o condiţie.

Piet Hoffmann şi-a desfăcut larg braţele.

− Pardon?

− Ai auzit bine.

− Şi tocmai începea să-mi mijească un zâmbet. Condiţie, Grens?

Detectivul a rupt ambalajul pachetului de biscuiţi, erau uscaţi şi sfărâmicioşi, rămâneau pe cerul gurii şi pe limbă şi a trebuit să-i spele cu cafea. O jumătate de ceaşcă.

− Investighez două crime despre care sunt convins că fac parte din această luptă pentru putere, pentru a câştiga bani din faptul că tineri suedezi se împuşcă între ei. Şi cred că sunt legate de chestia în care ai aterizat tu. Aşa că iată ce o să facem, Hoffmann. Tu o să fii supervizorul *meu* când mă infiltrez în secţia de poliţie pentru *tine*. Şi eu o să fiu supervizorul *tău* când te infiltrezi între aceşti traficanţi de arme pentru *mine*.

Biscuiţi dulci marca „Marie“ (Maria, Mariebon, Marietta)

Nopţile de vară la Stockholm erau vibrante, efervescente şi pline de râsete. Însă pentru Ewert Grens, care mergea cu maşina, nici măcar pe aproape de a participa la asta sau de a vrea să participe, păreau mai degrabă un şir nesfârşit de trupuri fără chip în drum spre ceva. Nu-i făceau nici o impresie, nu însemnau nimic, nu-i atrăgeau atenţia.

Cinci minute şi jumătate. Din parcarea de lângă locuinţa sa de pe Sveavägen până la intrarea nordică în secţia de poliţie de pe Kungsholmsgatan. Asta, în cazul în care conducea un pic prea repede şi nu încetinea din pricina oamenilor exuberanţi care ţopăiau pe străzile oraşului.

− Mariana? Eşti acolo?

A sunat-o când cobora din maşină şi ea a răspuns la primul apel.

− Da.

Vocea îi era slabă, confuză.

− Hei, eşti trează, Mariana?

− Acum sunt. Iarăşi.

Grens l-a salutat pe poliţistul de pază, care i-a făcut un semn de recunoaştere şi i-a deschis uşa fără să-i ceară legitimaţia.

− În cazul ăsta, am nevoie de toate informaţiile pe care le avem despre Pejovic´. şi Stojanovic´..

− Acum? În puterea nopţii?

− Sunt în lift, în drum spre serviciu.

O auzea cum se ridică din pat, vocea îi era mai puternică.

− Ewert, ce pui la cale?

− Ca de obicei. Ce pun la cale în fiecare zi de când… ei bine, dinainte să vii tu pe lume. Şi nu ştiu dacă asta însemnă că eu sunt bătrân sau că tu eşti tânără. Dar ceea ce fac este investigarea crimelor. În acest caz, o dublă omucidere.

− Vreau să zic – ce pui la cale în acest moment, *de fapt*? Îmi fac griji de când te-ai întors din acel apartament în care a fost executată familia Lilaj. Erai… Mă rog, păreai altfel. Ca şi cum te-ar afecta foarte tare. Ceva. Orice. Erai mai zguduit decât de obicei, mai dificil şi mai evaziv. Ba chiar am vorbit cu Wilson despre asta. Pentru că sunt îngrijorată, Ewert! Pentru că tu… Şi în seara asta? Suni de acasă şi mă trezeşti. Îmi zici că ţi-ai scos pistolul şi îmi ceri să-ţi trimit un echipaj, că altfel împuşti un intrus. După o jumătate de oră primesc alt telefon. De la echipaj! Care îmi spune că n-a fost decât o greşeală. Se pare că nici vorbă să fie o spargere, şedeai acolo

bând cafea cu un vechi prieten. Şi acum? Mă trezeşti pentru a treia oară în noaptea asta. Pentru ceva care ar fi putut să aştepte câteva ore, până mâine, când avem şedinţa de dimineaţă. Aşa că, Ewert, repet, *ce anume pui la cale?*

Uşa liftului s-a înţepenit un pic când a ajuns la etajul lor, tot făcea asta în ultima săptămână. Când uşa s-a deschis, în sfârşit, Grens a ieşit pe un coridor întunecat, luminat doar de automatul de cafea.

− Mariana?

− Da?

− Cercetările. Tot ce am adunat astăzi despre Pejovic´. şi Stojanovic´.. Unde ai zis că le pot găsi?

Ea a şovăit un moment.

− Mariana, unde…

− Cine te-a vizitat?

− Asta nu-i treaba ta.

− Cine, Ewert?

− Un prieten vechi. Ţi-am spus.

− Pe care l-ai crezut spărgător? Mai încearcă.

− Asta e versiunea pe care o capeţi.

Ea a şovăit din nou. Ca şi cum ar fi încercat să hotărască dacă să continue să ceară o explicaţie, sau e prea obosită şi îşi doreşte prea mult să se întoarcă în pat, şi n-are chef să se confrunte cu un şef care n-are de gând să-i spună ceea ce vrea ea să ştie.

− O parte e în biroul meu. Pe un scaun din colţ, lângă fereastră, într-un dosar din plastic marcat „P şi S“.

Biroul Marianei Hermansson era la două uşi de automatul de cafea şi la patru uşi de biroul lui. Şi acolo, pe un scaun elegant, transparent, cu spătar drept, pe care trebuie să-l fi adus ea însăşi, pentru că în nici un caz poliţia n-ar fi dat bani pe ceva aşa de frumos, acolo era dosarul de plastic. Iar în el, în vârful teancului, era o fotografie alb-negru făcută de medicul legist – un prim-plan al găurii din tâmpla lui Pejovic´..

− L-am găsit. Şi restul?

− Sven are unul. Se poate să-l fi luat cu el acasă, uneori face asta, însă ultima dată când m-am uitat era pe masa lui de lucru, în spatele telefonului.

Biroul lui Sven Sundkvist era alături de al lui Grens. Şi în spatele telefonului, întocmai cum bănuise Mariana, era un dosar cu cuvintele

„Ucigaş plătit? Traficanţi de arme?“, cu scrisul colţuros al lui Sven.

− L-am găsit şi pe ăsta. Mai era ceva?

− Da. În biroul cadeţilor. Lucas şi Amelia. I-ai cunoscut azi-dimineaţă. Le-am cerut să cerceteze trecutul victimelor. Se pricep atât de bine, amândoi, mult mai bine decât tine, decât mine şi decât Sven, să caute prin toate bazele de date şi toate site-urile.

− Nu ştiam că au propriul birou.

− Păi, n-aveau. Aşa că le-am făcut eu rost de unul. Spaţiul pe care îl foloseam pentru arhivă, lângă xerox. Era gol de când ne-am centralizat registrele la subsol. M-au ajutat să-l curăţ şi să fac rost de două mese de lucru. A ieşit frumos, cred. Dar să nu le spui nimic celor de la sindicat, te rog – spaţiul n-are ferestre şi nici ventilaţie bună.

O debara mare. Aşa l-ar fi descris Grens.

Şi două mese de lucru pe care nu era nimic, în afară de alte două dosare de plastic, pe care încă nu scria nimic, dar pline de hârtii. S-a gîndit din nou că acei cadeţi de-abia încep, iar faptul că se mulţumesc să şadă într-o debara mică, fără prea mult oxigen, pare un simbol al lungii călătorii care se aşterne în faţa lor. Cineva pleacă, cineva soseşte. Eu ies, ei intră. S-a întrebat care dintre ei avea să ia în cele din urmă biroul lui.

Noaptea din Stockholm era încă plină de viaţă când s-a întors acasă, fără să se sinchisească de apropierea zilei. Ewert Grens a făcut slalom printre petrecăreţii de la orele mici ale nopţii care erau încă pe străzi, cântând şi zbierând, ţinându-se pe după umeri în vreme ce intrau şi ieşeau de prin baruri.

Când a deschis uşa apartamentului şi a intrat, Piet Hoffmann nu mai era în bucătărie. Grens l-a găsit în bibliotecă, citind o carte.

− Nu pricep, Grens. Nici nu ştiam că există astfel de locuri. E enorm! Am rătăcit pe aici o veşnicie. Chiar locuieşti aici? E locuinţa ta? Vreau să zic, cu un salariu de polițist, cum poţi, cum ai… Cum mama dracului ţi-l poţi permite? Şi de ce? Ce o să faci cu toate astea? Întreaga mea familie ar putea să locuiască aici şi nu ne-am ciocni niciodată unul de altul. Toate neamurile mele, dacă stau să mă gândesc.

− Eram doi. Pe atunci. Pe cale să fim mai mulţi. Când am umplut aceste încăperi cu mobilă. Erau alte timpuri – oamenii plecau din centru, nu veneau în el.

− Noi? Soţia ta?

− Anni.

− Şi „mai mulţi“? Aşadar, era…

− Da.

− Dar asta este, *a fost*, dacă am înţeles bine… acum mult timp?

− Treizeci şi cinci de ani. De când a fost rănită şi a fost internată într-un spital. Dar n-a murit decât acum zece ani.

Piet Hoffmann s-a lăsat pe spătarul fotoliului uzat, comod. Ar fi putut să adoarmă în el.

− Prin urmare, ceea ce spui, Grens, este că de mai bine de treizeci de ani umbli prin lume de unul singur? Asta pare – îmi pare rău s-o spun – cam trist. Ca şi cum bărbatul care este proprietarul acestui spaţiu n-a trăit, doar a existat.

Hoffmann s-a uitat la comisar. Nu intenţionase să fie crud. Dar şi-a dat seama că aşa a sunat. Expresia rănită a lui Grens arăta că încearcă să înţeleagă rostul acestei vieţi pe jumătate trăite într-un loc care îl făcea să se simtă ca un străin.

− Nu petrec prea mult timp aici. Prefer biroul meu. De departe, dacă e să fiu sincer.

− Acum faci să fie şi mai uşor de înţeles de ce ai ales să locuieşti aici. În singurătate.

Sau – Hoffmann s-a uitat din nou la Grens – poate că nu era durere în expresia lui? Poate dimpotrivă, detectivul avea pe faţă ceva ce arăta mai degrabă a recunoştinţă? Pentru că musafirul îi interpretase cu atâta precizie situaţia, starea de spirit? Pentru că avusese curajul s-o spună?

− Este… Mă rog, m-am gândit la asta uneori.

− Da?

− Să mă mut, vreau să zic. Altundeva.

− Dar…?

− Păi, nu mă prea pricep. Chiar nu ştiu.

Şi, dintr-odată, bărbatul mai vârstnic semăna cu apartamentul său.

− Cum o poate face cineva.

Dezolat. Golit. Chiar şi un pic trist.

− Cum părăseşte ceva.

S-au uitat unul la celălalt. Nu îndelung, dar destul ca să observe că Piet Hoffmann mai înaintase cu un pas în viaţa lui Ewert Grens, într-un spaţiu în care aproape nimeni nu era bine-venit.

− Hai să mergem în bucătărie. E mai uşor de lucrat acolo. Şi apoi, dacă o să petrecem restul nopţii cu asta, e mai bine să pregătesc ceva cald de băut.

Au şezut cu ceştile de cafea şi mai tare, cu toate că Hoffmann nu crezuse că se poate. Şi cu pachetul rotund de biscuiţi care erau în continuare greu de mestecat. La o masă de bucătărie acoperită cu fotografiile unor vii şi unor morţi – Dejan Pejovic´. şi Branko Stojanovic´.. Fotografii mai vechi ale lor în acţiune, făcute de poliţişti discret, de departe, în timpul diferitelor investigaţii. Şi fotografii vechi de o zi cu ei zăcând pe spate, cu două găuri de glonţ în cap. Grens n-a scos nici un cuvânt, n-a dat explicaţii, n-a dat nume, n-a vrut să întrerupă ceva atât de important ca prima impresie – aşa că a şezut în tăcere şi a băut cafea, aşteptând reacţia lui Hoffmann.

− Te infiltrezi pentru mine, Grens, dacă mă infiltrez pentru tine?

− Exact.

− Şi aceşti doi sunt misiunea *mea*?

− Nu ei. Ei nu prea mai au viitor, după cum vezi. Dar este vorba despre lucrul din care fac parte. Comerţul ilegal cu arme. Vreau să ştiu cine i-a omorât şi de ce. Înainte să moară şi alţii.

Piet Hoffmann a luat o fotografie făcută cu teleobiectivul de un detectiv sub acoperire, care stătea gheboşat, din cealaltă parte a Pieţei Sergels din Stockholm. Doi bărbaţi stăteau în picioare la baza unei scări mari, aproape de intrarea la metrou, evident prinşi într-o discuţie.

− E singura fotografie pe care o ai cu ei împreună?

− Aşa cred. Cel puţin, e singura pe care au găsit-o până acum colegii mei. Îi recunoşti?

Hoffmann a examinat fotografia. Era obişnuit să distingă totul dintr-o încăpere în condiţii de mare stres. Acum nu se grăbea deloc, şi a răsucit pe toate părţile imaginea un pic granulată. Până când a arătat spre bărbatul din stânga, cel mai înalt, care purta o jachetă de piele neagră şi un soi de căciulă.

− Dejo P. Aşa îi ziceau. Numele lui era Dejan, nu-mi amintesc restul. Un ticălos periculos. Sau, mai corect: voia să fie aşa. L-am văzut o dată intrând fără şovăială într-un afurisit de cuib de drogaţi cu o drujbă în mână. Pe bune. Ca într-un film de tot rahatul. Nu prea ştiu ce căuta. Respect, poate. Niciodată nu l-a câştigat pe al meu.

Arătătorul lui Piet Hoffmann s-a plimbat pe fotografia celuilalt bărbat. Cu umeri largi, un pic încovoiaţi. Tricou alb, pantaloni gri şi tenişi roşii. Lanţ

gros de aur la gât şi şapcă de vânzător de ziare trasă mult pe frunte.

− Branko. Sunt sigur de asta. Celălalt nume începe cu S. Şi, spre deosebire de Dejo P, era periculos – cu adevărat. Branko n-avea nevoie de vreo drujbă. Ştiai, pur şi simplu. Un tip cu care chiar ai fi avut probleme dacă ai fi călcat strâmb.

− Cât de bine îi cunoşti? *Îi cunoşteai*?

− Când petreci douăzeci de ani în lumea interlopă a Stockholmului cunoşti aproape pe toată lumea. Nu ne cunoşteam direct, Grens – ştiam unii de alţii. Ne vedeam prin baruri. Cumpăram şi vindeam câte ceva. Aveam grijă ca alţii să poată cumpăra şi vinde. Eram cu toţii din soiul celor care nu trebuie să fie văzuţi. Şi nu că Dejo P. sau Branko S. sau eu am fi fost foarte interesanţi – cei interesanţi erau cei care ne plăteau ca să-i apărăm.

Ewert Grens a ridicat două documente şi le-a pus pe masă, proptindu-le de perete. Fotografii de la cele două locuri ale faptei şi doi bărbaţi morţi.

− Ai nimerit cele două prenume, Hoffmann. Iată-i pe fostul domn Dejan Pejovic´. şi fostul domn Branko Stojanovic´.. Ucişi în această dimineaţă. Şi, după cum vezi, amândoi au câte două găuri de glonţ în cap.

Hoffmann s-a apropiat de fotografii, le-a cercetat şi după un moment a arătat spre cele două capete împușcate.

− Ulcinj.

− Poftim?

− Un oraş din Muntenegru, partea de est. La câţiva kilometri de graniţa albaneză. Nu departe de Podgorica sau Tirana.

− Şi?

− Este o „execuţie de tip Ulcinj“. Aşa îi zic ei, Grens. Două împuşcături în cap – în partea dreaptă a frunţii şi sub tâmpla stângă.

Au băut cafea tare şi şi-au împărţit ultimii biscuiţi, câte trei fiecare. Detectivul a adunat fotografiile, a pus cele patru dosare de plastic în faţa musafirului şi a bătut cu palma în ele.

− Sarcina ta din micul nostru schimb de infiltrări: cine i-a omorât şi de ce? Astea sunt toate informaţiile pe care le-am putut aduna astăzi. Citeşte-le. Memorează-le. Pentru că nu pot să fac duplicate şi mai târziu, în dimineaţa asta, trebuie să le duc înapoi la secţia de poliţie.

Piet Hoffmann a bătut cu palma teancul de documente aşa cum făcuse detectivul. În mod ilustrativ. Înainte să semnaleze acelaşi lucru bătându-şi cu palma noii obraji buhăiţi şi nasul strâmb.

− Şi infiltrarea *ta*, Grens? Ce o să faci *tu* pentru *mine*?

Ewert Grens a deschis un dulăpior de sub chiuvetă. Când l-a închis, ţinea în mână o sticlă de whisky. *Single malt*[7]. Deschis la culoare, deloc fumuriu.

− După cum ştii, Hoffmann, beau foarte rar. Dar nici măcar eu nu mai pot bea încă o ceaşcă de cafea în noaptea asta. Un pahar?

Grens a umplut două păhărele. S-au uitat unul la altul, au înghiţit şi au simţit acea căldură împrăştiindu-se în piept. Era destul de plăcută, chiar dacă împărţea locul cu atât de multă nelinişte. Poate că tocmai de aceea.

− Bine, *eu* îţi cer să afli cine a omorât doi ucigaşi plătiţi cu legături în comerţul cu arme european condus de mafie. *Tu* îmi ceri să mă infiltrez în propriul loc de muncă din cauză că o organizaţie vă ameninţă, pe tine şi pe familia ta, şi încearcă să preia traficul cu arme. Hai să începem de acolo, Hoffmann. Cred că stăm faţă în faţă pentru că astea sunt legate între ele. Legate prin traficul cu arme din Suedia.

Nici Piet Hoffmann nu bea prea des băuturi tari – nu era genul care să aibă nevoie de un supliment de curaj ca să se poată înfrunta pe sine însuşi. Însă în acest moment, la această masă, în casa comisarului, pur şi simplu avea gust bun. Hoffmann şi-a golit paharul, a aşteptat ca Grens să-l umple din nou şi apoi a răspuns.

− Am vândut droguri. O ştii, Grens. Şi am făcut puşcărie pentru asta. Însă drogurile sunt cu totul altă afacere – totul ţine de importurile masive. Pe de altă parte, armele, nu umpli cu ele camioane. Contrabandă. Câte două-trei Kalaşnikovuri sau poate cinci pistoale. Nu mai mult. Aşa merge treaba. Piaţa armelor din această ţară nu-i controlată de traficanţi mari. Încă nu. E dirijată de propriul interes. Organizaţiile criminale se asigură că au destul pentru scopurile lor, şi atunci sunt satisfăcute. Cumpără din străinătate şi folosesc propriile canale ca să aducă aici mizeria aia. Şi nu revând, nu ăsta-i rostul. Ca, de exemplu, acum câţiva ani, când Råby Soldiers au cumpărat fiecare afurisită de armă pe care au putut pune mâna, astfel încât o bandă rivală să nu poată face rost de nici una, şi atunci lucrurile au fost tulburi o vreme. Dar asta a fost excepţia, Grens. Dacă un nou jucător, cel care mă ameninţă pe mine, va veni cu un vagon plin de mitraliere foarte puternice – ei bine, asta ar schimba totul. Ai şti imediat, după zece minute ai auzi de asta în secţia de poliţie. Şi dacă crezi că ai probleme *acum* cu împuşcăturile dintre bande… ei bine, nu pot să spun decât că eşti norocos.

− Aşadar, cine te ameninţă? Cine vrea să pună laba pe piaţa suedeză?

− Auzi, dacă aş şti, n-aş fi aici. Am apelat la fiecare relaţie pe care o am – şi am destule, atât înăuntru, cât şi în afara zidurilor închisorii. De obicei, ele ştiu dacă se pregăteşte ceva. Dar nu acum. Singurul lucru pe care îl pot afirma cu certitudine este că unul dintre nenorociţii tăi de colegi a trecut de partea cealaltă, şi asta e cheia.

Grens a luat dosarul de deasupra şi a arătat fotografia lui Dejan Pejovic´. pe când era încă viu.

− Şi ăştia doi? Sau oricine or fi cei pentru care lucrau? Ar putea să fie ei cei care te ameninţă? Ar putea să ştie cine eşti şi ce ai făcut?

− Nu.

− Şi eşti sigur de asta pentru că...?

− Nu-s sigur de nimic. Însă ca ăştia doi să-l poată face pe un poliţist să rişte totul pentru ei – nu. Nu cred.

− Cine altcineva? Mafia poloneză în care te-ai infiltrat pentru noi?

− Din nefericire, au aflat cine sunt. După cum poate că-ţi aminteşti. Dar după asta, ei bine, nu mai există.

− Cartelul columbian al drogurilor în care te-ai infiltrat pentru poliţia americană?

− Nu. N-au ştiut nimic. Nu ştiu nici acum.

− Contrabandiştii africani printre care te-ai infiltrat pentru mine?

− Nu, ei… Probabil că nu ţi-am spus asta, dar nici ei nu mai există. Grens, ascultă: mi-am trecut deja în revistă duşmanii. Pe fiecare, şi nu-i o listă scurtă. N-are sens. Nu este modul de operare al nimănui. Felul în care acţionează. În care se exprimă. Iau legătura. Nu le recunosc. Şi sunt ferm convins că nu m-am întâlnit niciodată cu cei care mă ameninţă acum.

Au băut ce mai rămăsese în pahare. Şi senzaţia plăcută din piept rămânea. Însă Grens n-a mai umplut paharele. Învăţase că buna dispoziţie indusă chimic tinde să se schimbe când ţi-e lumea mai dragă.

− E ora trei. Mă mai duc un pic pe balcon. Foloseşte ocazia ca să studiezi acum hârtiile astea, Hoffmann. Ziua de mâine se apropie cu fiecare minut care trece.

Şi-a lăsat privirea să rătăcească peste acoperişuri timp de o jumătate de oră, în vreme ce soarele răsărea. Lumina aurie şi aerul cald făceau viaţa să pară mai uşoară. Era convins – ar trebui să-şi facă patul aici, afară, în timpul verii.

Când musafirul neaşteptat a deschis uşa balconului şi a păşit în altă realitate, părea să fi făcut aceeaşi descoperire. Pentru o clipă, a întâlnit viaţa. În cea mai puternică şi vulnerabilă formă.

− Nu stai rău deloc, Grens.

− Ajung aici uneori. Când mi-e greu să dorm. Destul de des, aş zice.

Piet Hoffmann s-a aplecat peste balustradă, aşa cum făcea adesea detectivul. Ca şi cum şi el simţea nevoia să privească în jos, unde s-ar putea termina totul.

− Încă două nume apar în aceste documente. Colegii tăi, Grens, afirmă în însemnările lor că Pejovic´. şi Stojanovic´. erau văzuţi adesea cu alţi doi cu istoric asemănător. Dusko Zaravic. Ermir Shala. I-am văzut împreună, în diferite combinaţii, uneori toţi patru. Pe când trăiam acea viaţă. Nu spun că erau o bandă sau măcar o echipă. Mai degrabă o reţea care accepta misiunile care se iveau, se ajutau între ei, îşi făceau servicii. Dacă îl călcai pe bătături pe unul, îi călcai pe toţi. Zaravic şi Shala erau la fel de violenţi ca tovarăşii lor morţi.

Cinci motociclete au trecut pe Sveavägen, care altfel era aproape pustie. Un zgomot care creştea pe măsură ce se apropiau, fără să spargă tăcerea nopţii, mai degrabă ca parte a ei. Stockholm. Oraş mare, oraş mic.

− Prin urmare, dacă e să mă infiltrez între ei, să mă apropii, de aici trebuie să pornim, detectivule. De la cele două nume ale unor oameni încă în viaţă.

Hoffmann s-a îndepărtat de balustradă şi a străbătut balconul destul de mare. Când s-a oprit, era din nou linişte, doar nişte voci slabe venind dintr-o curte interioară.

− Cu Ermir Shala n-am prea avut de-a face. Însă Dusko Zaravic, el şi cu mine, ei bine… O să vezi din dosarul lui că n-a fost închis decât o dată în Suedia. O mulţime de arestări şi puneri sub acuzare, dar n-au fost alte condamnări.

− I-am interogat pe amândoi acum şaptesprezece ani. Aşa cum i-am interogat şi pe cei doi care au murit. Toţi patru erau la periferia unei investigaţii de amploare – o întreagă familie a fost executată –, dar n-am reuşit niciodată să-mi dau seama cum era legată acea familie de nişte gangsteri balcanici. Una dintre puţinele dăţi în care am lăsat ucigaşul în libertate.

− Atunci ştii, Grens, soiul care întotdeauna reuşeşte să se strecoare printre ochiurile plasei. Singura dată când unul dintre ei a fost închis – Dusko

Zaravic – pentru atac, răpire şi o grămadă de droguri, a primit nouă ani şi a executat şase şi jumătate. Pentru că *eu* l-am trimis la închisoare. Una dintre misiunile mele ca agent infiltrat. Am reuşit acolo unde poliţia voastră n-a fost în stare, Grens. Şi-a petrecut primii câţiva ani la izolare, cu toate restricţiile. Fără permisii, fără vizitatori. Apoi fiul său s-a îmbolnăvit. Leucemie, cred. Şi Zaravic n-a putut să stea cu băieţelul său când era bolnav şi pe moarte. Acum am şi eu băieţi, aşa că ştiu cum e. Şi sunt foarte recunoscător că nu ştie de mine. Recunoscător că Wilson, aşa cum a făcut întotdeauna, a avut grijă să ţină tăinuită contribuţia mea.

Grens s-a ridicat şi au stat umăr la umăr.

Doi bărbaţi care n-aveau încredere în nimeni, dar vor trebui să aibă încredere unul în altul.

− Iată cum stau lucrurile, comisare. Fie Zaravic şi Shala sunt cei care şi-au împuşcat colegii, pentru că cineva care vrea să pună laba pe piaţa armelor le-a dat destui bani ca s-o facă. Fie vor fi următorii cu câte două găuri în cap. Oricum ar fi, trebuie să stea departe de mine ca să mă pot infiltra. Cu Shala şi Zaravic pe acolo nu mă pot mişca aşa de liber cum am nevoie, nu pot să fac ceea ce vrei tu. Aşa că îţi propun să-i reții.

− Să-i reţin?

− Pentru şaptezeci şi două de ore. Trei zile. Cât timp puteţi ţine închis pe cineva fără mandat de arestare.

− Să-i arestez pentru ce?

− Nu contează nici un pic. Inventează ceva. N-ar fi prima oară, nu-i aşa, Grens? Când mă suni şi îmi spui că ai încuiat uşa celulelor, ei bine, din acel moment ceasul începe să ticăie. Pentru infiltrarea mea şi a ta. Simultan.

Piet Hoffmann a tras în piept aerul dulce, privind culorile frumoase iscate de înălţarea soarelui pe cer.

− Trei zile, Grens. Când vine vremea. Atât avem la dispoziţie.

Whisky produs într-o singură distilare, spre deosebire de *double malt* (două distilări)

Ewert Grens nu reuşise niciodată să-şi dea seama care dintre bisericile din Kungsholmen bătea orele atât de frumos. Un sunet luminos, plin de speranţă. Cu diferite intensităţi, uneori aproape supărător, alteori mai degrabă ca o şoaptă prudentă, în funcţie de capriciile vântului. În această dimineaţă, cinci dangăte s-au auzit tare şi limpede pe când mergea pe coridorul la fel de pustiu ca acum câteva ore, însă acum mult mai luminos.

A durat un pic până să ajungă în biroul lui. A pus dosarul de plastic la loc pe scaunul elegant al Marianei Hermansson şi apoi şi-a luat o cafea de la automat, a pus alt dosar lângă telefonul lui Sven şi a dus unul în cămăruţa cadeţilor, după care a mai fost o oprire la automatul de cafea. Acesta fusese întotdeauna momentul său preferat din zi. Înainte ca sunetul şi mişcarea să umple locul, când încă mai puteai să gândeşti limpede.

Piet Hoffmann era culcat pe una dintre canapelele elegante din living când Grens s-a furişat afară, cu vreo jumătate de oră înainte. O canapea pe care Grens nu se așezase niciodată, dintr-o cameră în care intra rar. Musafirul sforăia uşurel, cu obrazul înfundat într-o pernă decorativă umflată pe care Anni o cumpărase cu mult timp înainte. Apariţia bruscă a lui Hoffmann îngreunase mult treaba comisarului. Misiunea sa principală – s-o găsească pe fetița care ţopăia în jurul familiei moarte, acum mult timp – se lărgise, cuprinzând alte două obiective: să-i găsească pe cei doi balcanici pe care trebuia să-i închidă şaptezeci şi două de ore, ca Hoffmann să aibă spaţiu de manevră, şi în acelaşi timp să-l dibuiască pe acela dintre colegi care trecuse în tabăra cealaltă.

A golit cana cu cafea, a luat una dintre casetele cu Siw din teancul din bibliotecă şi a început să danseze pe muzica lui aşa cum făcuse de multe ori, atât aici, singur, cât şi cu mult timp în urmă, cu Anni.

Fata.

De aici trebuia să înceapă. Să se apropie încet de ea. Înainte ca o persoană cu intenţii foarte diferite să facă acelaşi lucru.

S-a uitat la copia trimisă prin fax a unei evaluări semnate cu şaptesprezece ani în urmă. Charlotte M. Andersen. Fusese şefa Serviciului de Protecţie a Minorilor din Söderköping, şi era următorul său pas. Ea hotărâse cândva soarta unei fete de cinci ani, noua identitate, noua familie, iar acum avea să ştie unde duce pista. O pistă pe care el o ştersese cândva, conform propriilor proceduri, după ce i-a spus unui copil fără părinţi – fără familie – aflat într-o locuinţă sigură că în curând va trebui să plece dintr-un loc care reprezenta

ultima frântură de siguranţă pe care o avea. A fost despărţită de singurul adult în care avea încredere – un poliţist pe nume Ewert Grens, care o dusese în braţe pe tot drumul până acolo.

S-a uitat la ceasul deşteptător care stătea pe măsuţa de cafea şubredă de lângă canapea. Cinci şi un sfert. Prea devereme. A aşteptat. Cincisprezece minute. Apoi a sunat la numărul găsit online pentru numita Charlotte M. Andersen care locuia pe Gamla Skolgatan din Söderköping. Nici un răspuns. A aşteptat cinci minute, a încercat din nou. A mai aşteptat cinci minute, iar a sunat.

În sfârşit, la cinci cincizeci şi cinci, ea a răspuns.

− Chiar aşa? De opt ori înainte de ora şase? Cine eşti? Ce vrei?

Avea vocea obosită. Mânioasă.

− Numele meu este Ewert Grens. Sunt comisar la Stockholm. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

− Şi aveţi nevoie de el atât de devreme?

− Pot să sun peste cinci minute, dacă preferaţi. Sau la cinci minute după aceea. Şi tot aşa…

Femeia care, după spusele relaţiei lui Grens din Agenţia de Taxe, era acum la pensie, încă părea obosită şi mânioasă. Acum, după un oftat prelung, s-a adăugat înfrângerea.

− Bine… Despre ce este vorba?

− Zana Lilaj.

Tăcere. Una lungă.

− O fetiţă. I-aţi dat un nou nume. O nouă viaţă.

Tăcere atât de îndelungată, încât Ewert Grens a crezut că femeia poate că a închis.

− Alo, sunteţi…

− Sunt aici.

− Şi?

− Nu ştiu despre ce vorbiţi.

− Am aici documentul semnat de dumneavoastră. Sunt sigur că nu e genul de decizie pe care aţi luat-o în fiecare zi sau măcar în fiecare an. Cu siguranţă vă amintiţi. Ştiţi exact despre ce vorbesc. Despre cine vorbesc.

Tăcere din nou. Şi Gren şi-a dat seama că această fostă şefă a serviciului proceda cu profesionalism. Pentru că, dacă recunoştea că a luat hotărârea,

chiar dacă n-ar fi dezvăluit un nume, i-ar fi oferit acestei voci necunoscute un punct de plecare.

− Cum ziceaţi că vă cheamă?

− Ewert Grens.

− Şi sunteţi comisar la…?

− Poliţia Municipală, Stockholm.

− Închideţi. Şi aşteptaţi. O să vă sun eu.

Şapte minute. Până când centrala le-a făcut iar legătura.

− Ei bine, cel puţin ştiu că sunteţi poliţist. Dar…

− Numele ei? Actual?

− … nu contează. N-o să aflaţi nimic de la mine. Va trebui, pur şi simplu, să…

− Investighez o crimă.

− … căutaţi altundeva.

− Viaţa ei ar putea să fie în pericol.

O ultimă tăcere lungă. Şi când fosta şefă a serviciului a vorbit din nou, vocea nu-i era nici mânioasă, nici obosită şi nici învinsă. Rece – aşa suna.

− Puteţi să mă sunaţi şi să spuneţi ce poftiţi. Sarcina mea de atunci – să ajut o copilă de cinci ani – nu era doar să-i găsesc un nou nume, sau cod numeric, personal sau casă. Includea jurământul ca niciodată, în nici o împrejurare, să nu-i dezvălui noua identitate. Pensionarea n-a schimbat nimic – consider că acest jurământ este permanent. Vă doresc o dimineaţă minunată, domnule detectiv, aşa cum intenţionez să am eu.

A închis. Aşa că Ewert Grens a sunat iar. Şi iar. Şi iar. Însă conversaţia lor ajunsese într-un punct mort.

Asta era impresia lui.

Pentru că atunci când, în cele din urmă, n-a mai sunat ca nebunul, propriul telefon a început să sune tare, şi a răspuns.

− Bine. V-aţi răzgândit. Dacă aţi vrea doar să-mi daţi…

− Grens?

Voce de bărbat. Nu era Charlotte M. Andersen care se răzgândise şi îl suna.

− Da, eu sunt.

− Sunt ofiţerul de serviciu.

− Şi?

− Regeringsgatan, nr. 79. Am fost sunaţi de acolo acum o jumătate de oră şi am considerat că trebuie să ştiţi.

− Da?

− Un nou cadavru. Tot două găuri de glonţ – frunte, tâmplă.

Ewert Grens a sărit ca ars de pe scaun, dar nu s-a dus imediat la lift, s-a răsucit în direcţia opusă, cu telefonul încă la ureche, şi a pornit spre biroul Marianei Hermanssons.

− Altceva?

− Poliţiştii de la faţa locului descriu un bărbat bine clădit, de vreo cincizeci de ani, înalt de un metru optzeci şi cinci. Au mai observat că are un pistol în tocul de la umăr. Și un portofel în buzunarul interior al hainei. Trăgătorul n-a încercat să ascundă faptul că nu este nimic altceva decât încă o execuţie. Chiar i-a lăsat actul de identitate neatins.

− Aşteaptă.

Dosarul de plastic era acolo unde îl pusese cu o oră înainte, tot pe scaunul transparent al Marianei. Grens l-a răsfoit, căutând un document ascuns undeva, prin mijlocul teancului.

− Şi numele? Lasă-mă să ghicesc.

Iată. Fotografia cu doi dintre cei patru, care erau încă în viaţă. Fuseseră în viaţă când Hoffmann vorbea despre ei, noaptea trecută, pe balconul lui Grens.

− … Dusko Zaravic? Sau Ermir Shala?

Cei doi care, după însemnările făcute de echipa de supraveghere, făceau parte dintr-o reţea neoficială care îi includea pe recent omorâţii Pejovic´. şi Stojanovic´.. Care păzeau şi făceau treburi dure pentru diferiţi traficanţi de arme.

− Ermir Sh… Cum de ştii asta, Grens?

− Shala?

− Da. Cel puţin, conform permisului de conducere găsit în portofel. Cum…

Ofiţerul de serviciu n-a reuşit să-şi termine vorba, pentru că Grens închisese deja.

Trebuia să sune imediat pe altcineva.

Doar unul dintre cei patru mai era viu.

Dusko Zaravic.

Cel dat cândva în vileag de Hoffman şi trimis la închisoare.

Poate că fusese plătit să facă trei execuţii pentru un nou competitor în comerţul cu arme. Ar putea fi cel care are un om în rândurile poliţiei – care a reuşit să-l cumpere pe unul dintre colegii lui Grens care acum îl ameninţa pe Hoffmann. În acest caz, erau şi motive personale pentru ameninţare, deoarece Zaravic ar fi ştiut că Hoffmann a fost cel care l-a împiedicat să-şi vadă fiul aflat pe moarte. Piet Hoffmann avea acum şi el fii pe care să-i poată pierde.

Povestea continua să evolueze şi să se împletească, şi până acum detectivul se aflase cu cel puţin un pas în urmă. Acum trebuia să găsească o cale ca să ajungă cu un pas în faţă. Aşa că a tastat unul dintre cele câteva numere pe care le salvase în telefon.

− Mariana, eşti trează?

− Acum…

Mariana s-a ridicat şi a ieşit din dormitor. Grens se pricepea să desluşească acele lucruri, cum Sven – pe care avea să-l sune după aceea – se rostogolea întotdeauna spre marginea patului, abia trezit, şi şoptea, ca să n-o trezească pe Anita, în vreme ce Mariana, care locuia singură, îşi trântea picioarele pe podea şi vorbea tare, ca să-şi dreagă glasul după somn.

− … sunt. Zău aşa, Ewert… Iarăşi?

− Ai un carnet? Pix?

Scârţâitul uşii unui bufet. Sunetul hârtiei rupte dintr-un carnet. Îi putea urmări prin telefon mişcările, mai aştepta doar hârşâitul scaunului tras.

− Bine, Mariana. Acum scrie „Regeringsgatan, nr. 79“.

− De ce?

− Mort. Două găuri de glonţ.

Ea a început să scrie; scârţâitul pixului.

− Altul? Al treilea?

− Du-te acolo de îndată ce închizi telefonul. Şi nu uita: vreau să-mi trimiţi pe telefon o fotografie a bărbatului. Bine? Acum, pe rândul următor: „Dusko Zaravic“. Primul nume se scrie cu „k“ şi al doilea cu „z“.

Ea şi-a notat repede. Situaţia era gravă.

− Şi o să înţelegi de ce când te uiţi în dosarul din biroul tău. Dusko Zaravic trebuie să fie găsit *astăzi* – şi trebuie să fie arestat şi închis.

− Arestat? De ce?

− Foloseşte-ţi imaginaţia. Pune-l la popreală pentru toate cele şaptezeci şi două de ore cât îl putem ţine fără probe.

− De ce?

− Deoarece fie este călăul, fie este următorul care va fi executat. Îl vreau după gratii. Să nu ne stea în cale. Ca să ne putem da seama care este adevărul.

Un frigider.

Asta deschidea ea, Grens cunoştea sunetul.

− Şi tu, Ewert? Unde plănuieşti să te ascunzi în vreme ce noi ne facem luntre şi punte?

− Am de gând să fac un drum cu maşina.

Ea turna ceva într-un pahar, ceva care gâlgâia.

− Cu maşina?

− Plec peste o oră din secţia din Kronoberg. Spre un orăşel aflat la două sute de kilometri de aici, la sud. Am nevoie de un răspuns pe care cineva nu vrea să mi-l dea.

O parte a pernei era acoperită cu mărgeluţe de plastic, într-un model care arăta ca un soi de copac cu ramuri împrăştiate, legănătoare, şi i se imprimaseră pe obrazul stâng.

Piet Hoffmann s-a ridicat în capul oaselor pe una dintre canapelele elegante ale lui Ewert Grens. Nu dormise mult, dar adânc, lucru rar pentru el. Şi unde mai pui că aici, în casa unui poliţist care cândva dăduse ordinul să fie împuşcat în cap. Viaţa părea atât de simplă când se uita în ochii Luizei, însă în alte împrejurări era de-a dreptul ciudată.

Tastase pentru prima oară numărul puţin după ora trei, când Grens dispăruse pe balcon. Dar s-a răzgândit înainte să răspundă cineva. A încercat din nou puţin înainte de ora cinci şi ea a reuşit să răspundă chiar înainte ca el să închidă, confuz. Însă de această dată a lăsat să sune mult timp, în vreme ce îşi deschidea acel loc din inimă în care nu era îngăduită decât vocea Zofiei.

− Te-am trezit?

− Nu ştiu. Poate. Nu mă pot destinde aici. Însă copiii dorm, toţi. Cum… Unde eşti?

Era acolo. Aşa se simţea.

− Aproape.

Cu ea, lipit de pielea ei caldă, culcaţi alături şi ascultând răsucirile lui Hugo, sforăitul dulce al lui Rasmus şi răsuflarea regulată a Luizei.

− Mai sunt câteva zile. Apoi se termină cu asta. Însă trebuie să stai în apartament. Nu poţi să ieşi. Băieţii nu pot să iasă. Să nu deschizi nici măcar o fereastră. Promite-mi. Şi, Zo, te rog să-i îmbrăţişezi tare de tot pe Hugo, şi pe Rasmus, şi pe Luiza din partea mea.

Piet Hoffmann a netezit pernele, şi pătura, şi tapiţeria catifelată a canapelei, apoi a umblat prin restul apartamentului, care părea că nu se mai termină – încă îi era imposibil să şi-l imagineze pe detectivul greoi în acest palat. Când s-a apropiat de bibliotecă a încetinit pasul. Şi-a amintit ceva ce văzuse în seara precedentă, când stătea în fotoliu, răsfoind un ziar şi aşteptându-l pe Grens să se întoarcă. Pe perete, care în rest era acoperit din podea până în tavan cu cărţi, atârna o tapiserie brodată cu cuvintele CRĂCIUN FERICIT, litere galbene pe fond roşu, alături de o fotografie alb-negru – un bărbat foarte tânăr şi o femeie foarte tânără în uniforme de poliţist noi, curate. Şi asta, tapiseria şi cele două portrete, alcătuiau centrul, nu doar al acestei încăperi, ci al întregului apartament ca un palat.

Următorul telefon l-a dat din bucătăria enormă a lui Grens, cu o ceaşcă de cafea, o felie de pâine crocantă pe care o găsise în fundul cămării şi un ou fiert tare care stătea într-un compartiment alături de lapte, într-un frigider, în rest, gol. A fost către angajatul său de la Hoffmann Security, care stătea într-un bloc-turn din Bagarmossen, privind monitoarele cu imagini de la patru apartamente păzite.

− Te-ai sculat ceva mai devreme ca de obicei, şefule?

− O canapea care n-a fost la fel de comodă pe cât arată. Cum stăm azi?

− Dimineaţă uşoară, noapte uşoară. Obiectivul păzit de la numărul 8 încă doarme, cel de la 12 tocmai şi-a terminat micul dejun, şi l-am văzut de câteva ori pe bărbatul de la 10 la fereastra livingului, nu mai plânge.

Piet Hoffmann aproape că nu asculta ce îi spune paznicul, şi asta îl făcea să se simtă un pic ruşinat, dar nu despre aceşti oameni ameninţaţi – pe care era plătit atât de bine să-i protejeze – voia el să ştie mai mult.

− Şi… cei noi?

− Încă nu-mi place că sunt la distanţă de doi kilometri.

− Ai dreptate, Andy, dar în acest moment aşa stau lucrurile şi gata.

Paznicul apăsa butoane de pe monitoare şi tasta ceva, sau aşa se auzea prin telefon.

− O văd pe mamă, chiar acum. Camera de supraveghere numărul 7, spre balcon. Stă în picioare în bucătărie, într-un halat de baie galben, cred, şi se uită la… ei bine, la nimic. Totuşi, asta nu-i bine, şefule, acum câtva timp…

Paznicul a amuţit deodată.

− Da?

− Asta nu-i bine deloc.

− Ce este, Andy?

− Vorbea la telefon. Bag mâna-n foc. N-ar trebui să facă asta, trebuie să-l fi strecurat…

− Greşeala mea – am uitat să-i spun aseară. Nu l-am văzut. Eram grăbit.

− Vrei să mă duc acolo acum? Să vorbesc cu ea? Să iau telefonul?

− O fac eu. O să vorbesc cu ea.

− Pentru că trebuie să ştim cu cine comunică. Şi ea trebuie să ştie că e periculos. Că…

− O să vorbesc cu ea, Andy. O să discut totul.

Şi acum Hoffmann nu-şi dorea decât să strige.

Spune-mi cum arată, ce crezi că simte? Cu adevărat. E mai răvăşită decât ştiu? Mai tristă? Când măreşti imaginea şi te uiţi la ochii ei, sunt…

Dar ăsta era singurul lucru pe care nu putea să-l facă. Pentru că trebuia ca nimeni, nici măcar angajaţii săi, să nu ştie.

− Mulţumesc, Andy. Eşti vigilent, ca de obicei. Şi ceilalţi… cum… ai văzut copiii?

− L-am zărit în fugă pe băiatul mai mare, acum câtva timp. Camera de supraveghere numărul 2, spre dormitor. Îngrijorat. Aşa se mişca. Uneori e atât de evident. Am văzut mulţi copii îngrijoraţi pe aceste ecrane – dar el este, cu siguranţă, unul dintre cei mai îngrijoraţi. Prin ce naiba au trecut, şefule?

Piet Hoffmann a rămas acolo unde era, ca şi cum ar fi încremenit pe acel scaun de bucătărie incomod.

Hugo.

Băieţelul său, care acum se făcea mare, şi care dormea la fel de agitat ca el, care ştia deja că lumea le aparţine celor aflaţi în siguranţă – şi el se uitase pe fereastră, la fel ca mama sa, privind, neliniştit, în aşteptarea a ceva necunoscut.

A ceva îngrozitor.

Şi acea imagine era încă atât de proaspătă în mintea lui Hoffmann – chipul tulburat al fiului său mai mare – când a dat pe gât ce mai rămăsese în cana cu cafea şi a împins deoparte farfuria cu firimituri de pâine, ca să facă loc pregătirilor din această dimineaţă.

În marginea stângă a pus dispozitivul de bruiere, cronometrul şi telefonul suplimentar, cel pe care avea să-l folosească întâi. Apoi un microfon lat de un centimetru, pe care avea să-l plaseze strategic ca să prindă orice voci care păreau să vorbească altă limbă. Interpretul. Aşa îi spunea. Pentru că, împreună cu softul de pe telefon, avea să traducă fiecare cuvânt din încăperea pe care avea s-o viziteze. Alături a pus pistolul său Radom, pe care îl ţinea într-un toc atârnat de umăr, şi, în sfârşit, o vestă antiglonţ şi grenada care acum nu mai avea braţe și picioare din plastic.

Un şir lung de obiecte metalice – şi ştia exact cum să le mânuiască.

Totuşi, deghizarea sa.

Oricât de mare încredere ar fi avut în uneltele care stăteau în faţa lui pe masă, era mai puţin sigur că siliconul umflat de pe obraji sau mustaţa din

păr omenesc de pe buză aveau să reziste la o examinare dacă erau puse din nou la încercare – de această dată în plină lumină a zilei.

Răbdarea nu fusese niciodată punctul forte al lui Ewert Grens. Însă la al patrulea drum pe care îl făcea până la automatul de cafea ca să se uite la uşa închisă a biroului lui Erik Wilson, şeful Serviciului Omucideri sosise, în sfârşit. Grens a umplut încă o cană de plastic cu aceeaşi băutură fierbinte, fără lapte, şi a dat buzna înăuntru fără să bată la uşă.

− Bună dimineaţa.

A pus una dintre căni pe biroul lui Wilson şi s-a instalat pe scaunul pentru vizitatori.

− Bună dimineaţa, Ewert. Cam devreme, nu? Ori ai dormit aici?

− Depinde cum priveşti lucrurile.

− Nu, zău?

− Hai să zicem doar că am venit şi am plecat de câteva ori în timpul nopţii.

− De ce?

− Pentru că a fost un jaf aici.

− Poftim?

− În secţie. În arhiva restricţionată din pivniţă. Şi în serviciul nostru. De fapt, chiar aici, în biroul tău.

− Ce tot spui acolo?

Grens s-a dus la seiful care se afla în colţul biroului şefului său. Un monstru de metal la fel de înalt ca detectivul şi la fel de masiv. Şi deocamdată doar cu două sute de kilograme mai greu.

− Înăuntru.

Wilson nu se atinsese de cafea. Acum a făcut-o, a golit cana. De parcă s-ar fi îndoit că e treaz.

− Repet, ce tot spui acolo, Ewert?

Uşa spre coridor era încă deschisă un pic, îți puteai da seama dacă trecea cineva pe acolo. Grens a închis-o – s-a asigurat că e închisă – şi s-a întors la seif.

− O să-ţi spun mai multe mai târziu. Când timpul de care am nevoie o să înceapă să se scurgă. Dar sunt absolut sigur, Wilson. Cineva a deschis acest seif, de care tu, ca şef oficial al programului nostru de infiltrare, eşti răspunzător. Şi a luat nişte documente de o confidenţialitate extremă. Unul dintre colegii noştri, chiar din această clădire.

− Pentru a treia oară – *ce mama naibii tot spui acolo?* Nimeni n-a umblat în seiful meu. Nu se vede vreo spargere. Nici o urmă că ar fi *încercat* cineva

să umble. Te plictiseşti, Ewert? Nu-i destul că ai două, poate trei, crime de investigat? O spargere în secţia de poliţie?

− N-ar fi prima dată. Nici măcar pe acest coridor.

Amândoi şi-au amintit acea noapte de demult când Ewert Grens a hotărât să intre nepoftit în biroul predecesorului lui Wilson şi să ia computerul care era cheia a tot ce se petrecea în acel moment. Fusese cu mult mai uşor decât îşi închipuise fiecare dintre ei să forţeze o încuietoare şi apoi să facă să dispară aproape orice urmă.

− Dar nimeni, niciodată, n-a umblat într-unul dintre seifurile noastre, Ewert. Şi pe atunci uşile birourilor noastre nu erau atât de sigure ca acelea pe care le avem acum.

− Atunci deschide-l. Şi dovedeşte că mă înşel.

Erik Wilson a aruncat o privire spre cana de cafea a lui Grens, încă pe jumătate plină, pe scaunul vizitatorilor – ca şi cum ar fi nădăjduit să se trezească din ceea ce îi spunea comisarul, de preferat într-o alternativă a acestei realităţi. Şi trupul i-a fost scuturat de un fior involuntar. Ewert Grens era adesea greu de înţeles şi avea un comportament pe care îl răbdai doar dacă erai deprins cu el, dar de obicei nu se deda la soiul ăsta de spectacol.

− Te rog să te uiţi în altă parte, Ewert.

Grens s-a întors cu spatele, în vreme ce Wilson tasta un cod din opt cifre.

− Foarte bine, şi ce se presupune că lipseşte?

− Poţi să începi cu plicul Paulei.

În privirea pe care Erik Wilson i-a aruncat-o lui Ewert Grens era un amestec ciudat de emoţii.

Uluială. Teamă. Dispreţ. Neîncredere.

Toate deodată.

− Plicul Paulei?

− Deschide-l.

Erik Wilson fusese timp de un deceniu supervizorul lui Piet Hoffmann, şi, ca atare, devenise pentru Hoffmann întruchiparea poliției și a siguranței pe care o prezenta aceasta. Erik Wilson îi dăduse lui Hoffmann numele de cod Paula şi tot el scrisese numele lui adevărat pe o bucată de hârtie şi o sigilase într-un plic.

Acela era plicul pe care Grens îi cerea acum să-l deschidă.

Şi, când Wilson l-a ridicat de pe unul dintre rafturile din partea de jos a seifului, a fost evident imediat că era *deja* deschis.

Un sigiliu rupt. Un plic fără nimic în el.

Cutremurarea fără voie a fost urmată de alte câteva, Erik Wilson s-a albit la faţă şi a trebuit să se agaţe de seif.

− Eu… Nu pricep.

− Văd.

− Ewert, asta... Eu…

− Vreau să mai verifici ceva. Registrele negre.

Erik Wilson s-a clătinat o clipă, şi pe moment a părut că o să-şi piardă echilibrul.

− Care dintre bibliorafturi?

− Al Paulei.

Şeful Serviciului Omucideri n-a trebuit să caute prea mult până să-şi dea seama că toate însemnările pe care le făcuse în anii de întâlniri secrete dispăruseră. Şi, lăsând uşa seifului larg deschisă, s-a împleticit până la masa de lucru şi s-a prăbuşit pe scaun.

− Paula. Piet Hoffmann. Câţi criminali violenţi presupui, Wilson, că am trimis la închisoare mulţumită rapoartelor lui? Câte capturi de droguri au fost făcute pe baza informaţiilor lui? Câte cazuri de asasinat şi de schimburi de focuri am soluţionat pentru că el şi-a riscat viaţa în fiecare zi? Şi era responsabilitatea ta blestemată să ţii adevărul ascuns în nenorocitul ăla de seif!

Grens s-a uitat la şeful său. Care şedea acolo, dezumflat.

− Ce crezi că o să se întâmple când acele hârtii ajung pe stradă? Ori sunt acolo deja! Ce crezi, Wilson, că el…

− Ştiu exact ce înseamnă asta!

Ewert Grens a zâmbit. Şeful său nu mai părea dezumflat.

− Şi te-a vândut şi pe tine.

− Ce mama dracului…

− Pentru că, aşa cum ziceai, nimeni nu poate să intre nepoftit aici. Şi dacă e aşa, atunci mă aflu în faţa unui poliţist corupt.

− Ştii cât de devotat am fost agenţilor infiltraţi! Ştii că *eu* am construit de la zero blestematul de program şi l-am păzit ca şi cum ar fi fost propriul meu copil, la dracu! *Eu* am creat regulile care îi apărau! *Eu* mi-am asumat în fiecare zi riscuri pentru ei! Şi ştii cât de apropiat sunt de familia Hoffmann şi tot ce am făcut pentru ei! *Ştii*!

Grens se uita la omul care striga la el, care părea să-l fie deteste. Şi îi plăcea acel om. Nu strigătele sau dezgustul, dar ştia că mesajul este sincer. Îl cunoştea destul de bine pe Erik Wilson ca să ştie asta. Un bărbat pe care Grens îl considerase cândva duşman. Dar asta se schimbase. Ori se schimbase el? Încetul cu încetul, Grens a ajuns să-l respecte pe acest bărbat, de când părăsise munca de supervizolor şi începuse o muncă mult mai grea, de şef al lui Grens. Era faptul că îşi lăsa oamenii să meargă pe calea lor atunci când era cazul, şi că îşi folosea autoritatea ca să se impună atunci când era nevoie. Un bărbat cumsecade, cu un simţ al eticii bine dezvoltat. Aşadar, ceea ce vedea acum Grens era ceea ce nădăjduise.

− Ai dreptate, nu cred că eşti tu, Wilson. Dar cred că s-ar putea ca tu să fi făcut o greşeală.

− Adică?

− Ei bine… eşti tot necăsătorit?

− Poftim?

− Am observat în ultima vreme că pari să fi cunoscut pe cineva. Ai acel aer. Nu e ceva cu care să fiu eu însumi familiar... dar o recunosc la alţii. Dragostea. Şi când cunoşti pe cineva, Wilson, laşi pe cineva să intre. Să se apropie. Poate atât de mult, încât devii neglijent.

Erik Wilson îl privea neclintit, în tăcere.

− Cu cine te vezi?

Privire neclintită.

− Cine?

În tăcere.

− Cine, Wilson?

− Nu-i treaba ta!

− Ba este. Pentru că are de-a face cu asta.

− Cu cine mănânc la cină sau alături de cine mă trezesc nu-i treaba ta, la dracu!

Ewert Grens s-a ridicat şi s-a dus la seiful încă deschis, a împins uşa şi a închis-o la loc. S-a auzit un clic metalic când s-a cuplat încuietoarea.

− Bine. Hai să presupunem asta. Deocamdată. Că n-ai fost tu, că nu cea cu care te vezi, oricine o fi, te-a făcut să dezvălui codul. Însă… în fine, nu arată bine ceea ce s-a întâmplat. Nu-i aşa, Wilson? Şi dacă răsuflă? Dacă ar fi să mă apuc să vorbesc despre asta? În primul rând, că nu te îngrijeşti de responsabilităţile tale. În al doilea rând, că au ieşit în lume informaţii

verificabile că am lucrat cu agenţi infiltraţi, lucru pe care l-am negat întotdeauna, pentru că ştim cu toţii că este ilegal.

− Nu-mi place tonul tău, Ewert. Ceea ce implică. Aş putea chiar să-i zic ameninţare.

Grens a bătut cu palma în seif, un sunet înăbuşit.

− Nu m-am sinchisit niciodată de ceea ce-ţi place ţie sau nu. Totuşi, rezolvarea cazurilor de omor este un lucru pe care îl consider foarte important. Aşadar, dacă tonul meu uşurează această muncă, dacă îmi aduce uneltele de care am nevoie, chiar că nu-mi pasă cum îţi sună ţie.

− Uneltele de care ai nevoie? Ewert, ce naiba înseamnă asta?

Detectivul a bătut din nou cu palma în seif, de parcă ar fi fost vechi prieteni, a apăsat la nimereală pe câteva butoane şi a tras din nou de uşă, ca şi cum i-ar fi reamintit şefului său că se presupunea că este încuiat aşa *tot* timpul.

− Bine, Wilson. Cu tonul meu destul de evident: n-am să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat aici în vreme ce voi cerceta cine a desigilat acel plic şi a luat conţinutul acelui registru. În schimb, tu o să faci rost de o legitimaţie autentică pentru noul nostru angajat, care arată aşa.

Ewert Grens îl pusese pe Piet Hoffmann să facă o fotografie cu noua sa înfăţişare şi să i-o trimită. Ecranul telefonului lui Grens pus pe biroul lui Wilson arăta un bărbat obosit şi cam buhăit care se uita drept în obiectivul aparatului de fotografiat.

− Şi ia zi, cine naiba mai e şi ăsta?

Wilson a arătat cu degetul spre Hoffmann cel schimbat. Şi Grens şi-a dat seama că funcţionează. Deghizarea. Sigur, nu era decât o fotografie proastă, făcută cu telefonul, pe un ecran mic, pe când întâlnirea cu cineva în carne şi oase era mult mai mult decât aparenţa, însă Wilson nu părea deloc bănuitor, deşi era unul dintre oamenii care îl cunoşteau cel mai bine pe Hoffmann, şi asta părea foarte promiţător.

− Asta am zis când am dat cu ochii de el.

− Cine?

− Nu-ţi pot spune. Dar este bărbatul care o să mă ajute să aflu cine a desigilat acel plic. Şi are nevoie de ajutorul nostru ca s-o facă. Mai exact, timp de trei zile. Şi noua sa legitimaţie trebuie să fie gata mâine dimineaţă. Şi trebuie să adaugi o scrisoare de recomandare *În atenţia celor interesaţi*,

în care se spune cât de demn de încredere şi de capabil a fost Verner Larsson în anii în care a lucrat în Poliţia Municipală, pe care o vei semna.

− Verner Larsson?

− Un nume la fel de bun ca oricare altul.

− Prin urmare, vrei ca eu să… Ewert, ţi-ai ieşit cu totul din minţi?

− Deloc.

− Nu i-aş da niciodată o legitimaţie cuiva care nu este poliţist!

− Mmm. Ce păcat! Pentru că… cum merge asta? Nu folosim agenţi de infiltrare între criminali. Şi nimeni n-a intrat nepoftit în biroul tău şi n-a furat vreun document incriminator. Şi dacă…

− Ajunge.

− … eu nu vorbesc…

− Ajunge, Ewert.

Erik Wilson şedea la masa de lucru, privind ţintă seiful încuiat, când Grens a pornit înapoi spre biroul său. De îndată ce a intrat, a închis uşa şi a sunat la acelaşi număr la care sunase cu o oră înainte. Mariana Hermansson. Care acum ajunsese pe Regeringsgatan, nr. 79, la altă casă a scărilor plină cu tehnicieni criminalişti, medici legişti şi un bărbat zăcând pe spate, cu câte o gaură de glonţ în frunte şi tâmplă.

− O copie, Ewert, a celorlalte două. Nici o îndoială în privinţa asta. Acelaşi asasin.

− Victima?

− Observaţiile iniţiale par corecte. Bărbat de patruzeci şi cinci de ani care, conform actului de identitate din portofel, se numeşte Ermir Shala. O scurtă căutare prin baza de date a poliţiei a arătat că înfăţişarea şi înălţimea corespund. De asemenea, semnele particulare – tatuajul unei săbii pe antebraţ, un semn din naştere pe urechea dreaptă şi o cicatrice distinctă dintr-o parte în cealaltă a gâtului.

− Bine. Atunci poţi să pleci de la locul faptei. Şi să te ocupi de celelalte două sarcini.

− Două? Mi-ai spus să găsesc şi să arestez un tip pe nume Dusko Zaravic pentru o aiureală şi să-l reţin timp de şaptezeci şi două de ore. Asta ai spus.

− Asta am spus. Şi trebuie să fie arestat. Înainte de miezul nopţii. Şi mai târziu vom avea mult mai multe motive să-l reţinem decât acea aiureală. Dar a apărut ceva de care vreau… ei bine, de care vreau să te ocupi personal.

− Ce anume?

− Erik Wilson.

− Ce-i cu el?

− Ascunde ceva.

− Toată lumea ascunde ceva.

− Nu toată lumea ascunde ceva care e legat de o spargere în secţia de poliţie.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea. Grens o auzea pe Mariana Hermansson respirând, îi auzea pe tehnicienii criminalişti târşâindu-şi încălţările pe palier şi pe un medic legist înregistrându-şi cu voce scăzută observaţiile pe un casetofon.

− Eşti acolo, Mariana?

− Ce vrei să zici? Crezi că şeful nostru a intrat prin efracţie în propriul loc de muncă?

− Ce spun este că-s de părere că e răspunzător de dispariţia unor documente cu grad înalt de confidenţialitate. Documente care pot să pună în primejdie viaţa unor oameni.

− Ce documente? Ce oameni?

− Nu-ţi pot spune mai mult de atât.

− Dar poţi să mă suni, afirmând că şeful nostru a săvârşit un delict care ar avea ca rezultat o concediere imediată dacă ar fi adevărat! Îl cunoşti pe Wilson. Ewert, nu poate fi vinovat de vreo spargere. E la fel de improbabil ca în cazul tău sau al meu.

− Poate că n-a făcut-o el însuşi. Dar protejează pe cineva. Cred că Erik Wilson e manipulat.

− Manipulat?

− Pare să fi început de foarte curând o… în fine, o relaţie. Chiar a recunoscut asta. Probabil că ai observat şi tu. O relaţie care se întâmplă să coincidă cu dispariţia din biroul lui a unor documente cu grad înalt de confidenţialitate. Nimeni n-a intrat acolo fără ajutorul lui, conştient ori inconştient, cu asta cred că putem fi de acord. Dar nu vrea să-mi spună cine. Oricât de mult am insistat. Vreau să ştiu, Mariana. Vreau ca tu să dibuieşti cine ar putea să fie, începând prin a te concentra pe secţia de poliţie. Fă o listă cu posibile colege. Care a divorţat de curând. Care e celibatară. Care ar putea să fie destul de nemulţumită de partenerul său actual ca să se poată gândi să-l înşele.

Din nou tăcere. I s-a părut că-i aude pe tehnicienii criminalişti discutând undeva, pe fundal, cum ar fi cel mai bine să caute amprentele. Însă poate că nu era decât imaginaţia sa, o viaţă petrecută la locuri ale crimelor întocmai ca acesta făcea să-i fie uşor să evoce ceva ce cunoştea pe de rost.

− Ewert, n-o să-mi spionez colegii. Şi hai să lămurim foarte bine un lucru – n-o să-mi mai ceri niciodată să mă prind în cine ştie ce joc dublu cu oamenii cu care lucrez! Puţin îmi pasă că eşti sau nu superiorul meu direct. E clar?

De obicei lui Grens îi plăcea când Mariana Hermansson îl înfrunta. Era una dintre puţinii care îndrăzneau s-o facă. Dar cum stătea acolo, cu telefonul la ureche, ceva nu suna bine. Era o anumită notă în vocea ei. O cunoştea. Ştia cum lucrează ea. Şi să refuze să se ocupe de un superior care ar putea să ascundă adevărul, care ar putea chiar să fi trecut în cealaltă tabără, nu-i era deloc în fire.

Era pe cale să spună asta. Când l-a întrerupt.

− Şi încă ceva, Ewert: dacă vrei să fac această arestare misterioasă în vreme ce tu te duci la Söderköping pentru un interogatoriu pe care nu vrei să-l discuţi cu mine, atunci va trebui să ai grijă azi de cadeţi. Lucas şi Amelia trebuie să meargă cu tine, dacă eu mă duc după Zaravic. Bine?

Grens a închis şi, în vreme ce se îndrepta spre debaraua în care îşi aveau biroul cadeţii, şi-a dat seama că fiecare pas al său este însoţit de o nouă stânjeneală. Şi nu putea să-şi dea seama de unde venea şi cum să scape de ea. În afară de asta, era sigur că cineva din această secţie de poliţie se vânduse traficanţilor de arme, punându-le în mână documente cu grad înalt de confidenţialitate. Şi că unul dintre oamenii în care avea cea mai mare încredere, Erik Wilson sau Mariana Hermansson, ar putea să aibă ceva de-a face cu asta.

Garajul enorm construit adânc sub secţia de poliţie Kronoberg avea întotdeauna aceeaşi temperatură – cald şi confortabil când furtunile iernii se aşterneau peste capitală şi plăcut, răcoros vara, în toiul valurilor de căldură cum era acesta. Ewert Grens a deschis portierele maşinii şi cei doi cadeţi au sărit înăuntru în acelaşi timp – cel cu numele Lucas, ai cărui umeri erau de lăţimea taliei lui Grens, s-a aşezat lângă el, iar cea cu numele Amelia, care avea păr scurt, negru, şi ochi inteligenţi, s-a instalat pe bancheta din spate. Uşa automată a garajului a alunecat într-o parte şi au pornit în sus, pe o pantă abruptă, spre sunetele dimineţii din Kungsholmen, până la o barieră coborâtă pe care un paznic le-a ridicat-o. Au urmat ieşirea spre drumul către Essinge şi autostrada E4, spre sud. A început să conducă mai repede, în călătoria lor de două ore spre Söderköping – cu două sute de kilometri mai aproape de o fetiță.

− DK.

− Poftim?

− Asta aţi spus, domnule comisar. Prima dată când ne-am întâlnit. DK. Cadavru.

Lucas avea vocea înaltă, vorbea pe nas şi avea un accent care părea să fie din vestul Suediei.

− Aşa le spuneaţi celor ucişi. Pe când eraţi de vârsta noastră.

− Da. Aşa am zis.

− Şi m-am gândit: cât de mulţi? Cât de mulţi morţi aţi… Vreau să zic, dacă ţineţi socoteala până la vârsta pe care o aveţi. Vreau să zic, acum.

− Vârsta?

− Da. Ţineţi socoteala?

− Da. Ţin socoteala.

− Şi?

− Până acum două zile, trei sute nouă. Ieri, trei sute unsprezece. În această dimineaţă, trei sute doisprezece.

Cadetul a tăcut. Ca şi cum şi-ar fi pierdut şirul gândurilor.

− Oh, asta a fost… exact. *Chiar* ţineţi socoteala. Trei sute… Dar aţi spus în *această* dimineaţă?

− Mmm. Încă unul, identic. Ca acela lângă care ne-am întâlnit ieri.

− Identic? Atunci de ce stăm aici? De ce nu suntem deja acolo?

− Pentru că astăzi acest lucru este mai important. Această călătorie.

− De ce?

− Căutăm pe cineva care ar putea să ajungă DK dacă n-o găsim. Şi asta face parte din munca poliţiei. Prevenirea.

Ewert Grens a mers prin suburbiile Stockholmului repede, şi după o vreme şi-a dat seama că este observat nu numai de cel de alături, care îl interogase, ci şi prin oglinda retrovizoare. Cadetul Amelia. În câteva rânduri a părut că se pregăteşte să se alăture conversaţiei, dar s-a oprit, din cauză că cei doi din faţă vorbeau în continuare. Acum se uita la el cu ochi care păreau să-i ceară iertare pentru obrăznicia colegului ei. Grens avea impresia că ea înţelege şi este de acord cu el că munca poliţiei este în primul rând să salveze vieţi, şi apoi să-i vâneze pe cei care luau viaţa.

Şi-a dat seama că îi plăcea foarte mult acest lucru.

Îi amintea de Mariana Hermansson. Poate chiar un pic de Anni. Avea să iasă din ea un poliţist bun.

− Ceea ce am spus mai devreme, domnule comisar.

Tăcerea lui Lucas se încheiase. Deocamdată.

− Despre *vârsta dumneavoastră*. N-am vrut să…

− N-ai vrut să ce?

− Păi… Vreau să zic, tata e şi el poliţist. Într-un orăşel în care nu se întâmplă prea multe. Şi acum el este – la fel ca dumneavoastră – bătrân. Pensionat.

Ochii din oglinda retrovizoare. Comisarul prefera să se uite la ei. Tânăra de pe bancheta din spate ştia că e prea târziu ca să-şi salveze colegul – cu cât bătea câmpii cadetul, încercând s-o dreagă, cu atât dădea mai tare cu oiştea-n gard.

− Adică, ce am vrut să zic este că… că tata nu era deloc ca dumneavoastră, domnule comisar, absolut deloc, n-avea planuri de viitor. Era ca şi cum legitimaţia de poliţist ar fi fost un cip de computer. Ştiţi ce vreau să zic? Tata pur şi simplu a încetat să funcţioneze când i-au luat-o.

Au trecut de Södertälje, Järna, Nyköping, şi de-abia acolo, aproape la jumătatea drumului, Grens a încetat să se mai gândească la legitimaţii, şi la cipuri de computere, şi la ce li se întâmplă poliţiştilor bătrâni care nu-şi planifică viitorul. În schimb, s-a întors la ceea ce-l măcinase de la întâlnirea de dimineaţă cu Wilson, şi chiar mai mult, după ce vorbise la telefon cu Mariana. Şi curând a încetinit la un loc de popas, ca să poată să mai dea un telefon fără să fie auzit de altcineva.

− Sven? Eu sunt. Eşti singur?

− Acum ies din garaj împreună cu Mariana. În drum spre lift. Tocmai ne-am întors din Regeringsgatan. Suntem…

− Sună-mă când eşti singur în biroul tău.

− De ce?

− Şi nu-i spune Marianei. Spune-i că am sunat pentru raportul medicului legist, sau ce vrei tu. Nu vreau să se întrebe despre ce este vorba.

− Dar nu ştiu nici măcar…

Grens a închis.

A făcut încet câţiva paşi prin locul de popas aproape pustiu.

Două ture în jurul meselor pline de firimituri pe care călătorii puteau mai târziu să facă un picnic, coşuri de gunoi care duhneau şi ar fi trebuit de mult timp să fie golite.

În sfârşit, a sunat telefonul.

− Sunt Sven, din nou. Singur. Cu uşa închisă.

− Bine.

− Şi?

− Am nevoie de ajutorul tău.

− Cu ce?

− Cu Mariana.

− Cu Mariana?

− Da. Ea… ceva nu-i cum trebuie, Sven. Ascunde ceva. Şi mă îngrijorează. Vreau să verifici. Poate s-o urmăreşti.

− Ce tot spui acolo? Mariana? Şi ar trebui s-o urmăresc pe *ea*? Să fac cercetări legate de *ea*?

− Exact asta am nevoie să faci.

− Ştii că nu sunt dintre cei care se pun de-a curmezişul. Însă, dacă vrei să… E Mariana, Ewert, despre Mariana vorbim – dacă vrei să fac cercetări legate de ea, va trebui să-mi spui de ce.

− Nu pot face asta.

− Dacă vrei să te ajut, n-ai încotro.

Sven avea dreptate. Grens ştia asta. Inspectorul Sundkvist nu era dintre cei care se pun de-a curmezişul, dimpotrivă – aproape că se temea de conflicte.

− Au dispărut nişte documente din biroul lui Wilson. Extrem de secrete. Cum s-a întâmplat, nu ştiu. Totuşi, nu sunt mulţi cei care s-au aflat în apropierea acelui seif. I-am cerut Marianei să mă ajute să investighez asta.

Şi mi-a dat răspunsul greşit. Senzaţia greşită. Şi nu-mi place acest soi de senzaţii.

− Nu pricep, crezi că Mariana a furat documentele?

− Tot ce ştiu sigur este că avem printre noi un coleg corupt. Cineva în care avem încredere. Ale cărui acţiuni riscă să distrugă oameni din afara secţiei de poliţie. O cunosc. O înţeleg. Şi ştiu că în acest moment ceva nu-i cum trebuie. Urmăreşte-o. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să putem să excludem implicarea ei în toate astea.

Ultima jumătate de oră au mers în tăcere. Grens a arătat clar că nu mai vrea să vorbească, iar Lucas şi-a dat seama, în sfârşit, că uneori cel mai bun lucru pe care îl poţi face într-o situaţie e să nu faci nimic.

Söderköping era un orăşel estival perfect, un pic mai îmbietor, un pic mai fermecător decât alte locuri în această zi caldă de iunie. Aici oamenii se mişcau încet, apa din Canalul Göta părea că scânteiază mai tare, şi până şi umbra părea să ofere alt fel de răcoare. Clădirea de pe Gamla Skolgatan era la fel de atrăgătoare – o casă de lemn din secolul XX, cu două niveluri şi chiar în buricul oraşului. Comisarul nu-şi anunţase vizita. Încercase s-o facă în zori, fără succes. Acum a parcat în faţa intrării, a urcat scările cu cei doi cadeţi după el şi a sunat.

− Da?

Femeia care a deschis uşa era cu vreo doi ani mai în vârstă decât Grens. Asta se potrivea. După spusele relaţiei sale din Agenţia de Taxe, nu trecuse mult de la pensionarea lui Charlotte M. Andersen.

− Sunt Ewert Grens, comisar în Poliţia Municipală. Iar ei sunt Lucas şi Amelia, cadeţi la Serviciul Omucideri.

− Sunteţi cel care m-a trezit azi-dimineaţă.

− Sunt cel care v-a trezit azi-dimineaţă.

Fosta şefă a Serviciului de Protecţie a Minorilor din Söderköping n-avea de gând să-i primească în casă. În ciuda faptului că şi Grens, şi cadeţii şi-au arătat legitimaţiile.

− Ei bine, în acest caz aţi bătut drumul degeaba.

Spatele drept. Ochi care nu se fereau.

− Pentru că v-am spus deja: nu discut chestiuni confidenţiale când sunt în mijlocul lor, şi cu siguranţă nu discut despre ele nici mai târziu.

− Şi totuşi, va trebui s-o faceţi.

− Nu trebuie să fac nimic.

− Fata pentru care sunt aici e în mare primejdie. Cu fiecare secundă în care stăm aici uitându-ne unul la altul îi scad şansele de supravieţuire. Lăsaţi-ne să intrăm şi o să vă explic. Apoi puteţi hotărî dacă rămâneţi tăcută sau vorbiţi.

S-a uitat la ea, cu spatele tot drept, privirea tot neşovăielnică.

Şi a ştiut că ea i-a simţit seriozitatea şi sinceritatea.

Pentru că, brusc, s-a tras deoparte.

− Treizeci de minute. Apoi vreau să plecaţi.

Era o persoană care locuia singură, şi aşa fusese de mult timp. N-a pomenit asta, însă Ewert Grens îşi dădea seama. Felul în care era aşezată mobila, mirosurile, până şi felul în care umbla ea prin cameră. Genul de lucruri pe care doar cineva care trăise la fel şi de tot atât timp îl poate sesiza.

− N-aţi fost invitaţi. Aşa că nu căpătaţi cafea.

S-au aşezat faţă în faţă în living, cu o măsuţă rotundă între ei. Ea, pe un fotoliu verde cu flori mari; el, pe o canapea acoperită cu o pătură, în vreme ce cadeţii zăboveau în dreptul uşii.

− Zana Lilaj. Abia împlinise cinci ani. Eu am fost cel care a găsit-o lângă părinţii, fratele şi sora morţi. Eu am fost cel care a dus-o de acolo în braţe. Am fost stânca din viaţa ei până când a plecat din locuinţa sigură şi a venit aici, în Söderköping, unde i s-au dat un nou nume şi o nouă viaţă. De către dumneavoastră.

Fosta şefă a serviciului s-a uitat la el. Fragilă, încordată. În acelaşi timp.

− Părinţi morţi? Frate şi soră?

− Da, de aceea…

− N-am ştiut. Aşa mergeau lucrurile când viaţa unui om ajungea în mâinile mele. Câteva rânduri scrise cu pixul, fără vreo idee despre trecutul lui.

− În acest caz, mă puteţi ajuta acum?

Charlotte M. Andersen era impresionată, poate chiar emoţionată. Asta era uşor de văzut. Însă nu-şi pierduse concentrarea. Grens s-a gândit că, probabil, ea fusese o şefă mult mai bună decât el.

− Nu.

− Nu?

− V-am explicat asta la telefon. Mă ţin de cuvânt. Asta înseamnă că n-am să vă dezvălui niciodată noua ei identitate. Puteţi veni aici să vorbiţi cât

poftiţi de *investigarea unor crime*. Nu mă puteţi sili. Dacă veniţi cu un mandat, n-o să spun nimic. Dacă mă ameninţaţi că mă închideţi – haideţi, deschideţi uşa celulei, domnule comisar.

Plicul era în buzunarul interior al hainei lui Ewert Grens. L-a golit pe masa de cafea care îi despărţea. Şase fotografii. Luate de tehnicienii criminalişti de la diferite locuri ale crimelor. A pus patru dintre ele pe jumătatea stângă a mesei, restul de două în dreapta.

− Vreau să vă uitaţi cu atenţie la acestea patru. Fotografia de aici, cea mai aproape de dumneavoastră – este tatăl Zanei. Omorât cu două împuşcături. În frunte şi în tâmplă. Vedeţi?

Fosta şefă de serviciu era mai puternică decât părea. Cu toate că era, evident, foarte afectată de ceea ce vedea. Totuşi, nu şi-a ferit privirea.

− Şi aici este mama Zanei. Aici e sora mai mare şi aici fratele mai mare. Toţi împuşcaţi în acelaşi fel. Atunci, demult.

Grens a împins fotografiile una după alta spre şefa serviciului. A lăsat-o să le cerceteze mult timp. Până când a arătat spre partea cealaltă.

− Însă aceştia doi, care zac aici, sunt foarte recenți. Ultimul, din dimineaţa aceasta, aşa că va trebui să-l vedeţi în altă formă.

Şi-a scos telefonul şi a căutat fotografia pe care o rugase pe Mariana să i-o trimită, apoi l-a pus pe masă.

− Trei bărbaţi care au fost la periferia investigaţiei legate de uciderea familiei Lilaj. Priviţi cu atenţie tâmplele şi frunţile lor, şi o să vedeţi că metoda de ucidere este foarte asemănătoare cu cea din fotografiile mai vechi. Iată de ce mă aflu aici. Oricine o fi cel care i-a omorât familia, omoară din nou. Viaţa Zanei Lilaj e în primejdie.

Charlotte M. Andersen s-a ridicat de pe fotoliul înflorat şi a ieşit din living. Grens auzea robinetul curgând în bucătărie. Când s-a întors, femeia ducea o tavă cu patru pahare cu un suc gălbui, le-a dat două cadeţilor şi a pus unul de fiecare parte a fotografiilor de pe masă.

− Boabe de soc. Culese de mine, e delicios. Gustaţi.

Apoi a băut tot paharul.

− Cred că înţeleg ce încercaţi să-mi spuneţi, domnule comisar. Şi cu cât cântăresc mai mult situaţia, cu atât devine mai grea partea în care mă abat de la principii. E o urgenţă, spuneţi?

− Nici măcar nu sunt sigur că mai e în viaţă. Cineva a avut grijă ca ucigaşul sau ucigaşii să dispună de informaţii pe care eu nu le am – care îi

este numele şi unde locuieşte. Dar, dacă e prea târziu, cel puţin vreau să ştiu.

Charlotte M. Andersen lupta în continuare cu jurământul de a păstra secretul. Aşa trăise până atunci, solidă şi loială. Să nu trădezi niciodată.

− I-am dat numele Hannah. Cu „h“ la sfârşit. Mi s-a părut drăguţ.

De aceea îi trebuise o voinţă încredibil de mare ca să spună până şi atât, cu toate că ştia că ceea ce face este bine.

− Şi familia în care am plasat-o se numea Ohlsson. Prin urmare, Hannah Ohlsson. Cât de normal speram eu când a fost înscrisă în registrul naţional. Oameni cumsecade, fără copii, care mai ajutaseră până atunci cu plasamente pe termen scurt. După şase luni au adoptat-o. Pe atunci îi vizitam regulat. Îi mergea bine. Când a împlinit şapte ani, ne-am luat rămas-bun, supravegherea mea nu mai era cerută de lege. Cred că m-am mai întâlnit cu ea de-a lungul timpului aici, în oraş, dar e greu de spus, copiii se schimbă atât de mult când cresc.

− Ohlsson?

− Da.

− Unde?

− O căsuţă drăguţă, la vreo cinci kilometri în afara oraşului. Sunt convinsă că măcar părinţii mai locuiesc acolo.

Sincer, Ewert Grens nu se dăduse niciodată în vânt după alergare. Iar vârsta şi un şchiopătat permanent după ce un glonţ i-a sfărâmat genunchiul nu îmbunătăţiseră situaţia. Însă aşa se simţea acum – alergând. Spre uşa casei şi maşina parcată. Spre periferia acelui oraş estival frumos. Spre o casă în care o fată care fusese cândva atât de singură crescuse şi devenise o tânără femeie.

Spera că nu e prea târziu.

Că ea e încă în viaţă.

Birger Jarlsgatan era adormită. La fel ca restul zonei centrale a oraşului. Cu toate că era zi de lucru şi aproape vremea prânzului. Autobuzele erau la fel de pustii ca trotuarele, personalul din magazine se mişca mai puţin decât manechinele, restaurantele nu miroseau a friptură, însă aveau farfurii cu unt care se topea încetişor. Peste treizeci şi trei de grade şi nici o adiere – căldura devenise arşiţă şi se transformase în panică.

Piet Hoffmann nici măcar n-a observat. Totuşi, după ce s-a uitat două ore la o fereastră de la etajul cinci al unui bloc de birouri, era sigur că cei doi bărbaţi care lucrau acolo erau prezenţi. Când se apleca spre parbriz îl zărea pe unul prin binoclu, bărbatul care şezuse la începutul serii de ieri într-o maşină parcată, supraveghindu-i casa, în vreme ce Zofia, Hugo, Rasmus şi Luiza dormeau. Piet Hoffmann îi ceruse un foc şi paznicul îi spusese să se ducă dracului, fără să-l recunoască. Cu toate că lucraseră împreună de câteva ori. Deghizarea funcţionase. Cel puţin în întuneric, cu părul acoperit şi faţa umbrită în parte de o şapcă de baseball prea mare.

Cei care mă ameninţă cred că sunt pe undeva, pregătindu-mă să pornesc un război între bande. Nu ştiu că mă îndeletnicesc cu apropierea de oamenii pe care i-au tocmit să mă urmărească.

S-a dat jos din maşină, a traversat, s-a dus la intrarea numărului 32B şi a sunat la interfon.

− Da?

Un difuzor foarte puternic, care înghiţea cuvintele.

− Salut, numele meu este Peter Haraldsson.

Mai folosise acel nume. Dar folosise atât de multe, trăise atât de multe vieţi. Piet Hoffmann acasă, în Enskede, devenise Piet Koslow pentru contrabandiştii de carne vie din Libia, Paula pentru poliţia suedeză devenise *El Sueco*[8] pentru cartelurile de droguri din America de Sud şi Peter Haraldsson pentru vecinii din oraşul columbian Cali. Nu mai avea nevoie şi de alte variante ale sale.

− Da?

− Am o firmă mică. Sunt aici ca să mă interesz de serviciile dumneavoastră.

− Cum ar fi?

− Am nimerit greşit? Nu sunteţi o companie de securitate? V-a recomandat cineva. Nu oferiți servicii de securitate?

Difuzorul foarte tare a scos un bâzâit ostenit când uşa a fost deblocată. Hoffmann a luat-o pe scări şi s-a oprit o clipă la etajul patru. Acolo, în spatele abajurului unei aplice, a lipit cu bandă adezivă dispozitivul de bruiere şi cronometrul. Peste câteva minute, pe când era primit în sediul firmei de securitate de la etajul cinci, transmiţătorul avea să fie activat şi camerele de luat vederi care ar fi trebuit să-i înregistreze mişcările aveau să devină oarbe.

− Intraţi.

Bărbatul care îi supravghease casa a deschis uşa.

Înalt. În formă bună. Vorbea suedeza cu un pic de accent. Nici de această dată nu l-a recunoscut pe vizitatorul cam ponosit, supraponderal.

− O mică firmă, aţi zis?

− Da, aşa e.

− Cu ce vă ocupaţi?

− Consultanţă.

Hoffmann a zâmbit. În felul în care credea că ar face-o un tip extenuat care are treabă cu cifrele.

− De fapt, finanţe, contabilitate, dar asta sună aşa de plicticos.

Observase deja trei camere de supraveghere. Una în hol, la înălţimea tavanului. Alta în camera care bănuia că este inima companiei de securitate – decorul nu era prea diferit de cel al propriului birou, la o distanţă de numai câţiva kilometri, în linie dreaptă. Şi apoi a treia care se uita la el din tocul uşii spre bucătărie. Toate inutile începând din acest moment.

− Aşadar, despre ce este vorba?

Piet Hoffmann s-a răsucit, vocea venise din singura încăpere pe care n-o vedea. Celălalt agent de securitate. La fel de înalt şi în formă, cu ochi care arătau ca şi cum ar fi fost obişnuit să i se dea ascultare.

− Ce servicii doriţi să contractați de la noi?

Topeşte-te în peisaj. Poartă-te normal. Probabil cel mai important concept pentru un agent infiltrat. Nu ieşi niciodată în evidenţă, fii o persoană fără ceva aparte. Aşa lucrase întotdeauna. Când închiriezi o maşină, ia-o pe cea mai banală – ceea ce în aceste zile în Suedia însemna un Volvo V70. Cămaşa lui Peter Haraldsson trebuia să fie albastră, pantofii negri şi când era frig trebuia ca fularele sale să fie legate în formă de plastron – un nod simplu, care nu mai făcea ultimul pas şi atârna liber în loc să alunece prin ultima buclă.

− Aș vrea să vă ocupați de securitatea generală a firmei mele.

Banal. Mai ales atunci când încerci să organizezi o întâlnire falsă în scopul de a ajunge aproape, ca acum. Ca om care avea propria firmă de securitate, îi erau foarte cunoscute întrebările obişnuite. A. Mă simt amenințat – puteți să vă ocupați de asta? B. Lipsesc lucruri din firma mea – mă puteți ajuta să aflu cine fură? C. Trebuie să-mi revizuiesc sistemul de securitate al firmei – puteți face asta? Alesese C. Cu toate că învățase că nu e vorba niciodată despre securitatea exterioară, întotdeauna despre securitatea interioară.

− Şi vreau să ştiu cât o să coste. Am nevoie de un deviz.

Se uita de la unul la altul. Cei doi bărbați nu erau prea atenți. Le păsa de el la fel de puțin cât îi păsa lui de ei. Erau stresați. Îngrijorați. Hoffmann credea că ştie de ce. În dimineața aceea nimeni n-a aprins luminile în casa pe care o supravegheau. Băieții nu s-au dus la şcoală cu rucsacul în spate, mama n-a ieşit la plimbare cu un cărucior. Probabil că doar cu două ore înainte ieşiseră pe furiş din maşini şi se strecuraseră în grădina lui Hoffmann, iţindu-se pe la ferestre, ascultând, poate chiar au sunat la uşă şi n-a răspuns nimeni. Ştiau acum că familia care le făcuse posibil şantajul dispăruse. Că misiunea lor era pe cale să se ducă de râpă.

− Un deviz?

− Da.

− Ăăă… unde aveți sediul?

− Västertorp.

− Aşadar, la periferie. Şi cât de mare este? În metri pătrați.

− O sută, poate un pic mai mult.

− Cu o singură intrare?

− Da.

− E greu să dăm cifre exacte înainte să…

Agentul de securitate a tăcut brusc, a început să-l examineze pe posibilul client. Era ca şi cum privea dincolo de pungile lipite sub ochi şi prin lentilele de contact căprui. La o persoană care era altcineva.

− … vă vizităm. Dar vă puteți aştepta ca instalațiile să fie…

Apoi a amuțit din nou, la fel de brusc, şi a căutat privirea colegului. Era clar că îşi transmit ceva. Hoffmann simțea cele două arme aflate în tocuri agățate de omoplați, pistolul la stânga, cuțitul la dreapta, şi s-a pregătit de acțiune.

− … ei bine, presupun că în jur de şaptezeci şi cinci de mii de *kronor*. Plus o taxă lunară de opt sute.

Unul stătea în faţa lui, celălalt în spate, într-o parte.

Piet Hoffmann a aşteptat.

Însă atacul nu s-a produs.

Deghizarea sa funcţiona.

− Aş putea să merg la toaletă? Căldura asta mă dă gata de-a binelea.

Hoffmann s-a uitat în jur şi bărbatul care părea să fie şeful a arătat o uşă albastră, înainte de intrarea în bucătărie.

− Acolo. Folosiţi butonul mic ca să trageţi apa.

După ce a încuiat uşa toaletei, Piet Hoffmann a examinat pereţii, podeaua şi tavanul, până a fost sigur că nu există camere de supraveghere. Apoi a deschis servieta-diplomat din piele cafenie cumpărată de la Armata Salvării şi a scos două lucruri. Un microfon de un centimetru, „interpretul“ care cântărea doar câteva grame şi pe care l-a aşezat în crăpătura dintre uşă şi podea. Apoi a scos grenada, ceva mai grea, care fusese lăsată în cutia de scrisori a familiei Koslow Hoffmann – ba chiar îi pusese la loc braţele, picioarele şi pălăria în culori vii – şi a pus-o pe chiuvetă. Apoi a tras apa şi a lăsat robinetul să curgă destul de mult timp ca să se spele pe mâini. A lăsat uşa toaletei un pic deschisă, aşa încât unul dintre bărbaţi să descopere ceea ce lăsase acolo după puţin timp de la plecarea lui.

− Mulţumesc. A fost grozav. Uneori băutura trece drept prin tine.

Stresul, îngrijorarea pe care le percepuse când a intrat în acest birou reveniseră. Doar câteva minute, cât lipsise el, au fost destul ca să-i aducă înapoi la noaptea trecută şi la această dimineaţă, şi la familia absentă în mod misterios, care era responsabilitatea lor. Era clar că vor la fel de mult ca el să plece pe cât voia el însuşi.

− Şaptezeci şi cinci de mii, corect?

− Da. Acesta este preţul nostru.

− Dacă-i aşa, mă tem că… Cred că pare cam mult pentru noi. Firma mea e tare mică. Dar lăsaţi-mă să mă gândesc şi vă sun. Bine?

Şi-a luat rămas-bun şi le-a oferit o strângere de mână care era la fel de nevolnică pe cât arăta el. N-a privit înapoi, nici pe coridor, nici când a trecut pe lângă lift, nici când a ajuns la scări. La etajul următor s-a oprit lângă aplică şi a luat dispozitivul de bruiere şi cronometrul. Apoi s-a dus la intrare

şi în căldura apăsătoare din maşina sa, unde avea să aştepte până când „interpretul“ avea să transmită ceea ce spera să audă.

Un perete de cărămidă văruit. O peluză un pic mai verde decât a vecinilor. Pitici de grădină care dansau lângă ciuperci colorate, un spiriduş care se furişa. Răzoare înflorite înconjurau pomi fructiferi îngrijiţi minunat şi tufe luxuriante de fructe de pădure. Cei care locuiau acolo îşi iubeau atât de mult casa, încât Ewert Grens – căruia îi era greu să ţină în viaţă până şi florile de plastic – nici nu ştia unde să pună piciorul ca să nu distrugă ceva pe drumul dintre maşină şi uşa casei. Îi lăsase pe cadeţi la o mică secţie de poliţie din centru ca să facă rost de orice informaţie posibilă despre o fată pe care acum ştiau că o cheamă Hannah Ohlsson, să stea la taclale cu colegii lor locali şi, poate, să afle ceva care, întâmplător, n-a ajuns în însemnările oficiale. Avea impresia că ar face o treabă mai bună acolo decât aici, din două motive. Pe de o parte, poliţiştii locali culegeau în timpul serviciului mai multe informaţii decât ar putea crede multă lume. Pe de altă parte, să bată la uşa în faţa căreia stătea acum flancat de o întreagă delegaţie a poliţiei din Stockholm părea cea mai proastă modalitate de a începe o conversaţie care necesita delicateţe şi încredere.

Dar nimeni nu l-a auzit ciocănind la uşă. Aşa că a încercat soneria în formă de floare, cu un buton înconjurat de petale aurii. Chiar şi ea era drăguţă şi curată, şi s-a auzit un cântecel prietenos care îi amintea de trilul păsărilor târziu în noapte.

− Da?

O femeie pe la cincizeci de ani, cu părul de un argintiu sclipitor, cu faţa foarte bronzată, cu ochi prudenţi, dar prietenoşi. Un pic mai departe, pe holul lung, stătea un bărbat înalt, suplu, care purta ochelari ca un învăţător de modă veche.

− Sunt comisarul Ewert Grens. Am venit de la Poliţia Municipală Stockholm.

− Ştim. O fostă lucrătoare socială de la Serviciul de Protecţie a Minorilor a sunat şi ne-a înştiinţat că sunteţi pe drum.

Şefa pensionată a serviciului spusese că n-a mai luat legătura de ani întregi cu această familie. Se părea că nu mai este aşa.

− Poate că v-a înştiinţat şi de ce mă aflu aici?

− Da. Şi nu ne prea pică bine asta, nici mie, nici soţului meu.

Femeia nu părea neprietenoasă, în vreme ce arăta spre bărbat. Un pic crispată. Un pic obosită. Însă vocea ei era calmă, stăpânită.

− Aşa că am prefera să plecaţi.

− Nu plec. Nu până când nu mi-aţi răspuns la întrebări.

− Nu suntem obligaţi să vorbim cu dumneavoastră despre fiica noastră. Cu dumneavoastră sau cu oricine altcineva.

− Poate că nu legal. Însă moral, da. Am fost cel care acum multă vreme a intrat în viaţa ei şi a scos-o literalmente de acolo. Am fost un părinte temporar, s-ar putea spune. Aşa că mă gândesc că îmi datoraţi să faceţi exact asta – să-mi vorbiţi despre ea.

Ewert Grens se simţea un pic ruşinat. Nu plănuise să joace acea carte până când nu era absolut necesar. Cartea vinovăţiei. O ura de-a dreptul. Însă părea că este singurul lucru care ar fi putut să acopere acel cântecel al soneriei. Şi a avut efectul dorit. Femeia cu părul argintiu părea atât surprinsă, cât şi curioasă. Şi întru câtva confuză.

− Nu înţeleg – aţi fost *dumneavoastră*? Cu atâta timp în urmă? Ce vreţi să… S-a întâmplat ceva? Surprinderea, curiozitatea, până şi confuzia dispăruseră. Ştiţi despre Hannah ceva ce noi nu ştim? Şi au fost înlocuite imediat de teamă. După atât de mult timp, după ce nu mai speri, îţi dai seama, ca părinte, că s-a întâmplat ce e mai rău. Şi dacă s-a întâmplat ce e mai rău, nu vrei decât să înceteze. Înţelegeţi, domnule comisar?

În cele din urmă, l-au poftit în casă. Printr-un hol care era pe cât de îngust, pe atât de ordonat, pe lângă o bucătărie care arăta ca şi cum ar fi mirosit întotdeauna a brioşe proaspăt scoase din cuptor, apoi un dormitor cu pat dublu şi altul cu pat de o persoană, care încă mai purta urmele faptului că aparţinuse unei persoane tinere.

− Camera lui Hannah. Şi îmi dau seama ce credeţi. Că toate lucrurile ei de fetişcană mai sunt încă pe pereţi şi pe birou. Cu toate că acum ar trebui să fie mult mai mare. Dar n-am schimbat nimic. De când a dispărut.

Mama adoptivă a fetei l-a invitat să stea în living, pe un fotoliu frumos, iar soţul a venit cu o tavă cu trei ceşti de cafea. Grens nu ştia de unde să înceapă. Părea să presupună că ştie mai multe decât știa de fapt. Habar n-avea despre ce vorbea femeia.

− *De când a dispărut*?

− Da.

− Aţi spus asta?

− Da.

− Când a dispărut? Unde s-a dus?

Femeia s-a aplecat în faţă, s-a uitat la el. L-a examinat. Ca şi cum credea că s-ar putea să glumească şi trebuia să afle răspunsul pe faţa lui.

− Nu de aceea sunteţi aici? Pentru că aţi aflat ceva nou?

Ea avea dreptate – fără să ştie de ce. Era sigur că Ewert Grens se află aici, în livingul ei, pentru că ştia ceva nou. Dar nu era aici ca să le împărtăşească asta părinţilor adoptivi. Nu până nu afla cum să folosească asta ca să se apropie de fata care locuise aici cândva.

− Trebuie să-mi explicaţi ce înţelegeţi prin *dispărut*. Am venit aici pentru că trebuie s-o găsesc înainte să *dispară de-a binelea*. Dar, dacă înţeleg ce spuneţi, fetiţa a cărei cameră este lăsată aşa cum era a dispărut *deja*?

Bărbatul şi femeia s-au uitat unul la altul. Aşa cum fac oamenii care se cunosc de o viaţă. Un limbaj fără cuvinte. Şi amândoi păreau că au înţeles de ce comisarul îşi băgase capul în fiecare încăpere, căutând ceva ce pur şi simplu nu era aici.

− Fotografii, da? Asta căutaţi. Şi nu găsiţi nici una?

Tatăl a vorbit pentru prima dată. Genul de voce demnă de încredere pe care Grens şi-ar fi dorit s-o aibă. Plăcută, dar nu supusă, demnă fără să fie nevoie să-şi dea osteneala. Acesta era un bărbat care probabil că n-a trebuit niciodată să ridice vocea.

− Nici măcar o fotografie a ei. Singură sau cu noi. Nici măcar în camera în care stăm de obicei. Am avut fotografii – grămezi de fotografii. Dar ea le-a distrus.

Grens s-a uitat în jur, la ce văzuse deja. Tablouri, tapiserii, statuete. Dar nici o fotografie a celei pe care o iubeau cel mai mult.

− Hannah a început să ne pună întrebări deja după doi ani. N-am ştiut de ce. Poate că cineva a spus ceva. Pe terenul de joacă sau la şcoală. Sau poate că amintirile la care nu putea să ajungă au ajuns ele la ea. „Cine sunt?“ Auzeam aproape tot timpul, şi întotdeauna cu acele cuvinte. Îmi frângea inima de fiecare dată. „Eşti fetiţa noastră. Fiica noastră.“ Aşa ni se părea. Nouă. „Cine am fost înainte? A cui fiică am fost pe atunci?“ Când a mai crescut, pe la opt-nouă ani, a început să întrebe şi mai des, şi i-am spus ce ştiam. N-am lăsat deoparte nimic. Că trecutul ei dispăruse, de aceea a trebuit să vină să locuiască la noi. Cam de pe atunci nu ne-a mai spus mami

şi tati. Doar Thomas şi Anette. N-a părut niciodată că încearcă să fie crudă. Nu era o pedeapsă. Pur şi simplu, aşa ne vedea ea.

Grens pierduse un copil înainte să se nască. Şi-a amintit cât de mult l-a durut, cu toate că nu-l văzuse niciodată. Nu putea decât să-şi imagineze durerea acestor părinţi care au crescut pe cineva şi acum îşi duceau viaţa temându-se de ce-i mai rău.

− Ştia că numele său nu fusese întotdeauna Hannah Ohlsson. Dar ne-a trebuit mult timp ca s-o convingem că nu ştim care i-a fost numele înainte. Că nu ştim nimic despre trecutul ei. Doar că a venit la noi după ce a suferit o traumă profundă. De aceea nu avea părinţi. Vechea sa viaţă şi toate însemnările despre ea fuseseră şterse, şi nu exista decât noua sa viaţă. Într-o noapte, în vreme ce dormeam – după încă o seară cu o mie de întrebări la care n-am putut să răspundem –, a distrus absolut toate fotografiile cu ea. Pe unele le-a tăiat şi le-a aruncat în WC. Pe altele le-a ars afară, într-un butoi în care ardem frunzele căzute. „Aceea nu eram eu“, ne-a spus liniştită a doua zi dimineaţă, la micul dejun. Ba chiar găsise toate negativele, pe care le ţineam într-un bufet de la subsol. „Eu nu exist. Aşa că n-ar trebui să existe nici fotografii.“ Desigur, am vrut să facem alte fotografii. Dar s-a împotrivit. Şi nu-i nici o bucurie să te uiţi la fotografiile cuiva pe care l-ai silit să se aşeze în faţa aparatului de fotografiat. Doar o fotografie a supravieţuit epurării. Aceasta.

Tatăl adoptiv şi-a scos portofelul din buzunarul de la spate. A extras dintr-un compartiment o fotografie îndoită. O fetiţă. Care arăta exact aşa ca atunci când Grens şi-a luat rămas-bun de la ea.

− Era aici. Aşa că n-a dat de ea. Prima fotografie pe care i-am făcut-o, în ziua în care a ajuns aici.

O fetiță zâmbind aparatului de fotografiat. Fără alt indiciu decât treptele de la intrare ale casei în care avea să-și petreacă restul copilăriei. Sau poate că ştia, înţelegea încă de pe atunci. Pentru că zâmbetul părea sincer. Ca al cuiva care a fost încordat timp îndelungat şi dintr-odată îşi îngăduie să se relaxeze.

− Zana.

− Poftim?

− Numele ei. Zana Lilaj.

Cei doi părinţi adoptivi au schimbat o privire în acel limbaj fără cuvinte al lor. Grens s-a întrebat dacă fiica lor tocmai devenise altcineva pentru ei.

Întreagă. Sau dacă era adevărat opusul – dacă părea mai puţin a lor. Sau poate că asta n-avea importanţă. Cel puţin aveau un răspuns pe care să-l dea data viitoare când mai întreba cineva.

− Zana?

− Da.

− Acesta era numele ei când aţi întâlnit-o?

− Da. Şi în acele săptămâni cât a fost în grija mea.

− Şi… părinţii ei? Lilaj, aţi spus? Care a fost trauma pe care nu ni s-a permis s-o cunoaştem?

− Promit să vă spun totul data viitoare când ne vedem. După ce o găsesc. De aceea sunt aici. *Trebuie* să ştiu unde este, deoarece sunt… îngrijorat. I s-ar putea întâmpla ceva.

Nu că n-aveau încredere în el. Era mai degrabă faptul că erau zguduiţi. Părinţii adoptivi s-au ridicat în picioare – încă nu schimbaseră vreun cuvânt, vieţile le erau sincronizate – şi s-au îndreptat spre curtea interioară şi grădina din spate. Desculţi pe peluza verde, la o oarecare distanţă unul de celălalt, însă tot împreună, într-un fel. Grens s-a uitat la ceasul auriu, lucitor, care ticăia puternic pe perete – va dura atât cât va dura. Când s-au înapoiat, umblaseră prin trecut. Acesta trebuie să fi fost motivul pentru care arătau atât de storşi de puteri.

− Vă rugăm să ne iertaţi, domnule comisar.

Femeia, care fusese atâta vreme lipsită de copii, şi apoi devenise cineva cui i se spunea mamă şi apoi doar Anette, rostea acum încet gânduri lipsite de energie.

− Dar, mai întâi, am descoperit că ea ar putea să fie în mare primejdie, asta aţi vrut să spuneţi, chiar dacă nu cu atâtea cuvinte. Apoi ni s-a dat un nume, după atâţia ani.

− Nu-i nevoie de scuze. Cred că înţeleg.

− Nici măcar nu ştim dacă e în viaţă. Nu ştim de câţiva ani. Şi atunci de ce… de ce credeţi că e în primejdie?

− O să vă spun şi asta. Când o găsesc.

− Avem nevoie…

− Îmi pare rău. Dar tot ce puteţi face acum este să-mi daţi mai multe informaţii. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o găsesc.

Femeia s-a uitat din nou la soţ. Era din nou rândul lui.

− Întrebările ei au continuat, dar nu aşa de des. Perioade îndelungate nu întreba nimic. Părea mai fericită. Până într-o seară, când avea paisprezece ani. Atunci s-a schimbat totul.

Bărbatul s-a uitat la soţie. A şovăit.

− Încă nu ştim ce s-a întâmplat. Nimeni nu ştie. În ciuda unei investigaţii ample a poliţiei.

A căutat din nou privirea soţiei. Şi ea a dat din cap. Putea să continue.

− O petrecere. Tineri care se distrau. Însă unul dintre musafiri, un băiat un pic mai mare decât ceilalţi, fratele cuiva, a căzut de la un balcon aflat la etajul cinci. A murit pe loc. Şi nimeni nu ştia de ce sau cum s-a întâmplat. Hannah a fost foarte afectată. A plâns. Luni întregi. Nu voia să iasă din casă. Cu acordul şcolii, a luat lecţii la domiciliu. Şi au revenit întrebările ei. Mai multe şi exacte. A început să-şi amintească. Fragmente, imagini cu părinţii săi adevăraţi. Cu fratele şi sora. Şi cuvinte. *Pesë*. *Tortë*. La început nu le-am înţeles, nici măcar ea. Însă *mom* şi *baba* erau mai clare. Un lingvist angajat de primărie ne-a ajutat. *Cinci*, *tort*, *mama*, *tata* au fost primele patru cuvinte care tocmai… reveniseră. Au urmat alte douăzeci şi cinci, poate treizeci. Albaneză. Limba pe care o vorbea, probabil, înainte să vină aici.

Ochii bărbatului erau plini de tristeţe. Retrăia clipele.

− Încă n-o ştiam. Însă balconul şi băiatul care a căzut au fost începutul unui îndelungat bun-rămas. Pe atunci avea paisprezece ani, şi când a împlinit şaisprezece a dispărut. Într-o bună zi, pur şi simplu nu mai era. Lipseau câteva haine din dulapul ei, periuţa de dinţi, poate alte câteva lucruri. Ne-a sunat de două ori în primul an. O dată am reuşit să aflăm de unde sunase – o cabină telefonică dintr-un oraş numit Shkodër, din Albania. N-a spus prea multe, doar că îi merge bine. Am întrebat-o unde locuieşte, ce face, şi când nu ne-a răspuns am întrebat-o iarăşi. Apoi a închis. Şi n-am mai vorbit niciodată.

Tatăl adoptiv n-a mai putut să continue. Şi-a scuturat capul, şi-a încleştat palmele, apoi s-a lăsat pe spătarul canapelei. Prăbuşindu-se în sine.

Soţia a preluat ştafeta.

− Cea mai mare greşeală a noastră a fost că am încercat s-o ajutăm cu acele cuvinte noi. Să aducem aici un lingvist, să cumpărăm acele dicţionare albaneze, chiar să căutăm cursuri universitare şi s-o încurajăm să le urmeze

mai târziu. Voiam s-o ajutăm să-şi regăsească rădăcinile. În schimb, a devenit obsedată de ele.

Ewert Grens s-a uitat la părinţii care păreau atât de singuri, cu toate că erau doi. Asta se întâmplă când pierzi un copil.

− După ultimul telefon n-a mai fost decât tăcere. N-am mai ştiut nimic. Încă nu ştim, domnule comisar.

Dar eu ştiu.

Grens a gândit asta, dar încă nu putea să le spună. Faptul că fetiţa lor care crescuse a făcut călătoria invers. Înapoi la locul în care au purtat-o acele cuvinte noi. La amintirile la care nu putea ajunge. Sau poate că *ajunsese* la ele, mai mult decât ştiau părinţii ei adoptivi. Ar fi putut să-şi amintească familia sa şi să înceapă să pună întrebări fără să ştie de sfârşitul violent. Poate că se apropia de descoperirea celor care le luaseră viaţa, fără măcar să ştie. Poate că atunci a fost scos conţinutul dosarului ei încuiat în arhiva poliţiei. Pentru că întrebările ei au deşteptat amintirile altora. Poate că atunci cineva a angajat un poliţist corupt din secţia Kronoberg să afle cine este ea în realitate.

Şi să o elimine.

Bruta căreia îi ziceau Zaravic, care avea să fie arestată astăzi şi închisă timp de şaptezeci şi două de ore, la ordinul lui Grens, devenise acum şi mai importantă, avea de răspuns la şi mai multe întrebări.

− Mi-ar plăcea să-mi daţi voie să văd camera fiicei dumneavoastră.

Au şezut pe pat, în vreme ce detectivul trăgea sertarele biroului şi se uita prin diferitele dosare şi albume foto, şi din când în când le cerea lămuriri. Însă camera copilăriei ei nu l-a ajutat să înainteze. După o jumătate de oră stăteau la uşa casei, le-a mulţumit şi a promis că îi caută mai târziu să le spună ce ştie – ceea ce a părut să le ofere o alinare. Se temuseră de ce e mai rău când a apărut acasă la ei, şi acum li se dăduse un strop de speranţă. Aşa că, atunci când s-a îndreptat spre maşină, s-a întors spre ei şi a spus: „*Totul o să fie bine*“. Şi a încercat ca vorbele să sune mult mai cam şi încrezător decât se simţea el, de fapt.

Suedezul (în limba spaniolă)

Căldura înăbuşitoare care îi chinuia pe oamenii din centrul Stockholmului transformase maşina închiriată a lui Piet Hoffmann într-o fiară care răgea şi care s-a dezlănţuit în clipa în care a urcat el. Însă pornirea maşinii şi pornirea aerului condiţionat nu erau posibile. Topeşte-te în peisaj. Nu atrage atenţia. Nu ieşi în evidenţă în nici un fel. Şi-a reglat căştile până când sunetul a fost bun şi a pus telefonul pe suprafaţa fierbinte a scaunului din dreapta. Micul microfon ascuns în crăpătura dintre uşa băii şi toc funcţiona perfect, şi a deschis softul care avea să traducă vorbele lor, dacă vorbeau în altă limbă. Deghizarea sa nu numai că l-a dus aproape – l-a dus până la capăt.

− I-ai văzut moaca atunci când am zis şaptezeci şi cinci de mii?

Vobeau suedeza. Şi probabil că erau în camera mai mare. Însă unul umbla pe acolo, aşa se auzea – tocuri dure pe podea de lemn.

− Daa – mocofanul părea gata să-şi înghită portofelul.
− Următoarea spargere o să-l coste mult mai mult.
− Asta nu pricep niciodată tâmpiţii ăştia. Ei…

Dintr-odată, vocile au dispărut. Şi paşii s-au oprit.

− Ce mama dracului…

Şeful, ai cărui ochi arătau că e obişnuit să i se dea ascultare. El era cel care vorbea, şi acum s-a oprit. *Drept la uşa băii, un pic deschisă*. Era uşor să-ţi dai seama că sunetul vine chiar de sus. Acum se auzea uşa deschisă larg. Scârţâitul uşor al balamalelor.

− Rahat… Vino-ncoace!

Acum îl văzuseră.
Micul cadou pe care li-l lăsase pe chiuvetă.

− Cum mama dracului a ajuns asta aici?
− Habar n-am.
− Am fost înăuntru mai devreme, nu era.

O grenadă. Activă. Camuflată cu braţe de plastic şi picioare de plastic. Întocmai ca aceea pe care o puseseră în rucsacul lui Rasmus.

− Tipul ăla – care tocmai a fost aici. El s-a dus la toaletă. El…
− Of, băga-mi-aş – Hoffmann! Hoffmann l-a trimis pe ticălosul ăla!

Pielea lui Piet Hoffmann lucea din pricina transpiraţiei alunecoase, iritante. Geamurile erau coborâte, însă aerul nu se mişca, în vreme ce soarele bătea cu furie în metalul caroseriei. Dar nu-şi dădea seama dacă inima care îi galopa şi uşoara ameţeală erau legate de temperatura din maşină sau erau consecinţa nesiguranţei în privinţa a ceea ce urma să se întâmple.

Dacă acei bărbaţi care erau folosiţi ca să-i ameninţe familia aveau să reacţioneze aşa cum nădăjduise şi plănuise el.

Sau toate astea fuseseră în zadar.

− Care era numele bulangiului?
− Peter Haraldsson, cred. Sună ca şi cum l-ar fi născocit în timp ce urca aici cu liftul.
− Informaţii de contact?
− Dacă a lăsat vreuna, e la fel de falsă ca numele.
− Cum… nici măcar nu-mi amintesc cum arăta.
− Habar n-am. Grăsuliu. N-a mai dat pe la sală de multă vreme, mi-am zis. Prea mult alcool sau prea multă muncă. Sau amândouă.
− Camerele de supraveghere.

A fost tăcere cât au intrat în computer ca să vadă imaginile de la camera de supraveghere din hol.

− Ce mama dracului… totu-i negru? Ceva nu-i în ordine. E…
− Vreau să le văd pe celelalte.

Următoarea cameră de supraveghere era probabil în aceeaşi încăpere cu ei, iar a treia era în bucătărie.

− Negru! Amândouă! Blestematul ăla…

Unul dintre ei a izbit cu pumnul în birou sau bibliotecă sau poate chiar un perete, un sunet înăbuşit greu de desluşit.

− … le-a scos din funcţiune!

Simplu. Trebuise doar să se asigure că dispozitivul de bruiere emite un semnal mult mai puternic pe aceeaşi frecvenţă, perturbând-o. Rezultatul era exact ceea ce li se înfăţişa celor doi agenţi de securitate.

Imagini negre. Nimic. Sau, mai degrabă, totul.

Ca în ultima piesă din puzzle.

Pentru că acum, după ce familia pe care se presupunea că o supraveghează, se furişase afară din casă. După ce o grenadă mascată fusese lăsată pe chiuveta din toaleta lor. După ce toate camerele de supraveghere fuseseră scoase din funcţiune. Potrivnicul lor dovedise că poate ajunge la ei oricând şi oricum voia – şi asta le-a dat brânciul final.

Şi au reacţionat întocmai aşa cum nădăjduise el.

Piet Hoffmann îşi dădea seama – era sigur de asta, cu toate că după un moment sunetul n-a mai fost aşa de clar – că, după o discuţie încinsă, au hotărât să dea telefonul pe care îl aştepta el. Întregul scop al acestei operaţiuni.

Apelul disperat care avea să le dezvăluie clientul secret. Organizaţia care îi ameninţa pe Piet Hoffmann şi familia lui.

− Salut, sunt…

− Ce mama dracului, ai uitat? *Eu* te sun pe *tine*. *Tu* nu mă suni niciodată pe *mine*. Nu…

− A fost aici!

− Cine?

− Hoffmann!

− Hoffmann? Unde?

− La sediul nostru. Nu Hoffmann însuşi. Un intermediar.

Albaneză. Conform informaţiei de pe ecranul telefonului.

− Intermediar?

− Da. La sediul nostru.

− Eşti sigur?

− Da. Piet Hoffmann ştie cine suntem şi vrea să ştim asta. Va trebui să ne retragem. Firma noastră nu mai poate să fie implicată.

Uneori îi era greu să audă vocea de la celălalt capăt al conexiunii. Cineva care dinadins vorbea încet.

− Ce ai spus?
− Acum?
− Că Piet Hoffmann ştie cine sunteţi şi vrea să ştiţi asta, că…?

Însă microfonul şi interpretul auziseră şi traduseseră.

− Da?
− Închide.
− Ce?
− Este exact ceea ce el… *Închide, băga-mi-aş*! Voia să mă suni!

Piet Hoffmann şi-a scos căştile de îndată ce s-a încheiat apelul. Vocea care vorbea albaneza avea dreptate. Era exact ceea ce voia el.

Acum exista o singură cale.

Ori tu, ori eu, şi mă aleg pe mine.

A ieşit pe strada pustie şi s-a dus la uşa pe care ieşise cu mai puţin de o oră înainte. De această dată n-avea de gând să-i avertizeze că vine. A rupt banda adezivă pe care o pusese pe închizătoare şi a urcat repede cinci etaje. Şi-a verificat masca, şi-a potrivit tocurile armelor. Şi a sunat la uşă.

Nu le-a trebuit mult ca să deschidă.

− Tu…?
− O întrebare despre preţ. Aveţi timp?

Celălalt agent de securitate era la câţiva paşi mai încolo pe hol. Felul în care se uitau la el. Credeau că ştiu ceva ce el nu ştie.

− Sigur.

Dar nu ştiau că el ştie că ei ştiu.

Agentul de securitate pe care Piet Hoffmann îl auzise vorbind în albaneză l-a poftit să intre, într-o suedeză perfectă, şi nu şi-a putut împiedica un surâs să se întindă peste buzele încordate. Credea că se uită la un tâmpit care a sunat de bunăvoie la uşă şi a cerut să intre ca să fie executat.

− Luaţi loc. O să ne lămurim.

Ochii aceia. Privirea pe care albanezii suedezi au schimbat-o între ei. *Fii gata. O să-l atac din stânga, tu îl ataci din dreapta*. Hoffmann înţelegea acea privire. Era întotdeauna o senzaţie aparte să fii înconjurat de profesionişti care au mai atacat împreună şi aveau s-o facă din nou foarte curând.

− Nu-i nevoie să iau loc. N-am decât câteva întrebări simple.

− *Tu* ai întrebări?

− Da.

În acel moment, bărbatul care era la comandă s-a schimbat. Agresivitatea care pândea în spatele acelor ochi prudenţi a năvălit la suprafaţă, se terminase joaca.

− Cred că ai înţeles greşit. *Tu* o să ne dai *nouă* nişte răspunsuri. Iată prima mea întrebare uşoară: de ce te-a trimis Piet Hoffmann pe tine?

− Piet Hoffmann?

− M-ai auzit.

− Cine-i ăla?

Ochii lui. Ochii lor. Acum erau aproape. Pe punctul să atace.

− *Cel care te-a trimis*.

Agentul de securitate a întins mâna ca să se asigure că storurile sunt trase. În vreme ce colegul lui verifica dacă uşa de la intrare e încuiată. Apoi amândoi s-au întins. Au părut mai mari. De o parte şi de alta a lui Piet Hoffmann.

− Şi n-o să ieşi de aici nevătămat decât dacă ne spui *de ce*.

− Nu-l cunosc prea bine pe Piet Hoffmann. Însă îl cunosc pe Rasmus.

− Cine mama dracului e Rasmus?

− Fiul cel mic al lui Hoffmann. El voia să ştie ceva. Care dintre voi i-a pus grenada în rucsac. Nu i-a plăcut asta.

Ultimul schimb de priviri.

Asta era. Semnalul.

De atac.

Şi agentul de securitate din stânga lui Hoffmann era cel care trebuia să facă prima mişcare. Avea să înceapă să scoată cu bătaia informaţiile de la vizitatorul lor cel bleg. O lovitură în rinichi. Ca să se prăbuşească pe podea şi ei să-l tragă iar în sus şi să-i pună aceeaşi întrebare. Până când răspundea.

Însă atacul nu s-a produs.

Pentru că blegul a scos brusc un pistol. Şi a tras. De două ori, un glonţ în fiecare genunchi. Atacatorul s-a prăbuşit în faţă, fără să-şi amortizeze căderea cu mâinile. Hoffmann s-a răsucit, aţintind pistolul asupra colegului lui.

− Prietenul tău n-a răspuns la întrebarea lui Rasmus. Care dintre voi i-a pus grenada în rucsac.

Surprindere.

Asta era cea mai vizibilă expresie de pe faţa agentului de securitate.

− Şi cine i-a pus-o pe penarul cu Manchester United. Nu i-a plăcut deloc asta. Spune-mi… *cine*?

A durat un pic. Până când agentul de securitate care tăcea n-a mai putut să tacă. A arătat spre colegul lui, care se chinuia pe podea.

− El.

− El ce?

− El a făcut-o. El a lăsat grenada.

Următoarele două împuşcături au lovit într-o parte a genunchilor. Acum şi celălalt agent s-a prăbuşit în faţă, spre Hoffmann, care făcuse un pas mai aproape de masa de lucru ca să nu cadă peste el.

Apoi s-a făcut linişte. Nu în încăpere. Ci înăuntrul său.

Pentru că atunci când nu mai aveai de ales, nu mai părea mare scofală să-i faci cuiva rău.

Era chiar pregătit să ucidă.

Vorbiseră mult despre asta în ultimii ani, el şi Zofia. Despre a fi omenos. A rămâne omenos. Zofia, care se temea că el o să-şi piardă tot mai mult capacitatea de a simţi, cu fiecare zi petrecută în violenţă. O îngrijorare pe care el o respinsese. Unde este limita mea? Când am împins-o prea departe, o să mai fiu eu însumi? Cel mai mult au vorbit despre asta: să-ţi acorzi singur dreptul de a distruge pe cineva, poate chiar să-i iei viaţa, ca să supravieţuieşti.

Şi n-au reuşit niciodată să găsească răspunsul.

Le-a legat mâinile şi picioarele cu cabluri subţiri, le-a înfăşurat cu fulare gurile deschise, apoi le-a scos telefoanele din buzunarele însângerate. I-a luat fiecăruia mâna dreaptă şi a pus arătătoarele pe butonul pentru identificarea tactilă. Şi telefoanele s-au deblocat. După ce a intrat în ele, a şters codurile de securitate şi le-a înlocuit cu al său. Ultimul număr apelat pe unul dintre aceste telefoane avea să-i dea ceea ce voia. Locul în care se

afla clientul lor. Organizaţia care îi ameninţa pe Piet Hoffmann şi familia lui. A făcut acelaşi lucru cu laptopurile de pe birou – le-a pornit cu amprentele lor. Dar a trebuit să folosească unul dintre degetele mari, aproape că l-a rupt deblocând. O căutare rapidă prin telefoane şi calculatoare i-a arătat ceea ce se aşteptase – comunicaţiile fuseseră codificate. Însă avea cel mai important lucru, numărul de telefon al persoanei pe care încerca s-o găsească. Putea să se ocupe de conţinutul codificat mai târziu, în apartamentul lui Grens.

Cei doi cadeţi stăteau pe o bancă la umbră, în faţa secţiei de poliţie locale, fiecare cu câte o îngheţată. Când Ewert Grens a oprit maşina, s-au aşezat pe aceleaşi locuri ca înainte. Nimeni n-a spus nimic cale de câţiva kilometri, comisarul dăduse clar de înţeles că nu vrea să vorbească, iar ei erau destul de tineri şi lipsiţi de experienţă ca să respecte asta. Cu toate că trupul lui Grens era pe drumul de întoarcere spre capitală, mintea îi era încă alături de părinţii adoptivi care iubeau fiecare centimetru al casei lor. Se dusese acolo să găsească o fată dispărută, sau măcar ceva care ar putea să ducă la găsirea ei. Nu se apropiase de atingerea acelui ţel. Însă acum ştia mai multe.

Că Zana Lilaj devenise Hannah Ohlsson.

Că la scurt timp după ce fusese dată în grija acelei familii, Hannah Ohlsson începuse să pună întrebări despre cine era ea.

Că, atunci când avea paisprezece ani, moartea bruscă a unui băiat mai mare schimbase totul pentru ea. Sau poate că n-a fost decât o parte a procesului, când căutarea adevărului despre sine s-a accelerat? Poate că o experienţă violentă declanşase alte amintiri violente?

Că într-o noapte a ars toate fotografiile în care apărea ea, a încercat să şteargă orice urmă de Hannah, aşa cum cândva Grens încercase să şteargă orice urmă de Zana.

Şi că apoi a plecat, a dispărut şi nu s-a mai întors.

− Cum a mers, domnule comisar?

Grens privea drept înainte, spre autostrada cu trei benzi. Cadetul palavragiu reuşise să tacă aproape o oră, ceea ce era o eternitate în lumea lui – şi poate că, pur şi simplu, nu mai avea în el nici un strop de tăcere.

− Vreau să zic, cu familia şi toate astea?

− Mă interesează mai mult cum a mers la voi. Aţi aflat ceva?

− Am aflat ceva.

− Şi anume?

− Ceva despre un incident cu un balcon. Şi un raport pe care l-au făcut la poliţie părinţii adoptivi despre fiica lor dispărută.

Lucas era mândru. Voia să povestească. Să fie lăudat. Şi când Lucas a terminat, Grens a făcut ceva rar, l-a lăudat. Pe amândoi. Pentru că şi-a dat seama că luase o hotărâre înţeleaptă să-i lase să-şi petreacă timpul cu colegii locali – izbutiseră să ajungă la informaţii la care el însuşi n-ar fi ajuns.

Mai întâi, din documentele anchetei încheiate despre moartea băiatului: nu fuseseră martori la eveniment, acelaşi lucru pe care i-l spuseseră părinţii adoptivi, dar câţiva dintre cei de la petrecere au spus că au văzut o fată de paisprezece ani pe nume Hannah Ohlsson hărţuită de băiatul care murise. Iubitul ei. Hărţuială care în seara aceea i-a făcut de cel puţin de două ori să strige unul la altul. Grens s-a întrebat dacă părinţii adoptivi lăsaseră dinadins deoparte aceste amănunte, *iubitul* şi *hărţuiala*, sau poate că n-au ştiut.

Apoi, din documentele redactate neadecvat din altă investigaţie abandonată, cea despre dispariţia fetei: găsiseră altă urmă a ei după ce a plecat. Cel puţin, la început. Care ducea la o cafenea din Malmö. Unde lucrase la negru vreo două luni după ce plecase de acasă. Până ce, într-o zi, a dispărut şi de acolo. Telefonul dat din Albania a fost ultimul semn de la ea.

Noile informaţii pe amândouă fronturile i-au lăsat mintea zăbovind într-o casă fără fotografii, în vreme ce trupul i se deplasa cu o sută douăzeci de kilometri pe oră. Asta, până când i-a sunat telefonul din buzunarul interior şi a scormonit după el, în vreme ce maşina şerpuia cam îngrijorător.

− Da?

− Sunt Hoffmann.

Ewert Grens a apăsat mai tare telefonul pe ureche. O voce care în nici un caz nu trebuia să fie auzită. Nici măcar într-o maşină, înconjurat de cadeţi care nu auziseră niciodată de vreun Piet Hoffmann. Colaborarea lor neoficială, cu baza în apartamentul comisarului, trebuia să fie dezvăluită doar dacă nu se putea altfel.

− Te sun eu peste câteva minute.

După cinci kilometri, Grens a încetinit şi a ieşit de pe autostradă, apoi a mers pe dedesubt, până la acelaşi loc de popas ca mai devreme. A ieşit din

maşină şi s-a preumblat printre mese, şi bănci, şi coşuri de gunoi, în vreme ce îl suna pe Hoffmann.

− Grens din nou.

− Am nevoie de tine ca să urmăresc un apel.

− De pe telefonul tău? Sau de pe al celui sunat?

− Nici unul dintre telefoane nu este al meu. Dar vreau poziţia celui care a fost sunat.

O familie stătea la masa cea mai îndepărtată din locul de popas. Termos cu cafea, şi cutii cu suc, şi sendvişuri înfăşurate în staniol. Grens a dat din cap spre ei şi s-a răsucit spre pădurea deasă de molizi în vreme ce vorbea.

− E greu să faci companiile de telefonie să coopereze când este vorba despre delicte obişnuite. Sunt riguroase. Asta, ei bine, n-o să fie uşor.

− Sunt sigur că ştii tu cum să faci.

Un bolovan mare, teşit. Grens s-a gândit să se aşeze pe el, să lase soarele să-i scalde faţa, să uite, pur şi simplu, o clipă de toată această investigaţie, de oamenii executaţi şi de cei care riscau să fie.

− Da, ştiu cum să fac.

S-a aşezat. Piatra era dură şi avea suprafaţa surprinzător de netedă, ca şi cum natura ar fi şlefuit-o şi ar fi pus-o acolo pentru oamenii care aveau nevoie să se odihnească. Nu trebuia decât să dea nişte telefoane. La fel ca la Agenţia pentru Taxe, de-a lungul anilor îşi crease relaţii la toate companiile mari de telefonie.

− Am nevoie de toate informaţiile pe care le ai. Trimite-le pe acest telefon.

− Ştiam că poţi rezolva asta, Grens. Aşa că sunt pregătit. Totul e pe cale spre tine… acum.

Grens şi-a auzit telefonul semnalând chiar când Hoffmann şi-a luat la revedere şi a închis. A rămas acolo, pe bolovanul teşit, târguindu-se cu contactele sale de la companiile de telefonie, un schimb de favoruri, şi a aranjat urmărirea telefonului care avea să-i dea lui Hoffmann, şi, prin urmare, lui însuşi, o nouă direcţie, mai clară. Apoi el şi cadeţii au plecat mai departe, dar n-au reuşit să parcurgă decât alţi zece-douăzeci de kilometri până când Lucas, tot pe locul pasagerului, n-a mai putut să rabde.

− Domnule comisar?

De această dată cadetul nu se mulţumea să se uite drept înainte în vreme ce trăncănea. Acum s-a răsucit, până când părea că aproape stă între cele două scaune din faţă, uitându-se drept la Grens.

− Da?

− M-am gândit la ceva.

− I-auzi.

− Ardeţi.

− Poftim?

Lucas s-a tras şi mai aproape. Cu toate că părea aproape imposibil.

− Ce am vorbit pe drum încoace. Ştiţi, ce n-a mers prea bine. Despre vârsta dumneavoastră şi tatăl meu. Ei bine… vreau să zic, habar n-aveam că după atâţia ani unui poliţist încă poate să-i pese atât de tare. Văd şi aud că pur şi simplu ardeţi, şi asta mă face atât de fericit. Gândul că aş putea să ard încă, după o viaţă ca poliţist. Dar mă şi… îngrijorează. Eu… vreau să zic că ştiţi, firește, că ar putea să fie moartă? Domnule comisar? Ştiţi că trebuie să vă pregătiţi pentru asta?

Grens n-a răspuns. Pentru că nu voia şi nu putea.

În adâncul său ştia exact ceea ce încerca să-i spună cadetul. Teama înlăcrimată a familiei ei era îndreptăţită, şi acum era şi teama lui. Când le-a spus că o să fie bine a fost doar o încercare stângace de a-i îmbărbăta. Deoarece, cu cât căuta mai mult fata pe nume Hannah Ohlsson care dispăruse fără urmă, cu atât îi părea mai limpede faptul că s-ar putea foarte bine să fie moartă.

Partea a patra

Trecuse atât de mult timp de când nu m-am mai simţit în acest fel.

Niciodată.

Niciodată în acest fel.

Sunt sigură de asta.

Chiar e o încremenire aici, în piept. Chiar în locul în care trăieşte neliniştea mea. Acea negreală solidă care mă ciuguleşte mereu, strigând la mine dinăuntru, n-o mai simt.

Nici măcar nu ştiu cum să ajung acolo unde mă duc, acum, că am aterizat, Dar nici că-mi pasă! Văd munţii care înconjură aeroportul din Tirana, pâcla iscată de căldură care pare aşa de prietenoasă aici, norii care atârnă aşa de jos, şirurile de palmieri şi totul, totul mă veghează, mă apără.

Thomas şi Anette şi-au dat toată silinţa. M-au înconjurat ca acei munţi, au fost blânzi ca acea pâclă. Dar n-a ajuns nimic înăuntru. În mine. Într-un loc care e numai al meu şi care n-a putut niciodată să le aparţină. Mă simt un pic vinovată, poate că ar fi trebuit să le trimit un mesaj, dar nu era altă cale.

Să dispar.

În locul spre care mă îndreptam dintotdeauna.

Nu înţeleg mult din limba vorbită în jurul meu, câteva cuvinte, fără context. N-are importanţă. O recunosc. Mami şi tati vorbeau aşa. Şi Eliot şi Julia. Aud fraze curgând repede, atât de repede, şi sună ca un cântec care creşte în mine.

În taxiul pe care îl iau de la aeroport miroase a ţigări şi ţesătura de pe locul pasagerului are găurele. La început am stat într-un autobuz, când am ieşit din terminal, alături de o bătrână ciolănoasă. Am aşteptat. Dar n-am plecat de acolo. Când l-am întrebat pe şoferul autobuzului – care nu vorbea engleza, dar în cele din urmă a priceput –, a schiţat pe un şerveţel ceva ce însemna că autobuzul n-are un orar anume, aştepta pur şi simplu să se umple, şi asta putea să dureze. Aşa că până la gară am luat un taxi, care costă mult mai mult, şi încerc să am grijă de ceea ce am izbutit să economisesc din munca mea la cafeneaua de pe Möllevångstorget, în Malmö. Salariul nu era grozav, însă bacşişurile erau bune, şi sper să-mi ajungă două, poate trei luni.

Nu sunt multe gări în Albania, în afară de cea din Tirana şi cea dintr-un oraş din nord numit Shkodër. Trei ore şi jumătate pentru numai o sută de kilometri. Dar e ieftin, nu costă decât vreo două sute de *lek* şi, din câte am auzit, e foarte confortabil, cu toate că poate fi aglomeraţie. De parcă ar conta toate astea. Sunt în drum spre casă. Aşa mă simt.

Peisajul îmi aminteşte de un film care rulează.

Scene în care aş putea să păşesc.

Şi de-abia atunci ar deveni reale.

Trenul se mişcă aşa de încet, că am timp să intru în cafenele din sătucuri şi să urc pe munţii înalţi şi să mă plimb pe câmpuri cultivate cu drag. Când şinele merg paralel cu drumul pavat, pot chiar să văd ce e în coşurile şi lăzile ţăranilor, să văd cât costă rodiile, şi castraveţii, şi sfecla, pe bucăţile de carton scrise frumos de mână.

O tânără de pe locul din faţa mea mă întreabă – nu mult după prima oprire într-o haltă, care nu-i decât un stâlp cu un indicator şi o bancă – cum mă cheamă. Pricep, cu toate că engleza ei este lipsită şi de accentul corect, şi de vocabular, astfel încât doreşte să exerseze. Răspund ca de obicei – Hannah Ohlsson. La început nu mă aude, încerc din nou, dar de această dată spun Zana Lilaj. N-am mai spus până acum numele cu glas tare – nici măcar nu eram sigură că eu sunt.

Nu-mi amintesc prea bine când au început să vină imaginile.

Poate că le avusesem dintotdeauna?

Mai întâi doar fulgerări, piese de puzzle din diferite părţi ale minţii mele despre începutul copilăriei. Au început la puţin timp după ce am primit o nouă cameră şi un nou nume şi chiar o nouă familie. Din când în când, adesea când mă aşteptam cel mai puţin, îmi venea un mic fragment, şi reuşeam să-l aşez alături de celelalte. Imaginile se întindeau. Prindeau culoare. În cele din urmă, chiar şi sunete şi mirosuri. Le înţelegeam.

Tânăra mă întreabă mai multe, vrea să vorbim, dar eu nu vreau. Pentru că nu pot. Pe când şed acolo, privind pe fereastra trenului peisajul albanez, atât de diferit de pădurile din jurul oraşului Söderköping, aceste imagini, frânturi de amintiri, devin mai mari şi mai încăpătânate. Îmi bubuie în cap, ca să iasă. Sau poate că vor să intre? Îmi amintesc atât de limpede. Vocile şi mirosurile care aparţin acestui loc, ceea ce văd şi aud, cu toate că s-au întâmplat altundeva. A fost într-un apartament. Da, asta a fost. Tati suflând

brusc în lumânări. De pe tortul *meu*. Cinci lumânări, roşii şi albastre. Le stinge şi mă ia de mână, mă strânge tare. Iute, iute. Ca şi cum ar şti deja că ei sunt pe drum. Mă ascunde în hol, într-un dulăpior aflat sus, pe perete, mai degrabă bufet decât dulap obişnuit pentru haine şi pantaloni. Mă împinge în spatele unor feţe de pernă şi prosoape şi, chiar când dă să închidă uşile, ei sosesc. Năvălesc înăuntru. Cinci. La fel ca lumânările de pe tortul meu. Bărbaţi pe care nu i-am mai văzut niciodată. De aceea tati de-abia a avut timp să mă ascundă. Şi nici măcar n-a putut să închidă de tot uşa bufetului, aşa că aud, chiar văd. Cum unul dintre bărbaţi deschide televizorul şi îl dă tare. Cum Eliot se târăşte sub patul lui. Cum tati nu răspunde la întrebările lor, şi ei zic că în acest caz o să-l coste. Cum mami şi tati încearcă să-l împiedice pe unul dintre ei să intre în camera lui Eliot şi să-l tragă afară din ascunzişul de sub pat. Cum îl împuşcă în cap. Împuşcături ciudate. Aproape neauzite. Cum se aşază cu mami şi tati în bucătărie, iar tati e aşa de disperat, că abia se aude ce spune. Dar aud ce spun *ei*. Vor ca tati să ghicească o ghicitoare: „Ascultă: eşti într-o corabie care e pe cale să se scufunde. În largul mării. Sunteţi doar tu, soţia şi fiica ta – da, am văzut-o ascunzându-se sub patul *ei* din camera *ei*.“ Tati se ridică şi dă să fugă spre camera Juliei, însă ei îl înşfacă, îl împing în jos, îl târăsc înapoi pe scaunul din bucătărie şi spre ghicitoarea pe care n-au terminat-o. „Bun. Mai departe. Eşti într-o bărcuţă de cauciuc şi o să se scufunde dacă staţi în ea toţi trei. Dar – şi acum ajungem la ghicitoare – dacă sunteţi doar doi, aţi putea să vă salvaţi. Şi tu, prietene, va trebui să răspunzi: pe cine vei alege să salvezi?“ Toţi bărbaţii aşteaptă. Răspunsul lui tati. Flutură pistolul cu care l-au împuşcat pe Eliot. Îl flutură prin faţa lui tati şi, în cele din urmă, el răspunde. Încet. Aproape în şoaptă. „Pe ele. Le aleg pe ele şi sar eu în apă.“ Bărbaţii scutură din cap şi se prăpădesc de râs. „Nu, nu aşa merge ghicitoarea. Trebuie să alegi. *Tu* trebuie să fii unul dintre cei care rămân în barcă.“ Îşi flutură iar pistoalele, apoi apasă unul dintre ele pe fruntea lui mami atât de tare, că începe să curgă sânge, şi tati şopteşte iar. „Soţia mea. Aşa încât copilul nostru, care are atât de multă viaţă în faţă, să poată trăi.“ „Din nou răspunsul greşit.“ Acum bărbatul care spune ghicitoarea se ridică. Şi fuge în camera Juliei. Nu-l văd împuşcând-o, uşa bufetului îmi ascunde vederea, dar o aud pe Julia ţipând, şi apoi încetează. S-a aşternut tăcerea. El se întoarce şi vorbeşte mai departe. „Răspunsul greşit. Un copil nu-i decât *un* copil. În vreme ce tu şi frumoasa ta nevastă puteţi să mai aveţi şi alţii.“

− Şi unde mergi în Shkodër?

Tânăra din faţa mea încă mai vrea să-şi exerseze engleza.

Zâmbesc, e prietenoasă, dar clatin din cap.

− E… o chestiune personală.

− Pari foarte îngândurată.

− Peisajul. E frumos.

Mă răsucesc înapoi spre fereastră şi lumea din afara trenului, încercând să-i arăt că nu mai vreau să vorbesc.

Imaginile nu se opresc.

Bubuind şi bubuind ca să intre în capul meu, sau poate ca să iasă.

Imaginea celor cinci bărbaţi care stau la masa din bucătăria noastră, cu întrebările lor, şi tati care nu vrea să mai răspundă. Pentru că ghicitoarea s-a terminat, acum întrebările sunt aceleaşi dinainte – vor să ştie unde a ascuns tati ceva, şi eu nu pricep despre ce este vorba. Tati tace, aşa încât ei zic că Eliot nu mai este, şi Julia nu mai este, şi curând poate că nici mami n-o să mai fie. Tati plânge. „Zoltan. Fir-ar să fie. De ce?“ Nu l-am mai văzut niciodată pe tati plângând. S-a predat. Şi e pe cale să răspundă, când mami se aruncă peste masă şi ţipă: „Taci!“ Merge aproape la fel de repede ca atunci când mi-au împuşcat fratele mai mare şi sora mai mare. Însă de această dată mami începe. Îl scuipă pe bărbatul care vorbeşte – drept în faţă. Saliva i se scurge de la rădăcina părului pe obraji. Şi când o împuşcă, văd unde au nimerit gloanţele în capul ei. Unul, un pic într-o parte, celălalt, drept în frunte. Apoi bărbatul se răsuceşte spre tati. „Acum nu mai poţi face alţi copii.“ Îl prind pe tati de braţe, îl târăsc pe podea. „Dar încă mai poţi cunoaşte altă femeie, gândeşte-te la asta.“ Îl trag prin hol până la uşa de la intrare şi îl silesc să se aşeze pe fotoliul de acolo. O clipă, aproape ca o fulgerare, e ca şi cum tati s-ar uita drept la mine. De pe fotoliu drept prin uşa întredeschisă a bufetului. Ca şi cum ne-am uita unul la altul şi am vorbi fără cuvinte. Şi el zice: „Laptopul. Totul e în laptopul din al doilea sertar al biroului din dormitorul cel mare.“

Totul e cum nu se poate mai limpede.

Bărbatul care a împuşcat-o pe mami se duce şi ia laptopul. Îi spune lui tati să-l deschidă, şi tati îl deschide, şi se holbează cu toţii la ecran. Până când unul dintre ei închide cu un pocnet laptopul şi zice „Bine“ şi altcineva stă în cale, aşa că nu văd ce se întâmplă, şi nu aud prea bine despre ce vorbesc,

dar aud împuşcăturile. Acele pocnete ciudate, înfundate, de două ori. Apoi pleacă. Iau cu ei laptopul. Închid uşa apartamentului.

Asta-i tot.

Până aici ajung în vreme ce privesc pe fereastra trenului.

Aici mi se opresc amintirile. Nu mai am altele.

După aceea e o lungă linie neagră. Aşa îmi pare.

Până când stau pe trepte, acasă la Thomas şi Anette.

Cobor geamul în timp ce intrăm încet în gara din Shkodër, apoi, la fel ca mulţi dintre tovarăşii mei de drum, mă aplec afară, atârn acolo ca să fac semn cu mâna sau să strig numele cuiva sau, poate, doar să simt vântul şi să mă răcoresc un pic. Roţile scrâşnesc pe şine, iar frânele nu par să fie cum ar trebui, ne zguduim şi trenul încetineşte, huruind, apoi se opreşte. Curând, peronul e plin şi fierbinte şi oamenii se îmbrâncesc şi se ciocnesc unii de alţii, dar aproape că nu observ nimic din toate astea. Sunt atât de fericită să mă aflu aici.

Merg de-a lungul unui râu numit Drini, apoi de-a lungul altuia numit Buna, şi cele două alcătuiesc o panglică de un albastru murdar care înfăşoară strâns centrul oraşului şi apoi îl lasă să se lăbărţeze iar. Rătăcesc pe străzi pietruite, atât de pline de viaţă şi de pălăvrăgeală, şi mă opresc la o cafenea cu două mese şi patru scaune, unde sunt servită cu ceai negru într-o cană mică, murdară, şi un sendviş dublu pe o farfurie de plastic roşie, de către un bărbat foarte gras şi foarte zâmbitor, care cântă tare în spatele tejghelei, ceva care sună a operă, dar alunecă de la o notă la alta, şi pare că nici el, nici clienţii nu se sinchisesc că uneori sună foarte fals. N-am nici o grabă, ştiu unde merg. Ajung în scuar, care are două restaurante cu o băcănie înghesuită între ele pe *Rruga Kolë Idromeno,* apoi cotesc la dreapta pe *Rruga Kardinal Mikel Koliqi* şi apoi aproape imediat la stânga, pe *Rruga Hysej*. O stradă atât de îngustă, încât dacă un şofer trage de volan prea tare sau prea repede, îşi jupoaie vopseaua de pe maşină. Şi acolo, într-o clădire din spatele unei porţi de un cafeniu gălbui acoperită de crengile unui copac mediteraneean al cărui nume nu-l ştiu, am închiriat o cameră la etajul doi, cu acces la baie şi cu o bucătărioară cu ceainic electric şi maşină de spălat vase în care încap patru farfurii şi tot atâtea pahare.

Mâine o să încep să caut.

Să mă caut pe mine.

O săptămână întreagă.

Şi nimic.

Am fost prudentă, mascându-mi întrebările în alte întrebări, învăluindu-le în scuze şi motive care acoperă ceea ce caut cu adevărat. Lilaj. Literele care mi-au venit în cele din urmă, dintr-un loc aflat în adâncuri, acum câţiva ani, nu mult după ce am găsit literele care alcătuiau „Shkodër“. Dintr-odată, părea atât de evident! Dăduseră târcoale înăuntru atâta timp, le văzusem, dar nu puteam să înţeleg. L-I-L-A-J. Până când, într-o dimineaţă, în drum spre şcoală, iată-l – numele meu şi al lui mami şi al lui tati şi al lui Eliot şi al Juliei.

M-am dus la secţia de poliţie şi la registrul național şi la vreo două birouri care nu au echivalent în Suedia. Aici, birocraţia e o ţară în sine. Cu cârmuitori şi limbaj proprii. Libertatea poate fi dificilă când n-ai avut timp să înveţi cum să te descurci cu ea. Întrebările mele, chiar dacă erau deghizate, au stârnit suspiciuni care nu puteau fi potolite, nu din cauză că fetele de şaisprezece ani care vorbesc engleza ar fi mai periculoase decât oricine altcineva, ci din cauză că libertatea înmugurită este întâmpinată adesea cu vigilenţă constantă.

N-am progresat prea mult nici în cafenele, restaurante şi magazine, dar cel puţin acolo puteam duce conversaţii mai sincere, întrebările mele intenţionate puteau fi deghizate ca spontane. Femeile nu par să mă placă la fel de mult ca bărbaţii. Se presupune că n-ar trebui să umblu pe afară după lăsarea întunericului – singură şi tânără. Nu că ar fi zis cineva ceva anume, dar n-ai cum să te înşeli în privinţa a ceea ce le-ar plăcea să-mi spună. Aşa încât întotdeauna ajung să vorbesc cu bărbaţi. Dacă vreau să aflu ceva, orice, despre familia pe care am avut-o cândva şi despre urmele pe care poate că le-a lăsat aici, ca să-mi pot face o imagine completă despre mine, nu doar acele piese de puzzle, atunci va trebui să-mi petrec în continuare după-amiezile singură, la masa din colţ, sorbind cafea turcească cu mult prea mult zahăr în ea. Şi serile în mijlocul barului, aşteptând ca cineva să-şi scoată verigheta ca să-mi ofere un pahar de *raki* sau o Birra Korça plină de spumă.

Cel mai mare succes l-am avut la un băiat care nu-i mult mai mare ca mine, douăzeci, cel mult douăzeci şi doi de ani. A început să vorbească cu mine într-una dintre cafenele. Stătea acolo citind, la fel ca mine, şi a fost curios ce carte am, un thriller american pe care l-am luat din aeroport. După

o vreme s-a mutat la masa mea. Filosofie. În limba albaneză. Asta citea *el*. A răsfoit cartea, arătându-mi, şi am recunoscut pe ici, pe colo câte un cuvânt, dar n-am spus-o. Avea un râs plăcut, care te face să te simţi bine. Ne-am întâlnit la aceeaşi cafenea în după-amiaza următoare. Din întâmplare. Cel puţin, m-am prefăcut că e aşa. Când s-a arătat, cu aceeaşi carte sub braţ, stăteam deja acolo de vrei două ore, aşteptând şi sperând. Am băut câteva căni fiecare şi l-am rugat să-mi povestească despre Shkodër. Vorbeşte în imagini atât de vii, ca şi cum m-ar duce de mână pe străzi şi prin anotimpuri şi veacuri. Cu el am impresia că încep să înţeleg un pic mai bine acest oraş şi împrejurimile lui, chiar întreaga ţară. Mă întreb dacă ar trebui să îndrăznesc sau nu să-i cer ajutorul în căutarea familiei şi a rudelor mele prin acele birocraţii cu care se pare că nu pot să mă descurc.

O să-l întreb mâine seară. Cinăm împreună. Îl cheamă Lorik, şi sunt atât de recunoscătoare că l-am întâlnit.

Azi mi-am cumpărat o bluză nouă şi o fustă scurtă, totuşi pudică. O croitoreasă de peste două străzi, într-o prăvălioară cu intrare din stradă, care măsoară, ajustează şi coase în vreme ce clientele aşteaptă. Când mă privesc în oglinda din camera închiriată, nu-mi pot opri un zâmbet. Arăt drăguţ. Şi ştiu că şi lui Lorik, care nu m-a văzut decât în blugi şi tricou, o să-i par drăguţă. Faptul că mergem pentru prima oară împreună la un restaurant e complet diferit de faptul că ne răsfoim unul altuia cărţile într-o cafenea.

Dar trebuie să port aceiaşi tenişi. Singurii pe care i-am adus cu mine. Data viitoare o să-mi cumpăr şi altă încălţăminte.

Mă uit la ceas, curând e timpul. Mă pieptăn, ba chiar îmi pun o pereche de cercei pe care i-am dibuit într-o prăvălie pitorească din apropiere de capătul scuarului, care vinde cam de toate. Chiar de toate. Pe etichetă scrie aur adevărat, dar nici vorbă să fie – metal adevărat, poate –, nici nu contează, sclipesc şi mă fac să par matură. Şi când sunt pe cale să…

Şşşşt.

Încremenesc la jumătatea mişcării.

Stau aşa. Ascult. Şi iată – iată-i din nou.

Paşi.

Chiar în dreptul uşii mele.

Nu ştiu de ce reacţionez atât de puternic. N-am nici un motiv să mă tem. Nimeni nu m-a ameninţat, în afară de nişte femei într-unul dintre baruri, cele care sunt plătite şi cred că îi zăpăcesc pe posibilii lor clienţi, şi o dată, un barman care credea că ar trebui să mă duc acasă pentru că altfel s-ar putea s-o păţesc, de vreme ce nu toţi bărbaţii sunt buni. Dar nu de aceea inima mea începe să galopeze, ca şi cum ar vrea să mă ajute să fug. Pur şi simplu, nu mai auzisem pe cineva în această clădire. Proprietarul locuieşte la parter şi e plecat pentru o lună, iar omul care are grijă de curte se mulţumeşte să scoată din şopronul din grădină greble şi foarfece pentru gardul viu.

Paşii s-au oprit.

Acum se aude un ciocănit. Lovituri hotărâte în uşa mea.

Îngheţ, şi se aud iar ciocănituri.

Mai multe.

– *Hello?*

Voce de femeie. În engleză. Cu accent albanez. Nu răspund.

– *Hello, in there?*[9]

O voce pe care n-aş putea niciodată, oricât de speriată sau hăituită m-aş simţi, s-o găsesc ameninţătoare, sau agresivă, sau periculoasă. Blândă. Plăcută.

− *Miss, I would really…*[10]

Deschid uşa. Ne uităm una la alta. O femeie la vreo patruzeci de ani, poate patruzeci şi cinci. Ochi la fel de prietenoşi ca vocea. Obraji cu riduri adânci, care aş zice că vin de la mai mult decât simpla vârstă. Obosită. Aşa aş putea să o descriu. Sau tristă? E greu de ştiut când nu cunoşti pe cineva, nu l-ai mai văzut niciodată.

− *Miss*, uite cum stau lucrurile.

Amestec de engleză şi albaneză.

− Am auzit că tot cauţi.

Acum aruncă şi un pic de germană în ghiveciul de limbi pe care-l foloseşte ca să încerce să se facă înţeleasă.

− Că tu… da, pui întrebări.

Nu-i o acuzaţie. Mai degrabă o afirmaţie. Cu o notă de seriozitate. Îngrijorare.

Nici nu răspund, nici nu închid uşa.

Mi-e greu să pricep ce spune, cu toate că acum s-a fixat la engleză.

− Pot să intru?

Face semn cu capul spre camera mea dezordonată – ajunsesem târziu, am dat fuga la duş şi mi-am lăsat hainele împrăştiate pe toată podeaua, apoi n-am putut să-mi găsesc peria şi… ei bine, nu aşteptam musafiri.

Deschid uşa un pic mai mult şi ea intră. Dar nu se aşază pe patul spre care arăt, singurul loc pe care i-l pot oferi.

− Nu-i bine că pui întrebări.

Stă în picioare, în mijlocul camerei, şi se uită din când în când pe fereastră. Ca şi cum ar căuta pe cineva pe stradă.

− Pe oameni îi îngrijorează genul de întrebări pe care le pui. Şi când se îngrijorează, încep şi ei să pună întrebări. Aşa am aflat. Şi aşa am ştiut.

Îi vorbesc pentru prima oară.

− Ai ştiut ce?

− Cine eşti.

Acum dă deoparte o pernă şi se aşază. Lângă mine. Mă ia de mână, şi asta mă susprinde, dar îi îngădui.

− Zana. Ăsta e numele tău. Zana Lilaj.

− A, acum înţeleg, îl cunoşti pe Lorik.

− Nu.

− Bine, lucrezi la una dintre instituţiile la care am fost?

− Nu.

− Dar aceştia sunt singurii oameni cărora le-am spus, în afară de o femeie din tren, când nu voiam decât să văd cum sună. Nu l-am folosit nicăieri altundeva.

Îmi dă drumul mâinii şi mă mângâie pe obraz.

− Eşti tu. Chiar şi după tot acest timp.

− Nu înţeleg nimic.

Îşi plimbă mâna peste faţa mea. Nu-i neplăcut, nu mă trag înapoi, doar că e neaşteptat şi, prin urmare, un pic ciudat.

− Te recunosc. Gura, pometii. Acum eşti mai mare, fetiță, dar eşti tu.

− Cine… eşti?

− Mătuşa ta. Sora tatălui tău. A fost fratele meu mai mare.

− Poftim?

− Te ţineam în braţe. Îţi aplecai căpşorul pe umărul meu şi-l ţineai acolo, aşa de liniştită! Când te-am văzut prima dată abia veniseşi pe lume, şi mai ales când ai avut doi, şi trei ani, te-am văzut des – te plimbam cu căruciorul pe străzile din Shkodër când nu adormeai. Aveai trei ani când te-am văzut ultima dată. Sau, de vreme ce suntem acum aici, *penultima* dată.

Mă sărută pe frunte. Nici asta nu-i neplăcut. Dimpotrivă. Familiar, fără să ştiu de ce.

Mă ridic în picioare. Cu toate că mi se învârte capul. Sora lui tati? Mătuşa mea? De aceea am venit aici. Dar dacă nu mi-o amintesc? De unde să ştiu dacă…

− Ştiu ce-ţi trece prin cap, copilă. Aş putea fi oricine. Dar vezi cât de mult semănăm.

Dau din cap. Cu îndoială. Vreau să fie adevărat. Vreau aşa de mult, că îmi bubuie inima, dar nu ca să mă facă să fug, de data asta vrea să danseze. Şi totuşi, ştiu că e periculos să speri. Uneori oamenii zic că îţi sunt rude şi până la urmă nu-ţi sunt deloc – ca atunci când mama şi tatăl tău au devenit Thomas şi Anette.

− Hai să stăm jos. Vreau să-ţi arăt ceva.

Aşa facem, ne așezăm pe aceleaşi locuri ca înainte. Şi femeia ia poşeta cu care venise şi o lăsase să cadă pe mormanul meu de haine.

− Uite.

O fotografie. Decolorată. Hârtia se răsuceşte pe margini, aşa că trebuie s-o netezesc cu arătătorul şi degetul mare.

− Le recunoşti?

Un copil de vreo doi ani zâmbeşte spre aparat dintr-un cărucior. Cu o îngheţată într-o mână, întinsă pe amândouă mâinile şi destul de multă pe obraji şi bărbie. O fată. E lângă o femeie care se apleacă în faţă, apăsându-şi obrazul pe creştetul ei. Le place una de cealaltă. Cel puţin asta e clar.

− Da. Cel puţin, pe ea.

Arăt spre femeie. O versiune mult mai tânără a vizitatoarei mele. Ea dă din cap.

− Da. Sunt eu. Şi sunt sigură că recunoşti copilaşul.

− Da.

Recunosc copilul.

Eu însămi.

− Cum te cheamă?

Mă uit la femeia care s-ar putea să fie mătuşa mea.

− Vesa.

Ca o şoaptă, mă străbate. Un nume care umple fiecare colţişor dinăuntru.

− Da. Te cheamă Vesa.

Fotografia încearcă să se răsucească iar, şi îmi mut degetul mare, înlocuiesc arătătorul cu degetul mijlociu.

− A fost făcută… aici?

− La numai câteva sute de metri de aici. În centrul oraşului. Ai doi ani şi jumătate. Iar eu am douăzeci şi cinci.

Scormoneşte din nou în poşetă. Pune altă fotografie peste prima. Nu trebuie să întreb. Acelaşi copil, aceeaşi femeie. Iar ceilalţi trei sunt Eliot, Julia şi tati.

− Eram la un restaurant. Încă mai există, dincolo de podul peste Drini. Mama ta a făcut-o.

Ţin o bucată de hârtie care înseamnă pentru mine totul. Cinci oameni. Au rămas doar doi. Noi două.

− Însă în seara asta, Zana, nu poţi merge la cină.

Sunt surprinsă de cererea ei. În numai câteva minute am primit mai multe informaţii decât aş fi visat vreosdată. Dar nu vreau să ratez întâlnirea cu Lorik. Şi ea pare cuvenită, la fel de familiară ca asta.

− Îmi pare rău. *Mă duc* la cină. Însă mâine, dacă vrei, o să mă bucur să ne vedem. Şi să mai vorbim. Despre toate.

− Nu poţi.

− Nu pot?

− Ar putea fi periculos.

Râd. A trecut mult timp. Râd de o mătuşă despre care nici nu ştiam că există şi care, după mai puţin de o jumătate de oră, îşi face la fel de multe griji pentru mine ca Thomas şi Anette întotdeauna, cu toate că încercau s-o ascundă.

− Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Am şaisprezece ani, am crescut în Suedia. Poate că e altfel pe aici, dar…

Şoptesc. Nu pentru că mă ruşinez. Ci pentru că Vesa ar putea să creadă că acesta este un lucru despre care nu se cuvine să vorbeşti. Nu ştiu, încă n-o cunosc.

− … nu-s virgină. Am avut un iubit. Mai mare ca mine. S-a dovedit a fi un cretin. Dar un cretin căruia puteam să-i ţin piept.

Mă prinde de mână.

− Nu despre asta vorbeam.

Fotografiile cad pe podea. Se răsucesc laolaltă.

− Nu poţi să mergi la cină.

− Îmi pare rău. Dar nu eşti răspunzătoare pentru mine.

Nu ridică vocea. Nu-i nevoie. Îmi dau seama cât de necăjită e.

− Nu *poţi* să mergi!

Ochii ei blânzi nu se dezlipesc de mine. Mă ţine, fără să mă ţină.

− Înţelegi? Trebuie să vii cu mine în seara asta. Când o să ajungem acolo, o să-ţi explic de ce.

− Nici măcar… n-am telefon. Şi nici pe el nu l-am auzit să spună că ar avea. Dacă nu pot să merg, trebuie să-l sun. Nu poate să stea acolo, pur şi simplu, aşteptând să vin.

− O să înţeleagă.

− Cum ar putea să…

− Ascultă-mă, copilă. O să înţeleagă. Când n-o să te arăţi.

Şi acum mă ţine. De-a binelea. O îmbrăţişare ca nici o alta. Sau nici o alta de care să-mi amintesc.

Hei, cei dinăuntru?

Domnişoară, aş vrea…

Casa mătuşii mele stă singuratică pe unul dintre malurile râului Buna, aproape de locul în care râul se varsă în Mediterana şi nu departe de un orăşel numit Velipojë, care are în jur de o mie de locuitori. Luna plină care străluceşte peste râu îl îmbracă în verde, şi am chef să sar de pe pontonul mătuşii şi să înot până în partea cealaltă. În altă ţară. Muntenegru. Atât de aproape este. Strig spre oamenii de pe partea cealaltă, care au făcut un foc pe plajă, şi strigă şi ei spre mine. O graniţă invizibilă.

Mătuşa mea locuieşte aici singură. Sunt urmele unui fost soţ în fotografiile vechi din bibliotecă şi de pe o masă de lemn din hol, dar încă nu mi-am dat seama dacă e văduvă ori divorţată. Trebuie să ne cunoaştem mai bine înainte s-o întreb asta. O să spună când isprăveşte *ea* cu întrebările, şi la multe dintre ele nu pot să răspund.

E o casă frumoasă. Mult prea mare pentru o singură persoană. Tăcerea apei şi lipsa vecinilor dau impresia de pace, zgomotul care e întotdeauna în capul meu pare să înceteze aproape cu totul aici, dar curând începe iar, cu o altfel de răsucire. Iar când mătuşa scoate dintr-un secreter uriaş un album de fotografii, acest nou zgomot se înrăutăţeşte şi mai tare, se împrăştie în fiecare părticică a mea. Brusc, îmi dau seama că nu-i cu putinţă să-ţi ştergi urmele. Toate fotografiile pe care le-am ars acasă la Thomas şi Anette, şi în tot acest timp erau la fel de multe într-o cutie dintr-un orăşel din nordul Albaniei.

Cine-i fata sub a cărei fotografie e scris Zana?

La ce se gândeşte?

Îmi dau seama că sunt eu, avem aceleaşi trăsături, dar nu mă simt apropiată de ea, e o străină. A trecut prea mult timp de atunci ca s-o pot lega de prezent.

Preferata mea e o fotografie care ocupă o întreagă filă din album. Mami şi tati. Înainte ca Eliot şi Julia şi chiar eu să fi existat. Sunt atât de tineri, cum sunt eu acum. Se ţin în braţe, se iubesc, au încredere unul în celălalt. Ar putea să facă orice, să fie orice. Habar n-au că doar peste câţiva ani vor fi morţi într-un apartament din Stockholm, alături de cei doi copii mai mari. Aş vrea să pot vorbi cu ei, să-i avertizez. Pentru că acolo, în acea fotografie, încă sunt vii.

− Nu poţi sta aici, Zana, pricepi?

− Aici? Cu tine?

− În Albania. La Shkodër.

− Abia am ajuns aici!

− Şi acum trebuie să pleci iar.

− Să nu stau… Sunt acasă. Aşa mă simt. Mătuşă Vesa? Sunt acasă absolut pentru prima oară.

− Ai umblat peste tot punând o mulţime de întrebări. E periculos. Foarte periculos.

− Ce-i aşa de periculos?

− Ar putea să afle cine nu trebuie. Şi ei nu-şi asumă riscuri.

− Riscuri? De ce? Nu pricep.

− Pentru că tatăl tău a avut mare succes.

Stăm în bucătăria ei mare, cu tavan înalt şi grinzi de lemn negeluit deasupra capetelor, un şemineu modern alături de o sobă veche cu lemne, iar în celălalt capăt încă o scară, care era folosită cândva de slugi ca să nu-şi deranjeze stăpânii când se duceau la etaj. Dar pentru o clipă uit unde mă aflu. Se întâmplă ceva. Mă cutreieră un talaz. Îmi încălzeşte şi îmi înroşeşte obrajii. Mândrie. Asta simt. Atât de multă mândrie. Primul lucru pe care îl aud despre tata – şi este că a avut succes.

− Aşadar… ce a făcut tati?

− A ajutat în timpul războiului civil.

Acum obrajii îmi zvâcnesc. Cu şi mai multă mândrie.

− Cum?

− Te-ai născut cam odată cu începutul războiului, în 1997. Atunci tatăl tău a câştigat cea mai mare parte din avere. Făcea contrabandă cu arme. Peste râu şi dincolo de munţi, în Kosovo. Dar mai târziu, când s-a terminat totul, când a venit pacea, avea nevoie să găsească o nouă piaţă. Aşa că peste un an v-aţi mutat cu toţii în Suedia.

Mătuşa îmi arată alte fotografii. Ale familiei mele. Cum arătam când am plecat.

− Îmi amintesc cum mi-am zis că o să fie ultima dată când te văd. Nu ştiu de ce, pur şi simplu, ştiam. Asta e de la aeroport.

O fotografie un pic boţită. Ca şi cum cineva ar fi făcut-o ghemotoc şi ar fi aruncat-o, dar i-a părut rău şi a netezit-o iar. Toată familia mea. Singura fotografie în care suntem cu toţii. Mami, tati, Eliot, Julia, chiar şi eu, nici una dintre acele feţe nu-mi pare câtuși de puțin străină.

Suntem noi. Aceştia eram.

− Iată o fotografie pe care vreau s-o vezi.

La spatele albumului.

− Asta.

Un portret, dar mic, cam de mărimea unei fotografii de paşaport. Mai vechi decât celelalte, se vede după calitatea hârtiei şi stilul hainelor.

− Bunicul tău. Tatăl meu şi al lui Mirza. Nu l-ai cunoscut. A fost în închisoare. Mult timp. S-a îndeletnicit cu acelaşi lucru ca tatăl tău – a folosit râul ca să facă contrabandă cu arme.

Trebuie să-i fie clar că nu înţeleg.

− Bunicul tău era delincvent. Erau arme ilegale. La fel ca acelea pe care le trecea pe ascuns tatăl tău şi le vindea. La asta a avut succes.

Obrajii mei roşii, calzi. Valul care m-a străbătut. Mândria. Acum nu mai ştiam ce să fac cu ele.

− Am crescut în această casă. Eu şi Mirza. El a luat hotărârea când eram tineri. Tatăl tău voia să fie ca bunicul tău. Însă eu am hotărât să fac invers – să încerc să duc altă viaţă. Şi am ales bine – uite ce s-a ales de tatăl tău.

Nu vorbea cu reproş. Nu era ceva de genul „ţi-am spus eu“. Tristă. Asta era.

− Şi ca să fii sigură că nu ţi se întâmplă acelaşi lucru, trebuie să părăseşti acest loc.

− Acum ştiu că tati fost împuşcat. Ucis. Executat. Ştiu asta de câţiva ani. Într-o zi, pur şi simplu, mi-am amintit. Mi-am amintit cum au fost executaţi toţi. Dar tot nu pricep de ce nu pot să stau aici. Cu tine. Acum mă simt mai acasă decât oricând.

− Pentru că toate se leagă între ele. Pentru că există oameni cărora încă le pasă. Care n-aveau habar, întocmai ca mine, că tu ai supravieţuit. Dar acum ştiu. Şi, spre deosebire de mine, nu sunt prea încântaţi de asta.

Îmi ia din nou mâna. La fel ca în camera mea închiriată, acum doar câteva ore. Sau poate că a fost acum o veşnicie.

− Trebuie să pleci de aici. Peste patru ore e un avion care pleacă de pe aeroportul Tirana spre Suedia. O să te duc cu maşina acolo. Nu ne vor vedea pe întuneric.

− Acum?

− Da, acum.

Nu ne mişcăm prea repede prin întunericul ca de smoală. Mătuşa mea alege drumuri depărtate de autostrăzi. Trecem prin sătucuri şi şerpuim pe coaste de munţi şi speriem turme de animale care s-au culcuşit peste noapte. Întunericul e ca o îmbrăţişare. Ne ţine strâns. Ne ascunde.

E agitată. Încearcă să ascundă asta, dar, cu toate că n-am petrecut decât puţin timp împreună, o pot citi foarte bine. Toată seara, acasă la ea, când mi-a arătat fotografii, încercând să mă facă să înţeleg, şi când a ieşit în marşarier din garaj – îngrijorare este ceea ce transmite în acest moment.

Durează cu o oră mai mult mergând pe aici, însă mătuşa îmi spune că încă mai am destul timp să prind zborul. Nu întâlnim multe alte maşini, nu se încumetă să bâjbâie pe drumurile astea întunecate, şi poate că de aceea îngrjorarea mătuşii mele devine şi mai limpede când ajungem la poalele unui munte şi dăm de o maşină care nici nu încetineşte, nici nu trage pe dreapta. Dimpotrivă, blochează drumul şi farurile ei sunt cele mai strălucitoare pe care le-am văzut vreodată. Sunt îndreptate spre noi.

Oprim şi stăm nemişcate pe locurile noastre. Aş vrea să întreb ce s-a întâmplat, însă mătuşa e tăcută, privind drept în faţă prin parbriz. Curând se deschide o portieră, n-o văd, dar o aud, şi cineva coboară. Pe când se apropie de noi – e un bărbat, îmi dau seama din felul în care se mişcă –, trupul îi este doar o siluetă în acea lumină orbitoare. N-are contururi, dar e înalt şi în jurul lui flutură ceva care trebuie să fie o jachetă. De asemenea, ţine ceva în mâna dreaptă. Vine până la noi, la geamul din dreptul mătuşii. Bate în el. Nu vreau să mă întorc spre el, simt că nu-i bine, dar desluşesc licărul ţigării din gura lui şi fumul care se răsuceşte în sus în lumină. Când vede că mătuşa nu coboară geamul, bate din nou, şi nu mă pot abţine, mă răsucesc un pic ca să-i văd faţa. Şi, dintr-odată, sunt atât de fericită! Toată neplăcerea dispare, şi îmi vine s-o îmbrăţişez pe mătuşă şi să-i şoptesc că n-are de ce să-şi facă griji. Îl cunosc. E Lorik.

− El e.

Ea nu răspunde, se uită drept în faţă.

Încă n-a înţeles.

− Mătuşă Vesa? Mătuşă Vesa? Cu el ar fi trebuit să cinez. Lorik! Poţi să cobori geamul. Haide, coboară-l. Cum a reuşit el să… Când nu m-am arătat, a venit aici, mătuşă, îi place de mine, nu vezi?

− Şezi nemişcată. Nu vorbi. Priveşte drept înainte, tot timpul.

− Mătuşă Vesa, ascultă, e…

− Nu-i un lucru bun.

Lorik bate din nou în geam. Se uită în maşină. La mine. De ce să mă uit în altă parte când el stă acolo?

− Drept înainte.

− Mătuşă Vesa, eu…

− *Drept înainte!*

Îmi întorc privirea, farurile mă înghit.

Apoi mătuşa coboară geamul.

Îi aud vorbind.

Albaneză. Cuvinte pe care nu le înţeleg. Însă tonul. Veninos. Asta înţeleg. Vocea lui Lorik sună altfel. Şi a mătuşii sună la fel.

După o vreme, amuţesc amândoi şi mătuşa se apleacă spre mine.

− Vrea să-ţi vadă paşaportul.

− Poftim?

− Paşaportul. Scoate-l.

Acum observ. Mătuşa tremură. Nu-i doar spaimă, e mai mult decât atât. Groază. Cuvântul pare exagerat, dar nu-mi vine în minte unul mai bun.

Scot paşaportul. I-l înmânez mătuşii, care i-l înmânează lui Lorik. El îl răsfoieşte.

− Hannah Ohlsson?

Vocea lui e la fel de ascuţită ca a mătuşii. Taie. În mine.

− Da.

Îi vorbesc în engleză, ca la cafenea. Şi el răspunde, engleza lui e cel puţin la fel de bună ca a mea.

− Acesta este numele tău? Nu aşa îţi spuneai când ne-am întâlnit.

− Am două nume, Lorik. Amândouă sunt eu.

− Întrebările tale. Despre Lilaj.

− Da?

− Nouă nu ne plac.

− Nouă? Nu înţeleg, cum…

Acum văd ce ţine în mână. O armă. Un pistol. Aţintit spre mine.

− De ce pui întrebări? De ce îţi zici Lilaj?

Aş vrea să mă ascund după mătuşă. Mătuşa mea care tremură. Mătuşa mea care tace.

Şi pentru prima oară îmi doresc să fiu cu adevărat Hannah Ohlsson.

− Răspunde-mi, de ce?

Nu ştiu prea multe despre pistoale. În afară de ceea ce se vede prin filme.

− Pentru că el…

Dar ştiu când un pistol scoate acel sunet, când se ridică piedica şi e gata să tragă.

− … era tatăl meu.

Şi e supranatural.

Cum absorb totul.

Arătătorul lui apasă pe trăgaci. Ochii lui, care păreau atât de catifelaţi când vorbeam şi râdeau, acum sunt atât de duri.

Ba chiar aud când este tras glonţul.

Partea a cincea

Firește, asfaltul nu era nici un pic mai fierbinte la Stockholm decât la Söderköping – căldura învăluise întreaga Suedie de la începutul lui iunie încoace –, dar *părea* mai fierbinte când i-a lăsat pe cadeţi să iasă din maşină, a parcat în partea de sud a secţiei de poliţie Kronoberg şi a coborât pe trotuar, pe Bergsgatan. Şi Ewert Grens nu s-a putut stăpâni, s-a ghemuit – în ciuda genunchiului vătămat care îl implora să n-o facă – şi şi-a lipit palmele de trotuar. Nu. Nu-şi imaginase. Totul zvâcnea. Era imposibil să stea nemişcat. Nu exista o tulburare mai mare decât un centru al oraşului fără frâu, care pulsa, sufocându-se la fiecare încercare de a respira.

− Vreau să mai faceţi ceva. Înainte să terminaţi programul şi să vă duceţi acasă.

Nu putea să se descotorosească de ea. Fata căreia i se dăduse alt nume, Hannah Ohlsson, care părea că nu mai există. Nici în carne şi oase, nici în vreo fotografie. Trebuie să fi ştiut asta atunci când le-a făcut bucăţi, le-a ars. Că avea să dispară fără urmă. Poate chiar să moară. Dar asta era mai bine decât să nu-şi caute trecutul.

− Vreau ca voi doi să scormoniţi prin toată investigaţia făcută după ce părinţii adoptivi au raportat dispariţia, să aflaţi ce s-a făcut. Sau, mai important, ce nu s-a făcut.

Lucas şi Amelia erau la jumătatea scării de la intrarea în secţia de poliţie, dar s-au oprit şi au aşteptat până când el s-a ridicat cu trudă în picioare.

− Cum adică, domnule comisar?

− Adică vreau să cercetaţi fiecare raport de dispariţie din Suedia din anul în care a dispărut ea. Fiecare raport din fiecare district. Persoane care au dispărut câteva zile, sau mult mai mult, sau nu s-au mai întors. Apoi cercetaţi fiecare cadavru fără nume găsit de atunci încoace. Includeţi înregistrările din Oslo, şi Copenhaga, şi Helsinki. Oamenii dispar dintr-un loc şi se ivesc altundeva.

− Dar, dacă…

− Dar ce?

Lucas.

Cadetul care vorbea fără să gândească.

Dar acum gândea – şi gândurile îi erau neliniştite.

− *Dacă* a fost găsit un cadavru. Dacă vom compara toate înregistrările pe care le avem – radiografii dentare, şi amprente, şi ADN şi… ei bine, câte cadavre neidentificate rezonabil de recente vor fi? Vom putea să le numărăm pe degetele de la amândouă mâinile? Dacă ea ar fi fost…

− Exact asta vreau să stabiliţi voi. Să aflaţi că nu mai este aici sau prin zonă.

Lucas s-a uitat la Amelia, care s-a uitat la Ewert Grens. Nici unul dintre ei nu părea să creadă că ceea ce spune el este limpede.

− Domnule comisar Grens – *că nu mai este aici*?

− Da.

− Mă tem că nu înţeleg.

− Pentru că trebuie să ne dăm toată silinţa dacă vrem ajutorul Interpolului. Ca ei să ne poată ajuta cu acelaşi lucru – doar că un pic mai departe. În Albania. Ca să putem cerceta toate cazurile de crimă nerezolvate şi cadavrele de femei neidentificate care au fost găsite acolo.

Apoi i-a lăsat pe trepte pe cadeţi, amândoi părând încântaţi să primească o sarcină care ar putea să implice Interpolul. La asta slujea o perioadă de practică, aşa-i, să-şi dea seama de lucruri atât de evidente pentru un poliţist vechi aflat în pragul pensionării, chestiile de zi cu zi din viaţa unui poliţist. Prin urmare, în vreme ce Lucas şi Amelia îşi continuau drumul spre intrarea în secţia de poliţie, cumva simbolic, Grens s-a îndreptat spre acea cafenea micuţă de pe Sankt Eriksgatan, unde a cumpărat timpul şi cunoştinţele tehnicianului criminalist Nils Krantz cu o ceaşcă de cafea şi o porţie dublă de *prinsesstårta*[11]. Apoi a făcut o lungă plimbare, agale, pe străzile pustii din Kungsholmen, ca să poată vorbi în particular cu Sven despre motivul pentru care era aşa de important să continue s-o supravegheze pe Mariana Hermansson, cea mai apropiată colegă a lor timp de mulţi ani – ceea ce n-a spus era că, dacă Mariana trecea testul, și nu ea era vinovată de scurgerea informaţiilor, Grens avea să găsească pe cineva care să-l supravegheze pe Sven. Iar când, în cele din urmă, a intrat în clădirea de pe Sveavägen, a hotărât ca în seara aceea s-o ia pe scări. Gâfâia când a ajuns la etajul lui, şi a văzut că de această dată intrusul nu intrase nepoftit – şedea în faţa uşii încuiate a lui Grens.

− Bună seara.

− Bună seara, detectivule.

− Poate că ai nevoie de o dublură a cheii?

− Nu plănuiam să locuiesc aici prea mult timp.

− N-am avut niciodată o dublură, Hoffmann. N-a fost niciodată nevoie. Dar în seara asta m-am oprit la un cizmar din staţia de metrou Odenplan şi l-am pus să-mi facă una, cu toate că nu pricep în ruptul capului de ce cizmarii fac chei şi schimbă baterii de ceas.

Ewert Grens i-a înmânat o cheie nouă lui Piet Hoffmann, care a zâmbit în vreme ce o încerca. Da, funcţiona. A deschis uşa, şi-a strecurat cheia în buzunarul de la piept al cămăşii şi, pentru a doua seară la rând, a păşit într-un apartament care părea că n-are capăt. Deja îşi pusese geanta lângă canapeaua cu pernele brodate cu mărgele, căminul său temporar, şi schimbase cămaşa cu un tricou şi pantalonii de la costum cu o pereche de blugi, când a sunat telefonul. *Acel* telefon. Pe care îl adusese cu el, contrar regulilor sale obişnuite. L-a lăsat să sune, în vreme ce îl căuta pe proprietarul apartamentului, pe care l-a găsit în bucătărie, în faţa frigiderului, ţinând o cutie cu suc de portocale deschisă.

− Grens, vreau să asculţi de data asta. Să-ţi formezi propria impresie. Poate că o să auzi ceva ce eu nu aud.

Apoi a apăsat pe tastă şi a ţinut telefonul în aşa fel încât să poată auzi amândoi.

− Da?

− *Am încercat să dau de tine.*

Vocea distorsionată. Aceleaşi intonaţie, ritm, fel de a respira.

− *De multe ori*.

Şi din nou Hoffmann s-a silit să facă ceea ce învăţase să facă în acei mulţi ani ca agent de infiltrare – ţine în tine furia, aşteaptă, stăpâneşte-ţi violenţa, aşa încât să poţi întoarce lovitura atunci când doare cel mai tare.

− Îmi cer scuze. Dar am fost într-o poziţie proastă şi am considerat că e mai bine să nu răspund.

− *Şi arma?*

Până atunci şoptise. Nu voia să-şi dezvăluie noua voce. Dar acum îi venea să zbiere.

Ştiu că m-ai privit în vreme ce o scoteam din pământ, ticălosule!

− E într-un loc sigur.

− *Bine. Atunci e vremea*.

Hoffmann s-a uitat la Grens, care a dat din cap. Auzea tot.

− Încă nu.

− *E vremea când zic eu că e vremea. Pentru că, aşa cum ştii, am documente care înseamnă condamnarea la moarte pentru toţi cei pe care îi iubeşti*.

− Am nevoie de mai mult timp. Trei zile.

− *Trei zile?*

− Dacă vrei să izbândesc în misiunea pe care mi-ai dat-o, trebuie să mă pregătesc. M-ai făcut complice fără voia mea deoarece crezi că am iscusinţa de care ai nevoie. Prin urmare, s-ar cuveni să ai încredere că ştiu ce îmi trebuie, şi ceea ce îmi trebuie sunt trei zile. Dacă vrei ca asta să aibă succesul la care te aştepţi.

Nu se auzea unde este vocea. În ciuda tăcerii îndelungate. Nu treceau pe acolo maşini, nu se auzeau în depărtare avioane sau ciripit de păsări, nici o altă voce.

− *Trei zile. După aceea scot la iveală documentele*.

Altă tăcere. Electronică. Vocea închisese telefonul.

− Ai fost foarte calm, Hoffmann. Nu mă aşteptam la asta. Dacă ne gândim care este miza.

− Tocmai de aceea.

− Şi vocea aceea… e ca şi cum ai vorbi cu un afurisit de robot.

− Ţi-ai da seama dacă o face cineva, comisare? Ai interogat vreodată un criminal violent care să răspundă ca o fiinţă omenească? Pentru a face ce fac ei – ce am *făcut* eu – trebuie să fii în stare să te închizi. Complet. Emoţiile sunt un risc.

− Nu trebuie să fii delincvent ca să pricepi asta.

O privire rapidă la cea mai pustie, cea mai singuratică locuinţă în care pusese piciorul vreodată Piet Hoffmann.

Şi chiar acolo, în acel moment, s-au înţeles unul pe celălalt şi au fost în deplin accord.

Că duşmanul cel mai hâd, cel mai periculos, va fi întotdeauna singurătatea.

În timpul convorbirii, Grens ţinuse în continuare cutia cu suc, fără să-şi dea seama, şi acum a pus-o pe masă, alături de o jumătate de pâine, un calup de brânză, un pachet de unt, două pahare pentru suc şi două ceşti de porţelan. Şi, pe când cafetiera pufăia şi tuşea, a adus din hol o tablă albă şi o pungă cu magneţi şi markere, în vreme ce Hoffmann privea curios.

– Ce ai de gând, comisare?

– O să-ţi spun – dacă îmi spui ce ai *tu* de gând.

Ewert Grens a dat din cap spre un şerveţel făcut ghemotoc pe care Piet Hoffmann îl scosese din fundul tecii cuţitului şi începuse să-l netezească. Un soi de cuvinte încrucişate, şiruri lungi de pătrate umpleau hârtia, lanţuri de căsuţe cu litere în ele. Peste care acum şi-a trecut degetul, câte un răspuns, pe rând.

A supravieţui, unsprezece litere

~~F-o-n-e-t-o-g-r-a-m-ă~~

A supravieţui, șase litere

~~P-a-r-t-e-r~~

A supravieţui, paisprezece litere

~~P-l-i-u-n-a-s-o-l-a-b-i-a-l~~

A supravieţui, paisprezece litere

~~C-a-b-l-u-d-e-t-o-n-a-t-o-r~~

A supravieţui, nouăsprezece litere

~~D-i-s-p-o-z-i-t-i-v-d-e-b-r-u-i-e-r-e~~

Linii drepte tăiau fiecare dintre aceste șiruri de litere.

Însă ultimele două erau neatinse.

A supravieţui, unsprezece litere.

P-o-z-i-ț-i-o-n-a-r-e.

A supravieţui, treisprezece litere.

C-o-d-d-e-c-r-i-p-t-a-r-e.

– Ce am de gând? Exact ce scrie aici: să supravieţuiesc. Să-mi protejez familia.

– Protejarea unei familii care s-ar putea să nu mai poată fi protejată. Vocea robotului are dreptate în privinţa asta.

Grens a împăturit şerveţelul, i l-a înapoiat lui Hoffmann.

– Te pricepi la născocit planuri. Dar n-o să-ţi fie de vreun folos dacă acele documente ajung în lume. Ei ştiu asta – Hugo, şi Rasmus, şi Luiza? Că, dacă dai greş, nu vor mai putea niciodată să trăiască în siguranţă?

– Dacă *noi* dăm greş. *Noi*. Pentru că de data asta o să ne ajutăm unul pe altul. Spre deosebire de acele vremuri. Aşa-i, Grens?

Ewert Grens n-avea nevoie să răspundă. Ştiau amândoi că acest bărbat, fără o familie a sa pe care s-o apere, s-o jelească sau cu care să trăiască, ar face orice pentru doi băieţi care uneori se iveau la secţia de poliţie, şi uneori îl numeau presupusul lor bunic. Că doar cu un an înainte zăcuse pe o podea, gata să moară, cu unealta unui ucigaş aţintită spre inima lui, pentru că acela era singurul fel în care îi putea apăra pe acei băieţi, singurul fel în care ei puteau să supravieţuiască.

− Am găsit asta într-o sală de conferinţe nefolosită din secţia de poliţie. Le-am cerut s-o transporte aici. Cred că va fi mai de folos aici în acest moment.

Grens a dat deoparte untul şi pâinea şi a ridicat tabla pe masa din bucătărie, rezemând-o de perete.

− Ieri am stabilit un cartier general neoficial şi provizoriu în bucătăria mea. Mi-am transformat apartamentul într-o nouă secţie de poliţie cu doar doi angajaţi. Pentru o investigaţie care nu poate fi desfăşurată din adevărata secţie de poliţie, pentru că se întâmplă să fie plină de poliţişti şi asta priveşte poliţia. Sau: *un* poliţist vândut, şi care e la fel de periculos ca o armă încărcată.

De asemenea, a dat deoparte propria cană cu cafea, după ce a sorbit din ea. Şi, pentru că nu era destul loc pentru magneţi şi markere, untul a poposit pe singurul scaun gol.

− În după-amiaza asta am băut cafea cu un tehnician criminalist. Cineva cu care fac din când în schimb de favoruri. Şi el şi-a… în fine, cum să-i spun, şi-a oferit ajutorul în noul nostru cartier general, ca independent.

Haina lui Grens atârna pe spătarul scaunului gol. Din buzunarul interior a scos un teanc de hârtii. A fixat-o pe prima cu un magnet în mijlocul tablei şi a scris sub ea AMPRENTE.

− Asta e din computerul inginerului criminalist. O imagine a vârfului unui deget. Cercurile roşii desemnează caracteristicile care pot fi folosite la identificare. Avem nevoie de opt, zece sau, preferabil, douăsprezece pentru compararea cu alte amprente din baza noastră de date. El a găsit aici patru. Asta a fost tot. Vezi? Patru cercuri roşii pe aceste scrisori de ameninţare care ţi-au fost trimise, şi doar două pe grenada pe care mi-ai dat-o – cea pusă în cutia ta de scrisori.

Piet Hoffmann nu era surprins. Organizaţiile destul de mari ca să câştige milioane, în unele cazuri sute de milioane, din comerţul ilegal cu arme nu

trimit amenințări sau grenade fără să-și pună mănuși.

− Apoi este asta.

O nouă hârtie fixată pe tablă alături de prima, și Grens a scris sub ea ARMĂ. Rânduri lungi scrise cu un corp de literă atât de mic, încât Hoffmann nu putea să le citească de acolo de unde ședea la masă.

− Krantz a fost foarte surprins când am scos acea armă gigantică dintr-un sac pentru crose de hochei și i-am pus-o pe masa din laborator. Nu mai văzuse nici una – și le-a analizat, practic, pe toate. Însă investigația sa tehnică n-a dezvăluit nimic – nu erau urme nici pe armă, nici pe muniție.

Sub a treia hârtie a scris MAȘINA DE SCRIS.

− Krantz a analizat atât textul de pe plicuri, cât și pe cel din scrisori, care au dat o potrivire de sută la sută în privința mașinii de scris. O Facit T2 foarte veche. Unele taste arată un tipar de uzură care este, în esență, la fel de distinct ca un set de amprente, așa încât, dacă dăm de o mașină de scris, vom putea spune dacă amenințările au fost scrise la ea.

Când Piet Hoffmann s-a aplecat în față ca să vadă ilustrările mărite, și-a dat seama că literele H și R formau tiparul distinct.

Hugo și Rasmus. Ce coincidență de neînchipuit!

Detectivul a așezat următoarele trei hârtii într-un șir mai jos pe tablă. Din toate înregistrările, și dosarele, și chiar notele scrise de mână, FIRMA DE CURIERAT care a sunat la ușa lui Hoffmann și a lăsat pachetul cu telefonul nu mai făcuse niciodată o livrare la acea adresă. APELURILE de la un telefon cu vocea distorsionată, în ciuda faptului că Grens a angajat un hacker care avea mai puțin de jumătate din vârsta lui și de obicei reușea acolo unde alții nu reușeau să intre în rețelele de telefoane criptate, n-au putut fi urmărite până la o persoană sau un loc anume. Căutarea CADAVRELOR NEIDENTIFICATE, efectuată de cadeți, n-a dus la potriviri în Suedia sau în restul țărilor nordice, dar în colaborare cu Interpolul, arăta că în ultimii cinci ani poliția albaneză înregistrase optsprezece cadavre neidentificate ale unor tinere femei, și se putea merge pe această urmă.

− Ai zis… poliția *albaneză*?

− Da.

− De ce ar fi…

− Altă investigație la care lucrez. Pe care intenționez s-o țin secretă încă o vreme. Dar s-ar putea să existe legături cu organizația care te amenință pe

tine.

− Ce mama naibii, Grens, de ce nu-mi spui? Ştii la fel de bine ca mine…

− Nu eşti poliţist. Încă. Dar ai putea să devii. Atunci o să-ţi pot spune mai mult. Şi poate chiar o să te duci acolo. În Albania.

Piet Hoffmann s-a uitat la comisarul pe care ajunsese să-l cunoască în ultimii ani, în locuinţa căruia se mutase provizoriu. Îl putea citi destul de bine pe bărbatul mai vârstnic. Şi asta – era sigur în vreme ce studia faţa lui Grens – nu era o încercare de a glumi.

− Albania.

− Da.

− Şi „Nu eşti poliţist. Încă."

− Exact, Hoffmann. O să te duci acolo mâine – dacă totul merge în seara asta aşa cum nădăjduiesc. Ca angajat oficial al Poliţiei Municipale Stockholm. O poziţie cu totul temporară, desigur, însă nu-i nevoie să se ştie asta. Tu ai fost cel care ai spus-o. Dacă mă infiltrez pentru tine, te infiltrezi pentru mine.

− Şi mă duc în Albania din cauză că… ?

− Din cauza asta.

Ultima hârtie din teancul lui Grens. Însă, în loc s-o aşeze pe tablă, i-a dat-o lui Hoffmann.

− Voiai să aflu unde a fost dat un telefon. Să-mi folosesc relaţiile şi să aflu cui i-a fost dat. Şi, la fel ca tehnicianul Krantz, sunt destul de înţelept ca să ştiu când să nu pun întrebări. Cum ar fi de la ce telefon a fost sunat acel număr. Îmi închipui că nu mi-ar plăcea răspunsul, aşa-i? Ar putea chiar să necesite o investigaţie a poliţiei.

Piet Hoffmann n-a zis nimic. Grens avea dreptate – că telefonul îi aparţinuse până de curând unuia dintre cei doi agenți de securitate răniți grav de pe Birger Jarlsgatan. Era exact genul de lucruri de care detectivul n-ar fi vrut să audă în mijlocul acestei investigaţii neoficiale la secţia sa de poliţie neoficială. În schimb, Hoffmann s-a apucat să cerceteze hârtia care îi fusese înmânată. Informaţiile despre telefonul pe care îi silise să-l dea lăsând grenada camuflată pe chiuveta din baia lor. „A fost aici! Hoffmann!" Care avea să-l ducă la persoana din spatele acestei organizaţii care îl ameninţa. „Este exact ceea ce el… *Închide, băga-mi-aş*! Voia să mă suni!" O conversaţie pe care Grens, cu ajutorul relaţiei sale de la compania de telefonie, a reuşit s-o localizeze într-un oraş din nordul Albaniei numit

Shkodër. Era chiar şi o adresă – *Rruga Komanit*, precum şi imaginea unei clădiri – o casă albă, luxoasă în comparaţie cu cele de alături, pe o străduţă, cu o pădure de antene pe acoperiş.

− În camera care arată a turn, acolo, la dreapta, la etaj, acolo a răspuns un bărbat la acel apel.

− Ştim asta cu atâta precizie?

− Ştim.

− Şi acest oraş, Grens, al cărui nume nici nu-l pot pronunţa – Shkodër îi zice? –, se pare că are o legătură cu cealaltă investigaţie de care nu vrei să-mi spui?

Ewert Grens a zâmbit, nu prea mult, dar destul cât să arate mulţumit.

− Nu încă, Hoffmann. Nu vreau să-ţi spun *încă*. E o investigaţie oficială făcută din secţia de poliţie reală, cu care tu n-ai nici în clin, nici în mânecă. Dar, da, se pare că instinctele mele de polițist erau corecte, nu există coincidenţe. Pentru că hârtia pe care o ţii în mână arată, chiar dovedeşte, că *amândouă* investigaţiile sunt, de fapt, una singură.

„Prăjitura prinţesei“, reţetă suedeză tradiţională

La fel ca într-un film poliţist.

Piet Hoffmann se uita la tabla de pe masa din bucătăria lui Ewert Grens. O parte dintr-o investigaţie a poliţiei care avea să se tot extindă. Urma ca acele şase documente afişate cam la nimereală – comisarul probabil că nu era de obicei cel care avea sarcina asta – să fie subliniate şi comentate şi să fie afişate şi alte documente. Hoffmann se pregătea să-l pună acolo pe al şaptelea – informaţia de la compania de telefonie despre ultimul număr tastat de un agent de securitate înainte de a fi rănit grav şi persoana care a răspuns, la mai aproape trei mii de kilometri mai la sud –, când tăcerea lor temporară şi plăcută a fost spartă. De o sonerie. Trei note identice.

− Aştepţi un musafir, Grens?

Din hol. De acolo venea sunetul. Din nou,

− N-am niciodată musafiri. Nimeni nu sună la uşă. Aşa îmi place mie. Şi acum, primesc vizite două seri la rând. Devin foarte popular.

Detectivul s-a îndreptat spre sunetele care se stingeau.

Dar n-a deschis uşa.

− Da?

S-a mulţumit să strige prin ea.

− Despre ce e vorba?

− Sunt eu, Mariana.

Grens s-a tras înapoi fără voie.

− N-ai mai fost niciodată aici.

− Ei bine, presupun că era vremea. Îmi deschizi sau trebuie să stau aici strigând la vecinii tăi?

A descuiat şi Mariana Hermansson a dat să intre. Dar s-a oprit. Şeful îi stătea în cale.

− N-ai spus despre ce este vorba.

− Ce-i cu tine, Ewert?

− Eu…

− După zece ani bat, în sfârşit, la uşa ta şi nu mă primeşti în casă?

− Eu… Sigur că poţi… Ce vrei?

Ea l-a împins un pic. Destul cât să se strecoare pe lângă el.

− Ewert, ascunzi de mine ceva?

Îi spusese lui Sven s-o investigheze şi chiar s-o urmărească. Nefiind sigur cine este ea cu adevărat, acum, când toţi cei din jur erau suspecţi, şi oricare dintre ei putea să fie cel care trecuse de partea cealaltă.

− Să ascund? Nu… sau da. Însă…

A luat rapid o hotărâre. A prins-o de braţ. A dus-o prin hol până în bucătărie. Spre un bărbat pe care nu-l mai văzuse.

− Da. Ascund ceva. *Pe el*. Pentru că trebuie s-o fac.

Mariana s-a uitat la bărbatul căruia îi dădea în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu toate că era greu de spus, de vreme ce la conţopistul ăsta chiar se vedea o delăsare fizică, aşa că ar fi putut să fie mai tânăr.

− Lucrăm la o investigaţie, după cum vezi. Se intersectează cu investigaţia pe care am început-o ieri tu, cu mine şi cu Sven. Şi sper că eşti aici ca să vorbim despre asta.

Ea s-a uitat la tablă, care părea începutul unei culegeri obişnuite de fapte într-o investigaţie preliminară, apoi la conţopist, apoi la Grens.

− Ewert, ce-i asta?

− O să-ţi explic dacă îmi spui de ce eşti aici.

− O investigaţie particulară? Şi un bărbat pe care trebuie să-l ascunzi?

− Înţeleg că este…

− Ce mama dracului de colaborare e asta?

− O să-ţi explic. Dacă îmi spui de ce eşti aici. Mai întâi.

A refuzat scaunul pe care el l-a scos de sub masă.

− În vreme ce… *cunoscutul* tău ascultă?

− În vreme ce cunoscutul meu ascultă.

Ea s-a uitat la străinul care şedea la masa din bucătărie, încercând să-şi dea seama dacă şeful ei îşi pierduse minţile sau doar judecata, apoi s-a răsucit spre Grens.

− Dusko Zaravic.

− Da?

− Nu m-a convins teoria ta. Că e implicat în ceva care are de-a face cu tabla aia sau cu *investigaţia noastră reală care se desfăşoară la secţia de poliţie*. Pentru că, Ewert, dacă trei dintre tovarăşii tăi sunt executaţi şi tu eşti ori ucigaşul, ori următoarea ţintă, ţi-ai petrece noaptea dansând şi mâncând la o nuntă, fără să-ţi iei nici o măsură de precauţie?

Altă privire aruncată străinului. Nu părea să reacţioneze la ce spunea ea. S-a întrebat ce-o fi însemnând asta.

− L-am înconjurat. Doisprezece oameni. Dar am o problemă. Că, poliţistă fiind, nu pot să mă bag pur şi simplu în dansul de la nunta unui gangster din

Bredäng şi să întrerup muzica. Aşa că am stat deoparte, arestarea trebuie să aibă un temei.

− Fă-o. Ai ordinul meu.

− Da, al tău. Dar nu al lui Wilson. Şeful nostru. Ştii de ce? Pentru că eu – agentul care execută asta – nu pot să aduc argumente dacă nu-ţi cunosc motivele.

− Ar trebui să-l arestezi pentru că ţi-am spus eu s-o faci. Asta e suficient. *Eu* răspund în faţa lui Wilson. Şi *eu* vreau să ştiu cum se poartă Zaravic. E complet fără apărare?

− Da. Este. Însă…

− Ei bine, înhaţă-l! Sau…

Atunci a revenit. Acea impresie pe care hotărâse să o ignore când a ales s-o pună faţă în faţă cu Hoffmann deghizat şi cu tabla cu investigaţia secretă. Impresia că unul dintre oamenii în care avea cea mai mare încredere ar putea să aibă propriile planuri.

− … nu vrei să-l arestezi?

− Poftim?

− Ai altă problemă cu arestarea lui, Mariana, despre care nu poţi să vorbeşti?

− N-ai auzit ce am spus – *problema mea este că îmi ascunzi nişte lucruri şi nu ştiu de ce!*

Un răspuns care lui nu i-a plăcut, pentru că nu era un răspuns.

− Ei bine, deci…

Nu la întrebarea lui.

− Va trebui s-o fac eu însumi.

− Nu poţi face asta, Ewert, nu de această dată. Wilson a spus deja nu, şi el este cel pe care trebuie să-l convingi. Dar dacă nu mă poţi convinge nici măcar pe mine, atunci există un motiv de suspiciune…

− Bine. Atunci uite ce o să facem. Ne ducem toţi trei la secţia de poliţie. Acum.

Mariana Hermansson a făcut semn cu capul spre străinul de la masă.

− La Kronoberg? *Împreună cu* cunoscutul tău care ia parte la investigaţia din bucătărie?

− Pe drum, cunoscutul meu – pe care nu-l recunoşti, cu toate că l-ai mai întâlnit în câteva rânduri, în diferite investigaţii – şi cu mine o să-ţi explicăm ce se petrece. Şi când ajungem la secţie, cunoscutul meu, acum şi

cunoscutul tău, o să plece iar tu şi cu mine intrăm în secţie. Şi dacă Wilson, care încă nu poate să afle cine este cunoscutul nostru, continuă să spună nu, atunci poate că o să trebuiască să-i pun aceeaşi întrebare pe care tocmai ţi-am pus-o ţie: dacă există un alt motiv despre care nu poate sau nu vrea să vorbească.

Scările secţiei de poliţie i-au despărţit. Piet Hoffmann s-a făcut nevăzut în staţia de metrou, în vreme ce Ewert Grens şi Mariana Hermansson au deschis uşa cu cardul şi au pornit pe coridor. Lui Grens îi fusese greu să-şi dea seama care parte a conversaţiei lor o supărase cel mai tare pe Mariana: şocul ei când şi-a dat aseama că Hoffmann şade pe bancheta din spate, faptul că n-a fost în stare să-şi dea seama, sau faptul că o organizaţie criminală încălcase acel tabu suprem şi ameninţa viaţa unor copii pentru propriul profit. Sau poate, pur şi simplu, impresia că a fost amăgită de propriul şef şi, în cele din urmă, când el n-a mai avut încotro, a fost trasă împotriva voinţei în treaba asta. Probabil că toate trei deodată. Şi lucrurile n-au mers mai bine în lift, cînd el a întrebat-o ce a descoperit despre Wilson, de vreme ce nu raportase nimic, în ciuda cererii lui. A rămas tăcută şi a încercat să-şi ascundă mânia, apoi a fornăit şi a spus că refuză în continuare să-l spioneze pe şeful lor. În loc de asta, s-a concentrat pe prinderea unui *criminal*, deoarece asta era în fişa postului său.

Erik Wilson aştepta în spatele mesei sale de lucru când au intrat în biroul lui mobilat frumos, şi nu era nevoie de prea mare pătrundere ca să-şi dea seama că doi dintre cei mai buni detectivi ai săi nu erau prea încântaţi unul de altul în acel moment. Prin urmare, în loc să-şi irosească energia în discuţii fără rost, le-a cerut să se aşeze şi le-a spus hotărârea pe care o luase.

− Sunt de partea Marianei. Nu facem arestarea.

− Scuze, am auzit greşit?

− Ai auzit corect, Ewert.

− Nu cred, trebuie să vorbeşti un pic mai clar.

− Nu avem nici un motiv oficial să-l arestăm pe Zaravic. E destul de clar?

Grens, care era pe cale să se aşeze, s-a răzgândit şi s-a dus în celălalt capăt al încăperii, unde s-a rezemat de seif.

− Iisuse Hristoase, Wilson, chiar trebuie să jucăm iar jocul ăsta, când ştim cum se încheie?

S-a răsucit spre uşa încuiată, a ciocănit în ea cu arătătorul. Aproape că se auzea mecanismul închizându-se şi mai bine.

− N-am căzut deja de acord, tu şi cu mine, că ar fi cumplit de trist şi cumplit de inutil dacă aş începe să vorbesc cu subînţeles despre coduri care au dispărut? Despre informaţii privind agenţi infiltraţi cu care se presupune că nu lucrăm deloc? Dacă…

− Serios, Ewert? De câte ori ai de gând să foloseşti şmecheria asta?

− De câte ori este nevoie. Şi, dacă nu putem cădea de acord, atunci vreau ca tu: *a*) să-mi dai permisiunea să fac arestarea în seara asta, cu ajutorul Marianei Hermansson, şi *b*) să-mi dai un mandat de percheziţie semnat cum se cuvine.

− Atunci zic: *a*) o arestare – pentru ce? Şi *b*) un mandat de percheziţie – pentru ce?

− N-am temeiuri. Asta-i ceva ce trebuie să găsiţi voi, ştabii, împreună cu un procuror.

− Îmi pare rău, dar treaba nu merge aşa.

− Poate că nu, dar, iarăşi, nici noi nu lucrăm cu agenţi infiltraţi şi nimeni n-a umblat neautorizat în seiful tău şi n-a furat nimic, aşa că...

Erik Wilson şi-a desfăcut larg braţele. Dându-se bătut. Pe moment. Semnalul ca Grens să şoptească: *Ei bine, am cele şaptezeci şi două de ore*, în vreme ce ieşea în urma Marianei Hermansson. Apoi, în vreme ce ea se îndrepta spre Bredäng şi o nuntă de gangsteri, s-a întors singur în biroul şefului.

− Aşadar, hai să discutăm următoarea investigaţie.

Ewert a închis uşa spre coridor. Asta era între ei doi.

− Ce investigaţie?

− Investigarea investigatorilor. Cine a intrat în seiful tău. De la cine se scurg informaţii şi cine ne pune în primejdie agenţii infiltraţi.

Şeful lui îşi punea lucrurile în servietă când a intrat Grens. Fără să scoată un sunet, nu era stilul lui.

− Îţi place să faci lucrurile pe furiş, Ewert. La fel şi mie.

− Adică?

− Am adus profesioniştii. Au cercetat amănunţit şi biroul în care suntem acum, şi arhiva restricţionată de la subsol.

Wilson a arătat cu capul spre uşa închisă.

− Nu există nici o dovadă în seiful meu. Nici amprente, nici alte urme. Nimic care să arate că a fost vreo spargere.

− Ei bine, a fost.

− Asta-i chestia ciudată. E nevoie de o cheie electronică pentru a pătrunde – întâi o cheie electronică mică şi verde pe care o fluturi în faţa cititorului de coduri, care te identifică drept o anumită persoană, şi apoi tastezi combinaţia personală. În acel moment eşti înregistrat. La nivelul central. Într-un computer care controlează totul. Un sistem de monitorizare care

urmăreşte cine anume deschide ce anume şi pentru cât timp. A fost examinată fiecare înregistrare din acest birou şi din arhivă din ultimele şase luni. Nu apare nimeni neautorizat, iar eu sunt singurul care a deschis seiful meu, şi doar arhivarul a avut acces la arhivă.

Apoi şeful Serviciului Omucideri şi-a aplecat iar capul spre servieta-diplomat. Un semn nu prea subtil că pentru el această discuţie era încheiată.

− Şi acum?

− N-am nici o idee, Ewert. Încă.

− Prin urmare, nu te deranjează câtuşi de puţin faptul că identitatea Paulei a devenit publică? Moartea lui. Moartea familiei sale?

− Ştii că nu aşa stau lucrurile.

Erik Wilson s-a ridicat cu servieta în mână şi a aşteptat ca Grens să facă la fel. Zadarnic. Comisarul cel încăpăţânat rămânea pe loc, ba chiar s-a aşezat şi mai bine pe scaunul pentru vizitatori.

− Nu, nu mai sunt sigur că ştiu. Şi asta mă îngrijorează. *În orice caz, ceea ce ştiu* este că s-a dovedit că nimeni în afară de tine n-a deschis seiful. *Ceea ce ştiu, de asemenea*, este că până acum n-ai fost în stare să-mi dai nici măcar o explicaţie despre felul în care s-a produs acest presupus furt. Şi, Wilson, asta mă face al naibii de bănuitor. Te face pe tine al naibii de suspect.

Apartamentul avea vreo două sute cincizeci de metri pătraţi, probabil. Ewert Grens nici măcar nu ştia răspunsul exact la întrebarea lui Piet Hoffmann, nici nu se gândise bine la asta. O strânsese pe Anni de mână şi se mutaseră în apartamentul luxos de la ultimul etaj, pe Sveavägen – gata să înceapă familia la care visase întotdeauna –, demult, când preţurile din centru erau mici. Nu-şi putea închipui că un apartament ca al lui costa acum milioane. Aşadar, da, tehnic vorbind era bogat, în ciuda faptului că nu avusese niciodată în bancă economii mai mari de câteva mii de *kronor*, pentru că alesese să-şi petreacă viaţa fără nici o schimbare, în vreme ce totul în jurul lui se schimba.

O mulţime de camere dintre care să aleagă – dar ei continuau să se întrunească la masa din bucătărie, în faţa tablei. Pentru că aşa părea firesc. Pentru că acolo se întâlniseră în confuzia a două investigaţii care se intersectau. Pentru că *dacă te infiltrezi pentru mine, mă infiltrez pentru tine* funcţionează mai bine atunci când doi oameni stau alături bând cafea din ceşti identice.

Asta făceau când a sunat telefonul lui Grens, la 22:02. Înmuind brioşe cu scorţişoară proaspăt coapte în băutura caldă, într-un fel care îi amintea lui Piet Hoffmann de bunicul său. Detectivul a răspuns după două semnale care au vibrat între ei, pe masă. Era apelul pe care îl aşteptau.

− Da?

− S-a făcut, Ewert. Dusko Zaravic a fost arestat.

− S-a împotrivit?

− Deloc.

Grens i-a făcut semn cu capul lui Hoffmann, care a făcut semn că a înţeles.

− Mulţumesc, Mariana. Bună treabă. Închisoarea din Kronoberg?

− E pe drum. Spre o celulă goală. Şi, Ewert?

− Da?

− Încă nu ştiu pentru ce ţi-au trebuit – însă cele trei zile ale tale încep în acest moment.

Partea a şasea

22.18

(Timp rămas: 2 zile, 23 de ore şi 44 de minute.)

Era noapte şi răcoarea se instalase, în sfârşit, pe balcon, uşurând respiraţia. Luiza dormea, la fel ca băieţii, şi sub acoperirea întunericului ieşise un pic din casă, cu toate că Piet îi ceruse să n-o facă. Dar avea nevoie de asta, îi plăcea să stea acolo în picioare şi să se uite la ferestrele luminate din acest cartier mărginaş. La toţi acei oameni care îşi duceau viaţa fără să aibă cunoștință unii de alţii.

A încercat să nu se gândească la nimic. Doar să existe. Asta făcuse după ce îşi dăduse seama că s-a îndrăgostit de un bărbat care duce două vieţi, asta făcuse pe când erau pe fugă, în America de Sud, şi când Piet fusese închis ultima oară. Doar să existe – asta spunea şi el că trebuie să faci ca să supravieţuieşti în închisoare. Să nu te gândeşti la timp, trecut sau viitor, să nu te gândeşti cine e de vină, el sau ea, *doar să exişti*, cu o cană cu cafea, cu ziarul sau cu o oală care trebuia să fie spălată. Până când ţi-ai executat sentinţa. Nu conta dacă cine te-a condamnat a fost statul sau alegerile soţului tău.

− Zofia, eu sunt.

Telefonul doar bâzâise, nu sunase, şi a răspuns ştiind cine este – singura persoană care avea acel număr.

− Se presupune că nu trebuie să vorbim. Doar în caz de urgenţă. Asta ai spus. S-a întâmplat ceva, Piet, cineva a…?

− Plec din Suedia vreo două zile. Asta schimbă un pic lucrurile. Nu mai pot să vă supraveghez de aproape. Aşa că trebuie să te rog să ai şi mai mare grijă. Nici tu, nici Rasmus sau Hugo nu puteţi risca să fiţi văzuţi. Nu se va întâmpla nimic câtă vreme nu ştie nimeni unde sunteţi. Îmi promiţi că o să le explici? Dacă pot să facă asta, dacă pot să rămână ascunşi, în curând totul va fi ca înainte.

S-a uitat în jur, o ultimă gură din aerul nopţii, apoi s-a întors în casă.

− Promit.

− Înainte să închidem, Zo – ciocanul, acetona şi tigaia sunt sub chiuvetă. Ştii ce trebuie să faci. În baie, în spatele învelişului de plastic de pe perete, se află un alt telefon. Foloseşte-l în următoarele zile *doar dacă* situaţia se agravează. Dacă ameninţarea ia amploare.

− Ce vrei să zici?

− Există o cale de fugă.

− O cale de fugă?

− Am luat măsuri de siguranţă.

Telefonul zăcea tăcut în mâna ei. Era singură, din nou. Şi trebuia să continue să facă ceea ce hotărâse – pur şi simplu, să existe. În acest moment, asta însemna să închidă uşa bucătăriei, să desfacă telefonul şi să pună cartela SIM pe blat, s-o taie în bucăţi cât mai mici, să toarne acetonă într-o tigaie şi să pună în ea bucăţile. În vreme ce se topeau încet, să înfăşoare telefonul într-un prosop de bucătărie şi să izbească în el cu ciocanul până când bucăţile nu mai puteau fi puse la un loc. Cel nou era exact acolo unde îi spusese Piet, ascuns în spatele capacului de aerisire de pe peretele băii. A avut timp să vadă dacă funcţionează şi să se aşeze pe canapea înainte ca Hugo să răsară ca din pământ şi să se aşeze lângă ea.

− Scumpule, te-am trezit?

− Am fost treaz. Tot timpul. Aşa că am auzit.

− Ce?

− Totul.

− Ce ai auzit, Hugo?

− A sunat tati.

− Ce te face să crezi că era el?

− Mami, zău? Ai dat cu ciocanul în telefon. Miroase a acetonă. Tati face asta. Şi ştiu de ce. Ca să nu ne poată găsi nimeni.

L-a îmbrăţişat. Strâns.

− Acum culcă-te, scumpule.

Hugo a rămas pe loc.

− Trebuie să fim pregătiţi, mami.

S-a răsucit spre ea, a privit-o serios.

− Aşa cum a făcut tati întotdeauna. Deplin pregătiţi. Pentru pericol. Ştiu că suntem în pericol.

Hugo a rămas pe canapea, ţinându-şi mama de mână. Pentru că era plăcut. Şi pentru că *ea* voia ca el s-o facă. Iar când i-a cerut a doua oară să se culce,

s-a supus. Avea un plan. Avea să aştepte. Să se prefacă adormit. Până când adormea ea. Ştia o şmecherie bună – ori de câte ori simţea că i se îngreunează pleoapele, se ciupea tare de coapsă, pentru că era cea mai aproape de mâna sa şi nu voia ca mami să observe.

A ştiut exact momentul în care ea a adormit. A început să respire într-un fel aparte. S-a ridicat foarte încet şi a pornit în vârful picioarelor. Trebuie să te pricepi la furişat. Deoarece nu numai că a auzit ciocanul şi a mirosit acetona, a prins şi frânturi din discuţia dintre mami şi tati. A auzit „cale de fugă“. Tati n-ar fi spus în nici un caz asta dacă nu era super-important. Aşa că trebuia să existe o cale de fugă. Hugo s-a furişat prin întuneric până la dulapul de sub chiuvetă unde stăteau ciocanul şi celelalte chestii şi s-a înghesuit înăuntru. Când a închis uşa după el şi a fost sigur că nu poate să răzbată vreun sunet sau lumina, a aprins lanterna telefonului său. Minţise când l-a întrebat tati. Uneori trebuie să minţi. „*Hugo – nu ţi-ai împachetat decât hainele, aşa-i?*“ Tati scosese telefonul din buzunarul fiului său mai mare. „*De exemplu, nu putem lua cu noi asta.*“ Tati pusese telefonul într-un sertar. Aşa că Hugo a susţinut că trebuie să facă pipi şi tati i-a zis să se grăbească. Hugo şi-a umplut gura cu apă, a scuipat-o în WC ca să sune ca şi cum ar fi făcut pipi, iar sunetul apei trase a fost destul de puternic ca să acopere faptul că s-a întors în camera sa, a tras sertarul şi şi-a luat telefonul.

Acum lanterna acelui telefon lumina în jur.

Era murdar sub chiuvetă. Resturi de mâncare, şi ghemotoace de praf, şi pete umede scârboase. Şi acolo, în partea de sus a dulapului, l-a găsit – lipit de fundul chiuvetei. Un pistol. De-adevăratelea. Marca poloneză care îi plăcea lui tati – asta să fi vrut să spună când a zis cale de scăpare? Hugo l-a desprins, l-a cântărit în mână. L-a ţinut aşa o vreme, a ţintit peretele dulapului, dar apoi l-a lipit la loc – cu siguranţă tati nu voia să spună că mami ar trebui să se apuce să împuşte lumea.

A stins lanterna telefonului şi s-a târât afară din dulap, s-a furişat înapoi în apartamentul întunecat. În hol erau două debarale şi a intrat în fiecare dintre ele. Goale. A luminat cu lanterna peste tot – n-a găsit decât mirosul altor oameni. A treia debara, un pic mai mare, era în dormitor. A trecut pe lângă mama, fratele şi sora care dormeau, a deschis uşa debaralei, a intrat, a închis uşa după el şi a căutat cu lanterna. Complet goală, la fel ca celelalte. Dar asta avea şi rafturi care nu puteau fi cercetate de jos. A respirat adânc şi

rafturile au devenit trepte care l-au dus în sus. Nu. Nimic. Nicăieri. A coborât, şi când a sărit de pe ultimul raft a simţit că podeaua îi saltă sub picioare. A încercat din nou, a sărit, a aterizat, şi s-a zguduit. O podea nesigură. S-a lăsat în genunchi, luminând cu lanterna. Acolo. În spatele tocului uşii. Ceva negru. Ca un butonaş care se iţea. L-a atins. Era ca unul de pe dulapurile din bucătărie. Ca şi cum ar fi fost o trapă. A încercat să tragă de el, dar n-a putut, pentru că şedea pe podea. Pe trapa însăşi. Va trebui să iasă din debara şi să tragă butonul de afară. Dar nu putea. Nu acum. S-ar trezi mami. Sau poate Luiza, şi ea ar trezi-o pe mami. Şi totul s-ar duce de râpă.

Pentru că, cine ştie, poate că asta era ceea ce voia să zică tati.

O cale de fugă.

22.41

(Timp rămas: 2 zile, 23 de ore şi 19 minute.)

Era pe cale s-o sune, iar. Singura persoană care putea să-l facă să simtă ceva apropiat de pace. Femeia care era blândă şi dură în acelaşi timp, exigentă, cu toate că nu cerea niciodată nimic, îl învăţase că iubirea este ceva care poate fi învăţat, încetul cu încetul. Însă Piet Hoffmann s-a silit să n-o facă. Oricât de tare ar fi trebuit să-şi reţină în piept dorinţa. Fiecare încercare de contact însemna să lase o urmă, şi singurele urme care ar trebui să existe erau cele pe care le lăsase el cu bună ştiinţă. În schimb, a făcut ceea ce spera că a făcut şi Zofia – şi-a distrus telefoanele. Mai întâi pe al său, care îi adusese vocea ei, apoi pe cel care aducea o cu totul altfel de voce, distorsionată. Prin urmare, când Ewert Grens a intrat în bucătărie, ca să-şi mai ia o ceaşcă de cafea – a câta, imposibil de ştiut –, aproape că a călcat pe sticle de acetonă goale, câteva dintre tigăile sale preferate, bătătorul de şniţele, două prosoape de bucătărie cu găuri noi, toate împrăştiate pe podea – plus tone de bucăţele de plastic care cândva fuseseră laolaltă.

− E ceea ce cred că este?

− Aşa o fi.

− Ce mai morman – presupun că ai distrus şi *telefonul*? Singurul contact pe care îl ai cu cei care te ameninţă?

− Mi-am zis că-i vremea.

− Îţi dai seama ce înseamnă asta, data viitoare când încearcă să dea de tine? O să se dezlănţuie iadul pe pământ.

− Ei nu ştiu unde e familia mea. Unde sunt eu.

− Da, Hoffmann. *Încă!*

− Şi dacă descoperim ceea ce ne trebuie, ne-ar sta în cale.

Grens a luat un sac de gunoi din dulapul cu produse de curăţenie şi l-a ţinut în vreme ce Hoffmann îl umplea.

− De vreme ce e evident că a fost mai mult de *un* telefon, presupun că ţi-ai schimbat numărul. O să am nevoie de el. Dacă e să lucrăm în continuare împreună.

− O să-l schimb de două ori pe zi. Şase numere diferite. O să primeşti o listă cu toate.

Ceştii de cafea a lui Ewert Grens i s-a alăturat alta pe masa din bucătărie, una pentru el şi una pentru oaspete.

− Vreau să iei loc.

− E momentul unei şedinţe de lucru, comisare?

− Poţi să-i zici şi aşa. La cea mai mică secţie de poliţie din lume.

Grens zâmbea în vreme ce punea în faţa lui Hoffmann două plicuri.

− Felicitări pentru noua ta slujbă.

− Ce, Grens?

− Deschide-l.

Piet Hoffmann a rupt primul plic cu degetul arătător şi a scos ce era în el. Un carnet de piele neagră. În buzunarul transparent de plastic din stânga era o legitimaţie. Scria cu litere roşii POLIŢIA şi, mai jos, cu litere mai mici, Departamentul de Poliţie Stockholm, sub o fotografie a sa cu deghizarea actuală, un cod numeric personal pe care nu-l mai văzuse şi un nume pe care nu-l folosise niciodată. În suportul de plastic din dreapta era o insignă de poliţist reală, STOCKHOLM 4514 scris pe o placă de alamă şi cu stema cu coroană aurie.

− Verner Larsson?

− La fel de bun ca oricare dintre celelalte nume ale tale de acoperire.

− Cam ciudat, Grens. Nu-i aşa? Toţi anii ăştia am fost agent de infiltrare pentru Poliţia Municipală, fără asemenea drepturi, în ciuda faptului că am contribuit la investigaţiile voastre oficiale şi foarte reale. Şi acum, când

investigaţia se desfăşoară la masa din bucătăria ta, mă transformi într-un poliţist real.

− Da. Şi pentru asta ai nevoie de o insignă reală. Şi de asta.

Următorul plic conţinea un bilet de avion şi genul de scrisoare de prezentare care începe de obicei cu *În atenţia celor interesaţi*, dar acum îi era adresată lui Gezim Latifi şi spunea că Verner Larsson a urmat cursurile Academiei de Poliţie şi că în anii în care a fost agent în poliţia suedeză a fost considerat atât demn de încredere, cât şi capabil, un agent model.

− Latifi?

− Un poliţist care lucrează în oraşul în care a fost primit apelul telefonic – Shkodër, Albania. Acolo te duci.

− Şi de ce el?

− Aveam nevoie de cineva în care să mă pot încrede. Aşa că am contactat un coleg german cu care am lucrat. Are o reţea extrem de întinsă şi o judecată mai bună ca a mea. El mi l-a dat pe Latifi. Unul dintre foarte puţinii din acea zonă care nu poate fi mituit – ceea ce este, de obicei, o cerinţă ca să faci parte din poliţia de acolo. Şi apoi, e cumsecade. Am vorbit la telefon aproape o oră şi sunt sigur că poate să te ajute cu ce ai tu nevoie.

− Şi ce anume este asta?

− Cauţi doi indivizi. Făptaşul pe care îl anchetăm neoficial de la această masă de bucătărie, care te ameninţă pe tine şi familia ta, al cărui scop este să pună laba pe comerţul ilegal cu arme din Suedia prin vânzarea celei mai puternice mitraliere din lume. Şi un făptaş care de curând a ordonat asasinarea a trei asasini plătiţi, pe care îl anchetăm oficial din secţia de poliţie. Sunt convins că aceşti doi indivizi sunt unul şi acelaşi – şi va lega ambele anchete de încăperea din turn a unei case albe. Vreau să ştiu cine este. Şi cu cine lucrează în Suedia. Cine se apucă să împuşte oameni la cererea lui chiar sub nasul meu.

Piet Hoffmann a închis carnetul de piele, identitatea sa temporară, l-a pus într-un buzunar al tocului de la umăr şi s-a ridicat, gata de plecare.

− Stai un pic. Asta-i doar jumătate din misiunea ta.

− Bine. Care-i cealaltă jumătate?

− Vreau să găseşti o tânără care avea numele Hannah Ohlsson, dar în zilele astea ar putea să-şi zică oricum – dacă o mai fi în viaţă.

− Cine e?

− Cineva pentru care îmi fac griji.

− Din cealaltă investigaţie, cea despre care nu vrei să vorbeşti?

− Da.

Ewert Grens a scos al treilea plic.

− Este esenţial să găseşti bărbatul răspunzător de aceste crime. Asta este prima pe lista priorităţilor tale. Dar pentru mine, personal, ar însemna şi mai mult dacă ai putea să cercetezi cadavrele feminine neidentificate din acest plic. Dacă ai putea să aduni informaţii şi să le compari cu cele pe care o să le ai la tine – caracteristici ale înfăţişării care nu se schimbă. Înălţimea, culoarea ochilor, numărul la pantofi, radiografiile dentare, cicatricea de la o operaţie de apendicită şi alte câteva lucruri.

Hoffmann a dat din nou să se ridice. Dar Grens l-a oprit din nou.

− Încă ceva.

− Da?

− Zofia. Copiii tăi. Vreau să ştiu unde i-ai ascuns.

− De ce?

− Ca să-i pot apăra. Cât eşti tu plecat.

Întotdeauna singur. Să nu te încrezi decât în tine însuţi. Asta crezuse Hoffmann foarte multă vreme, crezuse că este singura modalitate de a supravieţui. Până într-o zi, când a aflat că poate să *aleagă* să se bazeze pe un comisar pe nume Ewert Grens, iar peste câţiva ani era *silit* să se încreadă în el.

Asta nu era suficient în momentul de faţă.

− Nu.

− Nu?

− Ştiu că ar trebui să am încredere în tine, Grens. În mod necondiţionat. Dar e imposibil.

− *Trebuie* să avem încredere unul în celălalt. Chiar dacă nici unul dintre noi nu are încredere în nimic pe lume.

− Pentru orice altceva. Dar nu asta.

− Doar așa o să funcţioneze colaborarea asta.

− Îmi pare rău – nu, până când nu afli cine-i poliţistul vândut.

Hoffmann s-a uitat la detectiv, şi era limpede de pe faţa lui că n-are intenţia să mai discute asta. Un anchetator experimentat ştie dacă o întrebare mai mult strică decât ar construi răspunsul aşteptat. Prin urmare, pe când Ewert Grens îşi termina ultima cafea a dimineţii, Piet Hoffmann a plecat în grabă din apartament, a coborât scările şi a ieşit ca să cheme un

taxi. După douăsprezece minute se afla în partea de vest din Södermalm, intrând în studioul unei artiste care îl aştepta cu un surâs în care el s-ar fi putut pierde.

− Îţi mulţumesc. Că mă primeşti atât de repede.

− Eşti grăbit. Ca de obicei.

− Ca de obicei.

Oglinda până în podea era trasă în mijlocul studioului. De această dată a fost mai uşor să se întâlnească pe sine – contabilul îndesat era mai familiar.

− Unde te duci, Piet? Sau, dă-mi voie să spun altfel, spre ce fel de vreme te îndrepţi? Temperatură, umiditate etc.

− La fel ca aici. Caldă. Însă căldura e mai normală acolo, presupun.

− Şi rămâi la înfăţişarea asta? Pliuri deasupra ochilor, nas strâmb cu aripi lătăreţe, obrajii un pic umflaţi, la fel ca bărbia şi burta?

− Ăsta-s eu. Încă o vreme.

S-a aşezat pe scaun şi s-a gândit cât de plăcut era că de data asta n-avea vreo mâzgă întinsă pe faţă sau cimentul care ţinea fâşiile de ghips în vreme ce se întăreau. Cu ajutorul mulajului de la ultima vizită, îl aşteptau mai multe piese ale deghizării. Demachiantul a desprins piesele vechi, ca să poată fi lipite cele noi, apoi ea a verificat pleoapele căzute, obrajii şi bărbia, ca să fie sigură că sunt bine prinse.

− Asta o să dureze ceva mai mult. În punga de plastic ai două cămăşi noi în care să încapă burta şi o sticlă cu lipici în plus, dacă e nevoie. Verifică de câte ori poţi. N-ar trebui să fie o problemă, dar nu se ştie, cu căldura şi efortul fizic, *ar putea* să se dezlipească.

Următorul taxi l-a dus la benzinăria non-stop din Hammarby Sjöstad. Acolo l-a rugat pe şofer să-l lase. Mai avea de mers un kilometru şi jumătate. A parcurs pe jos ultima porţiune de drum, apropiindu-se încet, ca să se asigure că nu e urmărit. Pe când stătea în întuneric, la douăzeci şi cinci de metri de apartamentul care ascundea tot ce avea mai scump pe lume, simţea acelaşi amestec otrăvitor de spaimă şi furie pe care l-a simţit când ţinea în mână grenada cu care se jucase fiul său mai mic – şi îi făcea tot trupul să tremure. De aceea a luat telefonul. *Trebuia* să sune. Dar nu pe Zofia, la care ar fi putut să ajungă în fugă în câteva secunde şi s-o cuprindă strâns în braţe, ceea ce i-ar alina dorul timp de o clipă, dar după aceea n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Să sune pe cineva care ar fi putut s-o vadă.

− Şefule, aşa de târziu? S-a întâmplat ceva?

− Plec peste două ore într-o scurtă călătorie. Şi voiam să mă asigur, merge totul bine cu noua familie? Mama cu trei copii.

Hoffmann a făcut câţiva paşi în spate, ca să nu apară pe camerele de supraveghere şi Andy să-l vadă din întâmplare pe vreunul dintre monitoare.

− Nu-i nici o lumină. Par să doarmă.

− Şi… ei bine, ai… s-a întâmplat ceva? Vreau să zic, dacă ai putut să-i vezi. Adică, cum o duc. Îngrijorarea de care ai pomenit ultima dată, a băiatului – ziceai că puteai s-o vezi la el.

− Părea mai liniştit. În puţinele ocazii în care l-am zărit, băieţii se ţin departe de ferestre. Dar mama? Urma să vorbeşti cu ea? Despre telefon?

− Da?

− A mai primit un apel! Am văzut pe fereastră. Şefule, cum naiba putem să le asigurăm protecţia dacă nu urmează instrucţiunile, adică…

− E vina mea, Andy. Îmi pare rău. Am uitat, dar promit *iarăşi* să iau legătura cu ea. O să înţeleagă. Pare să fie o femeie deşteaptă.

− Şi tot nu ştii de ce sunt acolo? Ce s-a întâmplat?

− Nimic, doar că asta are de-a face cu soţul ei.

Piet Hoffmann a stat acolo mult timp, cu ochii ţintă la ferestrele şi la zidul care îi despărţea.

Curând.

05.01

(Timp rămas: 2 zile, 17 ore şi 1 minut.)

Succesul unui interogatoriu se bazează pe surpriză, şi pentru un bărbat care fusese adus în arestul din Kronoberg beat, în puterea nopţii, îmbrăcat elegant cu smoching, a fost ditamai surpriza să fie trezit de acel „*Bună dimineaţa*“ inutil de tare şi enervant strigat de Ewert Grens prin vizeta din uşă. Şi n-a fost mai distractiv când cheile celulei au zdrăngănit şi s-au scuturat prin capul său, iar scârţâitul metalic al zăvorului s-a preschimbat într-o sabie care îi străpungea orice încercare de a gândi. Sau când uşa celulei a fost deschisă şi comisarul a dat buzna înăuntru, urmat de poliţista care l-a adus acolo, arestându-l fără nici un temei. De aceea, Dusko Zaravic

s-a răsucit pe priciul din celulă şi a reacţionat la fiecare dintre întrebările lui Grens cu tăcerea spinării sale.

− Tu şi cu mine ne-am cunoscut acum şaptesprezece ani. Te-am interogat în legătură cu uciderea unei familii – ştiu că îţi aminteşti, ticălosule. Şi ţi-am interogat prietenii, Dejan, Branko şi Ermir – bag mâna-n foc că-ţi aminteşti şi asta. Apoi ţi-am interogat patronul, dar am fost silit să-i dau drumul după şaptezeci şi două de ore şi să-l văd cum fuge din ţară – sunt sigur că îţi aminteşti foarte bine şi asta. Şi, Zaravic, de vreme ce îţi aminteşti toate astea, poate că-ţi aminteşti şi că am jurat că n-o să mai las niciodată să-mi scape un ucigaş după ce l-am găsit? Prin urmare, dacă tu…

− Ai terminat?

Zaravic era tot cu spatele la vizitatori. Ewert Grens s-a aplecat în faţă, şuierând.

− Am terminat atunci când tu şi cu mine o să ne uităm unul la altul şi eu pot să pun întrebările.

Apoi au aşteptat în celula lui strâmtă – o chiuvetă şi un WC fixat în podea erau singurul mobilier în afară de prici.

Minute tăcute.

Până când Zaravic s-a întors încet, făcând din asta un spectacol.

− Zi ce mama dracului ai venit să zici. Şi apoi pleacă.

− Da, aş putea să fac asta, dacă aş vrea. Să plec, adică. Spre deosebire de tine. Dar mai întâi o observaţie: nu pari cine ştie ce necăjit că îţi sunt executaţi colegii, unul câte unul.

− Necăjit? De ce să fiu?

− Pentru că par s-o mierlească la iuţeală. Doi într-o dimineaţă, al treilea în dimineaţa următoare.

− De gloanţe, nu de bătrâneţe. Aşa că de ce să-mi fac *eu* griji? Tu, pe de altă parte, comisare sau ce naiba oi fi, cât de bătrân eşti *tu*?

− Trei morţi în douăzeci şi patru de ore. Şi al patrulea se duce la o nuntă, fără nici o grijă pe lume, purtând asta – un smoching alb. Nu-i o comportare prea delicată pentru un om pe care tocmai l-au părăsit prietenii.

− Eu nu umblu prin lume speriat.

− Sau poate că ştii că nu-i nevoie să fii – pentru că tu i-ai împuşcat?

A râs. Dusko Zaravic a râs de-a binelea. Nu ca provocare, sau cu dispreţ. Mai degrabă din toată inima. Dacă gangsterii ar fi în stare de asta în zilele noastre.

− Păi… ei, fir-ar să fie, de aceea m-ai arestat sub tâmpenia asta de acuzaţie? Pentru că crezi că eu îmi lichidez fraţii ghinionişti?

Ewert Grens şi-a păstrat pe chip o expresie care putea să însemne multe lucruri.

E posibil să mă aflu într-o celulă din arest cu un triplu ucigaş, care mi-a cumpărat unul dintre colegi, şi are la dispoziţie documente secrete.

Ori bărbatul întins pe priciul ăla era următorul la rând şi ar trebui să fie recunoscător că îl ţinem aici o vreme.

Ori n-are nimic de-a face cu toate astea, nici ca victimă, nici ca făptaş.

N-are importanţă, lasă-l să stea aici.

− Noi credem că o organizaţie încearcă să pună mâna pe comerţul cu arme din Suedia. Şi că tu i-ai omorât pe potenţialii competitori. La cererea cuiva care în momentul de faţă este în Albania.

− Serios, ce naiba tot spui acolo?

− Ştim amândoi că erai amestecat acum mulţi ani în acel domeniu. Poate chiar ai fost în acel apartament, angajat de cel căruia îi place să-şi zică Regele Zoltan. Şi acum există zece mii de arme care valorează un miliard şi pentru care el, sau cineva care te foloseşte ca ucigaş plătit, crede că e în ordine să omori oameni.

Acel râs din nou. Era real.

− Ce mama dracului? Ştii şi tu, cum știu și eu, că chestia asta e la fel de închipuită ca acuzaţiile pe baza cărora mă ţineţi aici. Şi chiar dacă *ar fi* adevărată, de ce naiba ţi-aş spune ţie? Uită-te la mâinile mele, omule. Am unghii, nu? Ştii cât de mult le trebuie ca să crească la loc? Le-am venit de hac unor anchetatori de care tu nici măcar nu te apropii.

Apoi s-a răsucit iar. Spatele smochingului alb spre Grens şi faţa tăcută spre perete. Comisarul i-a făcut semn cu capul Marianei, care aştepta în uşa celulei – primul lor interogatoriu se încheiase.

Au ajuns la celula cea mai apropiată de intrare, care era cea mai zgomotoasă, cu deținuții care trăncăneau şi un ventilator care se învârtea de zor şi cu gardienii care strigau unul la altul, când Mariana a deschis vorba.

− Ai dat un spectacol pe cinste.

− Spectacol?

− Chiar ai făcut să sune ca şi cum l-ai bănui de ceva. Când tot ce vrei e să-l ţii încuiat cât permite legea.

− Ar putea să fie implicat. Dacă este, o s-o ştiu când îl dibuiesc pe poliţistul nostru corupt. S-a uitat la ea. Iscoditor. Şi asta – poliţistul corupt – tot nu-i o problemă pentru tine? Ea n-a răspuns nici de această dată. Pentru că o să-l găsim pe colegul nostru care a trecut de partea cealaltă şi o să-l găsim pe oricine o fi cel care împuşcă oamenii de două ori în cap. Curând o să am la faţa locului, în Albania, un om care îşi va da seama cine e căpetenia şi cine-i face munca de jos.

− Un om la faţa locului?

− Da. Un om care crede că e mai uşor să facă ceea ce trebuie să facă dacă dementul ăla nu umblă brambura.

− Bărbatul pe care l-am întâlnit în bucătăria ta?

− S-ar putea, da.

Drumul în jos cu liftul de la închisoarea Kronoberg a devenit neplăcut, în felul în care poate să fie acest gen de drumuri cu liftul, când fiecare privire sau vorbă pare insuportabilă. Dar asta era mai mult de atât – pentru a doua oară, Ewert Grens o acuzase pe faţă pe una dintre cele mai apropiate colege ale sale că îi vinde, că îi trădează. Au ieşit din primul lift în drum spre următorul, şi acum trebuia ca ei să treacă prin cinci uşi care cereau card de acces. Înainte de a treia, Grens n-a mai răbdat.

− Eu… ei bine, îţi cer iertare.

Ea a trecut cardul prin fantă, a deschis uşa şi au intrat.

− Eu… n-ar fi trebuit niciodată să te acuz. Dar toată povestea asta afurisită, cu cineva care a intrat în seiful lui Wilson şi cu tine care nu vrei să mă ajuţi şi să-l cercetezi… Mă simt mai bine acum, Mariana. L-ai arestat pe Zaravic. Nu mă mai îndoiesc de tine.

Ea s-a oprit brusc.

− Nu, Ewert. N-ar fi trebuit niciodată să mă acuzi. Şi n-o s-o mai faci niciodată. Pentru că o să-mi cer transferul. Pricepi ce zic?

S-a uitat la el, *prin* el. Cum numai ea putea s-o facă.

− Da, Mariana. Pricep.

A patra uşă, a cincea uşă şi, în sfârşit, ultimul lift, acum pe drum spre Serviciul Omucideri. Dar tocmai când să ajungă la etajul lor, Grens a apăsat pe butonul roşu de oprire, apoi pe un buton care i-a făcut să pornească în jos.

− Mai e ceva.

Putea s-o facă. Acum, că gheaţa fusese spartă. Ea era singura care vorbea cu el despre aceste lucruri, care cerea iar şi iar răspunsuri şi care putea să se uite drept la el şi să zică: „*Nu ştii să separi intimitatea de integritate, la fel ca aceia pe care îi investigăm noi, şi asta, Ewert, te îngrozeşte*“, iar el tot n-ar fi eliminat-o din viaţa lui. Iată de ce ea era cea cu care putea să vorbească despre o problemă care n-avea rezolvare.

− Am avut cândva un coleg care îmi plăcea mult. Îl admiram. Un mentor, s-ar putea spune. Însă aproape de pensionare… s-a schimbat. Nu putea face faţă marii găuri negre. Vidului. Nu exista nimic, pentru că n-avea nimic altceva. Într-o noapte, când mai avea doar două săptămâni de stat în secţia de poliţie, a chemat un echipaj, le-a cerut să vină la el acasă. Apoi s-a împuşcat. Un glonţ în gură. Ştia cum s-o facă aşa încât să creeze cât mai puţine probleme pentru toţi cei implicaţi.

Liftul s-a oprit din nou. Acum Mariana Hermansson a fost cea care a apăsat pe buton în direcţia opusă.

− S-a împuşcat?

− Da.

− Pentru că nu putea suporta?

− Toată viaţa fusese poliţist. N-avea nimic în afara acestei secţii. Doar un apartament mare pe care nu-l împărţea cu nimeni.

Liftul s-a oprit din nou. Ea a apăsat butonul de coborâre. S-a oprit. Ea a apăsat butonul de urcare.

− Care era numele mentorului?

− Numele?

− Da.

− El… da, eu…

− Bine, Ewert. Nu-i nevoie să mai spui nimic.

Data următoare când liftul s-a oprit, chiar au ieşit și s-au îndreptat spre Serviciul Omucideri. Biroul Marianei era cel mai apropiat, şi tocmai când ea dădea să intre, comisarul i-a pus cu blândeţe mâna pe umăr, nu mai făcuse asta niciodată.

− Nu sunt bătrân. Atâta doar că am trăit mult. Înţelegi?

S-au uitat unul la altul o vreme şi ea a înclinat un pic capul. Următoarea oprire a lui Grens a fost la automatul de cafea, la jumătatea drumului spre biroul său. Două pahare, fără lapte.

− Ewert?

Biroul lui Sven era aproape vecin şi Sven, aşezat la masa de lucru, i-a făcut semn cu mâna nerăbdător.

− Hai înăuntru.

− Imediat, trebuie doar să…

− Acum, Ewert.

Grens s-a lăsat să cadă pe scaunul pentru vizitatori, iar Sven a închis uşa, apoi s-a aşezat în faţa şefului său şi a arătat spre paharele cu cafea.

− Îmi dai unul?

− N-are lapte, cum îţi place ţie.

Sven luase deja unul şi sorbea din el.

− M-ai pus s-o cercetez pe Mariana.

− Nu mai este nevoie s-o faci.

− Ba chiar mi-ai cerut s-o urmăresc.

− Am vorbit cu ea, Sven, şi tu…

− Am făcut asta. Am urmărit-o. Cu toate că mă simţeam ca dracu'. O colegă apropiată? Ai permite cuiva să mă urmărească pe mine – sau poate că deja o face cineva?

− Ţi-am spus…

− Poate că aveai dreptate, Ewert.

Comisarul tocmai golise totul din el într-un lift. Se simţea din nou bine. Ca şi cum n-ar fi fost singur cu gândurile sale. Nu era prea sigur că ar vrea să audă ce avea Sven de spus.

− Mariana şi cu mine am luat prânzul împreună ieri. Aici, la secţie. Se purta ca de obicei. Şi totuşi, deloc aşa. Nu-mi puteam da seama care e treaba. Dar când cunoşti bine pe cineva, ştii când ceva nu-i în ordine.

Sven s-a aplecat în faţă, şi era limpede că nu-l încântă ceea ce era pe cale să spună.

− Ne-am despărţit, iar ea s-a dus la o întâlnire în biroul procurorului. La fel şi eu. M-am ţinut după ea. De obicei mă pricep la asta. Şi totuşi, cumva, a reuşit de câteva ori să-şi piardă urma. Extrem de vigilentă. Se tot uita înapoi, schimba direcţia. Îngrijorată, aşa aş putea s-o descriu.

Acum a coborât vocea, ca şi cum s-ar fi gândit că ceea ce avea de spus ar putea să fie auzit de la o distanţă de câteva uşi.

− Roslagsgatan. Tocmai în Vanadislunden. Departe de biroul procurorului. Acolo s-a dus. O clădire cu apartamente obişnuite, cu cinci etaje. S-a uitat de câteva ori în jur înainte să tasteze codul şi să intre. Peste drum era o

cafenea din care vedeam perfect. O oră şi jumătate. Până când a ieşit. Mai târziu, când ne-am întâlnit aici, pe coridor, am întrebat cum a mers, şi am simţit din nou. Părea absentă. Şi a minţit. A început să-mi spună de noile idei ale procurorului. Şi ştii la fel de bine ca mine, Ewert, Mariana Hermansson pe care o ştim nu minte niciodată. Sau poate am crezut că o ştim. Am cercetat clădirea, fiecare proprietar de apartament. Nici un nume asociat cu vreo anchetă în curs şi nici ceva care să poată fi legat de Mariana, nici la muncă, nici personal.

Ewert Grens s-a lăsat şi mai jos pe scaun. Sven Sundkvist era omul cel mai puţin înclinat spre dramatizare din câţi cunoştea. Sven niciodată nu interpreta exagerat, nu-şi lăsa sentimentele să preia conducerea. Dacă bunul-simţ avea un chip, ar fi arătat ca bărbatul în faţa căruia şedea acum Grens.

Şi totuşi. Trebuia să protesteze. Pentru că aceasta era singura reacţie rezonabilă.

− Ar putea să existe atât de multe explicaţii pentru faptul că nu ţi-a spus cu cine se întâlneşte, sau adresele la care preferă să se ducă.

− Da. E adevărat. Dar am mai făcut nişte săpături. Calendarele noastre. Mi-am revăzut însemnările de la întâlnirile pe care le-am avut separat în anchetele recente. Şi câteva dintre întâlnirile Marianei – *fii atent, Ewert* – n-au avut loc. Nimic atât de important ca să afecteze rezultatul final. Dar câţiva dintre oamenii cu care a spus că s-a întâlnit, pentru care a fixat întâlniri în afara secţiei, au confirmat că nu s-au întâlnit cu ea.

Şi din nou expresia lui Sven era oricum, numai încântată nu.

− Şi, de vreme ce şi tu, şi eu am simţit acelaşi lucru, şi una dintre explicaţii este singurul lucru care nu poate fi, aş zice să continuăm s-o supraveghem. Şi să fii atent ce-i spui. Nu-s aşa de prost ca să nu-mi fi dat seama că este cineva care lucrează cu tine la această anchetă, al cărui nume nu-l cunosc, şi *dacă* Mariana nu este persoana care credem noi că este, *dacă* de la ea se scurg informaţiile, atunci ar putea să aibă de suferit mai mulţi oameni.

12.12

(Timp rămas: 2 zile, 9 ore şi 50 de minute.)

Piet Hoffmann mergea printr-un aeroport mic, dar surprinzător de modern. Panouri mari de sticlă, şi podea lucioasă, şi călători stresaţi care se uitau la ecranele cu plecări. *Aeroporti Ndërkombëtar i Tiranës Nënë Tereza*. Maşina fusese închiriată în avans şi peste o jumătate de oră se îndrepta spre nord pe asfaltul proaspăt, pe o autostradă care nu exista singura dată când a mai fost în această ţară, cu mulţi ani înainte şi cu o misiune foarte diferită. Şi, doar pentru o clipă – acel gen de momente care străpung pieptul şi măruntaiele, care te duc înapoi în timp –, i-a fost dor. Să fie pe cont propriu. În propria realitate, fără bine şi rău. Fără consecinţe. Înapoi, în vremea în care autobuzul pleca din Belgrad sau Tirana şi el cumpăra câte zece puşti automate odată. Doar o mică şmecherie – o mie cinci sute de *kronor* puştile, plus cinci sute şoferului autobuzului pentru o geantă care stătea printre celelalte genţi –, nici un risc, doar profit. În acele puţine cazuri în care autobuzul a fost oprit, şoferul, desigur, n-avea habar a cui era acea geantă. Transporturi de două ori pe săptămână, şi rahatul ajungea de fiecare dată la destinaţie.

A oftat. Viaţa arăta altfel acum.

Pentru că el voia asta – dorința de a fi cu Zofia şi copiii ieşea de fiecare dată învingătoare în faţa acelor mici valuri bruşte de emoţie.

Şi nu doar el, ci şi contrabanda cu arme se schimbase. Poate că Piet Hoffmann nu se mai deda la asta, dar ştia, deoarece primea în mod regulat oferte de *doar de data asta* şi bani cştigaţi uşor. Principiul era, desigur, acelaşi – majoritatea armelor ilegale erau la început legale. Clienţii suedezi erau cei care se schimbaseră, acum orice adolescent din orice cartier prăpădit voia să fie înarmat. Aşa încât, pentru a păstra preţurile mari, trebuia ca aceia care importau arme să le ţină o vreme, uneori chiar să aleagă cine le poate cumpăra. În vreme ce grupurile mai solide, ca Hells Angels şi Bandidos, nu apelau niciodată la piaţa oficială, ci îşi bazau furnizarea pe plevuşca dornică să-şi dovedească valoarea. Şi din Balcani până în Danemarca, era uşor. Pe de altă parte, ultima porţiune putea fi cam periculoasă, trecerea podului în Suedia. Aşa că acum era vorba doar de aceste mici servicii de livrare, care păreau că se înmulţesc zilnic. Firme de livrare cu două maşini, doi angajaţi, un birou la Varşovia şi unul la Sofia, apartamente unde oamenii lăsau ceea ce voiau să fie transportat în Suedia, companii care funcţionau ca firme de export normale şi, la fel ca şoferii de autobuz pe care îi folosea el, nu se expuneau niciodată riscurilor. Firmele de

livrare, care duceau bunurile din punctul A în punctul B, nu erau răspunzătoare de documentele vamale, aşa încât, dacă erau cercetate, nu erau niciodată de vină – sarcina lor era doar să ia şi să predea. Declaraţia conţinutului se făcea în afara graniţelor Suediei, undeva în UE, unde semnăturile puteau fi cumpărate şi apoi niciodată verificate.

Piet Hoffmann a încetinit când a trecut prin oraşul Lezhë, s-a oprit la o benzinărie pentru o cafea şi un sendviș, la o masă de plastic galbenă, sub soarele arzător. La jumătatea drumului. Un peisaj arid, dar plăcut. Dealuri care unduiau, case albe presărate ici şi colo. Un cer albastru, fără nori, şi o briză care însemna că nu e departe de mare.

Venise aici pentru că cineva încerca să pună mâna pe comerţul cu arme din Suedia, şi operaţiunea *ar fi putut* să aibă baza în această regiune, care era destul de obişnuită cu echipamentul militar care ieșea din circuitul normal. La câțiva kilometri mai încolo, de cealaltă parte a graniţei de nord-est, erau nouă sute de mii de arme ilegale sârbeşti care îşi aşteptau noii proprietari, iar la următoarea graniţă, şapte sute cincizeci de mii de arme bosniace. Şi aici, în Kosovo, în Muntenegru şi în Macedonia, mai erau multe altele ascunse – arme care, după sfârşitul Războaielor din Iugoslavia, în multe cazuri i-au urmat pe soldaţi acasă la ei şi apoi pe piaţa neagră a Europei.

O cafea înecăcios de dulce, apoi a cumpărat două sticle cu apă călâie şi a mers mai departe pe SH1. Curând au apărut munţii, iar peisajul arid de dincolo de geamurile închise a devenit mai verde, mai viu colorat. Aproape ajunsese la Shkodër.

21.34

(Timp rămas: 2 zile şi 28 de minute.)

Fusese o dată la Ulcinj, oraşul de coastă din Muntenegru, care era la depărtare de vreo jumătate de oră pe drumuri proaste şi dincolo de o graniţă. Acolo aflase că o „execuţie de tip Ulcinj“ însemna o împuşcătură în partea dreaptă a frunţii şi una în tâmpla stângă. Cu toate că nu era la mare, oraşul Shkodër era mai frumos, străzile erau mai bine îngrijite, restaurantele serveau mâncare mai bună. Oamenii păreau mai fericiţi, mai destinşi. S-a cazat la un hotel simplu de la periferie, care arăta cam ca acele complexe de

locuinţe din suburbiile sudice ale Stockholmului unde crescuse el. S-a plimbat prin centru, a băut cafea, a mâncat ceva. Aşteptând. Amurgul. Întunericul. Care era mai intens aici, cu mai puţine pete de lumină artificială.

Acum stătea în maşina închiriată. În locul în care *Rruga Komanit* se intersecta cu *Rruga Dasho Shkreli*. Drumuri înguste, care aveau încă piatră cubică, însă iarba ţâşnea pe la margini şi alcătuia propriul drum. Ziduri sau garduri de fier înalte mărgineau fiecare teren, înconjurându-l şi ţinând afară restul lumii. Cele mai multe case aveau două niveluri, iar liniile telefonice şi cablurile electrice se întretăiau desupra lor ca o plasă de siguranţă a cerului.

Casa pe care o căuta era zugrăvită cu alb şi avea o duzină de antene iţindu-se pe acoperişul din ţigle. Era casa pe care i-o arătase Grens în bucătăria lui. Acolo, în încăperea ca un turn, fusese localizat apelul dat de agenţii de securitate acum grav vătămaţi din Birger Jarlsgatan. Conform înregistrării cadastrale pe care o găsise comisarul – cu ajutorul poliţistului albanez pe care Hoffmann avea să-l întâlnească a doua zi dimineaţă, în rolul său de poliţist suedez cu insignă reală –, casa aparţinea unei femei de vârstă medie. Aşa stăteau lucrurile adesea. Genul de bărbat care aparţine unei organizaţii ca aceasta nu deţinea nimic în mod oficial. În câteva încăperi era aprinsă lumina, la parter, unde poate că era bucătăria, şi la etaj, într-o încăpere de lângă turn. A identificat doi agenţi de securitate, amândoi înarmaţi şi fiecare răspunzând de câte un etaj. Încă nu se vedeau alţi oameni. Dar avea timp. Dacă stătea acolo până la ora două, poate trei, încă mai putea trage un pui de somn.

07.06

(Timp rămas: 1 zi, 14 ore şi 56 de minute.)

Secţia de poliţie din Shkodër arăta ca majoritatea celorlalte clădiri aflate un pic mai departe de centrul oraşului – acoperişul plat, faţada neutră, aparatele de aer condiţionat care arătau ca nişte stupi gigantici zumzăind sub fiecare fereastră. Înăuntru, pe scaunele de lemn, simple, din sala de aşteptare, şedeau un bătrân care aştepta să raporteze o spargere, un bărbat un pic mai tânăr cu documentele celor două maşini care îi fuseseră furate şi

o familie care se afla acolo, mândră, ca să depună actele pentru paşaport, „*E primul, ne ducem în Spania*“. Şi într-un colţ îndepărtat, un suedez pe nume Verner Larsson, a cărui treabă era foarte diferită de a celorlalţi.

Gezim Latifi era înalt, considerabil mai înalt decât Hoffmann, umerii largi umpleau uniforma poliţiei albaneze, iar ochii îi erau la fel de blânzi ca paşii. Un pic prea chipeş, un pic scos dintr-un roman, un pic à la Hollywood. Arăta ca imaginea unei imagini, ca şi cum ar fi ieşit direct dintr-o reclamă de recrutare pentru următoarea generaţie de poliţişti. Ba chiar purta cascheta trasă mult pe frunte, în ciuda căldurii şi a faptului că erau înăuntru.

– *Mr. Larsson?*

Hoffmann a dat din cap. Poliţistul din filme din faţa lui avea o strângere de mână foarte fermă.

– *After me.*[12]

Vorbea engleza cu ceea ce lumea interlopă din Stockholm numea „accent iugo“. Cu toate că asta era varianta albaneză. Şi acest bărbat lucra de cealaltă parte a legii.

Un separeu. Biroul lui nu era mai mare de atât. Mobilier simplu, pereţi goi. O cameră fără personalitate. Hoffmann a pus pe masa de lucru la fel de anonimă scrisoarea de recomandare şi proaspăta sa legitimaţie de poliţist. Latifi a citit în fugă textul despre poliţistul exemplar care era Verner Larsson, a deschis carnetul de piele şi a pipăit stema, în vreme ce compara fotografia cu chipul.

– *OK. What can I do for you*[13]*, officer Larsson?*

Auzind asta, Piet Hoffmann a luat loc, într-un oraş albanez, sub o extremă constrângere temporală, la mii de kilometri de familia lui ascunsă din pricina ameninţării cu moartea. Însă nu s-a putut stăpâni să nu râdă un pic. Era un poliţist real. Tratat ca poliţist, judecat ca poliţist. Ce mai schimbare pentru un bărbat care fusese cândva cel mai urmărit delincvent din Suedia!

A început să-şi prezinte, în propria versiune a limbii engleze – care probabil suna la fel de suedeză pe cât suna de albaneză cea a lui Latifi –, misiunea care, susţinea Grens, nu era o anchetă normală şi, prin urmare, nu putea să fie efectuată într-un mod normal. O listă cu optsprezece cazuri albaneze care implicau cadavre feminine neidentificate. Trebuia să fie comparate cu înfăţişarea şi trăsăturile distinctive ale unei cetăţene suedeze dispărute. Un document care era acum transportat de un mesager sigur, nu prin mijloace electronice, micşorând riscul să cadă în mâinile cui nu trebuie.

− Hannah Ohlsson?

− Acesta îi era numele în momentul dispariţiei.

− Cine este?

− Nu ştiu mai mult de atât. Doar un nume. Dar… în fine, şeful meu ar fi foarte recunoscător dacă mi s-ar permite să examinez acele dosare. În ce mă priveşte, în principal sunt aici pentru alt caz. Cineva care în ultimele zile a omorât cel puţin trei bărbaţi care au emigrat din această regiune. Comisarul Grens v-a spus la telefon. Şi a pomenit, printre altele, un bărbat pe care l-a arestat acum mulţi ani în legătură cu o omucidere multiplă, o familie, şi care îi avea ca angajaţi pe bărbaţii ucişi de curând. L-a arestat, însă n-a putut să-l închidă. Suspectul a plecat din Suedia de îndată ce a fost eliberat şi, conform surselor pe care le avea în acea vreme comisarul, s-a mutat înapoi aici. Iar acum, de vreme ce am localizat aici un apel telefonic, este din nou suspect. Poate este chiar cel care a ordonat uciderile.

Încăperea impersonală avea o bibliotecă impersonală, cu şiruri lungi de bibliorafturi impersonale. Latifi a scos unul, l-a deschis cu un clic şi a pus conţinutul, toate documentele, cu faţa în jos pe birou.

− Acesta este bărbatul de care vorbea şeful tău?

Hoffmann a examinat fotografia de paşaport, alb-negru – un bărbat foarte tânăr care mai târziu avea să devină un jucător principal în lumea interlopă din Stockholm. Îl întâlnise la tribunal şi în închisoare. Regele Zoltan. Un nume ridicol. Dar, cumva, se potrivea. Un tip care părea important.

− Da. El e.

− În acest caz, acum ştiu mult mai mult.

− Şi?

Poliţistul albanez părea că îşi caută cuvintele în engleză. Nu pentru că era îngrijorat, pur şi simplu nu îi erau la îndemână termenii legaţi de investigaţii dintr-o limbă străină.

− Când mă uit prin diferitele noastre dosare cu infracţiuni găsesc pagină după pagină de delicte, dar toate petrecute cu foarte mult timp în urmă. A tot intrat şi ieşit din instituţii corecţionale. Apoi totul se opreşte. Nici un cuvânt în anii ’90. Brusc, răsare iar numele lui. După mulţi ani – în octombrie 2001. La fel de brusc cum dispăruse. În Registrul General de Supraveghere, cu mai multe note, *RZ a fost observat în legătură cu o presupusă tranzacţie ilegală de arme*, şi la fel în registrul suspecţilor, *RZ a fost interogat în legătură cu un jaf armat şi răpire*, cu totul vreo douăzeci

de note. Curând, răsare imaginea unui tip din zona noastră din Albania care a preluat contrabanda cu arme de-a lungul a ceea ce numim „ruta balcanică“. Livrări în tot nordul Europei, dar cu accentul pe o ţară în care cererea şi, ca atare, profiturile sunt cele mai mari. De unde vii tu – Suedia.

Piet Hoffmann s-a uitat la paşaportul Regelui Zoltan. Un puşti care acum era un bărbat de vârstă medie. Ar trebui să existe fotografii mai recente la o secţie de poliţie răspunzătoare de urmărirea lui.

− Bănuieli. Interogatorii. N-am ajuns niciodată mai departe. De fapt, colegii mei n-au ajuns niciodată mai departe, eu lucram la Tirana pe atunci.

− Şi ce înseamnă asta? Că *n-au ajuns mai departe*?

− Sincer? În această încăpere?

− Da.

− Polițiști corupţi câştigă mai mulţi bani dacă traficanţii de arme fac mai mulţi bani.

− Colegii tăi?

Latifi a dat din umeri, obosit.

− Mulţi dintre ei. Întotdeauna aşa au stat lucrurile.

− Şi tu?

Acum a zâmbit.

− Şeful tău n-ar fi primit o recomandare din Germania dacă aş fi fost unul dintre ei. Şi tu nu te-ai afla acum aici.

Un bărbat care nu poate fi mituit. Aşa îl descrisese Grens. Hoffmann s-a întrebat de ce. De ce să nu facă ceea ce făceau toţi colegii lui. De ce să se mulţumească cu mai puţin când alţii au mai mult. De ce să lupţi cu un sistem care ripostează.

− Văd că te uiţi la fotografie.

Hoffmann a dat din cap.

− Da. Sunt surprins că nu există una mai recentă.

− Există. Două.

Latifi a adunat documentele care stăteau pe birou cu spatele lor alb în sus. L-a întors pe cel de deasupra. Fotografii de la locul unei crime.

− Făcute acum un pic mai mult de cinci ani. Când Zoltan a urcat în vârful ierarhiei criminalilor. Chiar era Regele. Pe cale să se extindă, să preia întreaga Albanie, toate traseele armelor de aici.

Ochii lui Piet Hoffmann au fost atraşi de ele şi şi-a dat seama la ce se uită.

O pistă se încheiase.

Mai văzuse acest fel de imagine cu numai câteva zile înainte, la masa din bucătăria lui Grens.

Un bărbat mort zăcând pe podea.

Două gloanţe în cap.

Unul în frunte, unul în tâmplă.

08.14

(Timp rămas: 1 zi, 13 ore şi 48 de minute.)

Ewert Grens şedea pe bancheta din spate. În ultimii ani, acesta devenise locul său. Mariana Hermansson s-a aşezat la volan, pentru că se pricepea mult mai bine la şofat decât el, iar Sven Sundkvist s-a ales cu locul din dreapta șoferului pentru că se pricepea mult mai bine la citit hărţile. Un detectiv care îmbătrâneşte este ca un fotbalist trecut de treizeci de ani – e mutat tot mai departe pe teren, de la poziţia de înaintaş, când dădea goluri, la cea de mijlocaş, în care rolul său este să slăbească de puteri echipa adversă, iar când cariera i se apropie de sfârşit ajunge apărătorul de pe linia de fund, unde totul este duritate şi joc murdar, până când adversarii se dau bătuţi.

Apartamentul mare al lui Dusko Zaravic era pe Valhallavägen, aproape de Karlaplan, şi mandatul de percheziţie al lui Grens se baza doar pe motive vagi care, într-un fel, confirmau justificarea extrem de vagă a arestării lui. Două minciuni întotdeauna dădeau un adevăr mai bun. La primul etaj au găsit un lăcătuş care îi aştepta, şi tocmai îşi lăsa jos trusa cu scule când telefonul comisarului a început să sune. Noul număr al lui Hoffmann. Primul lui raport.

− Poţi vorbi?

− Stai un pic.

Grens a urcat un etaj, şi-a coborât vocea.

− Ascult.

− Ceea ce investighezi tu, Grens, e finalul unor lucruri care au început aici.

− Ce vrei să zici?

− Acum şaptesprezece ani suspectul tău a venit aici. Şi a devenit principalul traficant de arme din regiune, cu cartierul general la Shkodër. Iar

acum cinci ani a fost ucis exact în acelaşi fel, acelaşi mod de operare, ca victimele tale din Stockholm din ultima săptămână.

− Ei bine… la naiba.

− Da. Nu-i niciodată aşa de simplu cum credeai că o să fie. Nici măcar pentru un comisar care speră să bage iar după gratii acelaşi individ. Pe termen lung.

− O „execuţie în stil Ulcinj“?

− Da.

Sven urcase şi el şi aştepta la o oarecare distanţă o pauză în convorbire. Acum l-a întrerupt, spunând că lăcătuşul a terminat, pot să intre.

− Imediat, Sven.

Grens a continuat de îndată ce a rămas singur.

− Şi acum?

− Casa în care ai localizat convorbirea. Am supravegheat-o şi ştiu ce să fac. Nimic nu-i schimbat, în afară de bărbatul care se află în încăperea din turn, persoana aflată la conducere, actualul rege al contrabandei. Pentru că aşa funcţionează lumea asta afurisită. *Regele contrabandei a murit, Grens, trăiască regele contrabandei*. Dar am nevoie de mai mult ajutor. Mai multe informaţii.

− Da?

− Latifi? Eşti sigur de el?

− Sunt absolut sigur.

− Pentru că ăştia nu-s tipi cumsecade. Şi sunt singur. Cum putem fi siguri că nu-i pe statul de plată al acestui traficant de arme? Cu oricâţi cunoscuţi din Germania oi fi vorbit tu?

− Încrederea, Hoffmann. N-o acordăm cu uşurinţă, tu şi cu mine.

− Trebuie să ştiu că mă pot baza pe el.

− Ascultă: tipul ăsta *este* serios. Loial. Îşi ţine gura, orice-ar fi. Nu-ţi pot spune cum ştiu. Dar ştiu.

Când a închis, Ewert Grens prinsese fiecare respiraţie prudentă, fiecare schimbare în vocea lui Hoffmann. Reproducere perfectă a sunetului. I se mai întâmplase, cel mai de curând în timpul unei investigaţii care l-a dus în vestul Africii, anul trecut – faptul că uneori reţeaua de telefonie mobilă funcţiona în mod neaşteptat. Dat fiind că ţările cele mai bogate aveau deja reţele bune, companiile de telefonie dădeau prioritate regiunilor mai sărace, cărora le lipsea infrastructura bună. Iată de ce îşi foloseau cele mai bune

echipamente. Prin urmare, atunci când se afla pe palierul unui imobil din Suedia şi primea un telefon de la cineva care se afla într-una dintre cele mai sărace ţări din Europa, era prin cea mai avansată reţea de telefonie mobilă – genul pe care un poliţist poate s-o folosească pentru a localiza un apel care a avut ca urmare trimiterea unui agent de infiltrare în Albania. Care s-a dovedit a fi locul potrivit.

Uşa apartamentului lui Dusko Zaravic era deschisă. Lăcătuşul plecase repede la altă uşă, pentru altă cercetare, în vreme ce Mariana şi Sven îşi aşteptau pe coridor şeful.

− Un apel important?

Sven i-a aruncat aceeaşi privire ca atunci când îi ceruse lui Grens să intre în biroul său, când s-a asigurat că nu ascultă nimeni şi l-a avertizat despre cea mai apropiată colegă a lor.

O senzaţie ciudată, neplăcută.

Dacă Mariana nu este persoana care credem noi că este, dacă de la ea se scurg informaţiile, atunci ar putea să aibă de suferit mai mulţi oameni.

− Da, Sven. Un apel important.

Amândoi au evitat să se uite spre Mariana. Era mai simplu aşa. Pe moment.

− Puneţi-vă mănuşile de plastic. Căutăm orice ar putea ajuta un procuror să prelungească şederea lui Zaravic în arestul din Kronoberg – tocmai a devenit mai interesant.

− Nu, zău. În ce fel?

− Cum ar fi o armă. Cel mai preferabil o armă de hârtie.

− Hârtie?

− Dosarul care a fost furat din seiful lui Wilson. Documente foarte secrete legate de programul nostru de infiltrări. La fel de periculoase ca orice armă pentru cei care au fost implicaţi.

Cinci camere. Tavan înalt. Mobilier din sticlă şi oţel, iluminat de candelabre de cristal masive. Eleganţă ca din reviste de design interior, bătător la ochi de scumpă. Totul imaculat. Ca şi cum femeia de serviciu tocmai şi-ar fi strâns cârpele de praf şi ar fi terminat de dat cu mopul pe podeaua de lemn. Au deschis dulapuri, sertare, debarale. Au răsucit tablouri de Anders Zorn, au rulat covoare persane. Au ciocănit în ziduri, au luminat interstiţiile din parchet, au cercetat scurgerile şi orificiile de ventilaţie. Până când Sven a venit din bucătărie şi a pus mâna pe braţul lui Grens.

− Hai cu mine.

Aer cald. Asta a gândit întâi comisarul când a intrat în bucătărie. Vânt de la fereastra deschisă aflată pe peretele de lângă frigider.

− Cineva a făcut o vizită aici, Ewert. De curând.

− De curând?

− Uite aici.

Sven a arătat cu un deget îmbrăcat în plastic albastru.

− Geam dublu. Nu-i bine să-l spargi sau să faci o gaură în el, pentru că te gândeşti că ar putea să facă prea mult zgomot. Aşa că mai bine tai chitul, scoţi cuişoarele de dedesubt şi scoţi tot geamul cu două ventuze mari. Intri. Când ai terminat, cureţi toate urmele pe care le-ar putea căuta poliţiştii, ieşi. Şi pentru că se presupune că trebuie să arate ca şi cum n-ar fi fost nimeni aici, pui la loc geamul şi pui chit proaspăt la exterior.

Şi-a plimbat degetul în sus şi-n jos pe rama de lemn a ferestrei.

− Ăsta-i chit sintetic. Încă un pic umed. De obicei e nevoie de două zile ca să se usuce. Aproximativ de când e închis Zaravic. Cineva a fost aici – cineva care ştia că venim.

Amândoi au auzit-o pe Mariana demontând rezervorul WC-ului din toaleta de pe hol.

− Scurgerea de informaţii din poliţie, Sven.

− Oricine o fi cel care a trecut de partea cealaltă, încă îi dă informaţii oricui o fi cel pe care îl anchetăm.

− Nu spune asta, Sven. N-o gândi.

− Nu-i nevoie s-o fac.

A arătat din nou spre rama de lemn. De această dată nu chitul, ci nişte pete de alături.

− S-a întărit. Dar vezi ce este?

− Sânge.

− E uşor. Când ţii geamul, îl pui la loc, legănându-l ca să nu se spargă. Te poţi tăia. Chit proaspăt şi sânge proaspăt. ADN proaspăt. Dacă e al cuiva pe care îl anchetăm, sunt multe şanse să se afle în baza noastră de date. Iar dacă e al unui angajat al poliţiei de la Serviciul Omucideri, *de asemenea* va fi în baza noastră de date – am dat toţi probe pentru comparaţie, ca să putem fi excluşi din probele recoltate. Pricepi ce zic, Ewert? Faptul că am venit aici şi n-am găsit nici o afurisită de probă din cauză că am ajuns prea târziu nu-i ceva rău – este cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla.

10.01

(Timp rămas: 1 zi, 12 ore şi 1 minut.)

De această dată, Piet Hoffmann n-a mai trebuit să aştepte împreună cu victimele delictelor, care veneau să facă plângere împotriva celor mai recenţi răufăcători din Shkodër. Latifi l-a întâmpinat la intrare şi Hoffmann s-a ţinut după spatele lui lat prin intrarea angajaţilor până în biroul cel mic care nu avea personalitate.

− Ne vedem din nou.

− Îţi mulţumesc că mă primeşti.

− Suntem colegi. Colegii se ajută între ei.

Carnetul de piele neagră cu insigna şi stema era în buzunarul hainei, şi Hoffmann s-a luptat cu impulsul să o scoată, s-o ţină în mână. Poliţist. Pe hârtie. După toţi aceşti ani petrecuţi în afara legii.

− Cafea?

Două ceşti pe birou. Foarte mici. Cu ceva foarte negru în ele.

− Turcească. Preferata mea. De câteva ori pe zi.

Latifi a terminat-o dintr-o înghiţitură.

− Spune. Să vedem dacă pot face ceva pentru tine.

Dintr-odată, Hoffmann a şovăit. Nu mult, dar destul ca Latifi să observe.

− Dacă vrei să te ajut.

− Vreau. Însă ceea ce plănuiesc nu-i lipsit de primejdie. Şi, sincer, nu ştiu dacă pot să am încredere în tine.

− N-o vrei?

Latifi a arătat cu capul spre cafeaua neatinsă şi Hoffmann a ridicat o mână în semn de nu, mulţumesc. Peste două secunde Latifi golise şi a doua ceaşcă.

− Şeful meu, Ewert Grens, cu care ai vorbit la telefion, crede că ar trebui să am încredere în tine – şi el n-are încredere în nimeni.

− Păi, vezi?

− Aşadar, convinge-mă şi pe mine.

− Tu eşti cel care are nevoie de ajutor, nu eu.

S-au uitat mult timp unul la altul, în tăcere.

Până când Hoffmann s-a ridicat şi s-a dus la uşa închisă.

Când s-a răsucit să-şi ia rămas-bun, Latifi îşi dăduse jos cascheta pe care o purtase şi la ultima vizită. Şi Hoffmann şi-a dat seama de ce. Toată partea de sus a frunţii lui era acoperită de o cicatrice uriaşă şi urâtă.

− Cuţit?

− Baionetă. Şi apoi un glonţ, dintr-o parte, care ar fi trebuit să arunce în aer restul.

− Şi ochii tăi?

− Nu văd decât cu unul.

Piet Hoffmann s-a aşezat la loc.

− Ţi-ai ţinut gura închisă?

− Da.

− Şi n-o să-mi spui dacă întreb despre ce a fost vorba?

− Exact.

Pe de altă parte, Grens ştia despre ce a fost vorba. Iată pe ce se baza încrederea lui.

Era destul. Asta conta.

Hoffmann a pus mâna pe cascheta plină de transpiraţie.

− Îţi mulţumesc. Pentru asta.

− Ai făcut un drum lung. Când ai fi putut să trimiţi un e-mail. Asta nu-i o anchetă obişnuită. Înseamnă mai mult. Poate chiar ceva personal?

− Poate.

− Deci?

− O casă. Cam pe unde *Rruga Komanit* se intersectează cu *Rruga Dasho Shkreli*. Ancheta noastră ne-a dus acolo. La încăperea dintr-un turn de la etaj. Comisarul Grens a presupus că era prietenul său regal, Zoltan, cel care şedea acolo şi le telefona unora dintre vechii săi prieteni. Acum ştim că nu aşa au stat lucrurile. Şi trebuie să ştim cine era.

Latifi a zâmbit cu blândeţe.

Şi, cu cicatricea la vedere, părea chiar mai uman şi mai puţin decât un ideal.

− Asta, orice o fi ceea ce vrei să faci, n-o să-i placă şefului meu. Şi e un lucru al naibii de bun, domnule poliţist Larsson.

10.42

(Timp rămas: 1 zi, 11 ore şi 20 de minute.)

− Acum ai face bine să-mi răspunzi, fir-ar să fie!

Erik Wilson – care tocmai ieşise din şedinţa îndrăcită cu sindicatul poliţiştilor, şedinţă care, la rândul ei, urmase unei negocieri la nesfârşit cu Serviciul Personal – aşteptase cu nerăbdare să aibă zece minute de singurătate în biroul său înainte de următoarea şedinţă, pe care şi-ar fi dorit, de asemenea, s-o evite, cea cu echipa de auditare. Dar acum dăduse buzna Ewert Grens.

− Ai auzit, Wilson! Şi nici prin cap să nu-ţi treacă să pleci de aici până nu-mi dai un răspuns mulţumitor!

Nu de multe ori comisarul-şef al Serviciului Omucideri se pomenea că duce dorul uneia dintre acele şedinţe birocratice. Dar acum îi ducea dorul. Un comisar Grens furibund care se stropşea la el era mai rău decât toate discuţiile despre deficitul bugetar luate la un loc.

− Bună ziua şi ţie, Ewert.

− În dimineaţa asta am făcut o percheziţie pentru care mi-ai dat mandatul doar silit! Şi despre care ştiau foarte puţini oameni! Şi al naibii să fiu dacă n-a ajuns acolo cineva înaintea noastră şi a eliminat orice dovadă!

− Am mai trecut o dată prin asta. N-o mai fac iar.

− Fie de la tine e scurgerea, Wilson, fie de la cineva foarte aproape de tine. Cu cine te întâlneşti? De cine eşti atât de îndrăgostit, încât nu mai vezi limpede?

− Bine. Atunci o facem, din nou. Mai trecem o dată prin asta. Aşadar, acum ascultă-mă bine: asta n-are nimic de-a face cu persoana cu care mă întâlnesc sau nu mă întâlnesc. E numai în mintea ta, Ewert. O să trebuiască să găseşti altundeva scurgerea. Poate că la cineva în care *tu* ai încredere, din apropierea *ta*? Şi de care poate că îţi place prea mult ca să vezi limpede?

− Ştiu că înţelegi ce zic – ai fost complice fără voie, Wilson. Nu există alt răspuns rezonabil! Seiful e aici, în biroul tău! Mandatul de percheziţie a venit de aici!

− Stai jos.

− Când o să-mi spui!

− Stai jos, Ewert.

Călcându-şi pe inimă, Ewert Grens s-a lăsat să cadă pe scaunul pentru vizitatori.

Când ajungea cu adevărat în starea asta, dura un pic până să se potolească.

− Am continuat să cercetez biroul meu şi arhiva de la subsol. Discret. Am cerut un nou grup de analişti şi am primit nişte răspunsuri noi.

Grens încerca sincer să şadă calm. Dar nu putea.

− Şi?

Wilson s-a răsucit şi a lovit cu mâna placa grea de oţel a seifului.

− Ca să intri în ăsta ai nevoie de un cod PIN, care în cazul meu n-a fost scris niciodată, şi un card programat, cam ca un card de acces pentru uşile noastre. Noii analişti au descoperit patru lucruri care au dovedit cum poate să facă cineva rost exact de asta. Două descoperiri aici, sus, şi două la subsol.

− Descoperiri?

− Prima, cum au obţinut codul PIN, o ştiam dinainte: o cameră de supraveghere foarte mică, ascunsă într-o crăpătură a peretelui. Una înăuntru, direct spre seiful meu. Una deasupra tejghelei arhivei din subsol, îndreptată spre geamul de protecţie al dulapului. Când am tastat cele opt cifre ale codului, au apărut pe afişajul electronic şi în acelaşi timp au fost prinse de cameră. Persoana pe care o căutăm a putut să primească acel cod pe computer sau pe telefon – prin intermediul transmisiei directe.

Apoi a început să se petreacă ceva în acel birou.

− Chiar în acel moment, Ewert, în care eu eram aici, făcându-mi treaba!

Energiile lor au început să se schimbe.

− Treaba *noastră*. Treaba noastră *comună*!

Pe măsură ce Grens se potolea, Wilson devenea tot mai supărat – de parcă abia acum începea să simtă impactul delictului la care fusese expus. Şeful celui mai mare serviciu de omucideri din Suedia fusese supravegheat şi folosit. Victimă a unui atac în inima însuşi locului în care ar fi trebuit ca astfel de atacuri să fie zădărnicite.

− Celelalte descoperiri au fost două antene direcţionale. Una aici, pe coridor, una în faţa arhivei. Nu mult mai mari decât camerele de supraveghere şi la fel de uşor de ascuns. Pot capta frecvenţe până la o distanţă de zece metri şi le transmit unui dispozitiv de citire a cardurilor şi unui dispozitiv de programare a cardurilor. Cel care le-a instalat a putut apoi să pună în dispozitivul de programare un card gol, să apese pe ENTER şi să-l umple cu informaţiile luate de pe cardul meu.

Când oamenii ca Wilson, care rareori îşi ieşeau din fire, ajungeau în cele din urmă să-şi iasă, era altfel decât la cineva ca Grens, care îşi ieşea din fire aproape zilnic, tuna şi fulgera. Era mai remarcabil.

− Aşadar, avem o încuietoare dublă, Ewert! Un cod PIN care e doar în capul meu! O frecvenţă disponibilă doar pe cardul meu de plastic, pătrat! Şi apoi cineva de aici – *din serviciul nostru, Ewert* –, cineva în care avem încredere, a montat blestematul ăla de echipament special pe coridorul pe care trecem în fiecare zi. Ca să ne facă rău nouă şi muncii noastre!

Inversarea a continuat. Ceva ce nu se mai întâmplase niciodată.

De această dată, Ewert era calm, iar Erik Wilson trebuia să fie calmat.

− Ştiu perfect cum e.

Comisarul îşi ţinea mâinile pe umerii tremurători ai şefului său, încercând să alunge înapoi înăuntru mânia reprimată care începuse să dea pe dinafară.

− Să-ţi dai seama că trebuie să-i suspectezi pe cei de care eşti cel mai apropiat. Căci cât de mare e grupul despre care vorbim? Douăzeci? Zece? Cinci?

Faţa lui Wilson era acoperită de o flacără roşie, ca şi gâtul.

Şi când a încercat să vorbească, n-a izbutit. Totul era înţepenit în acea flacără roşie.

Aşa că Grens a continuat.

− I-am cerut Marianei să te spioneze, Wilson. Deoarece continuai să tăinuieşti o informaţie pe care o consider esenţială. Dar ea a refuzat, şi n-am priceput de ce. Aşa că l-am pus pe Sven s-o spioneze pe ea. Fireşte, a refuzat. Aşa suntem noi, *nu vrem, nu vrem, nu vrem* să vedem ceea ce uneori trebuie să vedem. Dar Sven s-a răzgândit. A început s-o supravegheze. Şi nimeni, trebuie să ştii asta, nu-i mai trist ori mai dezamăgit ca mine – dar n-arată bine deloc. Mariana Hermansson se poartă cum nu s-a mai purtat până acum. Minte. Nu merge la întâlniri. Se arată în locuri în care prezenţa ei n-are nici o explicaţie rezonabilă. Wilson – uită-te la mine –, s-ar putea ca ea să fie persoana pe care o căutăm amândoi. Şi vreau ca de acum încolo s-o cercetezi tu, pentru că eu sunt prea aproape.

16.33

(Timp rămas: 1 zi, 5 ore şi 29 de minute.)

− Uite. Un Audi negru. În faţa porţii celei mari. Vezi – îşi întinde braţul, întorcând un pic capul, ca să tasteze codul de acces. Curând, faţa, dacă ar…

− L-am fotografiat.

Piet Hoffmann şi Gezim Latifi şedeau pe acoperişul unui depozit părăginit, spionând casa cu două niveluri care era păzită de aceiaşi agenţi de securitate pe care îi văzuse Hoffmann la ultima sa venire. După aproape cinci ore, bărbatul pe care credeau că îl aşteaptă a sosit, în sfârşit. Teleobiectivul pe care îl folosea Latifi era mult mai modern decât echipamentul poliţiei albaneze pe care Hoffmann îl văzuse până atunci, şi era sigur că trebuie să fie al lui Latifi. Imaginea omului de la volan era perfect clară. Ochii pătrunzători, ca ai unui şoim care atacă. Fruntea înaltă, pielea albă, favoriţii încărunţiţi. După ce poarta s-a deschis şi s-a închis, iar el a intrat în curte şi s-a făcut nevăzut, n-a durat mult până când s-a aprins lumina pe holul de la parter, apoi pe casa scării care ducea la etaj.

− Am bănuit că este el – acum ştiu.

− Ce ştii, Latifi?

− Cine este. Bărbatul pe care îl cauţi.

Latifi a răsucit unul dintre butoanele aparatului şi faţa fotografiată a fost mărită şi mai mult.

− Albanez din Kosovo. Din Pristina. Dar în ultimii ani a tot venit pe aici, în zona Shkodër.

Hoffmann i-a dat în jur de cincizeci de ani. Şi, întrucât fiecare parte a instantaneului a devenit mai vizibilă, ca nişte mici fotografii care alcătuiau o fotografie mai mare, se desluşeau inele subţiri de aur în lobii urechilor şi un semn din naştere care îi şerpuia pe gât şi a cărui testare ar fi putut s-o recomande un dermatolog.

− Hamid Cana. Îmi aminteşte un pic de Regele Zoltan al tău. În afară de faptul că e viu. De teapa celor care apar de zeci de ori în registrele noastre, dar n-au ajuns niciodată la tribunal.

Acum s-a aprins lumina şi în încăperea din turn şi l-au zărit prin fereastră – sau, mai degrabă, au văzut un costum închis la culoare care s-a aşezat la ceea ce părea să fie un birou şi a deschis monitorul unui computer.

− Acea casă, de fapt, casele din tot cvartalul spre nord au fost cândva locuinţele şi locurile de muncă ale instructorilor politici, pe vremea comunismului. Versiunea noastră a politrucului rus, oficiali ai partidului cu mare putere.

Latifi a luat din geantă un dosar subţire şi a scos o hartă a proprietăţilor imobiliare, pe care a desfăşurat-o pe ţiglele însorite ale acoperişului. A încercuit casa cu două niveluri pe care o supravegheau şi a arătat unul dintre pătrăţelele ei.

− Aceea este camera în care se află. Ştim exact cum arată.

Latifi a zâmbit.

− Uneori, birocraţia guvernului poate fi de folos. Pentru orice este nevoie de o cerere şi orice trebuie să fie aprobat, o modalitate bună de a oferi locuri de muncă şi de a ţine oamenii sub control. Prin urmare – în arhiva naţională am găsit atât harta, cât şi astea.

În dosar era un teanc de foi. Planurile unei case. Chiar ale casei la care se uitau.

− Camera din turn, conform acestor desene ştampilate în mod foarte oficial, era biroul comisarului politic. Iată-i detaliile, Larsson.

Unii oameni n-au nevoie de explicaţii. Ştiu, pur şi simplu.

− Adică, în cazul în care ai de gând să calci pe acolo.

Latifi a împăturit planurile şi i le-a dat lui Hoffmann.

− Pentru că, dacă ai bătut tot drumul până aici ca să afli cine stă în acea casă şi controlează traseul contrabandei cu arme spre nordul Europei, nu cred că trebuie să mai cauţi.

Au studiat amândoi imaginile de pe ecranul aparatului de fotografiat. Bărbatul cu ochi de şoim, cercei de aur şi semn din naştere care arăta a tumoră canceroasă.

− Cât de sigur?

− Nu sunt doar sigur, Larsson. Bag mâna în foc. Poate că nu conduce operaţiunile, dar e implicat profund. Şi ştiu pentru că eu am fost cel care a scris câteva dintre rapoartele în care era suspectat, iar şeful meu direct mi-a zădărnicit în permanenţă eforturile de a merge mai departe. Din acelaşi motiv pentru care Regele Zoltan n-a fost pus niciodată sub acuzare, prea mulţi dintre colegii mei sunt pe statele de plată ale traficanţilor de arme.

− Fir-ar să fie, Latifi, nu ştiu cum poţi să rabzi.

Poliţistul albanez a ridicat din umerii săi laţi.

− Am şi eu o familie pe care trebuie s-o întreţin.

Apoi zâmbetul a revenit – sau, dacă Hoffmann se gândea mai bine, probabil că fusese acolo tot timpul, încă de când au ajuns în acest depozit vechi, au spart uşa şi au urcat pe acoperiş.

− Şi din când în când, Larsson, se iveşte cineva ca tine, care are nevoie de ajutorul meu ca să spioneze o casă cu două niveluri, şi asta îmi dă şansa să-mi bag un pic picioarele în ierarhie. E uşor să mă întorc la lucru a doua zi când ştiu că şeful meu o să-şi piardă foarte curând una dintre sursele de venituri.

21.03

(Timp rămas: 1 zi şi 59 de minute.)

− Grens?
− Da, eu sunt.
− Sunt Hoffmann. Eşti singur?
− Spune. Sunt într-un loc bun.
− Tocmai ţi-am trimis pe telefon o fotografie.
− O deschid acum. Te pun pe difuzor. Ca să mă pot uita la ea.
− Îl recunoşti?
− Nu.
− Eşti sigur?
− Ochii, semnul din naştere – mi l-aş fi amintit.
− Şi numele – Hamid Cana?
− N-am dat nici peste el.
− Este cel pe care l-au sunat agenţii de securitate. Bărbatul care se afla într-un birou de la etajul casei în care ai localizat convorbirea. Care a preluat conducerea, sau, cel puţin, lucrează cu cel care a preluat contrabanda cu arme făcută de Regele Zoltan.
− Şi ştim asta pentru că…?
− Grens, tu eşti cel care m-a convins să am încredere în Latifi. Şi dacă avem, atunci da, ştim.
− E ora nouă şi ceva.
− Ştiu asta.
− A mai rămas un pic mai mult de o zi, Hoffmann, ca să aflăm cu cine din Suedia lucrează bărbatul din fotografie. Persoana care a lăsat în urmă trei crime, asta-i ceea ce trebuie să rezolv *eu*, şi persoana care îţi ameninţă familia, asta-i ceea ce trebuie să rezolvi *tu*. Într-o zi – apoi trebuie să-i dau drumul lui Zaravic, şi ar putea să intre în posesia unor hârtii şi să-şi dea

seama cine l-a băgat după gratii timp de şase ani şi l-a făcut să nu ajungă la înmormântarea fiului său. Dacă primeşte acea informaţie, tu, şi Zofia, şi copiii veţi avea pe urme toţi criminalii din Stockholm – când e vorba de astfel de lucruri, ei vânează în haită. Mandatul meu de percheziţie n-a dat rezultatul scontat şi n-am nimic cu care să fac un procuror să-l ţină în arest mai mult decât plănuisem.

− O să fac tot ce pot.

− Greşit. Să faci dracului tot ce-i nevoie, bine? Nu vreau să ştiu cum, dar vezi să faci rost de afurisitul ăla de nume.

Seara, târziu, la Shkodër.

Piet Hoffmann s-a uitat în jur, prin barul jalnic.

Până şi aici era pe perete un ceas care părea că numără timpul rămas.

Şerveţelul mototolit pe care îl ţinea în tocul pistolului era acum în faţa sa, pe tejgheaua barului, între o sticlă cu bere locală şi telefonul care tocmai îi adusese vocea stresată a lui Grens. Şi-a trecut degetul peste cuvintele încrucişate de la o margine la alta a şerveţelului, lanţuri de pătrăţele care deveneau un plan, pe care trebuia să le îndeplinească şi să le taie cu o linie. Îi mai rămăseseră două rânduri, două cuvinte de rezolvat, şi acum a mai tăiat unul.

A supravieţui, unsprezece litere

~~P-o-z-i-ț-i-o-n-a-r-e~~

A supravieţui, treisprezece litere

C-o-d-d-e-c-r-i-p-t-a-r-e

Ultimele casete din careul de cuvinte încrucişate. Ca să le taie cu o linie şi pe ele, va trebui să oblige să vorbească un bărbat cu ochi de şoim şi cu un semn din naştere urât. Era pregătit să meargă foarte departe, întocmai aşa cum sugerase Grens, fără să meargă *prea* departe – un bărbat mort nu poate dezvălui coduri. Va trebui să pătrundă într-o casă înconjurată de agenţi de securitate înarmaţi, să ajungă într-o încăpere sigură dintr-un turn şi apoi să înfrângă un bărbat care probabil că mai avusese parte de tortură, însă acum trebuia să fie înfrânt în doar câteva ore.

Pentru că bărbatul era cheia pentru persoana responsabilă din Suedia.

Pentru că ceasul ticăia.

07.09

(Timp rămas: 14 ore şi 53 de minute.)

Brânză. Marmeladă. Iaurt cu vanilie. Pâine crocantă. Suc de portocale. Şi o ceaşcă de cafea pentru ea.

Se treziseră devreme. Nu pentru că trebuia, somnul făcea mai uşor de suportat şederea aici, însă Luiza s-a apucat să plângă la şase şi jumătate şi i-a trezit şi pe Rasmus şi Hugo. Acum stăteau cu toţii strânşi unul în altul pe canapeua care, până acum câteva zile, aparţinuse altcuiva. Micul dejun era întins pe măsuţa urâtă de sticlă şi programul de dimineaţă era la televizorul pe care până atunci băieţii îl folosiseră mai ales pentru jocuri video, care păreau toate să fie, într-un fel sau altul, bazate pe faptul că se împuşcă unul pe altul. A închis ochii. Pentru o clipă, a fost altundeva. Acasă. Dimineaţă normală, mic dejun normal. Lingurile ţăcăne în castronaşele cu iaurt, biscuiţii crănţăne, căci toţi mestecă în acelaşi timp. Până când nu s-a mai putut abţine şi s-a uitat în jur, la acest apartament care era atât de străin, şi pe ferestrele lui, la un cartier pe care nu-l cunoştea aproape deloc.

Însă ştirile din emisiunea matinală erau aceleaşi. Redactorul prezenta imagini de la manifestaţii violente dinaintea unei reuniuni la vârf la Paris, în camera presei de la Casa Albă preşedintele SUA promitea reducerea taxelor, iar trupele ONU fuseseră atacate pe când păzeau un transport de alimente în vestul Africii. Ştirile suedeze erau şi ele repetarea săptămânii trecute şi a celei dinaintea ei – o explozie la o secţie de poliţie din Malmö, un bărbat de douăzeci de ani omorât în Norsborg, doi elevi răniţi grav după un atac cu cuţitul în Bergsjön. S-a răsucit spre Luiza ca să-i potrivească baveţica şi s-o momească să înghită ce mai rămăsese din terciul de ovăz şi ultima lingură cu piure de banane, când Rasmus a ţipat.

− Mamă! Uite!

Vocea lui era pe cât de surprinsă, pe atât de nedumerită.

− E casa noastră!

La început n-a priceput ce spune băiatul, ştergea liniştită mâncarea de pe obrajii şi bărbia Luizei.

− Mami! Uită-te acum!

Aşa că i-a făcut pe voie lui Rasmus.

Imaginile fulgerătoare ale unei Suedii care se schimba rapid au fost înlocuite de o altă imagine. O zonă de război. Aşa arăta. Ca atunci când rachetele loveau din greşeală ţinte civile aflate departe de focul bătăliei. Casa care umplea ecranul televizorului era într-o suburbie din Stockholm şi fusese atacată, distrusă, o explozie puternică o prefăcuse în ruine fumegânde, lăsând urme pe casele învecinate. Bomba, a zis jurnalista cu vocea ei neutră de reporter de televiziune, explodase cu mai puţin de o oră înainte şi zona fusese parțial evacuată.

O răceală de gheaţă. Înăuntru.

A îngheţat aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată.

− Casa noastră, mami. Nu mai există. Vezi?

Rasmus nu părea să ştie dacă ar trebui să fie speriat sau entuziasmat că locuinţa lor, tot cvartalul lor, era la televizor. Dar a văzut cum a reacţionat mami, cum a reacţionat Hugo – fratele său mai mare, care ştia cu mult mai multe decât el – şi a amuţit. Nu voiau să audă ce are el de spus, îşi dădea seama că sunt trişti.

Apoi imaginea a trecut la un raport din Parlamentul suedez şi politicienii dezbătând bugetul anual. Din nou normal. Lumea merge mai departe.

− Mâncaţi mai departe. Mă duc un pic până în baie.

Telefonul era încă în spatele capacului ventilaţiei, în colţul de deasupra cuierului pentru prosoape, şi a apăsat pe buton pentru singurul număr care fusese programat în el.

− Piet, eu sunt.

Nu ştia unde este el. Vocea lui era la fel de clară ca şi când ar fi stat alături.

− Trebuia să suni doar în caz de urgenţă.

− Este o urgenţă.

− Zo?

− Acum tocmai luam micul dejun uitându-ne la televizor. Eu şi copiii. Şi a fost o ştire despre o casă aruncată în aer. Casa noastră.

− Ce…

− Cineva ne-a aruncat în aer casa, Piet.

El a şovăit o clipă. Poate că era legătura. Adică, dacă era departe.

− Piet, ce se petrece?

− Încă nu-ţi pot spune.

− N-ai auzit ce am zis? În casa noastră a fost pusă o bombă! Nu mai există! Totul a dispărut! *Totul!*

A zbierat.

− Să-mi spui în clipa asta ce se petrece! Dacă nu, închid şi sun la poliţie! Tu hotărăşti, Piet!

El a şovăit din nou. Nu era doar legătura. Zofia ştia.

− Nu poţi să suni la poliţie.

− Atunci vorbeşte!

− Cu cât ştii mai mult, Zofia, cu atât e mai primejdios pentru tine şi copii. Am vorbit despre asta. Înainte. Că oamenii ca mine, care fac ce am făcut eu, pur şi simplu ştiu cât de mult trebuie să ştie sau să nu ştie cineva. Şi dacă ajungi într-o situaţie, dacă tu sau Rasmus, sau Hugo sau…

− Piet? Spune-mi în clipa asta.

A auzit respiraţia lui. Îngrijorarea. Pe care n-o putea stăpâni şi, prin urmare, îl făcea să fie şi mai îngrijorat.

− De la cineva din secţia de poliţie se scurg informaţii, un poliţist corupt.

− Un…?

− Un poliţist. Care lucrează pentru criminali. Şi are acces la toate documentele legate de mine. Toate întâlnirile secrete şi toate organizaţiile despre care am dat informaţii. Informaţii pe care le folosesc ca să mă silească să fac ceva ce nu vreau să fac. De aceea am găsit o grenadă funcţională în rucsacul lui Rasmus. De aceea mi-am mascat identitatea şi v-am ascuns pe toţi. Şi, Zofia, acum am întrerupt contactul cu cei care ne ameninţă – de aceea ne-au aruncat în aer casa.

Ea a ţinut telefonul strâns în mână mult timp după ce au închis, prăbuşită pe podea, plângând. Uneori era singurul lucru care îi rămânea cuiva care nu poate merge înainte şi nu poate merge înapoi, chiar dacă doare atât de tare să stea nemişcată.

Apoi a deschis uşa şi toate iubirile sale o aşteptau pe coridor.

Rasmus în faţă, plângând la fel ca ea, Hugo la un pas în spate, cu Luiza în braţe.

− Mami, eu… vreau să fiu cu tine.

Şi Rasmus s-a agăţat de ea, nevrând să-i mai dea drumul.

− Atunci va trebui să vii înăuntru cu mine. Trebuie s-o schimbăm pe Luiza.

Rasmus s-a strecurat pe lângă ea în baie în vreme ce vorbea, temându-se că mami o să se răzgândească, şi ea s-a uitat liniştită la Hugo, fiul ei cel mare, fiul ei cel înţelept care i-o dădea pe surioara lui mai mică. L-a sărutat pe frunte şi apoi el a rămas singur. Fără să aibă habar unde ar trebui să se ducă. Singurul lucru de care era sigur era că n-o să aştepte pe un coridor străin până când e schimbat scutecul Luizei sau poate i se face baie, când casa lor tocmai fusese aruncată în aer. După o vreme, a închis uşa băii fără ca mami să observe. Acum era ocazia să descopere ceea ce nu putuse data trecută. Podeaua din debaraua dormitorului. Cea care se mişca atunci când sărea pe ea şi care avea un butonaş negru în colţul din spate. Dacă se mişca repede şi avea un pic de noroc, ar putea să stea afară, cu uşa debaralei deschisă, şi să nu blocheze cu propria greutate orice o fi în podea.

Au fost nouă paşi iuţi de la baie până în dormitor.

N-a mers, nu, a fugit.

La debara. S-a lăsat pe vine. A tras de butonaş.

Şi toată podeaua… s-a deschis.

Pătratul de lemn a dispărut şi, când a aprins lanterna telefonului, a văzut o gaură mare, rotundă.

S-a aplecat şi a cercetat cu braţul, fără să dea de nici un obstacol. Aşa că s-a proptit cu picioarele în raftul de jos gol şi şi-a coborât în gaură trunchiul. Apoi a atins-o. O placă subţire. Şi când a ciocănit în ea, şi-a dat seama că nu e nimic pe partea cealaltă, avea ecou.

Gaura de sub debara ducea în altă parte.

Acum era sigur.

Asta era ce voia să spună tati când a zis că există o cale de scăpare.

07.25

(Timp rămas: 14 ore şi 37 de minute.)

Mergi mai departe.

Mergi mai departe fără să simţi nimic.

Era din nou acolo. Într-unul dintre acele momente care pândeau întotdeauna, trăgând de el. Tânjea să se gândească la singurul lucru la care voia să se gândească şi la care nu se putea gândi.

Ea spusese că le fusese distrusă casa, centrul vieţii lor, şi siguranţa le fusese răpită.

Exista un singur fel de a interpreta asta.

Oamenii care îl ameninţaseră îi arătau că erau gata să facă următorul pas dacă nu li se supune – şi următorul pas erau oameni, nu o casă făcută din lemn şi piatră.

Aşa că, la fel ca în ultimul moment, şi în momentul dinaintea lui şi în cel dinaintea acestuia, care voiau să-l umple cu îndoială şi tânjire, acum trebuia să-şi facă un scut, să se ferească de orice emoţie, să nu lase acea altă realitate să intre.

Nu mai rămânea mult timp.

Dar putea să reuşească.

Trebuia.

− Veşti proaste, Larsson?

Latifi alesese o cafenea care se deschidea devreme, dar rareori avea clienţi până după câteva ore. De aceea erau singuri, în afară de patron, care era la soba din spatele tejghelei, încălzind zahăr şi apă, din care, i-a anunţat mândru, avea să facă cea mai bună baclava din lume.

− Se poate spune aşa.

− Ei bine, uite un mărunţiş care ar putea contracara asta. Veştile mele sunt bune.

A pus un plic mare lângă cana cu cafea a lui Hoffmann.

− Nu-l deschide încă. Aşteaptă până ne despărţim. Planurile pe care ţi le-am dat când eram pe acoperiş erau din arhiva generală. Astea vin dintr-un seif mult mai secret. Nivel maxim de confidenţialitate. Câţiva oficiali îmi datorează nişte favoruri. Aseară am profitat de vreo două.

Piet Hoffmann ştia ce spune de fapt poliţistul albanez. Că se expusese la riscuri enorme ca să ajute un om pe care nu-l cunoştea, dintr-o ţară în care nu pusese niciodată piciorul.

− Ştii deja cum sunt aşezate toate încăperile. Numărul de agenţi de securitate, camerele de supraveghere. Acum o să ai acces la toate căile de intrare mai puţin oficiale.

− Intrare?

− Când au fost construite aceste case pentru comisarii politici, au avut grijă să adauge câteva intrări şi ieşiri secrete. Era, pur şi simplu, cultura

regulii partidului unic, aşa se făceau lucrurile, însă îmbogăţiţii de curând care le stăpânesc în aceste zile nu ştiu asta.

Hoffmann chiar nu ştia ce să zică. „Îţi mulţumesc“ nici vorbă să fie destul. Dar asta a spus, oricum.

− Îţi mulţumesc.

Latifi a făcut un semn cu capul. Stingherit. Neobişnuit să fie apreciat.

− De asemenea, am mai aflat ceva despre bărbatul cu ochi de şoim şi semn din naştere.

A pus pe plic o fotografie.

− Hamid Cana îşi împarte timpul aici, în Shkodër, între două locuri. În cea mai mare parte a timpului este în casa pe care o supraveghem. Dar se duce în mod regulat la câţiva kilometri în munţi, la altă casă. A ei.

O fotografie de paşaport. O femeie de vârstă medie cu faţa slabă încadrată de păr lung, negru. Puține riduri, cu toate că nu părea să fie machiată, un zâmbet silit care lăsa la vedere dinţi albi şi regulaţi. Nu părea să fie în largul ei, însă asta nu însemna nimic, foarte puţini oameni se simt în largul lor când sunt fotografiaţi.

− O relaţie?

− Nu legală. Însă un bărbat care vizitează o femeie de vârsta lui de câteva ori pe săptămână, doarme acolo – ei bine, tu ce crezi?

Hoffmann a dat din cap. Relaţie. Dar asta n-avea importanţă. Ceea ce spunea Latifi, ceea ce conta, era că Ochi de Şoim părăsea în mod regulat casa cu două niveluri, ba chiar petrecea unele nopţi în afara ei. Şi în acel moment, când nu mai rămâneau decât câţiva agenţi de securitate, un musafir nepoftit putea să profite de ocazie ca să intre printr-un tunel secret, de care puţini ştiau, şi să evite extorcarea, violenţa şi poate chiar morţile de care altfel ar putea fi nevoie pentru a obţine informaţiile pe care le căuta.

− Ce-aţi zice de o bucată alături de cafea?

Patronul cafenelei se apropiase neauzit de masă şi le-a dat fiecăruia un pătrat cafeniu-auriu care mirosea în acelaşi timp a acasă şi a departe.

− Siropul de zahăr s-ar putea să fie cam cald, dar cred că tot aţi putea să gustaţi.

Au luat fiecare câte o bucată, atât pentru că mirosea ca în rai, cât şi din politeţe, şi i-au mulţumit patronului cafenelei, care era convins că se ţinuse de cuvânt şi le-a servit cea mai bună baclava din lume.

− Ei bine, Larsson.

Latifi şi-a şters degetele lipicioase pe un şerveţel.

− Ai toate informaţiile necesare?

− Dacă ceea ce spui se află cu adevărat în plic, atunci le am.

− Tot nu ştiu ce ai de gând. Dar poate că aşa-i mai bine. Însă m-am asigurat că pot fi la dispoziţia ta toată ziua. Dacă ai nevoie de ajutor.

− Poţi face asta? Fără să te expui la riscuri?

− Auzi, cu cât fac mai puţine arestări, cu atât sunt mai încântaţi şefii mei.

Cafeneaua era încă goală când Piet Hoffmann s-a ridicat în picioare, a luat plicul de pe masă, l-a îndoit şi l-a strecurat în buzunar. Mergi mai departe. Mergi mai departe. Doar la asta se putea gândi, doar la asta trebuia să se gândească. Mergi mai departe spre o intrare secretă, un cod de criptare, un nume al unui contact din Suedia pe care Grens să-şi poată concentra cercetarea.

08.36

(Timp rămas: 13 ore şi 26 de minute.)

O fundaţie de ciment. Îmbrăcată în moloz. Doar jumătate din pereţii de cărămidă mai stăteau în picioare, câteva dulapuri metalice îngrămădite, restul nu era decât fum negru care venea din ungherele în care încă nu ajunseseră jeturile de apă ale pompierilor.

Când a ajuns acolo, Ewert Grens i-a pus şefului unităţii de salvare o singură întrebare. Acum a pus-o din nou.

− Nici un cadavru?

− Încă nici unul, domnule comisar.

A pornit pe strada încă închisă circulaţiei.

Nici de departe nu arăta cu nimic mai bine.

O explozie puternică este întotdeauna urmată de o undă de şoc intensă, şi hamacul în care ştia că Zofiei îi place să stea cu micuţa în braţe, cântându-i ca să adoarmă, fusese aruncat în gard. Leagănul din spatele casei fusese distrus, gardul viu prin care băieţii se strecurau până la vecin era sfârtecat.

Contactul fusese tăiat, şi acesta era rezultatul.

Grens spera că Piet Hoffmann avea dreptate, că familia lui era ascunsă altundeva. În siguranţă.

Căldura soarelui se combina cu căldura ruinelor care ardeau mocnit, aerul era întunecat de funingine. A văzut-o pe Mariana vorbind cu tehnicienii criminalişti pe când mişunau pe acolo cu mănuşi de plastic şi aparate de fotografiat, şi pe cei doi cadeţi culegând declaraţiile vecinilor care încă nu fuseseră evacuaţi – într-un timp foarte scurt, în perioada lor de antrenament, fuseseră, practic, introduși în fiecare formă de delict grav.

Sven s-a dus la el, arătând obosit, prea multe treziri în zori.

− Trebuie să vorbim, Ewert. Între patru ochi.

− Bine. Zi.

− Mai întâi, asta este – a fost – casa lui Piet Hoffmann, nu-i aşa?

− Da.

− Şi dacă ar fi să ghicesc că asta se leagă de tot ce s-a petrecut de curând? Execuţiile? Documentele care au dispărut din seiful lui Wilson? Faptul că mi-ai cerut s-o urmăresc pe Mariana? Fără rahaturi acum, răspunde-mi, pur şi simplu, Ewert.

− Se leagă.

− Atunci Hoffmann e cel cu care colaborezi într-o anchetă paralelă fără să-mi spui şi mie?

− El e.

− Şi asta – o bombă într-o zonă suburbană?

− Un avertisment.

− Doar asta ai de gând să-mi spui?

− Deocamdată.

Sven Sundkvist avea altceva de discutat. Un extras dintr-o analiză recentă a urmelor de sânge pe care le ridicaseră de pe o fereastră de bucătărie în timpul percheziţiei apartamentului lui Dusko Zaravic.

Nici o potrivire.

Sven a ridicat telefonul şi i-a arătat e-mailul mărit primit de la Centrul Naţional de Criminalistică.

− Vezi? Sângele nu este în nici una dintre bazele noastre de date criminalistice. Şi nu se potriveşte nici cu vreun angajat al Serviciului Omucideri.

Ewert Grens s-a străduit din răsputeri să desluşească literele care rămâneau prea mici, oricât le-ar fi mărit Sven. Dar ceea ce auzise erau veşti bune, chiar dacă o potrivire, o identificare de aproape sută la sută, ar fi fost, desigur, mai bună. Asta însemna că nici un coleg de-al lor nu pătrunsese în

casă. Ceea ce nu excludea faptul că cineva trecuse de cealaltă parte, îşi vânduse propria lume, însă nimeni nu putea fi legat de posibila spargere care avea rostul de a acoperi urmele.

Sven Sundkvist spusese ceea ce venise să spună, apoi a pornit înapoi spre casa care nu mai era acolo. Grens i s-a alăturat.

− Sven?

− Da?

− Vreau să le spui Marianei şi cadeţilor să-şi încheie activitatea aici şi să pornească spre casa mea.

− Casa ta, Ewert?

− Pentru o şedinţă pe care n-o putem ţine decât acolo.

09.58

(Timp rămas: 12 ore şi 4 minute.)

S-au înghesuit înăuntru, cinci oameni erau cu unul prea mult, conform plăcuţei de metal din lift, dar, întrucât cei doi cadeţi şi Mariana Hermansson erau destul de supli, iar despre Sven nu prea puteai spune că e supraponderal, doar Grens a contribuit semnificativ la atingerea greutăţii maxime permise. EWERT ŞI ANNI GRENS. Amândouă numele se aflau deasupra fantei pentru corespondenţă. În ciuda tuturor anilor care trecuseră. Comisarul a prins câteva priviri compătimitoare, dar n-a reacţionat la ele. Putea să pună exact ce nume voia pe propria uşă.

− Înainte de a intra.

A descuiat, dar n-a deschis complet uşa, şovăind cu mâna pe clanţă.

− Mariana, ai venit complet pe neaşteptate acum câteva zile – aşa că ştii un pic mai mult despre ce o să vorbim înăuntru. Sven, şi tu ai mai fost o dată aici, dar a fost de mult şi n-a fost deosebit de plăcut, cred că putem fi amândoi de acord cu asta. Iar pentru voi, Lucas şi Amelia, aceasta va fi prima ocazie, şi faptul că se întâmplă în perioada voastră de antrenament este la fel de ciudat pentru mine ca și pentru voi. Dar tot ce-i legat de această investigaţie a fost ciudat.

S-a uitat la ei, pe rând.

− Pentru că asta este – indiferent dacă mă cunoaşteţi de mulţi ani sau de câteva săptămâni, se aplică următoarele reguli: când treceţi acest prag şi

intraţi în holul meu, intraţi în tăcere. Într-o lume alternativă a poliţiei. Sunteţi de acord cu asta?

Au dat din cap. Toţi. Şi cam în acelaşi timp.

− Bine. Atunci sunteţi bineveniţi înăuntru. Mergeţi drept înainte cât de departe puteţi, apoi faceţi la dreapta, în bucătărie.

În vreme ce Grens lua câteva scaune din sufragerie, cei patru musafiri stăteau în faţa unei table albe cu documente prinse pe ea şi săgeţi arătând în diferite direcţii. Cu siguranţă arăta a investigaţie de poliţie. Şi cu cât se uitau mai mult, cu atât mai mult devenea o investigaţie a poliţiei.

− Voi doi aţi făcut nişte progrese de când am fost eu aici.

Mariana Hermansson era aproape de tablă, citind rapoartele, examinând fotografiile.

Sven Sundkvist i s-a alăturat.

− Ewert… ce-i cu toate astea? Rezultate ale investigaţiilor şi analize criminalistice pe care nu le-am mai văzut. Şi când Mariana zice *voi doi* aţi înaintat mult – ce mama dracului, nu vorbeşte de tine şi de mine.

Comisarul i-a poftit să se aşeze, a pornit automatul de cafea, a scos cinci ceşti şi un nou pachet de *Mariekex*. Le-a umplut tuturor ceştile, apoi s-a răsucit spre cei doi cadeţi.

− Aţi auzit vocea Marianei? A încercat s-o ascundă, însă n-a reuşit deloc. Şi l-aţi auzit pe Sven? Nu înjură aproape niciodată. Ceea ce auziţi de la amândoi este iritare. De vreme ce îi cunosc bine, pentru mine e foarte limpede. Şi ştiţi de ce sunt iritaţi? Pentru că n-au mai trecut niciodată prin asta. Cu toate că au lucrat în Serviciul Omucideri timp de douăzeci de ani, respectiv zece. Cât despre mine, am lucrat de două ori mai mult şi n-am mai trecut prin asta. Aşadar, ceea ce fac acum, ce am făcut, nu se bazează nici un pic pe experienţă, e doar felul în care cred că va fi cel mai bine. Şi, prin urmare, Lucas şi Amelia, cred că-i vremea ca ei să nu mai fie iritaţi şi să se concentreze mai bine pe soluţionarea unei crime. Ce ziceţi, sună rezonabil, nu-i aşa?

Nu s-a uitat nici la Sven, nici la Mariana. N-avea nevoie s-o facă. Puteau să rămână supăraţi pe el că i-a ţinut deoparte. Înţelegeau de ce. Şeful lor îi considerase pe amândoi suspecţi.

− Dar iată care-i chestia, Lucas şi Amelia, n-am de ales, trebuie să lucrez de aici. Şi acum, că v-am invitat pe toţi să participaţi pentru că am nevoie de ajutorul vostru, nici voi nu aveţi de ales. Masa de bucătărie la care staţi

este cel mai apropiat lucru de o secţie de poliţie pe care îl va avea această investigaţie.

A bătut cu degetul într-o cruce roşie din mijlocul tablei, de la care plecau patru linii verzi spre tot atâtea fotografii ale ucigaşilor plătiţi implicaţi în traficul de arme. Trei morţi, zăcând pe spate, unul aflat într-o celulă din arestul din secţia de poliţie Kronoberg în a treia zi, ultima.

− N-am încredere în nimeni şi voi să n-aveţi încredere în nimeni. Pentru că ceea ce căutăm în mica noastră investigaţie paralelă este identitatea cuiva din poliţie care furnizează informaţii. Unul dintre colegii voştri crede că e mai distractiv şi mai profitabil să lucreze cu cel al cărui chip ar trebui să stea aici, pe acea cruce roşie. Din cauza unei scurgeri de informaţii de la poliţie avem în braţe trei asasinate. Şi din cauza cuiva care furnizează informaţii…

Comisarul a desfăcut pachetul de biscuiţi şi l-a oferit grupului, dar n-a vrut nimeni să ia. Aşa că a luat el doi.

− … Zaravic a fost închis pe temeiuri atât de vagi. Pentru că şi eu am pe cineva la faţa locului – un om care are nevoie să fie lăsat în pace în vreme ce se apropie de acel chip pe care încă nu-l cunoaştem.

− La faţa locului?

Sven era foarte iritat. Că a fost bănuit pe nedrept de trădare. În lumea lui, care se baza pe loialitate, nu exista nimic mai grav. Ştia că încrederea are nevoie de mult timp pentru a fi construită, şi poate fi distrusă într-o clipă.

− Ewert, *la faţa locului*? Ce mama naibii vrea să însemne asta?

− Sunt sigur că aţi început cu toţii să vă daţi seama. Aţi văzut ce scria pe cutia de scrisori, care a reuşit cumva să supravieţuiască exploziei. *Aici locuieşte familia Koslow Hoffmann*. Cel mai bun agent de infiltrare pe care îl avem. Piet Hoffmann s-a dus în nordul Albaniei, într-un oraş pe nume Shkodër, la cererea mea. Credem că persoana care conduce această operaţiune de contrabandă cu arme are sediul acolo şi că ne va face legătura cu bărbatul care împuşcă oameni în Suedia.

− Persoana care conduce? Cine?

− Încă nu ştim sigur. La început am crezut că ar putea să fie cineva pe care l-am arestat mai demult şi care era în legătură cu cei ucişi, la fel ca Zaravic, însă a fost şi el executat, în acelaşi fel. Acum avem un nou nume, pe care Hoffmann a reuşit să-l depisteze cu ajutorul celor de acolo. Dar încă nu ştim sigur dacă el este cel care conduce sau este doar cineva apropiat lui.

Grens s-a uitat pentru prima oară la Mariana şi Sven. Se aflau acolo pentru că îi invitase. Avea nevoie de ei. Se bazase pe răspunsul cadeţilor, au reacţionat aproape solemn, erau mândri să facă parte din ceva atât de real, erau gata de orice. Însă pentru a reuşi depindea de cei mai apropiaţi colegi ai săi. Încă nu putea spune ce o să-i pună să facă. Asta depindea de Hoffmann. Însă el trebuia, la fel ca supervizorul său, să ştie că şi ei – cu toate că îi insultase prin lipsa de încredere – sunt pregătiţi să se implice total într-o investigaţie care nu era nici pe departe aprobată oficial.

S-a uitat la ei. Până când, în cele din urmă, au făcut semn cu capul că da.

Erau alături de el.

− Vă mulţumesc. Atunci uite cum stă treaba. Eu pot…

Grens şi-a căutat cu privirea telefonul, care avea un mic ceas.

− Ce cauţi, Ewert?

− Telefonul.

Musafirii s-au apucat să-l ajute la căutat. Dar n-au găsit decât propriile telefoane.

− Bine, Sven, poţi să te uiţi la al tău? Cât este ceasul?

Sven Sundkvist s-a răsucit spre telefonul care stătea în faţa lui.

− Zece şi un sfert.

− Mulţumesc. Aşadar, iată cum stă treaba: îl ţin pe Dusko Zaravic închis încă douăsprezece ore. Atât timp putem împiedica a patra ucidere – fie a lui Zaravic, fie a lui Hoffmann.

− Hoffmann?

− Nu vă pot spune mai mult, nu încă. Însă întreaga familie Hoffmann este în pericol.

− Dar dacă nu ne explici, cum o să…

− Douăsprezece ore, Sven. Atât timp avem la dispoziţie ca să găsim sursa din poliţie a scurgerilor de informaţii. Piet Hoffmann din locul în care se află, iar noi de aici. În ordine?

12.03

(Timp rămas: 9 ore şi 59 de minute.)

Casa în care pătrunsese prin efracţie Piet Hoffmann era în faţa celei albe cu două niveluri şi, după spusele lui Latifi, fusese construită pentru unul

dintre comisarii politici ai Partidului Comunist. În prezent, la fel precum cealaltă, îl avea ca proprietar pe unul dintre cei îmbogăţiţi recent, dar nu avea nici agenţi de securitate înarmaţi, nici o pădure de antene pe acoperiş. După ce supraveghease casa din maşină timp de două ore şi a fost sigur că proprietarii nu sunt acolo, a spart o fereastră din spate şi a umblat nestingherit prin ea, urmând traseul din planuri, care l-a dus în jos, pe scările subsolului, până la camera boilerului, aflată în capăt, care era caldă, îngustă şi mirosea a petrol vechi, dar el n-a simțit. S-a concentrat pe peretele de cărămidă din spatele arzătorului mare, încercând să-l desluşească, şi-a plimbat mâna peste el, lăsându-şi degetele să rătăcească peste fiecare îmbinare, Acel perete – conform documentelor secrete pe care le scosese la lumină noul său prieten, poliţistul albanez – era cheia. A verificat jumătatea din dreapta de la podea până-n tavan, şi se apropia de mijlocul peretelui când a sunat telefonul. Un telefon al cărui număr îl aveau doar patru oameni. Zofia – care n-avea să sune în următoarele ore. Grens – care fusese de acord să aştepte până când îl contactează Hoffmann. Latifi – care urma să sune doar când casa cu două niveluri avea să fie goală, ceea ce putea să mai dureze. Şi Andy – care stătea într-o garsonieră din Stockholm cu storurile trase, urmărind imagini ale oamenilor care aveau nevoie de protecţie, şi care trebuia să sune doar în legătură cu una dintre familiile pe care le păzea: cea care avea şapte camere de supraveghere îndreptate spre ea, care era ascunsă într-un apartament de la parter, în Gamla Sickla.

Familia lui Hoffmann.

− Unul dintre copii tocmai a dispărut.

− Poftim?

− Camera de supraveghere 6, spre uşa apartamentului. Unul dintre copii, băiatul cel mare, cred, a ieşit pe palier. Şi nu s-a mai întors.

− Andy, unde s-a dus?

− Nu ştiu. N-a ieşit pe uşa clădirii. Şi nu se vede pe palier.

− Băiatul meu.

Hoffmann a şoptit asta, şi era greu de auzit pe un circuit de mare distanţă.

− Ce-ai zis?

− Am zis că trebuie să ne ocupăm de asta.

− Ce vrei să fac? Să merg cu maşina acolo? Dacă da, nu va mai fi nimeni care să-i protejeze pe ceilalţi. Sau să-l sun pe Carlos, care probabil că

doarme înaintea schimbului de noapte? Şefule, despre asta te-am avertizat, un obiectiv protejat care este atât de departe de celelalte, eu…

− Stai pe loc. Mă bucur că m-ai sunat. Mă ocup eu de asta.

Podeaua se deschisese, şi el se uitase în gaură. O ieşire secretă. Hugo abia reuşise să pună totul la loc şi să închidă uşa debaralei când mami, Rasmus şi Luiza au ieşit din baie, după schimbarea scutecului. Apoi a aşteptat. A tot aşteptat. Până în momentul potrivit, când mami era ocupată cu ceilalţi.

Acum.

Nu l-a văzut când a descuiat şi s-a strecurat pe coridor.

Nu l-a văzut când a mers mai departe spre subsol.

Acolo trebuia să se ducă.

Pentru a afla ce este acolo.

Calea lor de scăpare.

− Zofia?
− Nu trebuia să…
− Unde eşti?
− În bucătărie. E vremea prânzului. Fac… Ce e, Piet?
− Hugo? Îl vezi?
− E cu jocurile video.
− Îl vezi?
− Adineauri era pe canapea. Şi aud sunetul.
− *Du-te acolo*.
− Aşteaptă.
− Eşti acolo?
− Imediat.
− Zofia, eu…
− Piet?
− Da?
− Nu-i aici.

Chiar că mirosea a subsol. Şi era sinistru de întuneric, doar cu lanterna de la telefon care să-i lumineze calea. Dar era aproape. Acolo. În spatele uşii groase cu roţi de metal pe care trebuia să le învârtă ca s-o deschidă. Dacă intra acolo, avea să se afle direct sub apartament şi debara. Hugo a împins şi

a tras roţile leneşe de pe uşa grea. Până când a alunecat într-o parte. Şi a putut să intre într-un spaţiu care credea că era numit adăpost antiaerian. Nu aveau aşa ceva acasă – de fapt, nu mai aveau nimic acasă, pentru că nu mai exista –, dar mai fusese în adăposturi, la Willy şi Jari, colegi de clasă care locuiau într-unul dintre blocurile-turn din Farsta. Aici era şi mai întuneric. Beznă. Fără ferestre. A îndreptat lanterna spre tavan. Căutând cu raza ei. Până când a descoperit o porţiune în care zugrăveala albă părea un pic mai albă. Dacă trăgea acolo raftul mare de metal aflat într-un colţ – habar n-avea la ce folosea –, putea să urce pe el şi să atingă tavanul. Şi când a ciocănit în suprafaţa cu nuanţă un pic diferită, sunetul a fost la fel ca atunci când a ciocănit în gaura din debara – gol, cu ecou.

*

− Zofia? Ascultă-mă. Hugo nu e pe canapea. A ieşit din apartament. Şi trebuie să mergi după el. Cu toate că n-ar trebui să ieşi. Nici unul dintre voi n-ar fi trebuit!

− De unde ştii? De unde ştii că a plecat?

− Ştiu, pur şi simplu. Grăbeşte-te.

− Ne supraveghezi?

− Nu eu.

− Ai pus să fim supravegheaţi?

− Grăbeşte-te, Zofia!

− Sunt pe drum.

− Nu trebuie să fie văzut!

− Imediat… Piet, uşa de la intrare. Ai dreptate.

− Poftim?

− E descuiată.

− Nu s-a dus departe, aşa că dacă tu…

− Hugo? Unde… de unde vii?

− Ce se întâmplă acolo, Zofia?

− Tocmai când era să dau fuga pe coridor, el stătea aici.

− Întreabă-l unde a fost!

− Hugo, n-ai voie să ieşi din casă. Ştii asta.

− Unde a fost?

− Unde ai fost?

− Ce a zis?
− Că voia să iasă la aer. Dar s-a răzgândit.
− Aer?
− Asta zice.
− Încuie uşa. Şi discută serios cu el. Îmi promiţi, Zofia?

*

Piet Hoffmann a încercat de trei ori să-l sune pe Andy ca să-i spună că totul e în ordine, băiatul s-a întors. Nici un răspuns. Nu era stilul celui mai de nădejde dintre agenţii lui de securitate. Oare n-a auzit telefonul – plecase într-acolo, totuşi? În acest caz, avea să-şi dea seama curând că familia pe care o păzea era de fapt a lui Hoffmann. N-ar fi trebuit să conteze că ştie Andy. Dar nu părea în ordine, acum, după ce alesese să nu-i spună, ba chiar l-a minţit.

Mâinile, degetele sale, cercetau fiecare centimetru al peretelui de cărămidă. Nu mai rămânea mult spaţiu şi tot nu dăduse de ceea ce căuta, şi în acel moment a devenit conştient de căldura şi duhoarea din camera boilerului.

Cărămida din partea de jos, la stânga.

Îmbinarea dintre cărămizi era un pic mai aspră acolo, degetele nu simţeau aceeaşi netezime.

A apăsat piatra foarte tare şi întregul perete a început să se mişte. Din acea îmbinare s-a deschis o uşă strâmbă.

Case construite pentru politicieni de rang înalt, legate între ele prin tuneluri secrete.

Asta arătaseră hârtiile lui Latifi. Tuneluri făcute pentru fugă, sau întruniri neoficiale, sau poate că acesta era doar felul în care dictatura întărea impresia că este intangibilă. O soluţie care amintea de cea folosită de el într-o casă care, după spusele Zofiei, nu mai exista, pereţii de cărămidă se pretau la asta, din pricină că îmbinările erau rareori simetrice şi, ca atare, derutau privirea, nu ştiai unde să cauţi.

A aprins lanterna şi a pătruns în tunel. A împins aceeaşi cărămidă ca să închidă în urma lui uşa secretă. Şaptezeci şi cinci de metri, un pic încovoiat, ducând în spate tot ce îi trebuia. Apoi, conform planurilor, îl aştepta următorul perete de cărămidă.

12.52

(Timp rămas: 9 ore şi 10 minute.)

Soarele se reflecta în podeaua ceruită din închisoarea Kronoberg când Ewert Grens a ieşit. Dusko Zaravic se afla în continuare în a patra celulă de pe stânga şi era la fel de puţin dornic ca prima oară să vorbească – avea privirea aţintită în podea în vreme ce comisarul îl întreba despre rolul lui în traficul de arme din Suedia, mormăind „fără comentarii“ la toate întrebările despre relaţia sa cu Albania, şi l-a trimis pe detectiv la dracu când s-a ajuns la cei trei colegi ai săi morţi. Amândoi erau profesionişti şi ştiau cum merg lucrurile. Grens avea nevoie de ceva concret care să constituie o dovadă sau o bănuială suficientă ca să extindă mandatul de arestare, Zaravic ştia că, cu cât vorbeşte mai puţin, cu atât mai mici sunt şansele să-l poată ţine acolo.

Cu liftul în jos, un nou coridor, cu liftul în sus.

Erik Wilson aştepta în biroul lui, conform promisiunii şi, tot conform promisiunii, nu se răzgândise.

− N-am luat legătura cu procurorul. Nu negociez arestarea. Am făcut-o data trecută, Ewert, după ameninţarea ta subtilă, dar n-o mai fac.

− În acest caz, ticălosul o să fie eliberat în seara asta.

− Ai avut şansa. Dar nu mi-ai arătat nimic cu care să-l pot reţine.

− Dacă este eliberat, ştii ce însemană. Documentele furate din seiful tău, Wilson. Ştii ce-i în ele, despre Hoffmann, despre ceea ce făcea el pentru noi, pentru tine, şi ştii ce o să se întâmple dacă află Zaravic.

− Nu putem închide pe cineva care nu este suspectat de comiterea unui delict.

Grens s-a uitat la şeful său. Nu mai era nimic de spus în acest moment. Tehnic, Wilson avea dreptate, iar Grens nu-şi dădea pe faţă toate cărţile.

− Şi, Ewert, înţeleg de ce este atât de important pentru Piet Hoffmann. Dar de ce este important pentru tine? Ştim amândoi la ce se pricepe Hoffmann şi faptul că îl ajuţi – aşadar, ce face el pentru tine şi eu nu trebuie să ştiu?

Asta era o întrebare la care comisarul nu era pregătit să răspundă. Nu cât timp cineva din acest serviciu lăsa să se scurgă informaţii. S-a ridicat să plece, dar Wilson l-a oprit.

− Apropo, Ewert, e al tău, nu?

Pe biroul lui Wilson erau două telefoane. Unul dintre ele semăna foarte mult cu al lui Grens.

− Te căutam mai devreme. Explozia, casa lui Hoffmann, voiam să aflu mai multe şi… când te-am sunat, un telefon a început să sune afară, pe coridor. Telefonul *tău*, Ewert. Era pe copiator. Presupun că azi-dimineaţă ai plecat în graba mare?

Telefonul pe care el şi mica sa echipă îl căutaseră în zadar la întâlnirea din Sveavägen.

− Pe copiator?

− Da. Te rog să-l ţii la tine. Investigaţia asta afurisită… Vreau să pot da de tine în orice moment, Ewert. Pune-l în buzunar şi lasă-l acolo.

Grens i-a mulţumit şi, de data asta, a făcut ce i s-a spus, l-a strecurat în buzunarul interior şi a ieşit. S-a dus la automatul de cafea să-şi ia două pahare, fără lapte.

Avusese trei zile. Nu mai avea.

Timpul se apropia de sfârşit.

13.29

(Timp rămas: 8 ore şi 33 de minute.)

O sută patru trepte. Între peretele de la începutul tunelului şi capăt. Aici, conform hârtiilor, alt perete de cărămidă reprezenta uşa. Acum trebuia să aştepte. Până când Latifi îi trimitea mesajul că Ochi de Vultur şi agenţii lui de securitate părăsiseră casa.

14.14

(Timp rămas: 7 ore şi 48 de minute.)

Piet Hoffmann nu mai putea să aştepte. De cealaltă parte a acestui zid de cărămidă era un telefon, sau un computer, sau un seif în care era informaţia care avea să-l ducă la o voce distorsionată şi la organizaţia care l-a ameninţat. Era atât de aproape, însă timpul se scurgea şi semnalul lui Latifi nu mai venea. Trebuia să fie sigur că trecerea funcţionează. Aşa că a apăsat pe cărămida care de această dată era în partea de sus, la mijloc, şi a auzit

acelaşi clinchet metalic ca la celălalt capăt al tunelului. O parte din perete a alunecat într-o parte. O uşă cu margini neregulate. Şi l-a izbit mirosul petrolului, sunetul unui robinet care picura – altă încăpere a boilerului, însă în subsolul acelei case albe cu două niveluri şi turn.

14.50

(Timp rămas: 7 ore şi 48 de minute.)

A rămas întins pe podeaua de ciment, sub o grămadă de ţevi de diferite mărimi care mergeau încolo şi încoace printre pompe de căldură moderne şi boilere foarte vechi. Din când în când auzea voci, dar ştia că e imposibil, uşa boilerului era închisă şi, conform planurilor, se afla departe de intrarea în subsol. Era uşor de imaginat viaţa atunci când propria viaţă părea imaginară. Cu doar câteva zile înainte aşternuse masa din bucătărie acasă la el, deschisese fereastra, îi strigase pe cei doi băieţi să vină să-şi ia gustarea. Acum acea casă nu mai exista, băieţii erau ascunşi împreună cu mama şi surioara lor, iar el era deghizat, înarmat, culcat pe spate într-un subsol din nordul Albaniei.

15.15

(Timp rămas: 6 ore şi 47 de minute.)

A tresărit când a venit mesajul. Telefonul îi vibra în palmă. Era timpul. Latifi, care supraveghea de pe acoperişul depozitului, scria că Hamid Cana tocmai plecase cu maşina de acasă, însoţit de bodyguarzii personali, ceea ce însemna de obicei că va sta peste noapte la femeia din munţi. Doi agenţi de securitate rămâneau în afara casei, şi înăuntru un bărbat făcea curăţenie la etaj. Piet Hoffmann a părăsit camera boilerului şi s-a îndreptat spre scări, apoi a ajuns la parter. Un nou mesaj de la Latifi. Agenţii de securitate erau cu faţa spre poartă, iar îngrijitorul era într-unul dintre dormitoare. Hoffmann a trecut repede prin bucătărie şi living până la următoarea scară, spre etaj, şi acum vedea spatele agenţilor de securitate şi auzea aspiratorul.

Iute spre camera din turn, a apăsat pe clanţă.

Încuiat.

A mers în camera alăturată, probabil dormitorul principal, având grijă să închidă uşa după el. Tavanul era din rigips şi l-a străpuns cu cuţitul, apoi a vârât un ferăstrău mic, cu baterii, nu mai mare decât o şurubelniţă, în crăpătură, unde putea acum să se fixeze, A tras un scaun şi s-a ridicat prin gaură. Spaţiul dintre tavan şi acoperiş era mai mic decât se aştepta, dar destul de mare ca să poată merge târâş. Când a presupus că se află la mijlocul încăperii din turn a făcut altă gaură, a lăsat să cadă rucsacul şi apoi a sărit jos, aterizând pe un preş ţesut în casă.

15.45

(Timp rămas: 6 ore şi 17 minute.)

Piet Hoffmann s-a furişat la fereastră şi a privit afară cu băgare de seamă – atenţia agenţilor de securitate era încă îndreptată spre poarta de fier şi zidul înconjurător. Atacuri din afară, nu înăuntru.

A întors cu susul în jos camera din turn şi tot n-a găsit ceea ce căuta.

Lucrul de care avea nevoie ca să supravieţuiască.

Nicăieri în biroul traficantului de arme albanez nu erau documente în care să apară membrii suedezi ai organizaţiei.

Nici telefonul, pe care l-a găsit într-un sertar al biroului, acum spart, nu l-a dus mai departe – toate comunicaţiile fuseseră codificate.

Computerul, la care îl văzuse lucrând pe bărbatul cu ochi de şoim, prin teleobiectivul lui Latifi, era şi el protejat – informaţii criptate care nu puteau fi accesate în lipsa codului.

Nu mai era decât o opţiune. Trebuia să găsească cheia criptării.

Trebuia să fie pe aici, pe undeva. Era sigur de asta, Nimeni care îşi schimbă în mod regulat codul RSA – o combinaţie de cincisprezece sau chiar douăzeci de cifre, şi litere, şi semne de întrebare, şi liniuţe – nu putea să-l ţină minte. Acel gen de cod de criptare asimetric trebuia să fie scris.

Dacă găsea acea cheie, putea să descifreze conţinutul computerului. Să vadă unde îl duce urma. Se infiltrase în tot soiul de organizaţii criminale şi ştia că, indiferent dacă vindeau droguri sau oameni, sau arme, aveau un lucru în comun – ţineau o evidenţă strictă. Nu din mândrie. Sau pentru că nu erau conştiente de riscurile păstrării unor dovezi. Era vorba despre prevenirea violenţei inutile. Se asigurau că toţi cei implicaţi pot să vadă că

banii sunt împărţiţi cinstit. Reducea la minimum riscurile ca aceşti indivizi bănuitori din fire să creadă că sunt traşi pe sfoară şi să înceapă să se războiască cu ai lor, în loc de bandele potrivnice şi poliţie.

S-a uitat în jur, prin încăperea pe care o scotocise deja.

S-a uitat la tot ce putea să vadă. Şi la tot ce nu putea.

− Latifi?

L-a sunat pe poliţistul albanez care supraveghea casa de pe acoperiș şi care, probabil, îl zărea din când în când.

Poate că îl vedea chiar acum.

− Da?

Îşi închipuia despre ce ar putea să fie vorba.

− Planurile. Le ai la îndemână?

− Da.

− Camera din turn. Cât de mare este?

− Stai un pic.

Hoffmann a auzit foşnete, a auzit pocnetul tocului de ochelari al lui Latifi.

− Şase metri şi treizeci şi cinci de centimetri lungime, cinci metri şi douăzeci de centimetri lăţime.

− Un moment.

A ales peretele din faţa ferestrei, unde era mai puţin vizibil, şi a traversat încăperea de la un perete la altul, măsurând cu talpa. Ştia că talpa sa are douăzeci şi opt de centimetri, şi după două ture avea un răspuns care i se părea corect.

− Mă gândeam eu.

− La ce, Larsson?

− Camera e mai mică decât îmi amintesc din desen. Mai pătrată. Am găsit cinci metri cincisprezece pe o latură şi cinci şi douăzeci pe cealaltă.

− Mai scurtă pe o parte cu un metru douăzeci.

− Da. Şi cred că ştiu de ce.

O bibliotecă încastrată, din lemn de stejar întunecat, acoperea cea mai mare parte a peretelui îndepărtat. Dăduse doar de câteva ori de ziduri de cărămidă care deveneau uşi, însă încăperile secrete erau mai obişnuite. Și de obicei erau mai uşor de detectat. Aceasta îi scăpase cu totul. Construită inteligent – chiar şi acum, când s-a concentrat pe fiecare colţ, muchie şi bucată de lemn, nimic n-o dădea la iveală. A ciocănit, a ascultat, a apucat rafturile, a apăsat şi a clătinat diferite ornamente curbate. Până ce, mai mult

sau mai puţin din greşeală, s-a rezemat de sticla unei vitrine luminate care conţinea un amestec de bibelouri şi, la fel ca la peretele de cărămidă, a fost un pocnet abia auzit. Uşa de sticlă i-a urmat mâna şi, înainte să-şi dea seama, întregul raft dispăruse.

O încăpere ascunsă.

Cu adâncime de un metru, lăţime de câţiva metri. Care avea înăuntru un singur obiect. Un seif.

Aici.

Cheia criptării *trebuia să fie* în acea structură grea de oţel.

16.01

(Timp rămas: 6 ore şi 1 minut.)

Mai spărsese seifuri, cel mai recent în nordul Africii. Dar de această dată o explozie obişnuită, rapidă, nu mergea. Ar fi auzit întregul cartier, şi nu voia să se ştie că a fost aici până nu se termina timpul. Ar fi atras agenţii de securitate şi, dacă era să moară cineva, nu departe se afla un poliţist care respecta legea şi ar fi fost silit să acţioneze, iar Hoffmann îl voia pe acel poliţist de partea sa, nu împotrivă. Mai presus de toate, era prea riscant pentru conţinut, cheia criptării.

Trebuia să-l deschidă în alt fel. O cale mai lentă, mai greoaie, pe care o folosea rareori şi care înghiţea un timp pe care nu-l avea.

A scos din rucsac un mic burghiu, cablu detonator şi un declanşator, o ţeavă de plastic şi un furtun înfăşurat strâns. A făcut o gaură prin seif – stratul exterior de oţel, cel mijlociu de ciment, cel interior de oţel – şi a vârât ţeava subţire prinsă de furtun. Acum îi trebuia apă. Ultimul mesaj al lui Latifi spunea că acum aspiratorul este în camera de alături, şi îngrijitorul nici nu l-a observat pe Hoffmann până când două mâini i-au înconjurat pieptul, şi curând era legat de o ţeavă din baie. Cu un capăt al furtunului prins de robinet, a început îndelungata umplere cu apă a seifului. Piet Hoffmann a verificat, ca să se asigure că primul litru a ajuns la destinaţie, apoi s-a aşezat pe podea. Acum nu mai trebuia decât să aştepte şi să verifice din când în când dacă agenţii de securitate sunt tot la locurile lor, cu atenţia îndreptată în direcţia greşită, gata să întâmpine orice duşman din afară.

17.43

(Timp rămas: 4 ore şi 19 minute.)

Să umpli un seif cu câteva sute de litri de apă printr-o gaură foarte mică, cu diametrul de numai optsprezece milimetri, era ca şi cum ai umple o cadă printr-un pai de la McDonald's. A durat chiar mai mult decât se temuse.

Se uita la ceas, estimând că mai durează vreo cincisprezece minute, apoi seiful va fi plin, va putea să bage cablul detonator şi să-l aprindă.

Când telefonul i-a vibrat în mână. Un mesaj. De la un număr pe care nu l-a recunoscut.

Nu era unul dintre cei patru cărora le dăduse numărul său. Nu era Zofia, sau Grens, sau Latifi, sau Andy.

Un SMS cu link la un mesaj audio. Asta era. Fără instrucţiuni, fără mesaj de salut. A apăsat pe link şi a fost aruncat direct într-o convorbire telefonică între două voci necunoscute.

− *Ţi-a trebuit mult până să răspunzi*.

− Cine mama naibii eşti?

− *Nu eşti deloc curios cum se face că un telefon a ajuns în salteaua din celula ta*?

− Nici cât negru sub unghie.

Aceeaşi voce distorsionată care l-a ameninţat şi cu care rupsese legătura.

Hoffmann nu se îndoia. Era vocea care vorbise prima.

− *Întâi primeşti un telefon, acum un cadou. Uită-te la taburetul de lângă pat, fixat de podea. N-ar trebui să-i poţi deşuruba fundul, dar vei putea. Şi când iese, o să găseşti înăuntru un cilindru gol*.

Iar a doua voce, bărbatul care fusese sunat, avea un pic de accent.

− Spune-mi doar cine naiba eşti şi ce mă-ta vrei şi apoi închide.

A recunoscut vocea bărbatului. Dar nu ştia de unde s-o ia. Totuşi, situaţia se limpezea treptat. Bărbatul care fusese sunat era într-o închisoare sau într-un arest.

Cine era?

Şi de ce voia cineva ca Piet Hoffmann să asculte asta?

− Nu închid. O să-mi fii recunoscător pentru asta. De asemenea, când terminăm, vei avea în arestul din Kronoberg un telefon pe care să-l poţi folosi când pofteşti. Câţi dintre vecinii tăi au aşa ceva?

Arestul din Kronoberg?
Acum ştia. Acea voce.
Zaravic.

− Nu pricep despre ce vorbeşti.
− *Ai deşurubat fundul taburetului?*
− Nu.
− *Deşurubează-l. Şi spune-mi ce vezi*.

S-a auzit o bufnitură. Apoi Zaravic a părut să fie departe de telefon. Şi o hârşâială, un foşnet, ca şi cum o hârtie ar fi fost despăturită şi netezită.

− *Ai găsit?*
− Dacă e vorba de un vraf de hârtii, le-am găsit.
− *Bine. Dar hai să începem cu tine. Stai într-o celulă din arest, cu toate că nu există vreo probă rezonabilă.*
− Nu-i prima oară.
− *Dar ştii de ce?*
− Pentru că tâmpiţii cred că mi-am omorât prietenii. Sau că eu vin la rând.
− *Probabil au crezut că aşa stau lucrurile. Şi asta este explicaţia oficială. Însă n-a fost niciodată principalul motiv. Bine? Principalul motiv a fost că există un răhăţel laş care, în loc să facă ce ar trebui, a hotărât să lucreze neoficial pentru Grens şi să urmeze o pistă până în Albania. Şi răhăţelul ăla laş a fost un pic îngrijorat că nişte documente care au dispărut ar putea să ajungă în mâinile tale şi să-i dea peste cap pretinsa activitate de poliţist.*
− Încă nu pricep despre ce vorbeşti.

Piet Hoffmann dăduse clic pe linkul trimis de la un număr necunoscut.
Acum şi-a dat seama de ce. Vocea distorsionată nu vorbea doar *despre* el, indirect – îi vorbea chiar *lui*.
N-ar trebui să mai asculte.

Trebuia să se concentreze pe seif, care curând avea să fie plin cu apă.

Însă a lăsat sunetul să continue.

Încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

− *Zaravic? Mai eşti acolo?*

− Sunt aici.

− *Dacă te uiţi la prima hârtie, care are într-un colţ un semn roşu, şi dacă citeşti rândul cinci, o să vezi un nume. Paula. Un nume de cod care a aparţinut unui agent infiltrat cu succes. Pe rândul următor o să vezi iniţialele E.W. Înseamnă Erik Wilson, care în acel moment era ofiţerul de legătură din Serviciul Omucideri, iar acum este şeful. Ceea ce citeşti este un raport scris în timpul proiectului secret şi ilegal al poliţiei de infiltrare a organizaţiilor criminale.*

− Şi?

− *Mergi un pic mai în jos. De la rândul optsprezece la douăzeci şi trei, le-am subliniat. Acolo o să vezi alt nume. Al tău. Pentru că chiar acolo scrie că acest agent de infiltrare, Paula, este cel care a strâns probele care au făcut să fie condamnat numitul Dusko Zaravic la închisoare pentru atac şi răpire, şi l-a făcut să nu poată ajunge la înmormântarea fiului său. Şi nu-i adevărat, Dusko, că tu cauţi de multă vreme omul care te-a dat în gât? Acum o să afli. Dacă te uiţi la următoarea hârtie. E o copie a ceea ce era ţinut într-un plic sigilat. Adevăratul nume al Paulei. Îl vezi?*

− Nu.

− *A, nu-l vezi. Pentru că l-am şters.*

− Ce mama dracului…

− *Dar îţi jur: o să-l capeţi, împreună cu adresa locului în care se ascunde familia, atunci când o să fii eliberat, peste câteva ore. Da, în afară de cazul în care acel răhăţel laş se opreşte din ceea ce face şi vine acasă ca să îndeplinească sarcina pe care i-am dat-o. Chiar ar trebui să facă asta, pentru că are copii. Întocmai aşa cum aveai şi tu.*

Acesta era sfârşitul înregistrării. Şi Piet Hoffmann a înţeles exact ce însemna. Dacă Dusko Zaravic avea să capete ultimul document.

Dar n-a înţeles restul. De exemplu, cum au fost puse într-o celulă din arest telefonul şi un document secret. Sau cum putea vocea distorsionată să ştie că el este în Albania pe urmele unui traficant de arme mort. Şi ceea ce

înţelegea cel mai puţin – cum se făcea că acest număr, pe care nu îl ştiau decât patru persoane în care avea încredere, ajunsese în mâinile cui nu trebuie.

17.59

(Timp rămas: 4 ore şi 3 minute.)

Încă vreo câţiva litri.

Acum seiful era aproape plin.

A vârât cablul detonator şi a declanşat explozia.

A scos înăuntru un bubuit amortizat, care a lăsat conţinutul în cea mai mare parte întreg. Dar când uşa seifului s-a deschis, s-a lovit de perete şi sunetul metalic a fost ascuţit şi puternic. *Ar fi putut să treacă prin fereastra încăperii din turn*. A rămas nemişcat. Ascultând. Au auzit ceva agenţii de securitate? Şi-au îndreptat atenţia spre casă în loc de poartă? Erau pe drum încoace?

Nici o voce. Nici un sunet.

După ce a aşteptat zece minute, a hotărât să cerceteze interiorul seifului.

Bancnotele împachetate de pe raftul de sus erau ude leoarcă, dar aveau să-şi păstreze valoarea când se uscau. Nu era interesat de ele. S-a lăsat în genunchi în apa care se revărsase pe podea şi a căutat pe rafturile de mai jos ceva care ar putea să conţină cheia criptării. Curând a găsit, sub o cutie cu bijuterii şi două lingouri mai mici de aur, un carneţel cu coperta neagră. Ştia, desigur, că documentele ar putea să fie deteriorate de apă, de explozie şi expansiunea gazelor, dar însemnările dintr-un carnet închis probabil că ar rămâne intacte, câtă vreme nu sunt scrise cu ceva nepotrivit.

18.12

(Timp rămas: 3 ore şi 50 de minute.)

A răsfoit carnetul până la ultima pagină şi a scos un strigăt.

De bucurie, de uşurare.

Din nou, totul era posibil.

Acolo erau – rând după rând.

Coduri RSA scrise şi tăiate cu o linie.

Nici creion, nici marker – Hamid Cana folosise un pix obişnuit, iar pasta nu era afectată de apă. Şi la sfârşit, pe un rând care începea cu data de ieri, erau douăzeci de litere şi cifre şi semne, nu într-o anumită ordine, care *încă nu fuseseră tăiate*.

Codul actual. Cu el va putea să decripteze conţinutul computerului şi să-l găsească pe cel care încerca să preia controlul pieţei suedeze a armelor prin ameninţarea familiei lui şi asasinarea competitorilor. Îi va putea spune lui Grens, care ar avea destul timp să acţioneze.

Piet Hoffmann n-a râs, era prea ocupat, însă euforia lui părea aproape palpabilă, îi înmuiase întregul trup pe când ieşea din încăperea cu seiful şi împingea la loc uşa secretă. A pus în rucsac computerul şi telefonul lui Cana şi tocmai se căţăra prin gaura din tavan când telefonul său a vibrat din nou. Acelaşi număr. Dar de data asta nu era un link – doar o fotografie. La început, Hoffmann nu şi-a dat seama ce vede. Apoi a mărit-o. Acum vedea – însă nu voia să vadă.

Fotografia era a lui Andy.

Un Andy mort.

Era lăsat într-o rână pe locul lui obişnuit şi în cap avea acele două răni de glonţ inconfundabile.

Restul garsonierei era vizibil pe fundal – storurile coborâte, monitoarele cu diferitele lor imagini de supraveghere, Şi când Hoffmann a mărit imaginea, a mai văzut ceva ce îşi dorea să nu fi văzut.

Pe unul dintre monitoare, evident plasat intenţionat în centrul compoziţiei, în aceeaşi măsură ca trupul lăsat într-o rână al lui Andy, se vedeau pe camera de supraveghere două feţe privind pe fereastră.

Zofia. Şi Hugo.

18.23

(Timp rămas: 3 ore şi 39 de minute.)

Piet Hoffmann stătea în mijlocul podelei inundate a camerei din turn şi se holba la telefon. Ştia că acum avea să sune.

− *Bună seara, Hoffmann. Credeai că poţi să rupi un acord. Asta costă*.

Vocea distorsionată.

− Tocmai ai primit nişte informaţii. Mai întâi linkul la o convorbire telefonică. Apoi o fotografie interesantă, ca să fie clar cum stăm unul faţă de altul. Bine?

Tremura.

O fotografie absurdă.

Andy, uitându-se la el, chemându-l cu ochi în care viaţa era stinsă. Zofia şi Hugo privind pe o fereastră, fără să ştie că nu mai erau protejaţi.

Nu-şi dăduse seama niciodată că frica poate să doară aşa de tare.

− Bine. Atunci vreau să asculţi ce-ţi zic. Ştim unde se ascunde familia ta. Însă, din nefericire, am auzit că te fâţâi prin nordul Albaniei şi n-o să poţi face la timp ceea ce se presupune că trebuie să faci.

Îl localizaseră, cu toate că nimeni nu ştia unde se află.

Aveau acces la noul său număr de telefon, secret.

Hoffmann nu vedea decât o explicaţie – scurgerea de informaţii nu numai că era din secţia de poliţie şi Serviciul Omucideri. Grens avusese dreptate de la bun început. Scurgerea era din cercul de apropiaţi ai detectivului.

− Nu ne place să executăm familii. Cu ucigaşii plătiţi nu-i o problemă, câte un Piet Hoffmann din când în când e în ordine, ai ales de bunăvoie să faci parte din această lume perversă. Dar o soţie? Trei copii mici? N-au avut niciodată de ales. Aşa că, îmi zic, poate că ar fi o cale. Putem să le mai amânăm moartea pentru o vreme. Pentru că se nimereşte să avem altă trebuşoară, pe care o poţi face chiar acolo unde eşti. Ai trei ore şi jumătate, dacă am numărat bine, şi, dacă poţi termina la timp, n-o să-ţi executăm familia. Încă.

O voce distorsionată, electronică, fără gen, fără identitate, care părea atât de distantă şi monotonă. Dar pentru o clipă a sunat aproape personal. Ca şi cum ar fi simţit ceva, ar fi fost mai mult decât un traficant de arme.

− Uite cum vine treaba: te-ai dus în Albania ca să-l cauţi pe fostul patron al lui Zaravic. Ţi-ai dat seama că e mort şi ai început să-i cauţi succesorul. Asta o ştim. Şi vrem să continui. Să-l găseşti, să-l omori. Dacă ne trimiţi o dovadă, o fotografie, n-o să-i dăm lui Zaravic, când va fi eliberat, în seara asta, acel ultim document. Cel care are numele tău.

O nouă misiune? Când mai rămăseseră doar câteva ore?

Vocea care pentru un moment devenise aproape personală, dezvăluind pentru prima oară un licăr de ceva care nu era doar siguranţă de sine şi intangibilitate programate. O fisură mică, mică, în invulnerabilitatea sa. Şi

Hoffmann credea că ştie de ce. Informaţia pe care ramura suedeză a organizaţiei o primise despre investigaţia privată a lui Grens nu numai că dezvăluise faptul că detectivul – prin intermediul lui Piet Hoffmann – era pe drum spre celălalt capăt al traseului contrabandei, acolo unde începea totul. Dezvăluise, de asemenea, faptul că *dacă* era găsit şeful albanez şi *dacă* era silit să vorbească, aveau să fie date la iveală şi identităţile membrilor suedezi. Asta avea să fie sfârşitul lor. Aşa că preferau să-l sacrifice pe unul de-al lor, pentru că un mort nu vorbeşte. Însă nu ştiau că Hoffmann avea deja acces la toate acele informaţii. Un computer şi o cheie de decriptare care erau deja în rucsacul său.

− *Dacă dai greş, Hoffmann, până seara o să fii singur pe lume. Dacă îndeplineşti misiunea, mai vorbim, în vreme ce copiii şi frumoasa ta soţie vor avea măcar un pic mai mult de trăit – nu ne-am terminat nici pe departe treburile*.

Apoi momentul s-a sfârşit.

A revenit vocea monotonă, distantă, asexuată.

− *A, apropo. Să nu alertezi poliţia. Dacă vedem un singur poliţist în clădirea în care se ascunde familia ta, aruncăm în aer tot locul acela afurist, indiferent de înţelegerea noastră. Suntem pricepuţi la asta, după cum ştii*.

18.29

(Timp rămas: 3 ore şi 33 de minute.)

− Putem vorbi?

− Spune.

− Ai avut dreptate, Grens.

− Da?

− Sursa scurgerilor e foarte aproape de tine.

− Aşa crezusem. Acum mi-am schimbat părerea. Nimeni dintre cei în care am încredere nu m-a trădat.

− Ai văzut că am distrus telefonul. Am rupt legătura. Ba chiar m-ai avertizat despre asta. Doar tu, Zofia, Latifi şi Andy, unul dintre angajaţii mei, aţi primit noul meu număr. Andy tocmai a fost omorât, dar n-ar fi dezvăluit niciodată ceva. Zofia este singura în care am *eu* încredere, iar

Latifi nu dezvăluie nimic, m-am convins de asta. Aşadar, rămâi tu, Grens. Iar dacă nu eşti tu, şi nu cred că eşti, e cineva care a fost aproape de tine în ultimele 24 de ore.

− Ce-ai zis? *Tocmai a fost omorât*? Ce vrei să spui?

− Mi se face rău când mă gândesc la asta. Dar n-am timp. Nu încă. O să-ţi trimit adresa când închid. Ai grijă de el.

− Dacă tu…

− Grens, mi-au omorât angajatul şi m-au sunat la noul meu număr ca să-mi spună asta! Cineva ştie că sunt implicat şi că sunt aici! Cât de mulţi oameni ştiu că lucrez cu tine? Doamna poliţistă cu care m-am întâlnit în bucătărie, ea e una dintre ei. Cine mai este? Sunt mai mulţi, Grens!

− Linişteşte-te.

− Timpul mi se scurge în vreme ce noi… Nu-mi pot permite să mă liniştesc când blestematul tău de poliţist corupt află tot ce fac, sau în vreme ce aşteaptă în faţa casei în care se ascund Zofia şi copiii! Ba chiar au strecurat un telefon şi documente în celula lui Zaravic! Acum ştie că un agent de infiltrare l-a băgat la zdup pe şase ani, iar când o să-l eliberezi în seara asta, Grens, o să ştie că eu am fost.

18.34

(Timp rămas: 3 ore şi 28 de minute.)

Mai întâi, sunetul unor paşi grei.

Apoi o voce puternică.

Ujë.

Nu cunoştea prea multe cuvinte albaneze, dar pe acesta îl prinsese din zbor. De aceea oprise la benzinărie pe drum spre Shköder. Două sticle, călduță. Şi asta cumpărase şi adusese cu el într-un oraş chinuit de căldura mediteraneană.

Ujë. Apă.

Asta striga cineva în faţa uşii.

S-a dus repede la fereastră. Curtea era pustie.

Uşa seifului era dată de perete şi acel sunet ascuţit răzbătuse afară.

Două apeluri telefonice îi abătuseră atenţia în vreme ce sunetul atrăgea agenţii de securitate spre casă. Acum descoperiseră apa care se scurgea pe

podea şi se prelingea prin crăpătura de sub uşă.

Curând, aveau să forţeze încuietoarea.

Piet Hoffmann s-a uitat în jur, la patru pereţi care deveniseră o capcană mortală.

18.36

(Timp rămas: 3 ore şi 26 de minute.)

Pregătire bună.

Asta şi-a zis când agenţii de securitate înarmaţi au spart uşa şi au traversat podeaua udă. Sincronizare perfectă şi stăpânire de sine deplină în vreme ce verificau rapid zona.

Pregătire bună – dar au făcut *o* greşeală.

Deşi căutau un intrus într-o cameră încuiată, cu fereastra închisă şi întreagă, nu s-au uitat în sus.

Şi când au ajuns la biblioteca de pe peretele din spate – de unde părea să provină scurgerea –, fără să priceapă cum sau de ce pe rafturile pline cu bibelouri se scurge atât de multă apă, s-au oprit exact în poziţia dorită de Piet Hoffmann. N-a mai trebuit decât să se culce pe burtă pe podeaua podului, să coboare un pic pistolul prin gaură şi să apese pe trăgaci.

18.43

(Timp rămas: 3 ore şi 19 minute.)

− Sven? Mariana? Lăsaţi cănile şi veniţi cu mine.

Ewert Grens, după o scurtă căutare, îi găsise în chicineta din capătul coridorului, fiecare cu o cană de cafea proaspătă, înconjuraţi de teancuri de hârtii împrăştiate pe mese şi pe scaune, câteva documente erau chiar şi pe maşina de spălat vase şi pe frigider. În oricare altă seară el s-ar fi aşezat acolo, uşurat că nu trebuie să meargă acasă, recunoscător să se afle în compania celor mai apropiaţi colaboratori.

− Acum!

De data asta nici măcar n-a încetinit pasul, a mers mai departe spre celălalt capăt al coridorului, aşteptându-se ca ei să-i urmeze strigătele.

Curând a auzit acei paşi cunoscuţi – ai Marianei erau săltaţi şi fermi, ai lui Sven erau sprinteni şi elastici. Dacă era adevărat că mişcarea picioarelor noastre este o extensie a personalităţii, se întreba uneori cum sună el.

− Despre ce-i vorba, Ewert?

− Viaţă şi moarte.

A apăsat pe butonul liftului, iar Mariana şi Sven l-au ajuns din urmă şi l-au încadrat.

− Nu ăsta-i întotdeauna cazul pe aici?

− În clipa asta diferenţa e doar o chestiune de câteva ore.

− Despre ce vorbeşti?

− Că Zaravic, într-o celulă încuiată şi păzită, a aflat singurul lucru pe care *nu voiam* să-l afle.

După două lifturi şi trei coridoare, comisarul a dat buzna la etajul opt al arestului din Kronoberg şi abia s-a putut stăpâni în vreme ce gardianul căuta cheia în snopul care zdrăngănea. Dusko Zaravic era culcat pe prici, fără smoching, doar uniforma lălâie a arestului. N-a părut prea surprins când trei poliţişti au năvălit în celula sa mică.

− Măi, măi, aţi venit cam devreme.

− Ridică-te.

− Şi eu, care credeam că o să mă ţineţi până la zece. Dar, desigur, aş fi încântat să pornesc acum spre casă. Ce-aţi zice de o bere în seara asta, domnule comisar?

− Ridică-te ca să putem percheziţiona celula.

A rânjit. Asta a făcut Zaravic. În vreme ce Grens, Mariana şi Sven răscoleau puţinul care era de răscolit în acea celulă.

− Aţi pierdut ceva, detectivilor?

− Dezbracă-te.

− Mmm… pe *asta* n-am prevăzut-o. Tu şi cu mine, comisarule?

− Puloverul, pantalonii, lenjeria de corp, şosetele, papucii. Le scuturi în vreme ce mă uit la tine, apoi le arunci pe jos, într-o grămăjoară drăguţă.

Zâmbetul zeflemitor a devenit un râs zeflemitor în vreme ce Zaravic îşi arăta trupul alb, despuiat, şi poza cu sfială exagerată în faţa celor trei vizitatori.

− Vă place? Ţie, poliţistă frumoasă? Şi ţie, străinule tăcut? Sau poate poliţistului bătrân, poate că tu…

− Apucă-te de afurisitele de buci, apleacă-te în faţă, desfă-le până când o să-ţi spun că-i destul. Bine?

Zaravic mai fusese arestat şi închis. A ridicat din umeri, s-a răsucit şi a făcut ce i s-a cerut.

− Aşa?

− Îmbracă-te.

− Pari dezamăgit, comisare. Căutai ceva? Pentru că dacă ar fi fost ceva, vreau să zic, cum ar fi un telefon sau poate nişte hârtii, ştii tu, soiul de chestii pe care le-ai putea avea într-o celulă, ei bine, dacă aşa ar fi stat lucrurile, presupun că aş fi pretins de curând că am nevoie să merg la toaletă şi aş fi tras apa după toate rahaturile alea. Vreau să zic, dacă le-aş fi avut.

Grens n-a scos o vorbă când i-a împrâncit deoparte pe Sven şi Mariana, a smucit uşa celulei şi s-a repezit pe coridor spre toalete. A scos mănuşile de plastic pe care le avea întotdeauna în buzunarul interior al hainei, a îngenuncheat pe rând, în ciuda durerii din picioare şi şolduri, în faţa fiecărui vas de WC. Însă, oricât de departe ar fi scotocit sau şi-ar fi împins mâna prin conductă, n-a dat decât de apă. Telefonul dispăruse. Şi, odată cu el, posibilitatea de a da de urma locului din care a venit apelul.

Era furios.

Dar n-avea să-l lase pe ticălosul ăla zâmbitor să vadă.

Le-a ordonat lui Sven şi Marianei să iasă din celulă şi a trântit uşa fără să-i mai arunce nici o privire lui Zaravic, care era tot despuiat, apoi s-a dus repede la cuşca de sticlă a gardienilor.

− Aveţi o celulă goală?

− Poftim?

− O celulă. Neocupată.

Tânărul gardian părea să creadă că n-a auzit bine.

− O celulă goală, ziceţi?

− Da.

− Ce să faceţi cu ea?

− Aveţi sau nu?

A treia celulă din şirul opus celei în care era Zaravic găzduise până cu câteva ore înainte un drogat sinucigaş. Nu era prea curată. Însă Grens n-a observat asta, nici duhoarea înţepătoare, pe când le ordona lui Sven şi Marianei să vină înăuntru şi să închidă uşa după ei.

− Care dintre voi?

Sven şi Mariana s-au uitat la şeful lor, apoi unul la altul.

− Care dintre noi ce, Ewert?

− *Fir-ar a dracului de treabă* – cine? Cine a dat informaţia despre Hoffmann atât de recentă, atât de specială, încât n-a putut să vină decât de la unul dintre foarte puţinii oameni în care am încredere, cineva apropiat de mine? Cu adevărat. Afurisit. De. Apropiat. Nu există altă explicaţie. Şi m-am săturat!

Ewert Grens obişnuia să lovească în ceva când nu-şi putea stăpâni furia. Mai bine decât să dea în cineva. Cărucioarele lucioase cu instrumente din Centrul de Medicină Legală din Solna scoteau un clinchet tremurător, corespunzând neliniştii pe care o simţea uneori în prezenţa morţilor disecaţi, iar propria măsuţă de cafea din birou scotea o bufnitură înfundată când lovea canapeaua acoperită cu catifea reiată. Aici nu erau măsuţe. Aşa că a folosit pereţii albi, un sunet aproape neauzit, abia perceput, chiar dacă încheieturile degetelor sale au înroşit vopseaua albă.

− Te rog, Ewert, te rog, linişteşte-te.

− Să mă liniştesc, Mariana? Am muncit aici mai bine de patruzeci de ani! În curând ies la pensie! Dar niciodată – *niciodată* – n-am mai fost folosit de cineva!

El şi Hoffmann împărtăşeau asta. N-aveau încredere în nimeni. Vorbeau despre asta, că uneori trebuie să *alegi* să ai încredere. Dar lucrul de care îşi dădea seama Grens în clipa asta era că atunci când cineva alege să aibă încredere, totodată se expune riscului de a fi trădat.

− Răspundeţi-mi!

Şi exact asta se întâmplase.

− Care dintre voi?

Mariana Hermansson se trăsese înapoi până la unul dintre pereţi în vreme ce el zbiera cât îl ţinea gura. Acum a înaintat, a stat din nou aproape de el, pur şi simplu nu-i plăcea când cineva încerca s-o bage în sperieţi.

− Te-am avertizat, Ewert, să nu mă mai suspectezi vreodată. Chiar ţi-am spus că ar însemna să mă pierzi, ori ai încredere în mine, ori n-ai. Dar nu asculţi! Ne învinovăţeşti pe mine, şi pe Sven, şi pe Wilson, şi apoi o faci din nou! Înţeleg că e stresant, că pentru tine întreaga investigaţie este o chestiune personală – chiar mă bucur că poţi să simţi ceva. Dar acum, Ewert, nu numai că m-ai pierdut pe mine, te-ai pierdut pe tine.

− Ţi-ai schimbat tiparul, Mariana.

− Poftim?

El nu mai zbiera.

Şi totuşi, afirmaţiile lui erau mai ascuţite, mai agresive – tăiau mai adânc.

− Am pus să fii urmărită. Minţi despre întâlniri anulate, îţi petreci timpul în locuri cu care n-ai legătură.

− Ce-ai zis? *Ai pus să fiu urmărită*? Cine…

S-a oprit brusc. Văzuse ceva la Sven. O expresie de jenă.

Ruşine.

Asta era expresia. Era sigură.

− Tu…?

Şi acum el a coborât privirea în podea.

− *Tu*, Sven? *Tu* ai…

− Da. Ewert mi-a cerut-o.

O celulă este un spaţiu strâmt. Prea strâmt pentru furia a două persoane.

Şi acum furia Marianei Hermansson s-a izbit de cea a lui Ewert Grens.

− Ewert?

− Da?

− După ce terminăm cu asta, când această investigaţie se încheie – nu mai avem nimic de-a face unul cu altul.

− Pardon?

− După zece ani? După toate prin câte am trecut împreună? Şi tot nu ştii dacă poţi sau nu să ai încredere în mine!

− Oamenii fac orice dacă sunt siliţi, Mariana. Te ameninţă cineva? Ca pe Hoffmann? Aş înţelege dacă aşa ar sta lucrurile, şi dacă da, putem întoarce asta împotriva lor, dacă mă laşi să…

− Ewert, *eu* sunt.

− Poftim?

− Recunosc.

Acum Sven a ridicat privirea din podea.

Acum Grens a izbit în perete cu celălalt pumn.

− Tu, Mariana?

− Da, eu sunt. Sunt relaţia secretă a lui Wilson.

Era atât de linişte.

Încremenire.

În ciuda faptului că trei oameni respirau într-un spaţiu atât de mic.

− Acum sunt un pic… Wilson?

− Da.

− Aşadar, tu şi el…

Era un taburet lângă prici, la fel ca în celelalte celule. Grens s-a prăbuşit pe el, s-a prăbuşit în sine.

− Păi… păi… despre *asta* era vorba cu micile tale minciuni şi întâlnirile anulate şi plimbările ciudate?

− Da.

Nu mai erau doar mâinile şi genunchii… era ca şi cum ar fi izbit cu întregul său trup acel perete din celulă. Mersese în direcţia greşită şi cineva îl oprise.

Ameţit.

Aşa se simţea.

− Mă rog, asta e, mă rog… foarte drăguţ. Că ţi-ai găsit pe cineva, vreau să zic. Şi că Wilson şi-a găsit pe cineva. Că tu nu mai, mă rog, trebuie să trăieşti singură, vreau să zic. Totuşi – e ofiţerul tău superior, Mariana. Lucraţi în acelaşi serviciu. Unul dintre voi va trebui să se transfere. Aşa zice regulamentul. Nu ştiai asta?

− Şi de ce crezi că noi nu voiam să vorbim despre asta?

Taburetul era tare, nu avea spătar, şi nu-şi găsea o poziţie în care să nu simtă durere. Dar nu putea să se ridice, încă nu. Le-a cerut lui Sven şi Marianei să iasă şi să-l aştepte lângă cuşca gardianului. Auzise ce a spus ea. O cunoştea atât de bine, comportamentul ei serios de care ajunsese să depindă atât de mult. *M-ai pierdut. Nu mai avem nimic de-a face unul cu altul*. Spre deosebire de el, ea nu spunea niciodată ceva ce nu credea.

Nu avea pe nimeni altcineva în afara celor doi. Cei mai apropiaţi colegi erau şi cei mai apropiaţi prieteni.

Şi ştia deja cum o să se simtă, când o să aibă timp să simtă. Când ultimele ore ale acestei curse contracronometru se vor încheia şi el nu va mai putea face nimic pentru Hoffmann. Disperare. Asta îl aştepta dacă ea chiar îl părăsea, şi el ura blestematul ăla de sentiment, încercase din răsputeri să-l suporte după dispariţia lui Anni.

(Timp rămas: 2 ore şi 47 de minute.)

Cărămida de sus, din centru, o apăsare uşoară. Apoi acel clinchet metalic. Şi un perete se deschidea.

Piet Hoffmann a schimbat duhoarea din camera boilerului cu mirosul de mucegai şi umezeală dintr-un tunel de şaptezeci şi cinci de metri. Deschisese din nou spaţiul din spatele bibliotecii şi târâse înăuntru cadavrele – aveau să zacă acolo până când duhoarea răzbătea afară, ca a unui animal mort prins în zid. Străbătuse casa până la subsol, îngijorat la fiecare pas că împuşcăturile ar fi putut să atragă mai multă atenţie. La jumătatea tunelului s-a destins un pic, era pe drum. Pentru că atunci când Latifi i-a dat mesajul că Hamid Cana a părăsit casa, cu ochii lui de şoim şi bodyguarzii, Piet Hoffmann a presupus că nu va mai trebui niciodată să se gândească unde este traficantul de arme albanez. Când a dat de cheia decriptării într-un seif plin de apă, a fost convins. Căile lor n-aveau să se mai încrucişeze niciodată. Apoi totul s-a schimbat iarăşi. Cei din ramura suedeză a organizaţiei şi-au dat seama că este riscant şi şi-au sacrificat şeful ca să se protejeze. Şi ca să se asigure de asta, au reînnoit şi intensificat ameninţările la adresa unei familii ascunse. Acum aveau acces la adresa şi la călăul lor.

La celălalt capăt al tunelului secret, ieşirea era locul pe care intrase cu câteva ore înainte. A apăsat pe cărămida din partea de jos, stânga, şi uşa construită în perete s-a ivit dintr-odată. Conform mesajului pe care tocmai îl primise de la Latifi, această casă era încă goală, proprietarii erau încă plecaţi. Hoffmann a traversat repede subsolul şi a urcat scările spre bucătărie, apoi s-a dus în hol şi la fereastra spartă. S-a uitat la ceas. Avea nevoie să stoarcă fiecare minut, să ţină cu ghearele de secunde cât de mult putea, ca să poată da de Cana şi să hotărască felul în care avea să se termine timpul lor limitat.

19.33

(Timp rămas: 2 ore şi 29 de minute.)

Latifi ar fi putut să audă împuşcăturile, iar dacă le-a auzit, ar fi fost silit să acţioneze, indiferent cine era împuşcat şi de ce. Asasinarea unor cetăţeni

albanezi, chiar dacă se aflau în slujba mafiei, nu putea fi trecută cu vederea, nici măcar de un polițist care era dintre băieții buni. Dar el n-a zis nimic şi n-a pus întrebări când Hoffmann a urcat în maşina lui şi a spus că a găsit informaţiile după care venise. Ca şi cum ar fi avut un acord tacit. Câtă vreme poliţistul albanez nu ştia, nu trebuia să acţioneze.

− Şi acum, încotro? La aeroport?

Totuşi, putea să vadă ceea ce sărea în ochi. Piet Hoffmann era stresat. Cu toate că ar fi trebuit să fie uşurat.

− Asta, dacă *chiar* ai terminat acum.

Ca şi cum vizitatorul suedez ar fi vânat ceva. Poate chiar *pe cineva*.

− Mai am de făcut un lucru.

− Da?

− O întrebare pe care trebuie să i-o pun lui Cana.

− Mi s-a părut că ai zis că ai toate informaţiile de care ai nevoie.

− Despre altceva. Asta nu-i în computerul lui.

− Şi este despre… ce?

− Nu-ţi pot spune. E între mine şi el.

Latifi a şovăit, s-a uitat la Hoffmann, cântărindu-l.

− Prin urmare, ceea ce zici este că nu vrei să mergi la aeroport?

− Ceea ce zic este că am nevoie să-mi dai adresa casei în care stă.

Latifi şi-a întins trupul mare, trecându-şi în mod reflex mâna peste faţa pătrată. Părea să pună în balanţă ceea ce ştia cu ceea ce bănuia.

− Nu-ţi pot da adresa.

− Latifi, la naiba.

− Dar te pot duce cu maşina acolo.

Hoffmann a dat din cap. A mulţumire. Şi, desigur, şi-a dat seama de motivul acestui poliţist isteţ – prin faptul că mergea şi el, că era la faţa locului, spera să împiedice sau, cel puţin, să atenueze consecinţele oricărei confruntări posibile.

Latifi a pornit maşina şi au plecat din cartier.

− Hamid Cana este unul dintre delincvenţii pe care îi ţin sub observaţie. Pentru că cred că este treaba mea. Chiar dacă, aşa cum ştii, nu-l pot aresta. Mai bine zis, îl pot aresta, dar am învăţat că n-are rost, e pus în libertate înainte chiar să isprăvesc eu cu hârţogăria.

Era încă lumină, dar primele semne ale amurgului se apropiau pe când ieşeau din oraş pe o autostradă mare care mergea spre est.

− Nu numai că ştiu că el trăieşte din vânzarea surplusului de arme din Albania – pot s-o dovedesc, şi în altă ţară asta ar însemna condamnare. De asemenea, ştiu că femeia cu care e în acest moment, unde ne ducem, este persoana căreia îi aparţine casa în care tocmai ai fost.

− Aceeaşi femeie?

− Aceeaşi.

− Amantă şi, *teoretic*, proprietara sediului lor?

− Amantă – da, dar ea este implicată mai mult decât ca un subterfugiu juridic. Sunt sigur că fac traficul împreună. Vesa Lilaj. Patruzeci şi şapte de ani şi nimic mai grav în cazierul ei decât câteva amenzi pentru parcare. Însă este legată de asta la alt nivel, mai înalt – este sora bărbatului care a fost cândva la conducerea reţelei de contrabandă cu arme din nordul Europei. Şi apoi a fost ucis. Luptă pentru putere, dacă informaţiile noastre sunt corecte. O execuţie clară în… Suedia, cred, patria ta, Larsson. Soţia şi copiii au fost împuşcaţi şi ei. Cel puţin, astea sunt informaţiile pe care le-am primit. Sunt de atunci... în curând, douăzeci de ani? Omorârea unei familii, despre care tu, ca poliţist suedez, ştii bine, cu siguranţă?

− Care era numele lui? Fratelui?

− Mirza. Mirza Lilaj.

Lui Piet Hoffmann nu-i erau cunoscute numele Mirza sau Vesa Lilaj. Dar, ce-i drept, nici nu era poliţist. S-a întrebat dacă Ewert Grens o fi auzit de ei. Sau despre asasinatele la care se referea Latifi. Trebuia să-şi aducă aminte să-l întrebe, mai târziu, când toate astea se vor fi terminat.

− Nu, îmi pare rău, acum douăzeci de ani încă nu eram în poliţie.

− Mirza Lilaj a fost – şi asta vine din informaţii de supraveghere verificate, au *existat* câţiva poliţişti buni înaintea mea – unul dintre cei mai evidenţi şefi ai reţelei până la moartea sa. Şi a fost înlocuit de Regele Zoltan, care a fost singurul şef evident până la moartea *sa*. Acea crimă despre care vorbeam când ne-am cunoscut, presupun că a fost altă luptă pentru putere, deşi nu pot să confirm. Dar când Zoltan a fost înlocuit, acum patru ani, din nou şefia a fost împărţită în două. Dacă informaţiile mele sunt corecte, şi de obicei sunt. Hamid Cana şi Vesa Lilaj. El este faţada, chipul exterior. Ea ia hotărârile importante, lucrează în spatele scenei.

Acum venise amurgul. Întunericul îndepărta cu blândeţe lumina. Farurile maşinii au devenit doi ochi iscoditori pe un drum care era din ce în ce mai îngust, şerpuit şi accidentat.

− În torpedou este un ghid al străzilor. Dacă îl scoţi, Larsson, o să vezi la pagina şapte proprietatea spre care ne îndreptăm. Am încercuit-o.

Hoffmann a răsfoit un atlas ponosit, la scara 1:50.000, pe care probabil că Latifi îl avea din prima zi de muncă. Ghidul său personal în criminalitatea din Albania. Pe fiecare pagină erau mici săgeţi de culori diferite care arătau spre străzi şi clădiri şi o mulţime de însemnări mâzgălite, imposibil de citit.

Proprietatea încercuită de la pagina şapte stătea singură la capătul unui drum care ducea în direcția munţilor, cel mai apropiat vecin părea să fi fost cu doi kilometri înainte.

Şi acolo ar fi trebuit să ajungă el singur.

Hoffmann i-a aruncat o privire poliţistului albanez. Să renegocieze, astfel încât să poată merge el singur cu maşina pe ultima porţiune, n-avea rost. Dar să-l înfrunte în maşină, să încerce să scape de el şi să meargă mai departe singur, nu suna bine – omul era cumsecade şi, în plus, chiar şi dacă ar fi izbutit, avea să-l coste pe Piet un timp pe care nu-l avea.

− Poţi să opreşti acolo?

Cu harta pe genunchi, i-a venit brusc o idee mai bună. Ştia unde merge.

− La benzinărie.

− Acum?

− Trebuie să merg la WC.

Latifi i-a aruncat o privire fără să încetinească, o privire care căuta intenţiile ascunse, şi n-a fost convins pe deplin.

− Păreai să fii tare grăbit.

− Chiar n-am avut timp să urinez în nici una dintre casele pe care le-am spart. Eram ocupat.

Pe când treceau prin dreptul benzinăriei, Latifi încă se uita la pasagerul său. Peste vreo două sute de metri a încetinit, a făcut o întoarcere dintr-o mişcare, a dat cu spatele şi a parcat între două alte maşini, cu parbrizul spre una dintre vitrinele mari.

− O să iau o cafea cât aştept. Vrei şi tu una, Larssen?

De o parte şi de alta a benzinăriei erau o cafenea pe jumătate plină şi o mică sală de jocuri ticsită. Un loc de întâlnire pe un teren altfel pustiu, poate că singurul loc din această zonă în care poţi căuta tovărăşie într-o seară din zilele de lucru.

O mulţime de oameni şi o mulţime de maşini – era perfect.

− Mi-ar plăcea o cafea. Mulţumesc.

Hoffmann i-a zâmbit lui Latifi. Asta făcea întotdeauna să-i fie mai uşor să-şi ascundă jena faţă de propriile minciuni.

− Şi când mă întorc de la WC o să fiu, în sfârşit, gata să mai beau una.

Pentru că n-avea s-o facă. Să se întoarcă.

A urmat semnele solide de metal care arătau drumul spre WC-ul public din spatele clădirii, a deschis uşa WC-ului bărbaţilor şi l-a trăsnit duhoarea urinei. La dreapta, un pisoar care nu mai fusese spălat de ceva vreme; la stânga, trei despărţituri cu WC-uri mizerabile. S-a asigurat că e singur şi a acţionat rapid.

Şi-a dat jos burta. A fluturat două degete de la mâna stângă până când ventuza s-a desprins şi protezele au căzut.

A scos pleoapele care atârnau, nasul strâmb, nările lătăreţe şi bucata mare de silicon care alcătuia obrajii puhavi şi bărbia.

Şi-a smuls mustaţa, şi-a zburlit părul frumos pieptănat, şi-a descheiat cămaşa şi, cu un cuţit, şi-a tăiat pantalonii deasupra genunchilor.

Apoi a aruncat totul la gunoi, în afara protezelor.

Bărbatul care după câteva minute a ieşit din acel WC în pantaloni scurţi şi tricou era mult mai tânăr, mult mai bine clădit decât cel care intrase. Cu toate că, poate, nu era la fel de bine îmbrăcat. Şi s-a dus în direcţia opusă, spre uşa din spate a cafenelei, s-a aşezat pe un loc liber, în vreme ce se uita după Latifi. Acolo. De cealaltă parte a vitrinei. Poliţistul albanez era deja în maşină, în mână cu un pahar de plastic cu cafea, aşteptându-şi colegul suedez. Piet Hoffmann a pus mâna pe bricheta care era pe masă, a înhăţat-o în vreme ce se ridica în picioare şi a folosit din nou uşa din spate a cafenelei. Acum a luat-o de-a lungul spatelui clădirii spre un mic atelier de reparaţii auto şi spălătorie de maşini, care nu avea loc decât pentru o maşină. S-a strecurat înăuntru şi s-a dus la un banc de lucru lung, uitându-se la uneltele care atârnau în ordine perfectă de cârlige bătute în perete. A luat o şurubelniţă, o cheie tubulară şi o bucată subţire de metal care semăna cu o lamelă. Apoi a dat ocol pe departe benzinăriei până să folosească acoperirea unui crâng ca să intre în parcarea clienţilor care plănuiau să stea mai mult, nu doar pentru un drum la WC.

Furtul unei maşini în Albania l-a dus cu mulţi ani înapoi. Aici erau încă ceva obişnuit acele Mercedesuri vechi care fuseseră cândva preferatele lui. Prăfuite, adesea cu mai mult de două sute de mii de kilometri la bord şi fără tehnologia modernă care îi stătea în cale unui hoţ de maşini. S-a uitat în jur,

s-a asigurat că nu-l vede nimeni şi s-a culcat pe spate pe pietrişul denivelat, alunecând sub una dintre cele patru maşini posibile. A tăiat cablul care conecta claxonul, s-a târât afară şi a vârât şurubelniţa în încuietoare, a răsucit-o până când a scăzut presiunea şi toate cele patru portiere au fost descuiate. S-a aşezat la volan şi a încălzit cu bricheta piesa subţire de metal până a fost destul de fierbinte ca s-o poată vârî în contact. A răsucit-o şi a scormonit cu ea, a scos-o, a încălzit-o, a răsucit-o, a încălzit-o, a răsucit-o. Topind puţin tot mai mult de fiecare dată bucăţile de plastic din încuietoare. Apoi a luat una dintre cheile de pe lanţul său. Fără bucăţile de plastic din încuietoare, oricare dintre cheile sale ar fi mers.

Piet Hoffmann a aprins farurile, ca să nu atragă suspiciuni, şi chiar când vira pe autostradă l-a zărit pe Latifi, care încă aștepta în maşină, ţinând un pahar cu cafea în plus care se răcea.

20.36

(Timp rămas: 1 oră şi 26 de minute.)

Ultimele raze de soare, stăruitoare, se strecurau din locul în care munţii atingeau cerul. Curând, peisajul avea să fie pe cât de întunecat, pe atât de pustiu. Piet Hoffmann a condus Mercedesul furat cât de repede îndrăznea, avea harta doar în minte şi nu voia să rişte să nu observe o răscruce şi să piardă mai mult timp, trebuind să se întoarcă. A şaptea ieşire pe dreapta. Apoi a treia ieşire pe stânga, încă pavată. Apoi ultimii kilometri, pe drumuri cu pietriş şerpuite şi un întuneric tot mai adânc.

Şi tocmai când trecea de ultima casă învecinată şi stingea farurile, telefonul a început să sune. Latifi. Hoffmann n-a răspuns.

A sunat din nou şi l-a lăsat să sune.

Apoi un mesaj mânios.

UNDE DRACU’ EŞTI?

A oprit maşina şi motorul când mai rămăseseră câteva sute de metri. Un drum fără grabă pe jos, pe lângă gardul proprietăţii. S-a asigurat că nu este pază exterioară. În oraş, cele două case în care intrase prin efracţie fuseseră apărate de spirale largi de sârmă ghimpată, aici vizitatorul era întâmpinat de

o poartă elegantă de fier, încadrată de stâlpi albi şi plante verzi. S-a căţărat şi a sărit peste ea.

Terenul era arid şi, fără lanternă, nimerea uneori în crăpături ale pământului, de două ori chiar s-a poticnit de tufe joase, pârjolite de soare. Dacă se răsucea, putea să vadă câteva lumini risipite pe vale, ferme mari cu vii şi livezi frumoase de măslini.

S-a uitat la ceas.

Doar o oră. Până la moarte.

Moartea Zofiei, moartea lui Hugo, moartea lui Rasmus, moartea Luizei.

Sau moartea lui Hamid Cana, un om pe care nu-l întâlnise niciodată, nu vorbise cu el – un traficant de arme albanez care cu doar o oră înainte fusese condamnat la moarte de tovarăşii lui.

21.08

(Timp rămas: 54 de minute.)

S-a furişat, pas cu pas, încovoiat cât de mult putea.

Pe ultima porţiune, de la garajul pentru trei maşini până la fântâna care susura, s-a târât şerpeşte.

Acum era culcat într-un pâlc de portocali firavi, plantaţi de curând, la cincisprezece metri de casă şi cu vedere nestânjenită spre încăperile luminate.

Patru oameni.

Începea să fie convins că nu sunt mai mulţi.

Pe Hamid Cana l-a recunoscut, avea haina atârnată pe un scaun, mânecile suflecate, lăfăindu-se într-un fotoliu de piele, cu un pahar de vin în mână, într-o cameră care părea să fie livingul. În faţa lui, şi ea cu un pahar de vin, şedea femeia care, după spusele lui Latifi, deţinea această casă şi pe cea cu etaj din oraş şi care, împreună cu Cana, conducea această operaţiune de contrabandă cu arme. Vesa Lilaj. Un nume frumos pentru o femeie frumoasă de vârstă medie, care râdea şi gesticula, şi turna vin în pahare, poate că îndrăgostită, poate chiar fericită. În bucătărie, doi bodyguarzi se rezemau de un şir lung de dulapuri, amândoi în costume care erau mai elegante decât ce se vede de obicei în zona Balcanilor.

Piet Hoffmann a aşteptat.

Nu prea ştia ce anume.

Vreo mişcare – un drum la toaletă, un drum până în cramă –, orice l-ar fi lăsat pe Cana singur, sau ar fi făcut ca bodyguarzii să fie departe de ţinta protecţiei lor. Douăzeci de minute. Atât putea să aştepte. Apoi trebuia să acţioneze, indiferent de riscuri.

21.31

(Timp rămas: 31 de minute.)

Nici o mişcare. Nici o schimbare. Doar timpul care curgea.

Trebuia să ia o hotărâre.

Era posibil să tragă de acolo. Cana era o ţintă luminată perfect, cu capul vizibil, cu pieptul expus. Dar, întrucât bodyguarzii cunoşteau tot terenul înconjurător iar el nu, voia să se apropie mai mult, poate chiar să ajungă în casă, ca să fie sigur de izbândă.

Pe rând, câte un pas lent.

Învăluit în întuneric.

Ar fi ajuns la gărduleţul care marca începutul intrării, unde cărarea cu pietriş se schimba în dale de granit, când întunericul protector a devenit, dintr-odată, lumină orbitoare şi agresivă. Când toate luminile din exterior s-au aprins deodată. Fără să-şi dea seama, trecuse de un senzor şi mişcarea pe care o aşteptase zadarnic s-a produs, când Cana şi Vesa Lilaj au lăsat din mâini paharele cu vin şi au încercat să vadă ce e afară.

S-a întâmplat foarte repede.

Piet Hoffmann a tras primele gloanţe prin fereastra din hol spare bodyguarzii care nu se aşteptau la atac şi nu-şi scoseseră armele, apoi s-a grăbit să ajungă la uşă. Următorul glonţ a pătruns prin fereastra livingului, apoi prin cămaşa albă a lui Hamid Cana. Vesa Lilaj s-a prăbuşit pe podea, neînarmată, încercând să-şi găsească adăpost, în vreme ce trăgătorul pătrundea în goană în casă.

21.40

(Timp rămas: 22 de minute.)

Când Piet Hoffmann a zbierat „*Stai dracului pe loc!*“ spre femeia de pe podea şi l-a fotografiat pe bărbatul care zăcea lângă ea şi a cărui inimă fusese străpunsă, a fost acel fel de moment despre care vorbea uneori Grens, un moment care părea atât de aranjat, bizar şi cumplit, încât privitorul trebuia să se dea înapoi câţiva paşi ca să facă irealul să redevină real. A făcut mai multe fotografii, s-a apropiat de acei ochi fără viaţă, a tras în sus cămaşa mortului şi a transfocat pe gaura de glonţ, apoi încă o fotografie, ultima, cu sângele care se scurgea din el. Şi apoi le-a trimis la numărul de telefon care aparţinea acelei voci distorsionate.

S-a uitat la ceas.

Reuşise – curând Zaravic avea să fie eliberat, dar nu i se va spune unde se ascunde familia lui Piet.

Piet Hoffmann şi-a simţit picioarele grele şi braţele atârnând, lipsite de voinţă. Însetat, ameţit. Mersese la vânătoare atât de departe cât trebuia, şi când a isprăvit nu mai rămăsese nimic.

Nu voia decât să se culce, între bărbatul mort şi femeia care plângea. Să se ghemuiască. Să adoarmă şi să se trezească în pat cu Zofia alături, cu sunetul sforăitului dulce al copiilor în casa care era căminul lor, cu toate că nu mai exista.

Atunci telefonul a zumzăit din nou – confirmarea că fotografiile fuseseră primite.

Nu era asta.

Pentru că zumzetul şi semnul de exclamaţie roşu de după mesaj însemnau că nu a fost trimis.

La dracu’! *La dracu’*!

Telefonul n-avea semnal. Semnalul era mort.

S-a dus repede în dormitor, birou, bucătărie, hol, camera de oaspeţi. Nu era semnal. Doar Wi-Fi-ul casei, care cerea parola.

S-a întors la femeia care zăcea tăcută, cum îi spusese el.

− Parola. La internetul tău.

Ea l-a privit. Dar n-a spus nimic.

− Răspunde-mi – parola de internet! Ştiu că înţelegi engleza.

Ea a rămas tăcută. Aşa că a împuşcat-o. Gamba, o vătămare cât mai mică posibil.

− Răspunde-mi!

Ea a scuturat din cap sfidător. El a tras din nou. Braţul stâng.

− Poţi…

O durea, se vedea pe faţa ei, şi vorbea cu întreruperi, câteva cuvinte o dată.

− … să tot tragi. N-o să capeţi ajutor de la mine.

S-a uitat la el, l-a provocat. Nu vorbea în vânt. Va trebui să găsească altă soluţie.

A alergat din nou prin fiecare cameră. A golit debarale şi a răsturnat sertare. Până când a deschis un dulap care arăta ca o debara pentru mături. Acolo era, pe raftul de sus. Modemul.

Acum îşi amintea. Adesea parola era în partea de jos a modemului, un cod din fabrică alcătuit din litere mari şi mici şi cifre.

A ridicat dispozitivul pătrat, negru, şi l-a răsucit.

Şi acolo – iat-o.

zfqbgs3dwv

A căutat reţeaua locală, a tastat codul.

Aşteptare.

Aşteptare.

Şi… da.

Da!

Era conectat din nou, a trimis din nou fotografiile mortului.

Singurul lucru rămas era să suporte aşteptarea – ca semnalul să ajungă acolo unde se ducea, afară, sus.

A numărat secundele până când n-a mai rezistat şi s-a apucat să umble neliniştit prin casă – a pus lemne în şemineu, a netezit ţesătura de pe canapea, care îi amintea de două fotolii pe care le aveau cândva bunicii lui, a stat încovoiat sub candelabrele sclipitoare şi a poposit un pic în faţa unei biblioteci cu puţine cărţi, dar multe fotografii în rame aurite. S-a uitat la cea mai apropiată de el. Femeia căreia îi aparţinea casa, pe nume Vesa Lilaj, era copil în această fotografie, era sigur de asta, îmbrăcată în haine frumoase, în studioul unui fotograf. În următoarea şedea într-un restaurant elegant, cu o diademă pe cap, probabil împreună cu fratele mai mare, mama şi tatăl, cu un pahar de suc în mână, închinând pentru o viaţă care părea că e de la sine înţeleasă.

Acum zăcea pe podea, împuşcată într-un braţ şi într-un picior, îmbrăţişând un partener de viaţă care nu mai respira.

Piet Hoffmann a pus la loc fotografia trecutului care făcea tot ce ştia mai bine într-o ramă aurită, s-a preumblat dintr-o odaie în alta, era pe cale să renunţe, să se oprească din căutarea fără rost şi să trimită din nou mesajul, când a auzit, în sfârşit, un zumzet slab. S-a grăbit să se întoarcă la masa pe care pusese telefonul, l-a luat, dar dintr-odată a şovăit, nu era în stare să apese pe simbolul mesajului.

Dacă fotografiile bărbatului mort nu şi-au atins ţinta? Dacă n-au ajuns la un telefon din Stockholm?

Ar fi prea târziu.

21.56

(Timp rămas: şase minute.)

A plâns.

În sfârşit.

Nu ca femeia de pe podea, care îşi pierduse iubirea.

Era acelaşi scâncet jalnic ca prima dată când cântărise în palmă noua jucărie a lui Rasmus şi îşi dăduse seama că ţine o armă activă, un scâncet din cele care se împotmolesc în fundul gâtului înainte să se hotărască să se prelingă în jos, în măruntaie.

Însă de această dată a fost un scâncet de uşurare. Fotografiile ajunseseră. Dovada că şi-a îndeplinit misiunea şi că Zofia şi copiii sunt încă ascunşi, în siguranţă.

Urmaţi-mă.
Cu ce vă pot ajuta?

Partea a şaptea

Părea atât de uşor să alerge pe terenul arid şi să sară peste poarta de fier şi să plece cu maşina furată. Înapoi. O noapte la Shkodër, apoi un avion spre casă, dimineaţa. După câţiva kilometri, chiar la începutul văii, unde casele erau mai dese şi oamenii care se duceau la culcare mai numeroşi, două faruri au străpuns întunericul. O maşină care se îndrepta în direcţia opusă. Şi când amândoi şoferii au încetinit, ca să nu se ciocnească pe trecerea îngustă, s-au privit în fugă prin geamurile coborâte. Hoffmann şi Latifi. Poliţistul albanez, după un drum la WC care nu se mai termina, şi-a dat seama că poliţistul suedez l-a păcălit şi şi-a continuat călătoria singur. Şi curând, când Latifi avea să ajungă la casa de la capătul drumului, avea să-şi dea seama că nu mai era nici o confruntare pe care s-o prevină.

Piet Hoffmann a gonit fără să ia seama la gropile care făceau maşina să se zdruncine şi îi transmiteau șocul în tot corpul, sau la pietrişul care provoca derapajul în acele curbe strânse, când şanţurile adânci se năpusteau spre el. Dacă alergarea şi căţăratul păruseră uşoare, asta semăna cu zborul, terminase, era liber. Absolut liber! Şi voia s-o audă. Iată de ce, pentru prima dată, a sunat la acea voce distorsionată în căutare de răspunsuri.

− *Da?*

− Nu m-ai sunat.

− *De ce să te sun?*

− Fotografiile pe care le-ai cerut, dovada că misiunea a fost îndeplinită.

− *Am primit fotografiile tale. Dar prea târziu*.

A îngheţat.

Un ţurţur ascuţit l-a străbătut.

Din minte până în piept.

− Le-am trimis la 21:56, cu o rezervă de şase minute. Telefonul meu o confirmă.

O tăcere scurtă, neplăcută.

Asta a auzit Hoffmann în vreme ce ţurţurele s-a înșurubat în el.

În cele din urmă, vocea distorsionată a răspuns.

− *La 22:07 minute – cu cinci minute prea târziu – au fost primite fotografiile. Telefonul meu o confirmă. Aşa că, atunci când Zaravic a fost*

eliberat nu a fost întâmpinat doar de avocatul său, ci şi de adresa la care se ascunde familia ta. Şi, după cum probabil că înţelegi, e deja pe drum.

− Du-te, fir-ar să fie!

Piet Hoffmann striga la telefon.

− Zaravic e pe drum! Trebuie să mergi acolo, acum!

Însă Ewert Grens nu pricepea.

− Vorbeşte mai încet. Telefonul ăsta afurisit, nu ştiu, nu pare…

− Atlasvägen, nr. 41. Sickla. Parter, la stânga. Zofia şi băieţii şi… *acum, Grens, acum*!

Anul trecut, când un băiat care ajunsese să aibă încredere în el a fost găsit mort într-un cămin pentru refugiaţi, Ewert Grens alergase pentru prima oară în două decenii. Comisarul, al cărui şold fusese sfărâmat o dată şi nu se mai mişcase la fel de atunci, pentru o clipă a alergat după umbre fără durere şi fără să şchiopăteze.

Acum nu numai că simţea că fuge, chiar fugea.

Cu Sven şi Mariana la numai câţiva paşi în faţă, pe coridoare şi în jos, pe scări, spre maşina lui de pe Kungsholmsgatan.

Altă zi lungă, prins în capcană într-un apartament care nu era al lor. Pentru că trebuia ca ei să se ascundă. Pentru că dispariţia lui tati, şi pistoale ascunse sub chiuvetă, şi mami distrugând cartela SIM cu acetonă erau toate lucruri care însemnau că se petrece ceva primejdios. Dar nu părea primejdios. Să şadă pe marginea mesei de bucătărie în faţa unei ferestre care dădea spre o stradă plictisitoare, pe care nu se întâmpla nimic. Se uitase o jumătate de oră în întuneric şi n-a numărat decât patru maşini care căutau loc de parcare, nouă oameni care se duceau acasă pe jos, doi câini care au făcut pipi pe exact acelaşi stâlp. Totuşi, era mai mult decât ieri pe vremea asta, doar şapte oameni pe jos şi un singur câine, unul mititel.

Patru maşini şi nouă oameni.

Dacă nu-i punea la socoteală pe cei din maşina mare şi neagră. Cei care au parcat pe cealaltă parte a străzii şi apoi n-au mai făcut nimic, n-au ieşit din maşină. Cu ei, ar fi fost mai mulţi. Încă doi, aşa părea, cel puţin, în afară de cazul în care mai era cineva în spate.

− Ce faci?

Mami. Nici măcar n-o observase. Şi ea se pricepea la furişat. Şi era aşa de plăcut când îşi trecea mâna prin părul lui.

− Nimic. Mă uit afară.

− E vremea de culcare, Hugo.

− De ce? Doar nu facem nimic mâine.

− Pentru că… oamenii au nevoie de obiceiuri. *Noi* avem nevoie. Ca lucrurile să poată părea cel puţin un pic normale.

El a zăbovit pe masa din bucătărie. Dacă ieşeau din maşină, cel puţin un pic. Atunci ar fi fost unsprezece oameni. Un record.

− Nişte oameni stau afară, mami. Îi vezi? În BMW-ul negru.

− Unde?

− Acolo.

A arătat cu degetul. Şi ea i-a văzut.

− Cred că arată ca… tatăl tău. De la pază. Uneori tata are grijă să fim păziţi. Pentru că vrea să ştie că suntem bine.

L-a mângâiat pe obraz. Mami avea mâini blânde.

− Încă cinci minute, Hugo. Apoi te speli pe dinţi, bine?

− Bine.

Acolo. Lângă copac, unde drumul cotea.

Ce noroc.

Un nou câine, care nu fusese aici ieri. Asta însemna trei câini. Şi a zecea persoană, bătrâna care ţinea lesa, care arăta cam aşa cum şi-o amintea pe bunica.

Din nou era totul nemişcat, Nici măcar o pasăre sau o pisică pe care să le numere. Apoi a observat ceva ciudat, cei doi bărbaţi despre care mami credea că îi trimisese tati. Îşi puneau ceva. Căciuli de schi, acum? În toiul verii? Şi în cele din urmă au ieşit din maşină, ducându-i numărătoarea la doisprezece, alt nou record, şi-a zis, tocmai când bărbaţii şi-au tras căciulile de schi pe faţă. Măşti negre. Veneau drept spre uşa clădirii, spre apartamentul lor.

Spre el.

− Mami. Mami!

Hugo a strigat cât de tare a îndrăznit. Însă mami a reacţionat lent, n-a priceput.

− Mami! Repede!

Atunci a venit. Şi el n-a mai trebuit să spună nimic. Ea a văzut ce văzuse el, a priceput ce pricepuse el. Cei doi bărbaţi că măşti negre erau pe drum încoace. Nu erau paznici – erau primejdia.

− Pleacă de la fereastră!

Mami l-a înşfăcat atât de strâns, că probabil avea să-i rămână vânătaie pe braţ, ea nu făcea asta niciodată. Dar n-avea importanţă, înţelegea de ce. A alergat în urma ei în camera lui Rasmus care stătea pe pat jucând fotbal cu joystick-ul pe burtă, iar Luiza dormea alături şi scâncea neliniştită, de parcă ar fi ştut ce e pe cale să se întâmple.

− Uşa de siguranţă!

− Hugo, nu-i timp.

− Trebuie s-o închidem, mami!

− Stai aici, am zis! Cu mine, cu noi. Şi nu scoate nici un sunet.

Nu erau decât câteva trepte până la intrare. Şapte, le numărase. De aceea puteai să-i auzi pe cei care intrau şi ieşeau. Nu pricepea cum suportaseră asta cei care locuiseră acolo. Însă acum era un lucru bun. Au auzit când uşa clădirii s-a deschis şi s-a închis. Au auzit cum două perechi de încălţări cu tălpi tari merg şi apoi se opresc. În faţa uşii lor.

Mami i-a strâns pe toţi pe patul mare, ţinându-i lângă ea. Şedeau acolo foarte, foarte aproape unii de alţii, şi părea ceva foarte grav, nici măcar Rasmus n-a pus nici o întrebare şi nu s-a clintit în tot acest timp – Hugo nici nu-şi mai amintea de când frăţiorul său nu mai fusese aşa de tăcut şi aşa de nemişcat în acelaşi timp.

Apoi a auzit un sunet mai puternic decât paşii. Cineva încerca să le spargă uşa. Metal dur apăsa uşa, o apăsa, o apăsa, până când a început să cedeze.

Mai aveau un minut, poate mai puţin.

Şi Hugo ştia ceva ce mami nu ştia, ce nu ştiau nici măştile negre.

− Există o cale de fugă.

− Stai liniştit, Hugo. Taci. În braţele mele.

− O cale secretă. Aşa cum îi place lui tati. Grăbeşte-te, mami!

S-a ridicat şi a deschis uşa debaralei, aflată la câţiva paşi.

− Hugo, ascultă, eu…

− Uite, mami.

S-a lăsat în genunchi în faţa debaralei, cu uşa deschisă, şi a pipăit după butonaşul care deschidea podeaua – l-a găsit, chiar acolo unde îşi amnintea.

− Tot fundul, mami, ca o trapă.

A tras de el. Podeaua clătinătoare care se legănase când a sărit prima oară pe ea i-a urmat acum mâna în sus. S-a tras într-o parte, ca mami să vadă. O gaură rotundă. Care a devenit o uşă spre subsol şi adăpostul antiaerian, când s-a aplecat înăuntru şi a tras placa de rigips.

Un trosnet puternic în hol.

O parte şi mai mare din uşă se spărsese.

Măştile negre aveau să fie curând înăuntru.

− Mami, sar jos. Nu-i prea departe. Şi apoi îl prind pe Rasmus. Şi apoi…

− Sari, Hugo. Sari!

Părea tristă când a spus-o. Dar hotărâtă.

S-a strecurat în gaură, s-a prins de lemnul tavanului din subsol şi a atârnat acolo cu picioarele în jos, întinzându-se cât putea de mult. Şi şi-a dat drumul. A aterizat foarte bine. Când s-a uitat în sus, venea Rasmus, mai tânăr şi mai mic, dar mai agil, cum fusese întotdeauna, frăţiorul său a aterizat uşor, n-a prea fost nevoie ca Hugo să-l ajute.

− Mami, auzi, e aici un suport de fier. O să-l împing încoace şi poţi să mi-o dai mie pe Luiza. Apleacă-te în gaură. Fă-o, mami!

Băieţelul ei. Atât de mare, atât de înţelept.

Cu Luiza ţinută strâns, s-a aplecat în gaura din podeaua debaralei, întinzându-se cât putea de mult, şi când Hugo a prins picioarele surioarei, Zofia şi-a slăbit strânsoarea. Luiza n-a părut să-şi dea seama că trecuse în alte mâini, că Hugo, în echilibru pe suportul de fier, pentru o clipă n-o ţinuse.

− Şi acum, mami, acum poţi…

Când uşa apartamentului n-a mai rezistat, s-a prăbuşit greoi în hol şi bubuitura a fost la fel de tare ca o împuşcătură. Zofia abia a avut timp să închidă trapa, să închidă uşa debaralei şi să se răsucească. Atât. Apoi au apărut în faţa ei.

− Am auzit voci de copii.

Îi tăiaseră calea de scăpare între un pat nefăcut şi o debara închisă. Erau mai înalţi şi mai solizi decât Piet, duri şi, în acelaşi timp, stăpâniţi, şi aveau pistoale cum ea nu mai văzuse niciodată. Măştile negre le făceau ochii să pară de animal, cu privire fixă şi agresivă.

− Voci de băieţi. Băieţii *tăi*.

Zofia îşi imaginase adesea asta. Nu pentru că voia să simtă durere sau nelinişte, sau pentru că încerca să înţeleagă ce trăise Piet de atâtea ori. Era ca să se pregătească. De parcă ar fi ştiut de mult timp că viaţa avea s-o aducă în acest moment.

− L-am cunoscut un pic pe bărbatul tău. Şi se întâmplă să ştiu că are nu unul, ci doi băieţi. Cei pe care tocmai i-am auzit.

Dar acum, că se întâmpla, nu se simţea aşa cum se aşteptase întotdeauna. Nu tremura. Nu-i era greu să respire. Nu-i era frică.

− Nu vrei să vorbeşti? Nu-i nimic. Am mai căutat copii, i-am găsit pe sub paturi şi în spatele rafturilor, i-am tras afară în ciuda protestelor părinţilor înnebuniţi şi am făcut ce am venit să facem. Dar aceea a fost doar o sarcină. Din care să plăteşti chiria, să pui pâine pe masă.

Deoarece frica vine din faptul că eşti pierdut, plin de îndoială – şi ea n-avea nici o îndoială. Ştia exact ce avea să facă. Ce făcuse deja. Să-şi apere copiii. Singura ei misiune. Fiecare gând şi fiecare muşchi încordat se legau de Hugo, Rasmus, Luiza. Dacă nu se prăbuşea pe podea, cu toate că picioarele nu mai voiau s-o ţină, nu ţipa, deşi această povară din piept voia să iasă, nu plângea, şi nu implora, şi nu le dădea ticăloşilor ceva ce era al său. Dacă se ţinea de asta şi nu renunţa niciodată, niciodată, niciodată, n-avea de ce să se teamă.

− Însă de data asta, doamnă Hoffmann, nu-i vorba despre pâine. E o chestie personală. Am avut şi eu cândva un băieţel. Care a murit. Şi n-am ajuns să-mi iau rămas-bun. Bărbatul tău a avut grijă să nu pot.

Bărbatul care vorbea stătea în faţa ei cu ochii lui de fiară, în vreme ce ajutorul lui umbla dintr-o cameră în alta. Deschidea dulapuri şi răsturna mobila. Când s-a întors, a rugat-o politicos să se dea deoparte, voia să cerceteze debaraua din dormitor.

Ea nu s-a mişcat.

Până când a pocnit-o în frunte cu patul pistolului. Metalul a săpat adânc şi, oricât s-a concentrat, n-a putut să reziste, a căzut pe spate şi cei doi

mascaţi au deschis debaraua. S-au uitat înăuntru. Au văzut că e goală.

− Ştiu că băieţii sunt aici.

Vocea lui era încă stăpânită, la fel de nefiresc şi neplăcut de calmă.

− Deci unde i-ai ascuns?

Sângele îi curgea de pe frunte pe obraji şi, când şi-a scuturat capul ca răspuns la întrebarea lui, şi-a schimbat direcţia, poate că a curs şi mai mult, pentru că s-a împărţit în trei pârâiaşe, pe gât în jos şi pe piept, şi destul de mult pe podea.

− Mai ai o încercare. Înainte să trag.

A tras piedica, s-a uitat la ea cu privirea de fiară. Nu ştia că ea se hotărâse.

N-avea să scoată nici un cuvânt.

Şi n-avea să închidă ochii când el apăsa pe trăgaci.

Luiza era în braţele lui Rasmus. Dormea, respirând adânc şi liniştit. Va trebui să-şi amintească mai târziu să-i spună frăţiorului său cât de mândru este de el, e uşor să uiţi dacă nu subliniezi asta.

Încă stătea pe suportul de fier. De acolo putea să audă ce spun de cealaltă parte a podelei. Nu strigau. Nu suna aproape deloc ameninţător. Dar *era* o ameninţare. *Băieţii tăi*.

Putea s-o vadă pe mami în faţa lui. Acea expresie care putea să te scoată din minţi. Când luase o hotărâre.

− Deci unde i-ai ascuns?

Acum, vocea bărbatului era mai mânioasă. Şi era greu de desluşit ce se petrece, o lovitură înfundată, ca atunci când te loveşti la picior, şi o bufnitură grea, ca atunci când cazi pe podea. Dar, cu toate că nu putea să vadă, ştia, cumva. Şi nu era de bine.

− Mai ai o încercare. Înainte să trag.

Vocea joasă, ciudată.

Hugo a simţit cum îi străpunge burta şi pieptul.

A înţeles – asta era de-adevăratelea. Nu doar o ameninţau pe mami, aveau de gând s-o omoare. Şi nu s-a gândit, pur şi simplu a făcut-o. A strigat spre gaura din tavan, care era în acelaşi timp gaura din podea.

− Suntem aici!

Cât de tare a putut.

− N-o împuşca pe mama!

Tăcere. L-au auzit. Ascultaseră. N-aveau s-o împuşte.

Până când n-a mai fost tăcere.

A tresărit la prima împuşcătură. La a doua şi-a pierdut echilibrul şi a căzut de pe suportul de fier. Apoi a ţipat, şi Luiza a ţipat, acum trezită.

Zofia s-a ţinut de cuvânt. Şi-a apărat copiii. Şi n-a închis ochii când au pornit gloanţele.

În mijlocul celor care se petreceau, i s-a părut că aude vocea lui Hugo. I s-a părut că el strigă, dezvăluind locul în care sunt ascunşi.

Ca şi cum moartea ar fi glumit cu ea.

I-a trebuit un timp ca să-şi dea seama că nu bărbatul cu ochi de fiară era cel care trăgea. Pentru că el a fost cel care a căzut. Iar celălalt bărbat a aterizat deasupra lui, colegul care era şi el mascat.

Ei erau cei cu care se juca moartea.

Încă îi mai curgea sânge din frunte când s-a ridicat în capul oaselor. Nu era singura persoană de acolo. Nu singura vie. Mai era cineva în încăpere, cineva a cărui respiraţie a simţit-o chiar în spatele său.

O femeie. Tânără. Ţinea pistolul cu atâta siguranţă, un pistol care arăta ca acelea folosite de poliţia suedeză.

− Unde sunt copiii?

În vocea femeii se simţea aceeaşi încredere în sine. Era caldă şi sigură. Ca şi cum n-ar fi împuşcat doi oameni un pic mai înainte.

− În debara. Eşti de la poliţie?

Tânăra s-a uitat în debaraua goală, apoi la Zofia, apoi iar în debara.

− Da. Sunt de la poliţie. Dar cred că… trebuie să fii în stare de şoc. Doar vezi că nu-i nimeni aici. Însă aud un bebeluş plângând, undeva. Te rog, încearcă să-ţi aminteşti unde i-ai văzut ultima dată.

− Ridică podeaua debaralei. Dedesubt. La subsol. Un adăpost antiaerian.

Tânăra poliţistă a îngenuncheat, pipăind podeaua pătrată, în vreme ce Zofia stătea în continuare pe podeaua dormitorului, picioarele nu voiau s-o asculte.

− Cum te cheamă?

− *Dedesubt*, ai zis?

− Cu cine lucrezi?

Era frumoasă. Zofia nu observase de la început, dar poliţista s-a răsucit într-o parte în debara şi şi-a arătat profilul. Faţa îi era desenată delicat, avea părul negru şi lucios, iar ochii păreau inteligenţi, plini de experienţă, cu toate că era aşa de tânără.

− Îmi pare rău, voiam doar să ştiu dacă sunt bine copiii. Mă cheamă Amelia, fac stagiul de pregătire de şase luni cu un comisar pe nume Ewert Grens şi am ca îndrumător alt ofiţer de poliţie, pe nume Mariana

Hermansson. Răspunde-mi acum – partea asta de podea se ridică? Eşti sigură?

− Tocmai am văzut. Fiul meu a tras-o de colţul de sus, din dreapta.

Poliţista pe care o chema Amelia a găsit ceea ce căuta. A tras de buton şi trapa s-a ridicat. S-a uitat prin gaură şi a zărit trei copii.

− Salut… totul e în ordine aici, sus. Nu mai e nici o primejdie. Sunt poliţistă şi o ajut pe mama voastră. Ştiţi cum pot să ajung la voi? Mai e şi altă cale în afară de gaura asta?

Un băiat care părea de nouă-zece ani i-a răspuns.

− Eu sunt Hugo. Poţi să ieşi pe coridor şi să cobori la subsol, apoi mergi până dai de o uşă de metal cu două roţi pe care trebuie să le învârţi. Suntem înăuntru. Sunt aici cu fratele meu, Rasmus, şi surioara mea, Luiza. Şi acum vreau să ştiu… mami e bine?

− Sunt bine, dragul meu!

Zofia auzise întrebarea, şi era aşa de plăcut să strige un răspuns, ca şi cum şi-ar fi urmat vocea până jos, la cei trei copii ai săi minunaţi.

− Bine. Atunci o să vin jos la voi, iar mama voastră o să aştepte aici.

Amelia i-a făcut semn cu ochiul lui Hugo, şi Hugo i-a făcut şi el semn. Ea a ieşit pe coridor, aşa cum îi spusese băiatul, dar nu s-a dus direct la subsol. Avea altă treabă mai întâi, care implica două maşini.

În maşina sa – încă descuiată, nu avusese decât câteva secunde la dispoziţie –, pe scaunul pasagerului era un dosar. L-a luat şi s-a dus la BMW-ul negru parcat peste drum. Maşina bărbaţilor mascaţi. A descuiat-o cu cheia pe care o luase din haina lui Zaravic pe când Zofia Hoffmann încă zăcea fără să-şi dea seama de cele întâmplate. Acum a pus dosarul pe scaunul pasagerului din maşina lui. Pe când se îndrepta spre clădirea şi subsolul în care erau copiii, s-a întrebat cât de mult va dura până să ajungă Ewert Grens, Mariana Hermansson şi Sven Sundkvist într-una dintre maşinile lor de poliţie cu sirena urlând şi girofarul pornit. Şi ce versiune a evenimentelor avea să le ofere – pentru că adevărul era singura poveste care nu putea să fie spusă.

Partea a opta

Adevărul este că ar fi trebuit să mor.

Să mor de-a binelea de data asta – nu aveam un dulap în care să mă ascund.

Ba chiar am auzit împuşcătura.

Mergeam spre aeroport prin întunericul cel mai gros, pe drumurile cele mai şerpuitoare, şi maşina noastră a fost oprită de cele mai strălucitoare faruri, şi o siluetă întunecată s-a apropiat de noi.

− *De ce îţi zici Lilaj?*

Lorik a aţintit un pistol prin geamul maşinii şi a vorbit cu o voce pe care n-am recunoscut-o.

− *Răspunde-mi, de ce?*

Am încercat să mă ascund şi, pentru prima oară, mi-am dorit să fiu pur şi simplu Hannah Ohlsson.

− *Pentru că el…*

Mătuşa mea tremura de frică, pentru mine, a văzut că pistolul era aţintit spre mine şi a ştiut că el o să tragă.

− *… era tatăl meu*.

Şi apoi.

Apoi s-a întâmplat acelaşi lucru ca aici.

Nu Zofia Hoffmann a fost cea împuşcată – Zaravic a fost cel care a căzut pe podeaua dormitorului. Nu eu am fost împuşcată – Lorik a fost cel care a căzut peste geam şi a rămas acolo, cu trunchiul pe jumătate în maşină, uitându-se la mine surprins.

După aceea mătuşa Vesa a tremurat şi mai tare.

Trăsese direct prin carcasa de metal a maşinii. Mătuşa mea, care nu mai omorâse pe nimeni, nici măcar nu-i plăceau armele, dar avea una la ea în noaptea aceea, cea pe care i-o dăduse fratele ei, tatăl meu, şi a avut prezenţa de spirit s-o scoată din buzunarul jachetei şi s-o îndrepte în sus în vreme ce Lorik striga la mine.

N-am ştiut atunci, dar a fost cu siguranţă momentul în care au început cu adevărat toate astea.

Împuşcătura mătuşii Vesa a fost ca împuşcătura care mi-a dat startul.

Toate acele sentimente şi gânduri. Acele frânturi de amintiri care nu se uniseră niciodată, brusc, s-au unit.

Împuşcătura mătuşii mele m-a legat de acele prime împuşcături, cu care trăisem singură zilnic până atunci. Coşmarurile unei fetițe. Devenită o adolescentă care şi-a dat seama că acelea nu erau coşmaruri, poate că s-au întâmplat, ar putea fi reale – ar fi putut să fie o mamă, un tată, un frate mai mare, o soră mai mare, şi sunetul împuşcăturilor când ei au dispărut.

Dar nu m-am scufundat cu totul. Aşa lucrează iubirea. Cei care mă îngrijeau, Thomas şi Anette, mă iubeau, îmi ofereau siguranţă.

Până când nici măcar asta n-a mai fost destul.

Când el a căzut de la balcon.

N-o plănuisem. Aveam paisprezece ani, şi iubitul meu a mers prea departe, şi nici el, nici eu n-am înţeles de unde veneau furia, forţa şi brutalitatea mea. Şi, de vreme ce n-o ştiam eu însămi, n-am putut să explic atunci când cei de la poliţie mi-au pus întrebări.

Se mai întâmplaseră înainte şi alte lucruri. Nu ca acesta, ca pe balcon, dar din când în când răspundeam lovind. Un pic mai dur. Dacă cineva îmi făcea rău sau mă ameninţa ori se apropia prea mult. Prietenii şi colegii de clasă o ştiau. Dar nu înţelegeam de ce se trezea la viaţă acea furie spontană, sau unde se ducea după aceea.

Îmi amintesc acel sentiment, când el zăcea la trei niveluri mai jos şi petrecerea continua ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O clipă cineva are gânduri şi viaţă, apoi nimic. Pentru prima dată, coşmarurile şi frânturile au început să aibă înţeles. Am început să pricep de ce sora mea s-a oprit din plâns. Ce s-a întâmplat după ce mami l-a scuipat în obraz pe acel bărbat. Faptul că se lega de toate întrebările, de toate imaginile şi cuvintele albaneze care tocmai apăruseră brusc.

După ce s-a dus la maşina lui Zaravic, s-a întors în clădire, a coborât la subsol, pe un coridor slab luminat, pe care l-a străbătut până la capăt. Asta trebuie să fie – chiar pe aici, la etajul de deasupra, era apartamentul cu o gaură în podeaua debaralei. Şi exact aşa cum îi spusese băiatul pe care îl chema Hugo, era o uşă de metal cu două roţi mari pe care trebuia să le învârţi ca s-o deschizi. Mai întâi a ajuns într-un pasaj, ca şi cum adăpostul antiaerian ar fi avut un hol, după care, în centrul lui. Şedeau acolo.

Împreună. Hugo, cel mai mare, ţinând fetiţa în braţe, cu frăţiorul rezemat de el.

Noi trei. Împotriva lumii întregi.

− Salut, mă bucur că ne vedem din nou. Dar de data asta nu-i un tavan între noi.

Cei doi băieţi au răspuns deodată.

− Salut.

Şi apoi cel mic a continuat.

− Eşti sigură?

− De ce anume?

− Că mami chiar e bine. Am auzit împuşcături.

− Vă jur, mama voastră n-a păţit nimic.

Era atât de bucuroasă. Reuşise. Erau în viaţă. Erau în continuare trei fraţi care îşi vedeau de drum.

− Şi vă aşteaptă.

Cel mic s-a uitat la gaura din tavan.

− Tu ai salvat-o?

− Nu ştiu dacă…

− Nu ei au fost cei care trăgeau. Ai fost tu. Aşa-i?

Ea a dat din cap. Un pic de tot, dar suficient.

− Atunci ai salvat-o pe mami.

S-a ridicat de lângă fratele său, s-a dus la ea, cu braţele ridicate. Îmbrăţişarea lui a fost lungă şi puternică.

− Mă cheamă Rasmus. Odată ne-a salvat alt poliţist. Ewert. Îl cunoşti?

Focul tras de mătuşa Vesa şi ochii fără viaţă ai lui Lorik au fost începutul răspunsurilor pe care le căutasem toată viaţa.

Dar şi al unor noi întrebări.

Mătuşă Vesa, de ce a trebuit să mergem pe drumul ăsta? De ce ne grăbeam aşa de tare? De ce erai aşa de speriată?

De ce voia el să mă omoare?

Am tras cadavrul lui Lorik afară din maşină şi l-am împins în şanţ. Nu era timp să-l îngropăm ori să-l acoperim cu crengi. Nu ne puteam întoarce la casa mătuşii. Sau la Shkodër. Sau la aeroport. Nici măcar Tirana nu părea sigură. Ne-am învârtit fără ţintă pe drumuri de munte înguste, în vreme ce

chibzuia. O să mergem la Pristina, în Kosovo, la un bărbat pe care îl cunoscuse tatăl meu.

Mătuşa Vesa părea uşurată, chiar plină de speranţă.

Şi a promis că răspunde la toate întrebările mele înainte să ajungem acolo.

– *Tatăl tău*, a zis pe când mergeam prin noapte, a făcut contrabandă cu arme în Războiul din Kosovo. Pentru el, acel conflict groaznic, violent, a fost un lucru bun, chiar plin de sens – spre deosebire de noi, ceilalţi, care îl uram. I-a dat o poziţie în societate, a devenit cineva, şi-a construit profilul în lumea interlopă. Apoi războiul s-a sfârşit – şi cu el, afacerea şi veniturile lui.

Mătuşa mea se uita drept în faţă în timp ce vorbea; trebuia, firește, să se concentreze pe drumurile înguste şi şerpuitoare, ale căror margini erau invizibile în beznă. Însă nu era doar asta. Era ca şi cum i-ar fi fost mai uşor să scoată la iveală totul dacă nu mă priveşte în ochi, tot ce ţinuse în sine aşa de strâns şi nu crezuse că va putea vreodată să împărtăşească cuiva. Şi îi eram recunoscătoare pentru asta acum, când povestea pe care o căutam era spusă, în sfârşit, povestea care îmi aparţinea.

– *Tatăl tău* a avut câţiva ani nu prea grozavi. Violenţa devenise noua sa unealtă când s-a prăbuşit afacerea cu contrabanda. Nu s-a manifestat niciodată asupra mea sau în familie, ci numai în afară. Până într-o zi. Îmi amintesc atât de bine! A găsit o pepită de aur. Cum, nu ştiu, nu mi-a spus. Nici exact unde. Dar mi-a spus ce anume era şi că este singurul care ştie. Undeva, pe malul de nord al lacului Shkodër, unde sunt kilometri întregi de natură aproape neatinsă de om, există un adăpost abandonat săpat în stâncă. În care zac mitraliere de un tip complet nou, necunoscut. Zece mii de bucăţi. Mult mai puternice decât orice altă mitralieră de pe piaţă. Una dintre părţile implicate în războiul civil, n-am ştiut niciodată care, comandase acele arme, care au fost fabricate şi livrate – dar tocmai când războiul se sfârşise! Un produs de care nu avea nevoie nimeni, şi un client care nu mai voia să-l ridice sau să-l plătească.

Mătuşa a încetinit, doi iepuri de câmp stăteau în mijlocul drumului, şi când ne-am apropiat au luat-o la fugă în faţa maşinii, pe pietrişul luminat de faruri. După o vreme, la aşa viteză mică, a început să fie jenant să priveşti drept în faţă, aşa că ne-am uitat una la alta, şi aproape că a fost plăcut. Ea vorbea despre un frate iubit, iar eu auzeam povestea unui tată căruia îi duceam dorul.

− *Mirza*, a zis, când iepurii au fugit spre o păşune întunecată şi am putut să mergem iar mai repede, era nerăbdător – rangul în lumea delincvenţilor este un drog care creează dependenţă – şi a hotărât să-şi folosească pepita. Cheia pentru a câştiga mult pe pieţe noi. În acea vreme, în Suedia era alt delincvent cu care am crescut la Shkodër, un bărbat care îşi zicea Regele Zoltan şi care controla toate rutele contrabandei de aici până acolo. Tatălui tău i-a venit o idee – depozitul secret de arme şi ruta balcanică stabilită de Zoltan puteau fi unite, aveau să se extindă împreună şi să preia chiar şi pieţe mai mari, la timpul potrivit. Am încercat să-l avertizez, l-am implorat, dar tatăl tău nu se prea pricepea să asculte. S-a mutat acolo, în Suedia – v-aţi mutat acolo *cu toţii*. Şi habar n-aveam că un om se poate simţi atât de singur. Dumnezeule, fetiţo, cât de dor mi-a fost de voi!

Mătuşa a oprit maşina, a ieşit în întuneric, a sărit peste şanţ şi a mers mai departe în jos pe un deluşor. Trecea pe acolo un pârâu, îl auzeam şopotind. A îngenuncheat şi s-a spălat pe faţă. Trebuie să fi fost obosită. Sau poate că era încordarea care se scurgea din ea. Şi a continuat când s-a întors, vorbind, dându-mi totul.

− *Tatăl tău* a început să lucreze pentru Regele Zoltan în Suedia, de fapt, Mirza a fost cel care se ocupa de contrabandă, de întreaga rută balcanică. Nu câştiguri mari, cinci sau zece arme o dată, cumpărate la o sută de dolari bucata, vândute la o mie, dar era o viaţă confortabilă, înstărită. După câţiva ani, a venit în sfârşit momentul potrivit – locul perfect pentru a prelua comerţul cu arme în câteva ţări, folosindu-şi pepita. Dar nu s-au mai înţeles. Zoltan a vrut ca tatăl tău să-i dea toate informaţiile despre depozitul secret de arme, coordonatele exacte, înainte să scrie contractual de parteneriat egal – voia să meargă acolo, să cerceteze locul. Însă Mirza a refuzat să-i dea mai mult de câteva dovezi, câte două mitraliere din când în când, până când nu era stabilit totul –, depozitul de arme era poliţa lui de asigurare. De aceea, într-o zi au venit acasă la voi, iar tu ai văzut şi auzit cum au fost executaţi mama, tatăl, sora şi fratele tău. Când au plecat, cu computerul tatălui tău, erai încă în dulap, iar ei aveau lucrul după care veniseră. Sau, cel puţin, aşa credeau. Informaţii false. Tatăl tău avusese grijă ca toate îndrumările din computer să nu fie cele reale – i-a trimis, după moartea lui, să umble după cai verzi pe pereţi. Îndrumările reale erau ascunse altundeva. *Încă* mai sunt ascunse altundeva.

Mătuşa Vesa s-a răsucit spre mine. S-a uitat la mine. Era ca şi cum ar fi încercat să se strecoare în dulap spre mine, să mă prindă de mână, să mă aline.

− *Apoi ai venit aici, Zana*. Ai răsărit ca din pământ. După unsprezece ani. Ai început să pui întrebări despre numele Lilaj, şi cei care n-ar fi trebuit să ştie au aflat – o fiică a supravieţuit. Un martor. Trebuia să fie omorâtă şi ea.

N-a ieşit aşa. L-am omorât eu pe ucigaş.

Şi iată de ce suntem aici, în maşina mea, în beznă, mergând pe drumuri lăturalnice, fugind.

Îi ţinea de mâini pe amândoi băieţii când au ieşit din adăpostul antiaerian şi au străbătut subsolul întunecat. Rasmus de o parte, Hugo de cealaltă, tot cu surioara în braţe, nu voia să-i dea drumul.

− Amelia, aşa te cheamă?

− Da.

− Şi chiar eşti poliţistă?

− Aproape. Încă studiez, dar o să fiu curând.

− Şi cum ai putut… cum ai ştiut că noi…?

− Ai multe întrebări, Rasmus.

− Da. Şi vreau să…

− Mai întâi să mergem s-o vedem pe mama voastră. Apoi poţi să-mi mai pui întrebări.

Zofia Hoffmann i-a întâmpinat în hol, cu braţele larg deschise pentru îmbrăţişare, de cum au păşit înăuntru. Îşi spălase cât mai bine sângele de pe frunte şi faţă. Nu voia să-i îngrijoreze pe copii. Când au fost uniţi toţi patru într-o îmbrăţişare imensă, erau imaginea iubirii şi a siguranţei, şi cea care se uita la ei era fericită să vadă asta, dar şi un picuţ tristă că nu putea să participe.

Însă, după o vreme, Zofia a ridicat ochii spre ea şi a zâmbit cu o căldură pornită din inimă.

− Îţi mulţumesc.

Am mers cu maşina toată noaptea şi, când s-a făcut dimineaţă, eram pe străzile din Pristina. Mătuşa Vesa reuşise să dea de unul dintre foştii partaneri de contrabandă ai tatălui meu şi ne-am putut ascunde pe moment în casa lui. Un om cumsecade, cam de vârsta pe care ar fi avut-o tatăl meu.

Avea ochi mici, pătrunzători, care îmi aminteau de o pasăre, cerculeţe subţiri de aur în urechi şi un semn din naştere, mare, pe gât. Vorbea atât de frumos despre noi, mi-a arătat o fotografie cu mine bebeluş pe genunchii lui şi alta cu el şi tati în picioare în faţa unui camion, pe când făceau o livrare de arme, ţinându-se mândri cu braţele pe după umeri.

O ascunzătoare temporară la un prieten temporar – dar până să treacă un an ne creaserăm un viitor împreună. Eu m-am schimbat. Sau poate că nu m-am schimbat deloc? Poate că, mai degrabă, când am fost cu mătuşa mea şi vechiul prieten al tatălui meu am înţeles, în cele din urmă, cine sunt, de unde vin, şi poate că era greu, sau chiar imposibil, să fugi de ceva de care vrei să te apropii? Acel soi de teamă care se preface în tărie şi hotărâre atunci când se întovărăşeşte cu încrederea. Pentru că ne-am hotărât. *Eu* i-am făcut să se hotărască. Aveam să luăm înapoi ceea ce ne aparţinea, să terminăm ceea ce tati începuse, şi o să facem asta cu ajutorul vechilor relaţii ale lui Hamid şi ale lui tati. Am angajat profesionişti care să doboare pe rând oamenii lui Zoltan. Întotdeauna „execuţie de tip Ulcinj“. Aceeaşi metodă folosită când mi-au ucis familia sub ochii mei. L-am păstrat pe Regele Zoltan la urmă, şi m-am ocupat de el eu însămi – a fost a treia oară când împuşcăturile au schimbat înţelesul şi direcţia vieţii mele.

Acum luasem înapoi ruta balcanică.

Şi aveam să facem ceea ce se pregătea tati să facă – să folosim depozitul secret de mitraliere de tipul cel mai avansat din lume ca să preluăm pieţe mai mari.

De aceea ne-am împărţit. Hamid şi mătuşa Vesa au condus din Shkodër organizaţia, în vreme ce eu, cu cunoştinţele despre explozibili şi muniţie dobândite de curând – când am devenit eleva lui Hamid, am avut senzaţia că mă apropii de tati –, aveam să merg în Suedia şi să dezleg misterul armelor ascunse. Mi-am schimbat din nou numele – Zana Lilaj a redevenit Hannah Ohlsson, care a devenit Amelia Schmidt – şi, cu noul meu nume, am intrat în Academia de Poliţie. Aceasta părea cea mai bună cale de a-mi îndeplini cele trei obiective. În primul rând, trebuia să am acces la ancheta poliţiei despre uciderea familiei mele, mai ales la adresa apartamentului cu o mică gaură pătrată în duşumea. În al doilea rând, să obţin numele bărbaţilor care au fost arestaţi şi interogaţi în acel moment, dar n-au fost închişi. Şi, în cele din urmă, ca să am cea mai bună acoperire din lume –

cineva în uniforma poliţiei suedeze care controlează comerţul ilegal cu arme din Suedia.

Le-a spus băieţilor şi Zofiei s-o ducă pe Luiza pe canapeaua din living şi să aştepte până când soseşte comisarul Grens, iar ea s-a dus să le aducă nişte apă şi o pungă cu două chifle aflată pe blatul din bucătărie. Câteva minute pentru sine într-un apartament plin de voci şi energie. Şi apoi s-a întâmplat. N-a fost ceva ce plănuise, dar picioarele au dus-o la cei doi bărbaţi din dormitor, şi a făcut acelaşi lucru pe care îl făcuse în Albania când zăceau pe podea după un asasinat profesional: i-a lovit cu piciorul. Tare. Iar şi iar. I-a lovit, cu toate că ei n-aveau cum să simtă.

Hamid şi mătuşa Vesa au refăcut ruta balcanică, ba chiar au îmbunătăţit-o. Mai multe arme ca oricând au fost introduse prin contrabandă în nordul Europei, mai ales în Suedia, unde crescuse cel mai mult activitatea bandelor. Între timp, Academia de Poliţie nu era decât o lungă aşteptare a acelui de-al cincilea semestru – perioada mea de practică şi accesul pentru care venisem aici. Ca să pot, dinăuntru, să găsesc cheia depozitului de arme şi apoi să-i distrug, în sfârşit, pe cei care îmi distruseseră lumea.

Prima spargere din secţia de poliţie a fost şi cea mai uşoară.

Încă din primul tur de prezentare, Mariana Hermansson ne-a arătat nouă, celor doi cadeţi ai săi, arhiva, acele rafturi din încăperile întunecate de la subsolul secţiei, în care erau păstrate dosarele fiecărei anchete, ba chiar ne-a dat sarcina să căutăm două cazuri vechi şi ne-a răsplătit apoi cu codul – *uite, va trebui să coborâţi acolo uneori, face parte din slujbă*. Aici erau urmele pe care le căutam. Cele care fuseseră şterse în realitate, dar zăboveau în teancuri de hârtii din cutii de carton cafenii. A doua zi, în zori, am făcut prima vizită. Singură în acea colecţie absurdă de atacuri şi victime, am găsit, în vârful unui raft de la capătul unuia dintre coridoare, ancheta preliminară.

Raport despre Dalagatan, nr. 74.

O pagină. Pentru a avea acces la dosarele complete ale cazurilor – cu investigaţia completă de la locul faptei şi lista suspecţilor – se făcea

trimitere la arhiva restricţionată. Dar în acel moment o singură pagină era destul. Am găsit adresa, etajul, şi m-am putut duce la apartament. Am spart uşa întocmai aşa cum învăţasem şi am intrat într-un hol care m-a trimis înapoi în timp. Mobilierul era diferit, şi mirosul, însă camerele erau cele pe care mi le aminteam atât de bine. Poate că ar fi trebuit să plâng, să mă prăbuşesc. Însă n-am făcut-o. Eram acolo dintr-un motiv. Şi ticăloşii ăia n-aveau să mă mai silească niciodată să intru într-un dulap.

Cumva, ştiam, pur şi simplu, de acea găurică pătrată din podea, în camera Juliei. Părea evident. Probabil că tati ne lăsase s-o vedem. Poate că bănuise că într-o zi unul dintre copiii lui va trebui să termine ceea ce începuse el, ceea ce încercase cineva să ia de la el.

Şi iată-l, în gaura din podea, un stick USB. Informaţiile care duceau la un depozit de arme care valorau un miliard de *kronor* – coordonatele poziţiei, detalii despre cum să ajungi acolo, fotografii dinăuntrul încăperii din stâncă, cu o mulţime de paleţi cu mitraliere grele care nu mai fuseseră văzute de când au fost puse acolo.

Să ajung în zona restricţionată a fost mai greu.

Într-o seară, târziu, am prins ocazia – prin intermediul unei camere video dintr-o crăpătură din zid am putut să-l înregistrez pe arhivar tastând codul lung. Şi cu ajutorul unei antene direcţionale la fel de mici am copiat frecvenţele de pe cardul de acces al arhivarului. În noaptea următoare am intrat, am găsit ancheta, m-am aşezat în chicineta Serviciului Omucideri şi am început să citesc despre uciderea unei familii. Raportul tehnicienilor criminalişti a fost groaznic, ca şi cel al medicului legist. Amănunte care nu numai că m-au adus mai aproape de părinţi, frate şi soră, m-au adus *înăuntrul* lor. Pe de altă parte, n-am putut să interiorizez descrierile mele din perspectiva poliţiei – era ca şi cum m-aş fi uitat la fotografia altcuiva. Tot atunci, şezând acolo într-o noapte târziu şi citind acele dosare, mi-am dat seama că poliţistul care m-a scos în braţe din apartament, care a avut grijă de mine în primele săptămâni, la care m-am gândit de atâtea ori fără să am în minte un chip sau un nume, stătea într-un birou aflat la numai câteva uşi de acolo! Ewert Grens a fost cel care a venit în apartament în ziua aceea. Mi-l aminteam atât de bătrân, încât eram sigură că nu mai lucrează aici.

Voiam să ştiu mai multe despre el.

Bărbatul în care avusesem încredere, care a avut grijă să primesc un nou cămin, o nouă lume.

Am coborât din nou în arhivă, i-am căutat numele şi am citit totul despre cariera lui. Aşa am dat de Piet Hoffmann, în trei investigaţii absolut remarcabile în care căile lui Grens şi Hoffmann s-au întretăiat – şi mi-am dat seama că este exact omul de care am nevoie. Aşa că am făcut a treia spargere. Am folosit aceeaşi metodă care avusese deja succes, camera video şi antena direcţională, şi am prins – la fel ca la arhiva restricţionată – codul personal de opt cifre al lui Erik Wilson şi informaţiile electronice de pe cardul lui de acces.

Aşa cum mă aşteptam, am găsit în seif exact ce îmi trebuia.

Toate informaţiile despre proiectul de infiltrare în organizaţiile criminale – registre, rapoarte, nume de cod.

Mi-am petrecut altă noapte în chicineta Serviciului Omucideri şi am citit până am ajuns la însemnările lui Wilson despre planul lui Hoffmann de a spulbera de unul singur o bandă de motociclişti – şi n-am avut nevoie să citesc mai mult.

Numele meu era Amelia, am lăsat-o de mult în urmă pe Hannah, dar acesta a fost momentul în care am devenit cu adevărat din nou eu însămi, din nou Zana, cu totul.

A dat cu piciorul în cele două cadavre până când n-a mai simţit nevoia s-o facă, apoi s-a dus la familia Hoffmann şi s-a lăsat să cadă pe canapea, pe un loc gol, între băieţi. Erau zguduiţi, dar mai calmi decât s-ar fi aşteptat ea. O aveau pe mama lor, se aveau unul pe altul.

Nici măcar n-a observat că îi sună telefonul – cel mai mic, Rasmus, a fost cel care a împuns-o uşor cu degetul în coapsă şi a arătat spre buzunarul hainei. A răspuns. Grens. Stresat.

− Voiam doar să spun că o să fim curând acolo şi că… eşti Amelia?

− Da.

− Tu eşti cea care e deja acolo?

− Da.

− Alarma, tu ai…

− Eu am fost. Am dat alarma. Totul e sub control.

− Nu prea înţeleg…

− Vorbim mai târziu, când ajungeţi aici. Unde sunteţi?

Mă achitasem de două dintre sarcini. Aveam cea mai bună acoperire imaginabilă pentru un traficant de arme – o uniformă de poliţist. Găsisem stickul şi cu ajutorul lui găsisem depozitul secret de arme. Acum aveam să iau viaţa celor care luaseră viaţa mea. În ancheta condusă de Grens cu şaptesprezece ani înainte, era clar că bănuise patru oameni care au executat asasinatele la ordinul celui de-al cincilea – Regele Zoltan, de care eu, Hamid şi mătuşa Vesa ne ocupaserăm la Shkodër. Cinci oameni pe care Grens îi arestase şi interogase, dar a trebuit să-i pună în libertate.

Acum nu mai poţi face alţi copii.

Voci, frânturi.

Dar încă mai poţi cunoaşte altă femeie, gândeşte-te la asta.

I-am găsit – dosarele poliţiei sunt folositoare pentru multe lucruri – şi i-am executat. Dejan Pejovic´. Branko Stojanovic´.. Ermir Shala. În acelaşi fel în care obişnuiau ei să execute. N-am simţit mare lucru. Mă aşteptam la fericire, euforie, ba chiar la o senzaţie de împăcare. Dar părea mai degrabă că era dreptul meu. Îmi mai rămăsese unul. Dusko Zaravic. Când Mariana Hermansson mi-a ordonat să-l urmez pe Grens la Söderköping. Acasă. La Thomas şi Anette. Locul pe care Hannah Ohlsson îl lăsase în urmă. Desigur, aveam pregătită o scuză, un plan de evitare, dacă ajungeam la casa de cărămidă care m-a făcut odinioară să mă simt în siguranţă. N-am avut nevoie de scuză. Ne-am întâlnit cu asistenta socială care ne-a dat un nume şi o adresă, dar apoi Grens a preferat să meargă singur la întâlnirea cu părinţii mei adoptivi, în vreme ce Lucas şi cu mine ne-am dus să căutăm informaţii despre copilăria mea la secţia de poliţie locală. Ceea ce n-am prevăzut a fost că între timp Mariana Hermansson avea să-l aresteze pe Zaravic. Că aveau să-l închidă, să-l pună la poprire pe trei zile. Unde nu puteam ajunge la el. Şi când detectivul a hotărât să-i percheziţioneze apartamentul, încercând să găsească un motiv ca să-l poată reţine mai mult, am fost silită să dau o spargere şi să iau un computer, câteva arme obţinute ilegal şi chiar câteva costume despre care eram sigură că îl pot lega de o lovitură mare dată la un angrosist. După aceea, a fost un moment ireal să stau în holul Serviciului Omucideri şi să-l văd pe Grens cum îl acuză furibund pe Wilson că a lăsat să se scurgă informaţia despre percheziţionarea apartamentului lui Zaravic – şi o mare uşurare să-mi dau seama că sângele găsit pe geamul în care m-am tăiat n-avea să fie legat de

mine, deoarece cadeţilor nu li se cere să dea probe pentru baza de date ADN.

Eram cinci, am fost singura care a rămas.

Au fost cinci, Zaravic era singurul care a rămas.

N-aveam să mai rămânem multă vreme două imagini în oglindă.

− Amelia?

− Da?

− Ai zis că vine unchiul Ewert.

− Vine.

− Când?

− Dacă îţi lipeşti urechea de geamul de la uşa balconului, Rasmus, curând o să auzi sirenele. Tare de tot.

− Aşa?

− Tot obrazul şi urechea pe sticlă.

− N-aud nimic.

− Curând. Câteva maşini de poliţie. Mai întâi Ewert, apoi ceilalţi.

− Juri?

− Jur că în curând totul va fi din nou în ordine.

O amânare de trei zile. Aşa stăteau lucrurile. Însă, dacă aşteptasem atât timp, puteam să mai aştept până când era eliberat Zaravic. Aveam, din rapoartele de autopsie ale familiei mele, confirmarea distanţei exacte care trebuia să fie între găurile din frunte şi tâmplă – avea să fie împuşcat în acelaşi fel precum ceilalţi.

Apoi a venit momentul în care a trebuit să-mi schimb planul.

Aruncasem în aer casa lui Hoffmann ca să-l silesc să ia legătura cu mine, şi pentru respect, şi apoi Grens ne-a invitat acasă la el, la o întrunire neoficială, pentru că ştia că există un poliţist corupt. N-avea de unde să ştie că eu eram acela, iar faptul că ne-a dus acolo n-avea să-l ajute. Eram în bucătărie când comisarul ne-a spus de colaboratorul său secret. *Piet Hoffmann s-a dus la cererea mea în nordul Albaniei – credem că persoana care conduce această operaţiune de contrabandă cu arme are sediul acolo şi că ne va face legătura cu bărbatul care împuşcă oameni în Suedia*. Afurisitul ăla de Hoffmann nu făcea ce ar fi trebuit! Dimpotrivă! Lucra împreună cu Grens ca să ne dea de gol! N-aveam de ales. Hamid era un om

bun, îmi devenise foarte drag, dar nu era nici pe departe la fel de puternic ca mami sau tati, şi putea să cedeze sub presiune – cu un om ca Hoffmann riscul era mare, prea mare, să ne demaște pe mine şi pe mătuşa Vesa.

Am furat telefonul lui Grens şi am găsit noul număr al lui Hoffmann.

I-am oferit bani, o sumă grasă, unui gardian angajat de curând la arestul din Kronoberg ca să ascundă un telefon şi nişte documente în celula lui Zaravic.

Apoi l-am împuşcat pe angajatul lui Hoffmann şi am pus pe monitor ascunzătoarea familiei, ca ticălosul să priceapă consecinţele dacă nu-şi îndeplineşte noua misiune din Albania.

− Acum, Amelia! Îi aud!

− Da, merg foarte repede.

− Sirenele poliţiei! Vine unchiul Ewert!

− Ţi-am spus, Rasmus.

A pus blând mâna pe părul lui încâlcit. Era atât de fericit, atât de deschis, cum doar un copil poate fi. S-a uitat la fratele lui, Hugo, care şedea pe canapea şi îşi păzea mama stingherit, luându-şi o răspundere mult prea mare pentru cineva de vârsta lui, cu Luiza culcată între ei, fără să-şi dea seama de drama care o înconjura.

Se aveau unii pe ceilalţi. Aşa cum ar trebui să se întâmple cu fraţii.

*

Toate sunt legate între ele. Prin urmare, ceea ce a început când mătuşa Vesa a ucis de dragul meu s-a sfârşit când a sunat să spună că Hamid a murit, însă ucigaşul a cruţat-o pe ea. Nu-mi dădusem seama că cererea mea, porunca mea, avea să ajungă până la mătuşa mea dragă, singura rudă pe care o mai aveam. Şi s-a întâmplat ceva. În mine. M-am prăbuşit. Am fost azvârlită înapoi. Doar că şi mai dur. În acele zile şi nopţi petrecute cu morţii. În locul în care poliţistul pe care îl aştept acum m-a găsit, mi-a redat viaţa – bărbatul care încercase să salveze aceşti copii m-a salvat şi pe mine. Ştiu mai bine ca oricine ce înseamnă pentru nişte copii să plătească cu viaţa lor ameninţările nesocotite de părinţi, să fie folosiţi în acest fel. Aşa încât, acolo şi în acel moment, m-am răzgândit. Era prea târziu ca să-l opresc pe Zaravic să ia documentele, însă mai era timp să-i împiedic răzbunarea – şi s-o duc la bun sfârşit pe a mea.

Cred că o să mă aşez din nou.
Şi o să aştept sosirea lui Grens, cu Mariana Hermansson şi Sundkvist.
Împreună cu copiii şi Zofia.
Îmi dă o senzaţie de bine, şi sunt obosită.

Partea a noua

Sirene care urlă, ţipă.

Lumini care fulgeră, se rotesc.

Întreaga lume era doar zgomot furios şi lumini supărătoare, până când maşina a oprit în faţa clădirii şi totul a devenit linişte şi nemişcare. Când Ewert Grens, Mariana Hermansson şi Sven Sundkvist au intrat în apartamentul de la parter, au dat de o scenă care cuprindea şi ea aceleaşi extreme. Într-o încăpere, moarte şi haos; în cealaltă, viaţă şi linişte care se năştea. Doi morţi şi o familie zguduită, dar nevătămată, şi un cadet de poliţie care era erou fără ca măcar să pară că îşi dă seama de asta. Grens rareori ajungea la locul unei crime atât de curând după săvârşirea ei. De obicei, slujba lui de comisar era să se arate la mult timp după aceea, căutând detaliile care se adunau în acel puzzle de împrejurări şi fapte din care se extrăgeau dovezile. Poate că de aceea umbla pe acolo simţindu-se atât de stingherit, chiar dacă totul se sfârşise cu bine. Nu înţelegea ce vedea, pentru că ameninţarea acută fusese evitată.

Însă înţelegea trapa şi gaura din podeaua debaralei pe care i le-a arătat Hugo, ceva atât de caracteristic lui Hoffmann. *Întotdeauna singur, să nu te încrezi decât în tine*. Înţelegea şi motivele lui Dusko Zaravic, de aceea voise să-l închidă timp de trei zile şi de aceea Mariana, în mijlocul întregului dezastru, arăta atât de mândră în vreme ce vorbea despre tânăra luată sub aripa ei.

− Ceea ce a făcut Amelia probabil este absolut unic. Un cadet, Ewert – care a citit această investigaţie mult mai bine decât superiorii. Care a fost la locul potrivit. Cu o marjă de numai câteva secunde, a tras gloanţele care au salvat patru vieţi.

Grens i-a întins mâna tinerei, i-a strâns-o tare şi îndelung. Nu putea nici măcar să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ajungea ea acolo. Dacă Zofia, dacă Rasmus şi Hugo, dacă… acum o simţea din nou. Nu stingherea că nu înţelege ceea ce vede. Asta era mai degrabă ca disperarea pe care o simţea uneori când se gândea la Anni. Să pierzi pe cineva care este o parte din tine.

− Îţi mulţumesc. Ceea ce ai… Este nepreţuit. Nu găsesc cuvinte mai bune.

Ea a dat din cap, aproape cu sfială. Comisarul a continuat.

− Dar cum ai putut, de unde ai ştiut? Cum ai reuşit să ajungi aici la timp?

S-a uitat în ochii ei inteligenţi şi ea a părut aproape jenată. Lui îi plăcea grozav asta. Cineva care nu aleargă după aprecieri, dornic să se evidenţieze ca atâţia alţii.

− Eu… Nu prea ştiu cum. La Academia de Poliţie conferenţiarii ne-au vorbit despre intuiţie, au spus că poate fi periculoasă, lucrurile pot să meargă foarte prost dacă un poliţist se lasă condus de ea. Dar *asta* am simţit – intuiţie. Când Zaravic a fost eliberat. Şi când l-am văzut că… Deja parcasem pe Bergsgatan şi l-am urmărit. Le-au trebuit câteva minute ca să intre cu levierul, să spargă uşa. De aceea am reuşit să ajung la ea la timp.

Din buzunarul interior al lui Grens s-a auzit un zumzet. Numărul actual al lui Piet Hoffmann. Comisarul s-a scuzat, a pornit spre bucătărie şi balcon și a închis uşa după el. Bătea vântul tare, nu observase asta înainte.

− Da?

− Ce mama dracului se întâmplă, Grens? Am sunat-o pe Zofia şi n-a răspuns, şi te-am sunat pe tine şi n-ai răspuns şi…

− A ieşit bine.

Într-o conversaţie sunt mai multe feluri de tăcere. Aceasta a fost mai lungă decât cele obişnuite şi mai puternică decât cele mai multe pe care le auzise Grens.

− Şi… ce înseamnă asta?

− Că soţia şi copiii tăi sunt în siguranţă. În acest moment şed pe canapea, beau apă şi mănâncă biscuiţi împreună cu colegii mei. Iar Dusko Zaravic şi tovarăşul lui sunt morţi în camera de alături.

− Cum, Grens… dacă sunt morţi, şi dacă tu ai ajuns atât de târziu… cine i-a împuşcat? Zofia? Ea a fost cea care… ?

− Un cadet de poliţie foarte curajos. Cei mai buni poliţişti sunt întotdeauna cei care îşi ignoră şefii. Şi această tânără, ea… fără ea, lucrurile s-ar fi sfârşit altfel.

− Şi fără ea nici Paula nu s-ar fi întors.

Grens s-a răsucit. Mariana stătea în spatele lui, ieşise pe balcon fără ca el să observe.

− Poftim?

− Îmi pare rău, Ewert, nu voiam să te deranjez – dar Paula, documentele secrete despre Hoffmann. Toate documentele originale erau în maşina lui

Zaravic.

I-a înmânat dosarul.

− Uite-le. Ai grijă de ele. Vreau să zic, poate că ar fi bine să ne uităm pe ele noi înşine – ca să nu ajungă în dosarul general cu probe?

Lui Ewert Grens nu-i plăcea să fie întrerupt. Însă de această dată i-a zâmbit cald Marianei, apoi s-a întors la telefon.

− Ai auzit asta, Hoffmann?

− Am auzit.

− Pentru mine rămân de dezlegat două mistere – cine i-a executat pe cei trei ucigaşi plătiţi din centrul Stockholmului şi de la cine s-a scurs, în primul rând, acea informaţie spre traficanţii de arme. Dar pentru tine asta s-a terminat. Nu mai umblă după tine şi ai tăi.

− Eşti sigur?

− Zaravic e mort şi documentele originale s-au întors. N-ai încredere în mine?

− Mă străduiesc, Grens, îţi promit. Şi în acest caz trebuie să mai stau aici o zi.

− De ce?

− E mai bine dacă nu ştii.

− Cum zici tu.

− Între timp, poţi să ai grijă de Zofia şi de copiii mei?

− O să am grijă de ei. De vreme ce ai încredere în mine.

Înainte ca Grens să poată pleca de pe balcon, s-a întors Mariana, şi acum ea a fost cea care s-a asigurat că uşa e bine închisă în spatele lor.

− Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

O cunoştea atât de bine. Acea seriozitate era reală.

− Asta sună alarmant.

Grens a încercat să zâmbească. N-a prea izbutit.

− Ewert, am luat o hotărâre.

Mariana a respirat adânc.

− Aveam de gând să aştept un pic până să-ţi spun. Dar… ei bine, se pare că această anchetă ajunge la sfârşit, aşa că acum ar putea să fie un moment potrivit.

A făcut-o din nou. A răsuflat adânc. Şi încă o dată.

− O să-mi cer transferul.

− Poftim?

− Nu rămân la Poliţia Municipală. Mă transfer în altă secţie.

Acel gol, sau să fi fost disperare, pe care îl simţea fluturându-şi aripile în pieptul său când se gândea la Anni, sau la copiii lui Hoffmann, sau la pierderea oamenilor la care ţii şi de care ai nevoie, s-a întors acum cu toată puterea. Durea exact acolo, în locul în care sternul îi acoperea inima.

− Este din cauză că eu… eu n-o să mă mai îndoiesc niciodată de tine, Mariana! Ştii asta!

− Ştiu. Nu de asta.

− Mai bine de zece ani! Am fost cel care ţi-a curăţat drumul prin birocraţie, ca să poţi sări peste oameni cu mai mulţi ani de activitate, pentru că am ştiut cât de valoroasă eşti, cât de importantă vei deveni pentru noi. Mariana…

Trupul mare. Cu un mic comisar detectiv înăuntru.

− … nu poţi să renunţi! Pricepi asta? Tu… Tu!

A îmbrăţişat-o. Nu mai făcuse asta niciodată, n-a vrut ca ea să înţeleagă ce simte. Acum nu mai avea importanţă.

− Ai fost ca – nu ţi-am spus-o niciodată, dar… Te-am considerat o fiică. Fiica pe care n-am avut-o. Şi…

− Ştiu, Ewert. Nu-i nevoie s-o spui. Dar fie Erik, fie eu – unul dintre noi *trebuie* să plece. Nu-i vorba despre cine e şef şi cine nu, bărbat sau femeie – o să mă transfer pentru că el a fost aici primul, a fost angajat mai mult timp decât mine. Pentru că aşa e corect. Este singurul motiv. Şi, desigur, pentru că îl iubesc.

Mariana a izbutit să schiţeze un zâmbet mic. Era adorabil.

− Nu te transfera! Nu te duce în alt serviciu. Mă auzi? Nu mi-au mai rămas decât şase luni – şi te vreau aici, alături de mine.

Ea a zâmbit din nou, un pic mai mult.

− Ţi-a rămas mai mult decât atât, Ewert.

− Am şaizeci şi patru de ani şi jumătate, astăzi. Şase luni. Apoi va trebui să…

− Am cercetat ceea ce te îngrijorează aşa de tare şi aveam de gând să-ţi vorbesc despre asta mai târziu, dar se pare că acum ar putea fi un moment potrivit. Ewert, poţi să-ţi păstrezi slujba până la şaizeci şi şapte de ani. Aşa e în vremea de azi. Limita superioară flexibilă. Am confirmarea că sunt poliţişti care au rămas activi până la şaizeci şi nouă şi chiar şaptezeci de ani.

Genul de cunoaştere pe care o deţii nu îmbătrâneşte doar pentru că îmbătrâneşti tu.

S-a uitat la ea. În aceeaşi tăcere ca a lui Hoffmann la telefon, mai devreme.

Ceea ce îi dăduse ea era cel mai frumos cadou din lume – nu va trebui să cadă în acea blestemată gaură neagră, cel puţin nu încă. Abisul va trebui să se descurce fără el vreo câţiva ani. Dar nu conta. Unul dintre puţinii oameni la care ţinea mai mult ca la sine îi spunea că îl părăseşte.

− Pot să ţin un secret, Mariana. Mă pricep la asta. Nu trebuie să ştie nimeni despre relaţia ta cu Wilson. Te rog, rămâi cu mine!

Ea i-a pus mâna pe obraz şi el a tresărit, pentru că nu era obişnuit cu asta, dar nu s-a tras înapoi.

− Nu contează că tu nu spui, Ewert. Noi am hotărât – nu mai vrem să ne furişăm. Am cerut ieri transferul. Iar tu şi cu mine, întocmai aşa cum te-am avertizat dacă mai continui să mă bănuieşti şi să mă învinovăţeşti, n-o să ne mai vedem niciodată.

A mai rămas o vreme cu el pe balconul bătut de vânt.

Nici unul n-a mai spus nimic.

Nu mai era nimic de spus.

Pe când se îndrepta spre biroul lui din secţia de poliţie din Shkodër, Gezim Latifi a dat de un bărbat care era pe coridor, aşteptându-l. Aproape de vârsta medie, cu ochi albaştri pătrunzători pe o faţă un pic colţuroasă, complet rasă, atletic, îmbrăcat cu tricou şi pantaloni largi. Îi lipseau două degete de la o mână, singurul defect vizibil, şi când s-a ridicat în picioare a făcut-o cu mişcări line.

− Latifi?

− Eu sunt.

− Aş vrea să vorbesc cu tine.

Engleză. Zile ciudate, cu atâţia vizitatori străini.

− Despre ce?

− Despre ce s-a întâmplat ieri.

Latifi s-a uitat la vizitator, nedumerit.

− Ieri?

− Când tu şi cu mine ne-am oprit la benzinărie.

Alte două secunde de confuzie. Şi apoi – mânie.

− Ai fost… tu?

− Da.

− *Tu! Larsson!*

− Arăt un pic altfel şi acela nu-i numele meu. Şi nu sunt poliţist. Dacă e să facem din nou cunştinţă. Dar *sunt* aici trimis de un ofiţer din poliţia suedeză.

Bărbatul voinic, cinstit, a şovăit. S-a uitat mult timp la Hoffmann, atât de adâncit în gânduri, încât părea să nu-şi dea seama că îşi scosese cascheta pe care o purta întotdeauna trasă pe frunte şi lăsase la vedere cicatricea mare.

− Intră.

I-a făcut semn cu capul lui Hoffmann spre scaunul simplu pentru vizitatori, singurul lucru din acea încăpere în afară de biroul însuşi.

− După cum poate că ştii, acum sunt tare prins cu căutarea celui care l-a împuşcat pe Hamid Cana în piept şi a rănit-o pe Vesa Lilaj.

Piet Hoffmann s-a aşezat, căutând un loc în care să-şi întindă picioarele lungi.

− N-ai aflat întregul adevăr.

− Am fost de partea ta. Însă nu pot să aprob crima.

− Şi poate că n-o să fiu în stare să-ţi spun acum întregul adevăr. Dar destul ca să înţelegi de ce am ales să mă întorc aici.

− Dimpotrivă, eu îi închid pe ucigaşi, indiferent de motivele lor. Şi tocmai am hotărât să chem întăriri. O să fii arestat şi închis.

Latifi s-a întins spre telefonul de modă veche, din bachelită, negru şi greoi de pe birou, a ridicat receptorul şi a început să formeze pe disc un interior.

− Nu.

Hoffmann a pus mâna pe furcă şi a întrerupt legătura.

− *Nu* o să mă arestezi.

Pistolul lui Gezim Latifi fusese într-unul dintre sertarele biroului. Acum l-a aţintit spre capul lui Piet Hoffmann.

− Te rog să pui mâinile pe birou, să-ţi pot pune cătuşele.

Hoffmann a ţinut în continuare mâna pe telefon.

− Dacă aş fi vrut să dispar, aş fi făcut-o şi nu m-ai mai fi văzut niciodată. După aseară, ştii că mă pricep la asta. Dar am venit aici de bunăvoie. Şi, spre deosebire de tine, nu sunt înarmat.

Latifi s-a uitat la vizitator mişcând gura pistolului de la cap la piept, de la piept la cap.

− Dacă mă arestezi acum, Latifi, n-o să ştii niciodată de ce mă aflu aici. Şi motivul pentru care ceea ce am de spus s-ar putea să fie crucial pentru tine.

De la cap la piept.

De la piept la cap.

În vreme ce poliţistul albanez încerca, în tăcere, să ia o hotărâre.

− *Dacă* hotărăsc să cobor pistolul. *Dacă* hotărăsc să mai aştept cu arestarea ta. Ce anume doreşti?

− Vino cu mine într-o mică excursie.

− Am făcut-o ieri. Nu s-a terminat prea bine.

− Şi o să folosim asta.

Piet Hoffmann avea un rucsac mic. A scos din el un laptop şi l-a întins spre gura pistolului.

− Poftim.

− Şi ce ar trebui să fac cu asta?

− L-am luat în vreme ce şedeai pe acoperişul unui depozit, ţinându-mi de şase. E al lui Hamid Cana şi informaţiile din el sunt accesibile doar cu un cod de decriptare alcătuit din douăzeci de semne. Dar nimeni nu poate să ţină minte atâtea litere şi cifre, aşa că trebuie să fie scris şi ascuns. Codul acestui computer era ascuns într-un seif din spatele unui perete secret şi,

pentru a pune mâna pe el, a trebuit să folosesc foarte multă apă. După cum vezi, hârtia e un pic încreţită.

Hoffmann i-a dat poliţistului albanez o foaie de hârtie împăturită.

− Însă codul e neatins – am avut noroc, îl scrisese cu un pix obişnuit, pe care apa nu-l şterge. După ce ne despărţim, foloseşti acest cod şi citeşti toate textele în forma lor originală. Aceasta este prima mea răsplată pentru ajutorul tău. Vei avea soluţia nu doar la cele întâmplate ieri, vei avea dovezi despre şapte ani de contrabandă cu arme organizată pe scară largă. Numele oamenilor lor de aici, din Shkodër, din Tirana şi Pristina. Ale tovarăşilor lor de pe întreaga rută balcanică. Cel care m-a angajat în Suedia se mulţumeşte cu numele suedeze – vei avea onoarea să-i arestezi pe ceilalţi.

Latifi şedea acolo, fără să-şi clintească un muşchi.

− Dacă ceea ce ai la tine conţine ceea ce spui, e bine. Însă asta nu schimbă nimic – eşti un ucigaş. Şi ucigaşii trebuie să fie arestaţi.

Hoffmann a răsucit computerul cu ecranul spre poliţist, apoi a despăturit hârtia încreţită.

− Uită-te un pic la asta. După aceea vei vedea că ceea ce am de spus este adevărat. *Micul* meu mulţumesc pentru tine. Apoi o să ne ducem la maşina ta parcată în spatele secţiei de poliţie. Şi o să plecăm în excursie. Ne ducem la lacul Shkodër şi, la un ponton aflat departe de orice casă, vom găsi o bărcuţă cu motor. Ea o să ne ducă la răsplata ta numărul doi – şi mulţumirile mele *mult mai mari*. Poţi să iei cu tine pistolul, eu o să rămân neînarmat, ca acum. După ce ajungem acolo poţi să hotărăşti dacă vrei să mă arestezi sau să mă laşi să plec.

Ewert Grens nu ştia cât de mult a zăbovit acolo, pe balcon. Destul de mult ca să-şi simtă picioarele mult mai ţepene decât de obicei. Când s-a întors în casă, Sven era cu cele două echipaje de poliţie, iar Mariana, cu medicul legist şi tehnicienii criminalişti, în vreme ce Amelia şedea împreună cu Zofia şi copiii lui Hoffmann, vorbindu-le cu o voce blândă. S-a apropiat, ascultând. Era atât de plăcut să-i vadă pe toţi nevătămaţi.

− Ewert!

Rasmus l-a zărit şi i-a făcut semn cu palma lângă el, pe canapea.

− Vino lângă mine!

− Pare cam înghesuială.

− E loc. Dacă mă trag mai aproape de Hugo şi dacă Hugo se trage mai aproape de mami şi dacă mami… așază-te şi gata. Chiar aici.

Vocea de opt ani a lui Rasmus era hotărâtă. Grens n-avea de ales. S-a aşezat între băieţii Hoffmann şi era pe cât de firesc, pe atât de comod.

− Ne-ai salvat cândva, Ewert…

Acea voce de opt ani hotărâtă era însoţită de o privire de opt ani serioasă.

− Acum a făcut asta şi Amelia.

Şedeau acolo, împreună. Fără să mai spună nimic. Poate că făceau toţi ceea ce făcea Grens – absorbeau ceea ce tocmai spusese Rasmus. Ce înseamnă să salvezi pe cineva. Sau să fii salvat de cineva. Cum schimbă pentru totdeauna o relaţie.

Până când comisarul şi-a dres glasul şi s-a răsucit spre Zofia.

− M-am gândit. Şi nu cred că mai puteţi sta aici. Acum e scena unei crime. Aşa cum este şi casa voastră adevărată.

Şi apoi s-a răsucit spre Hugo şi Rasmus.

− Aşadar… ei bine… dacă vreţi, vreau să zic. V-ar plăcea să veniţi la mine? Şi să locuiţi acolo. Până ce, mă rog, se va găsi un aranjament mai bun.

− La tine, Ewert?

Acum Hugo a fost cel care a vorbit, preluând ştafeta de la frăţiorul lui. Asta însemna să fii fratele mai mare, să-ţi asumi responsabilitatea pentru nişte chestii.

− Nu vreţi?

− Da. Mult, mult de tot. Dar este loc? Pentru toată familia noastră?

Grens a zâmbit din nou.

− Da, Hugo. Este loc. Îţi jur.

Zofia şi cei doi băieţi păreau încântaţi, uşuraţi, şi au început să împacheteze puţinul adus de acasă. Iar Grens şi Amelia au rămas pe canapea, doar ei doi. O clipă situaţia a părut un pic încordată, nu se cunoşteau, nici unul nu făcea parte din viaţa celuilalt, însă din cauză că ar fi părut brutal şi nepoliticos să se ridice şi să plece, erau siliţi pentru prima dată să se întâlnească fără ca Mariana Hermansson, sau Lucas, sau altcineva să fie pe post de punte între ei. Grens era mai bătrân, aşa încât, poate de aceea, el a fost cel care a spart în cele din urmă acea tăcere jenantă.

− Aş… aş vrea doar să mai spun o dată. Că îţi sunt foarte recunoscător atât ca şeful tău temporar, cât şi în plan personal, pentru ceea ce ai făcut, Amelia. Pentru felul în care ai făcut-o. O să fii un poliţist pe cinste.

Ea a lăsat ochii în jos, aproape cu sfială.

− Mulţumesc.

Apoi a revenit încordarea. Flecăreala nu fusese niciodată punctul forte al comisarului Grens. Au zâmbit amândoi, stingheriţi, până când el a continuat.

− Ai zis că ai avut o intuiţie.

− Da.

− Şi asta te-a făcut să acţionezi.

− Da. Aşa cred.

− Dar trebuie să mai fi fost ceva. Întotdeauna este. Trebuie să fi văzut ceva ce ne-a scăpat nouă. Să fi pus cap la cap nişte informaţii, Sunt bătrân, dar încă îmi place să mă perfecţionez.

Acum părea mai uşor. Când vorbeau despre munca de poliţist.

− Deci spune-mi. Sunt curios! De-a binelea.

Însă tânăra era la fel de reţinută.

− Mă tem că n-am o explicaţie mai bună. Cunoşteam trecutul lui Zaravic din instructajul dumneavoastră şi ştiam că Hoffmann trebuia să fi fost în aceeaşi lume, şi ştiam că familia lui fusese ameninţată… pur şi simplu, s-au pus cap la cap. Am fost acolo. La locul potrivit. Şi am avut noroc.

− N-ai avut noroc, Amelia. Ai fost isteaţă. Mai isteaţă decât orice tânăr poliţist pe care l-am cunoscut. Ai avut prezenţă de spirit. Ai putut să tragi cu pistolul sub presiune. Nu doar că ai fost la locul potrivit, ai luat deciziile corecte sub un stres imens – nu mulţi sunt în stare de aşa ceva.

Apoi au rămas din nou, luptând cu tăcerea, un poliţist bătrân pe cale să plece, şi o poliţistă tânără, pe cale să vină. Dar, tocmai când tăcerea devenea

prea stânjenitoare, Rasmus a apărut în fugă, cu rucsacul lui roşu, şi a trâmbiţat că sunt gata de plecare. Grens s-a asigurat că Mariana Hermansson şi Sven Sundkvist cunosc situaţia de ansamblu şi au tot ce le trebuie, apoi a părăsit apartamentul cu doi bărbaţi morţi în dormitor şi s-a îndreptat spre maşina lui, urmat de un frate mai mare, un frate mai mic şi surioara lor în braţele mamei. Peste douăzeci de minute, când au parcat în faţa clădirii de la începutul secolului, aflată pe Sveavägen, întreaga familie adormise. După câteva zile de îngrijorare permanentă, se destinseseră în sfârşit şi i-a furat somnul. Comisarul s-a gândit să-i lase să doarmă, nu-i venea să le întrerupă răsuflările adânci şi sforăielile tari, dar în cele din urmă i-a trezit cu grijă, pe rând. Şi când au ieşit din lift şi au intrat în apartamentul lui enorm, băieţii au părut să-şi recapete energia şi au început să alerge prin încăperi, apoi au zis că mor de foame şi clătitele în pătrăţele – aşa cum făcuseră împreună în seara în care Grens a fost dădacă – erau exact ceea ce le trebuia ca să meargă la culcare şi să doarmă bine.

Iată de ce, pentru prima dată, apartamentul lui Grens a fost scotocit în căutarea ingredientelor pentru aluat de clătite care să fie coapte pe un aparat pentru gofre, nu în tigaie, ca să iasă modelul exact. Şi poate că tot de aceea toţi copiii au adormit atât de adânc pe canapele – o senzaţie de siguranţă, fie şi în forma clătitelor în pătrăţele, făcea să le fie mai uşor să se odihnească.

− Prin urmare… aici s-a ascuns Piet? Aici venea?

Se întunecase de mult când Grens şi Zofia s-au aşezat la masa din bucătărie, fiecare cu un pahar de vin, mult prea dulce pentru această oră târzie, însă era singura băutură pe care o avea în casă. Şi Zofia n-ar fi putut spune de unde ştie, dar simţea că aici a venit soţul ei când a fost la ananghie. La comisarul care îi fusese cândva cel mai mare duşman.

− Da. Aşa este. Şi ar trebui să ştii cât de dor îi era de tine şi de copii.

− Şi asta?

Zofia a întors tabla şi s-a uitat la documentele anchetei, prinse cu magneţi.

− Nu s-a încheiat, nu-i aşa, oricât ai pretinde că da?

− Nu, pentru mine. Dar pentru tine, jur că da.

Ea a privit absentă rapoartele tehnice ale lui Nils Krantz, a urmărit liniile şi săgeţile lui Grens, încercând să interpreteze fotografii cu feţe tăiate de un x.

− Ea… n-a şovăit nici o clipă.

− Cine?

− Poliţista tânără care ne-a salvat viaţa. N-a şovăit. A acţionat în felul în care am mai văzut o singură persoană acţionând, pe Piet. Acea hotărâre. Prezenţă de spirit.

Zofia Hoffmann era o persoană inteligentă, plină de căldură. Era plăcut să stea împreună cu ea în această pace neaşteptată. Chiar dacă era în împrejurări nefericite. Soţul ei fusese primul lui musafir după mulţi ani, însă ea era prima femeie care stătea la această masă de la Anni încoace. Cu Laura, tehniciana de la morgă care fusese prima sa relaţie în treizeci de ani, se întâlnea întotdeauna acasă la ea. Curând. Curând avea să fie destul de puternic ca să se apropie de cineva, să aibă din nou încredere în cineva.

− Ewert, e minunat. Să putem sta la tine o vreme. Îţi mulţumesc. Din partea mea, şi a copiilor, şi a lui Piet. Dar acum cred că trebuie să mă duc la culcare.

− Am pus cearşafuri şi prosoape pe patul din camera de oaspeţi.

− În sfârşit o să pot adormi fără griji.

− Iar mâine-dimineaţă, când mă duc în Kronoberg, poţi să dormi mai departe. Am pus poliţişti să păzească şi intrarea de pe Sveavägen, şi curtea interioară.

Ea l-a îmbrăţişat, şi părea pe cât de simplu, pe atât de firesc. El şi-a umplut un pahar cu apă rece ca gheaţa şi a ieşit pe balcon să privească Stockholmul în noaptea de vară. Prea multe gânduri, prea mult zumzet în el, şi avea nevoie să se liniştească un pic înainte de a se duce la culcare. Atâtea nopţi petrecute aici, rezemat de balustradă, ascultând cum suflă vântul peste acoperişuri.

Însă liniştea n-a venit. Gândurile nu-şi opreau vârtejul.

Oricât de mult a încercat să fie parte a tăcerii, să fie în nemişcare.

Intuiţie. Ea vorbise despre asta. O repetase. Nu era destul, iată de ce nu se putea odihni. Un poliţist tânăr, fără experienţă, pur şi simplu nu acţionează aşa. Chiar şi atunci când este deosebit de atent, trage fără ezitare şi e mai bun decât toţi ceilalţi.

Chestia asta nu se potrivea. *Ea* nu se potrivea.

Era aproape ora două. N-avea importanţă. Şi-a găsit telefonul şi a sunat la acea relaţie pe care o sunase la începutul acestei anchete. Administratorul de la Agenţia de Taxe suedeză cu care uneori făcea schimb de favoruri. Şi a fost evident, când a răspuns la telefon, că dormise adânc.

− Da… Alo?

− Eu sunt. Am nevoie de ajutorul tău.

− Nu acum.

− Da, acum.

− Închid.

− Dacă o faci, n-o să mai lucrăm niciodată împreună. Şi ştii că data viitoare ai putea să fii tu cel are nevoie de ajutorul meu.

Bărbatul al cărui nume nu-l spunea niciodată cu glas tare la telefon, pentru că aşa conveniseră, n-a închis. I-a spus lui Grens să aştepte, şi îl auzea cum se dă jos din pat şi umblă greoi prin casă.

− Despre ce e vorba?

Iar acum şi-a tras un scaun şi a deschis un computer, sunetul era uşor de recunoscut.

− Am nevoie de ajutor la un nume.

− Da?

− Amelia Schmidt. Se scrie cu s-c-h la început şi d-t la sfârşit.

Administratorul a apăsat pe taste tare, lovind în ele ca la o maşină de scris veche. Peste câteva secunde a revenit.

− Un rezultat – o singură persoană cu acest nume în toată ţara. Înregistrată la Stockholm. Are douăzeci şi doi de ani.

− E corect. Ea este.

− Şi ce vrei să ştii?

− Nu-s sigur. Vezi dacă poţi găsi altceva legat de nume. Orice. Tu şi cu mine am mai lucrat împreună, ştiu că o să-ţi dai seama când vezi.

− Lasă-mă câteva minute.

Grens s-a întors la vântul cald de deasupra acoperişurilor capitalei care se odihnea pentru ziua următoare. Fusese o vreme când obişnuia să iasă aici ca să vadă dacă are curajul să sară. Peste balustrada balconului, spre stradă, departe de toate. Atunci când lucrul de care se temuse atâta vreme s-a întâmplat, în cele din urmă. Când Anni l-a părăsit. Ceea ce nu şi-a dat seama atunci este că, după ce lucrul de care te temi se întâmplă, în cele din urmă, nu se mai poate întâmpla din nou. Şi că, după ce ştii asta, te împaci cu asta, poţi să construieşti din nou. Să revii. Nu e la fel ca înainte, nu e aceeaşi viaţă, însă e ceva diferit şi, uneori, un pic diferit în cel mai frumos fel.

− Cred că am ceea ce cauţi.

Administratorul de la Agenţia de Taxe părea aproape aţâţat, cu vocea limpede, cu toată oboseala şi toată împotrivirea să se dea jos din pat.

− Când am examinat trecutul ei…

− Da?

− Am găsit o cerere de schimbare a numelui, de acum trei ani.

− Da?

− Hannah Ohlsson.

− Poftim?

− Hannah Ohlsson. Acesta era numele ei. Acelaşi cod numeric personal, însă şi prenumele, şi numele au fost schimbate. N-am fost de acord niciodată cu legea aia nouă de schimbare a numelui, face să fie aşa de uşor, vreau să zic…

− Şi dacă urmăreşti codul numeric personal?

Ewert Grens simţea că îngheaţă. În miezul unei nopţi calde de vară.

− Apoi am ajuns…

Acele clămpănituri puternice. Agentul de la taxe izbea zdravăn cu degetele când tasta.

− … într-o fundătură. Hannah Ohlsson nu apare nicăieri în registre. Nu are istorie.

− Ba da. Are. Dar numai pe hârtie.

− Aici nu-i nimic despre asta când…

− Pentru că ăsta-i numele pe care m-ai ajutat să-l găsesc data trecută. Zana Lilaj. Ea era cea care devenise Hannah Ohlsson.

N-a spus cu glas tare ultima parte.

Şi care a devenit apoi Amelia Schmidt.

Dar a gândit-o.

Chiar înainte să se înscrie la Academia de Poliţie.

Magnific. Malurile curate ale lacului Shkodër păreau scoase din paginile unei reviste de lux despre călătorii – vegetaţia de un verde închis, stâncile care ţâşneau semeţe, cerul şi apa de acelaşi albastru viu. Ca şi cum ai fi păşit pe un tărâm din basme.

Bărcuţa cu motor înainta pufăind, înconjurată de glasurile păsărilor, alunecaseră de ceva vreme dincolo de graniţa cu Muntenegru şi, după coordonatele din computerul lui Hamid Cana, care acum erau încărcate pe telefonul lui Piet Hoffmann, se apropiau de ţintă. Latifi îl întrebase de mai

multe ori despre ce era vorba şi unde se duc, însă nu căpătase răspuns. Avea să-l capete curând.

Piet Hoffmann a oprit motorul şi barca a plutit până într-o crevasă care se dovedea a fi intrarea îngustă pe o plajă. A sărit jos, apoi a urcat pe un pietroi, cu o funie în mână, apoi pe următorul pietroi şi la o creangă care atârna acolo şi l-a întâmpinat ca un braţ întins. A legat barca de un trunchi noduros şi i-a spus lui Latifi – care încă se ţinea deoparte, cu pistolul la îndemână – să-l urmeze spre munte prin tufele dese, de nepătruns. Nici măcar animalele sălbatice nu treceau pe acolo.

Coordonatele nu mai erau folositoare, nu erau exacte. Ca să ajungă la ţintă trebuia să urmeze instrucţiunile din acelaşi document aflat în computerul lui Cana.

Şaptezeci şi patru de paşi spre nord de la bolovanul în forma unui cap, până ajungi la copacul spintecat.

Treizeci şi nouă de paşi spre sud-vest de la copacul spintecat până pe culmea dealului.

Cincisprezece paşi spre sud de pe culmea dealului, la poalele muntelui te opreşti la o stâncă ieşită în afară.

Acolo este. Intrarea.

Se aflau în faţa unui perete stâncos crăpat. Şanţuri, neregularităţi, muchii ascuţite. Şi, când s-a apropiat, a văzut conturul unei uşi. Cu neputinţă s-o vezi dacă nu te uitai după ea.

Pipăie cu mâna pe jos până când dai de două ridicături cât portocala.

Răsuceşte-le în sensul acelor de ceasornic.

Ceea ce arăta ca două formaţiuni naturale nu era deloc aşa.

Când Piet Hoffmann le-a luat în mâini şi le-a răsucit în acelaşi timp, a fost ca şi cum întreaga stâncă a început să se zguduie. Apoi, din crăpături şi suprafeţe neregulate, o uşă a alunecat într-o parte.

− Intră, Latifi.

− Nu.

− Înăuntru o să găseşti a doua răsplată de la mine. Cred că o să fii mulţumit.

− Tot nu pricep. Şi nu mă bag în ceea ce nu pricep.

S-au uitat unul la altul, la fel de tăcuţi ca împrejurimile. Nici măcar păsările care ciripeau tot timpul păreau că nu vor să-i tulbure în clipa asta.

− Intră tu primul, Larsson. Ori cum te-o chema.

Ochii li s-au întâlnit şi Latifi a arătat spre uşă. Piet Hoffmann a pornit încet prin întuneric.

Paşii stârneau ecoul în încăperea de piatră.

A aprins lanterna pe care o luase la el şi Latifi s-a oprit brusc.

− Asta este… la naiba, Larsson… este ceea ce cred eu că este?

− Da.

Unul lângă altul, au încercat să cuprindă această privelişte neobişnuită.

− Sigur, am – *Dumnezeule mare!* – auzit de ele, oricine trăieşte pe aici a auzit, dar am crezut întotdeauna că nu-i decât o născocire. Că ele… *există cu adevărat!*... nici prin gând nu mi-a trecut.

Stăteau în faţa unor şiruri de paleţi cu arme care nu existau.

Şi nici măcar nu era nevoie să le numere.

Zece mii de exemplare din cea mai puternică mitralieră din lume – cheia pentru preluarea pieţelor străine. Depozitul de arme care ducea la moartea unei familii şi apoi, după mulţi ani, la şi mai multe morţi.

Ewert Grens plecase de pe balcon şi de la priveliştea oraşului în care îşi petrecuse toată viaţa.

Nu se aventurase niciodată altundeva. Nu râvnise niciodată. Acesta era oraşul său, viaţa sa, şi se împăcase cu asta. Era destul de bine.

Maşina lui era încă parcată în faţa apartamentului de pe Sveavägen. Pe când ieşea i-a făcut semn cu capul unui coleg în uniformă, apoi s-a lăsat pe scaunul şoferului. Fusese la multe adrese din acest oraş, însă Gärdet, unde mergea acum, era încă o destinaţie surprinzător de rară. Pur şi simplu, nu trăiau mulţi delincvenţi în acea parte a oraşului. Viaţa putea să fie nedreaptă în această privinţă.

A pornit maşina în vreme ce dădea un telefon. Încă cineva smuls din somnul dulce. Viaţa putea să fie nedreaptă şi în această privinţă.

− Nils? Sunt Grens.

Nils Krantz, technician criminalist, părea la fel ca oricine altcineva pe care Ewert Grens l-a trezit în crucea nopţii. Derutat, greoi. I-a trebuit un minut până să ia telefonul, să-l aşeze cu partea corectă în sus, să-şi tragă sufletul. În vreme ce Krantz făcea asta, Grens cugeta la faptul că au aceeaşi vârstă. Se întreba dacă Krantz ştie că în ziua de azi puteai să rămâi încă vreo doi ani. Sau dacă măcar îşi dorea asta. Poate că număra zilele care nu treceau destul de repede. Ciudat – se cunoşteau, în calitate de colegi, de mulţi ani. Şi totuşi, nu se cunoşteau deloc.

− Da. Sunt aici. Ce vrei?

− Proba de sânge. De la geamul din apartamentul lui Zaravic.

− Da?

− Vreau să lărgeşti căutarea.

Krantz a bâjbâit din nou cu telefonul. Părea că l-a scăpat din mână, l-a căutat. L-a găsit.

− Am lărgit-o cât de mult am putut. Cu ajutorul relaţiei mele de la NFC[14], am comparat-o cu toate cele patru baze de date ADN. Mostre de urme, dosare nefinalizate, registrul general şi baza de eliminare a personalului nostru. Ba chiar am căutat – depăşind cererea ta, Ewert – şi în câteva alte baze de date din UE. Fără succes.

− Şi acum vreau să mai cauţi într-una.

− Nu mai există altele.

− Academia de Poliţie. Vreau să compari probele pe care le-au luat de la studenţi în timpul cursului despre ADN.

− Sunt folosite doar în scop didactic, nu este o bază de date oficială.

− Nu, dar există. Şi compară proba noastră cu toate probele lor. Mai ales cele luate în ultimii trei ani. Şi vreau s-o faci acum, Nils. Pe loc.

Un oftat lung, adânc, drept în telefon.

− Asta înseamnă că va trebui să trezesc alţi oameni care dorm adânc.

− Bine ai venit în lumea mea, Nils.

În timp ce vorbeau, Ewert Grens mergea dinspre Sveavägen spre Gärdet. Nu era departe, doar câţiva kilometri, cu trafic aproape inexistent. Când a ajuns la acea adresă de pe acea stradă şi a ridicat privirea spre ultimul etaj, o fereastră era luminată, în ciuda orei târzii. Era trează.

Nationellt forensiskt centrum – Centrul Naţional de Criminalistică

Nici unul dintre ei n-a vorbit multă vreme. Stăteau alături într-o încăpere luminată dinăuntrul muntelui, respirând aerul uscat, înconjuraţi de mirosul de pivniţă şi ulei pentru arme. Era din nou acel moment ireal. Pentru că se uitau la ceva ce nu exista.

− Agent de infiltrare.

Când Piet Hoffmann a început să vorbească, în cele din urmă, şi Latifi s-a înduplecat să asculte, Hoffmann trebuia să meargă înapoi ca să poată înainta.

− Asta am fost.

− Agent de infiltrare?

− Da.

Latifi se legăna pe călcâie, în vreme ce ochii i se înecau în paleţii cu miile de mitraliere nefolosite.

− Atunci cred că am înţeles. Te-am înţeles.

− Timp de mulţi ani am fost cea mai importantă unealtă a poliţiei suedeze pentru doborârea criminalităţii organizate. Am dat în vileag criminali care erau convinşi că le sunt cel mai bun prieten, munca mea a dus la multe arestări şi la renunţarea la unele spargeri. Dar acesta, Latifi, este de departe lucrul cel mai semnificativ pe care l-am făcut vreodată. Să-ţi dau ţie asta. Ştiind că vei avea grijă ca aceste arme să fie distruse. Şi faptul că nimeni nu va trebui să moară pentru această blestemată de scenă bizară în mijlocul căreia ne aflăm aproape că dă sens acestor săptămâni rupte din iad.

Latifi încă se mai legăna pe călcâie. Dar nu la fel de vizibil.

− Şi acum te aştepţi să zic „mulţumesc“ şi să te las să pleci?

− În esenţă.

− Cu toate că ai omorât cel puţin trei oameni? Am colegi care n-ar pune nici o întrebare despre trei vieţi dacă ar putea pune în CV-urile lor zece mii de mitraliere. Dar nu sunt unul dintre ei. Eu văd un ucigaş. Indiferent de motiv.

− Am dat vieţile lor în schimbul altora. *Alegerea e între tine şi mine, şi îmi pasă mai mult de mine decât de tine, aşa că mă aleg pe mine*. Corect? Şi aş face-o din nou.

Încăperea uriaşă din munte părea propria versiune a realităţii.

Sunetul se auzea ca nicăieri altundeva, ţopăia în tăcere, neîngrădit, apoi se stingea iute, lumina era intensă şi supărătoare, până şi presiunea aerului părea neobişnuită. Cum oare era posibil acum să fie aşa?

Să stea aproape unul de altul aşa, umăr la umăr, şi să scruteze fiecare viitorul celuilalt, era o senzaţie foarte ciudată.

Ca şi cum nimic n-ar fi avut importanţă.

− Aşadar, fă ce crezi că trebuie să faci, Latifi.

Ca şi cum totul ar fi avut importanță.

− Arestează-mă sau lasă-mă să plec.

Amelia Schmidt. Asta se vedea pe uşă. Un bilet scris de mână lipit peste un nume permanent – probabil că subînchiriase locuinţa. Soneria era simplă şi un pic cam tare, un ding-dong care se repeta monoton. Ewert Grens a aşteptat pe palierul adormit; a sunat iar. Şi iar. Şi iar. Până când nişte paşi şovăielnici au trecut peste o podea de lemn care scârţâia şi încuietoarea a scrâşnit, deschizându-se.

− Domnule comisar?

Uşa s-a deschis un pic. El a zărit un ochi, o jumătate de gură.

− Da. Eu sunt. Am văzut lumina aprinsă.

− Da?

− Am venit pentru că vreau să vorbesc cu tine.

Ea n-a spus nimic, n-a făcut nimic.

− Ai înţeles ce am zis, Amelia?

− Aşteptaţi cinci minute. Trebuie să mă îmbrac.

A închis uşa la loc şi Grens a rămas pe un palier pe care fiecare sunet avea ecou, hârşâitul unui pantof devenea un huruit surd, dregerea glasului, un răget furios. Şi când a auzit bipul în buzunarul interior, primise un SMS, părea o alarmă de rău augur. Grens a scos telefonul şi a deschis un mesaj de la Nils Krantz.

POTRIVIRE.
STUDENT LA ACADEMIA DE POLIŢIE.
CADET DIN UNITATEA TA.
AMELIA SCHMIDT.

Poate că în adâncul său încă mai nădăjduia că greşeşte. Că ar putea să apese pentru ultima dată pe sonerie, să strige prin deschizătura cutiei de scrisori că această discuţie poate să aştepte până mâine, apoi să-i ureze noapte bună şi să plece. Asta nu mai era posibil. Aşa încât le-a trimis un mesaj Marianei şi lui Sven Sundkvist.

SANDHAMNSGATAN, NR. 25.
IMEDIAT ÎNTĂRIRI.
AŞTEPTAŢI SEMNALUL MEU.

Tocmai terminase când uşa a fost descuiată din nou, şi acum faţa Ameliei, chiar dacă era mai mult de un ochi şi jumătate de gură, era încă umbrită de o uşă deschisă doar parțial. Se uitau unul la altul în tăcere, aşa cum făcuseră când şedeau pe canapeaua din ascunzătoarea familiei Hoffmann. Şi, întocmai ca înainte, începea să fie stânjenitor.

− Pot să intru?

Şi n-a fost mai bine când ea n-a deschis uşa destul de mult ca să încapă el.

− Amelia? Trebuie să intru. Avem de discutat. Despre lucruri care nu pot fi spuse pe un palier.

Alt moment de şovăială.

Apoi a fost ca şi cum ea s-ar fi hotărât brusc, nu s-a mai uitat lung la el şi a deschis larg uşa. Ewert Grens a intrat în apartamentul unei persoane tinere, cu nişte culori mai vii decât acasă la el, mobilier care nu absorbea atâta energie ca al lui. Un loc în care părea uşor să te simţi bine. Într-un colţ era un mic spaţiu de lucru, cu un computer conectat la trei ecrane uriaşe. Oare de acolo urmărise ea casa lui Piet Hoffmann, biroul lui şi locuinţa în care fusese ucis unul dintre angajaţii lui?

− Aşadar, Amelia… încă eşti trează?

− N-am putut să adorm.

El a făcut semn spre un fotoliu cu o duzină de perne viu colorate, îl dureau piciorul şi şoldul, ca întotdeauna, şi ea i-a făcut semn să se aşeze.

− Ai împuşcat doi oameni. Cei cărora le-ai salvat viaţa sunt de două ori mai mulţi. E normal să nu te poţi relaxa, ca să nu mai vorbim de somn.

− De aceea am primit această vizită în toiul nopţii? Să dau raportul? Dacă-i aşa, domnule comisar, puteţi pleca de aici cu inima împăcată. Mi-au dat pe cineva cu care să vorbesc acum vreo două ore. Un psiholog. Dar le-am spus mulţumesc, n-am nevoie.

După ce a întâlnit-o de câteva ori, i-a amintit de o variantă modernă a lui Anni. Sau de o Mariana mai tânără. Cineva care era un pic mai isteţ şi mai curajos decât toţi ceilalţi. Şi ceea ce tocmai spusese ar fi întărit acea impresie.

− Nu. Nu de aceea mă aflu aici. Şi sunt sigur că ştii asta.

Dar acum vedea pe altcineva. Cu mult mai tânăr.

− Te rog să iei loc, Amelia.

Cu pete pe rochie şi un tort cu cinci lumânări care o aştepta, cântând „Mulţi ani trăiască“ de parcă ar fi fost cea mai importantă sarcină din lume.

− În faţa mea, te rog.

Ea a clătinat din cap.

− Prefer să stau în picioare.

− Nu trebuie să te temi. N-am venit înarmat. Vreau să găsesc o soluţie.

− O soluţie?

− Doar tu şi cu mine. Putem merge cu maşina mea la arestul din Kronoberg. Nu o arestare spectaculoasă, doar tu şi cu mine, deoarece am ales să avem încredere unul în altul.

Ea îşi ascunsese pistolul la spate, îl îndesase în betelia pantalonilor. Când se îmbrăcase, în vreme ce el aştepta pe palier.

− Nu mergem nicăieri.

− N-o să mă împuşti. O ştiu. Pentru că însemnăm ceva unul pentru altul.

Auzise ce a spus el. Pentru o clipă, asta a stat acolo, între ei. Ca o posibilitate. Până când ea i-a respins vorbele.

− Nu vreau să vă împuşc. Dar o s-o fac dacă mă siliţi.

− N-o să mă împuşti, aşa cum n-ai putut să laşi familia Hoffmann să moară. Pentru că, după tot ce s-a întâmplat, cunoşti diferenţa. Dintre bine şi rău.

Ea a râs. Nici dispreţuitor, nici din toată inima. Găunos.

− Domnule comisar, nu există bine sau rău. Toate astea s-au sfârşit într-un apartament acum şaptesprezece ani.

Ewert Grens s-a uitat la tânăra femeie.

Şi ea s-a uitat la el.

Şi pentru prima dată nu părea o situaţie tensionată sau stânjenitoare.

− Din când în când, Amelia… Am lăsat pe câte cineva să scape. În ciuda faptului că săvârşise un delict. Pentru că, în unele cazuri, dreptatea şi legea sunt două lucruri diferite. M-am gândit să fac asta cu tine. Însă cei pe care i-am lăsat să scape erau victime care luaseră hotărârea greşită în ultima clipă. Şi tu eşti o victimă, Dumnezeule mare, *eu* ştiu asta. Însă tu ai ales. Ai hotărât în mod conştient să faci ce ai făcut. Să iei viaţa altor oameni. Nu te pot lăsa să scapi. Însă dacă pui jos pistolul şi vii cu mine la secţie, fără împotrivire, o să fac tot ce-mi stă în puteri ca acele crime săvârşite de tine să fie văzute în singura lumină posibilă. În lumina celor petrecute atunci, acum multă vreme, când ne-am întâlnit prima oară.

S-a oprit în hol, rezemată de uşa livingului, ascultând răsuflările celor trei copii ai săi. Dormeau. În siguranţă. S-a preumblat prin apartamentul mare al lui Ewert de când el a plecat în toiul nopţii, fără să spună unde se duce sau de ce pare atât de necăjit. Nici ea n-a întrebat, nu era treaba ei, şi ştia, din acele vremuri în care văzuse o expresie asemănătoare pe faţa lui Piet, că e inutil.

A stat pe balcon, aşa cum făcea de obicei Grens, şi înţelegea de ce, era un fel anume de pace acolo. S-a aşezat pe fotoliul lui de piele, jerpelit, din mica bibliotecă, a văzut portretele de pe perete, doi poliţişti tineri, în uniformele noi-nouţe. Ewert şi femeia care trebuie să fi fost Anni. Dar nu se putea odihni. Şi n-avea importanţă. Era destul că se odihnesc copiii. Pe când se îndrepta spre bucătărie ca să pună apă la fiert şi să-şi facă un ceai, i-a sunat telefonul. Singura voce pe care voia s-o audă.

− Bună, iubita mea soţie.

− Bună, iubitul meu soţ.

Ar fi putut să închidă amândoi după asta. Era destul, nu mai era nevoie de nici o explicaţie.

Însă, în vreme ce ţineau în mână telefoanele, au izbucnit în plâns. Mai întâi Piet, apoi Zofia. Nu cu violenţă – doar un plâns încet, împărtăşit.

Erau vii. Erau nevătămaţi.

− Mâine o să fim iar împreună, Zofia, ne putem îmbrăţişa.

− Mâine?

− Am găsit o soluţie. Împreună cu un om foarte înţelept de aici. El a primit ceva de la mine şi eu mi-am primit libertatea de la el. Ne-am jurat unul altuia că n-o să ne mai vedem niciodată. Că nu va mai trebui niciodată să ne vedem. Uneori e simplu.

N-au mai plâns.

Pace în suflet, asta simţeau.

Când un trup se umple cu un calm pe care îl primeşte cu adevărat în el.

− N-am copii.

− De ce?

− N-a fost să fie.

Ewert Grens şedea pe un fotoliu, înconjurat de perne, cu un pistol aţintit ba spre faţa, ba spre pieptul lui. Şi singurul lucru despre care îi venea să vorbească era fiica sau fiul pe care nu-i avusese, pentru că era singurul lucru care părea firesc.

− Dar există un copil la care m-am gândit mulţi ani, care m-a urmărit şi despre care m-am întrebat de-a lungul timpului – unde a ajuns, care e viaţa ei.

S-au uitat din nou unul la altul. Fusese sigur că ea n-o să tragă. Nu mai era. Privirea ei încordată era hotărâtă şi înfrântă în acelaşi timp, cu toate că era imposibil şi, cumva, se uita prin el într-un fel pe care nu-l mai întâlnise. Oricât de mult ai trăi, oricât de mulţi oameni ai întâlni, întotdeauna e ceva nou.

− O fetiță care ţopăia prin dormitoarele fratelui şi surorii sale pe câte un picior. Şi care şi-a rezemat capul de umărul meu când am scos-o de acolo.

Mâna ei era la fel de fermă, privirea la fel de pătrunzătoare. L-a auzit, poate chiar a ascultat şi a înţeles, însă nu lăsa asta să se apropie de ea, nu pierdea controlul nici măcar o secundă.

− Până în adolescenţă nu mi-am amintit cu adevărat de tatăl meu. Nu puteam ajunge la el. Însă de dumneavoastră, domnule comisar Grens, îmi aminteam. Nu numele sau cine eraţi, doar că existaţi – puteam întotdeauna să revăd felul în care m-aţi ridicat, m-aţi ţinut în braţe, m-aţi apărat. Uneori mă întrebam dacă sunteţi real sau doar ceva ce am visat, poate că nu-mi aminteam bine.

Până acum ea stătuse cu spatele la bucătăria mică, acum s-a dus la fereastră, a aruncat iute o privire afară, apoi s-a uitat din nou la Grens.

− Văd că au sosit întăririle.

− N-are importanţă. Ceea ce am spus e valabil în continuare – dacă mă laşi să te arestez, aici, doar tu şi cu mine mergem la Kronoberg. Nimeni nu-i vătămat, fără vâlvă. Şi n-o să primeşti pedeapsa maximă. Ai încredere în mine, aşa cum ai avut atunci. Eşti încă tânără, Amelia, o să ai o viaţă lungă în faţa ta atunci când o să fii eliberată şi toate astea se termină, în sfârşit, de-a binelea.

− Ştiţi că numele meu nu este Amelia. Ştiţi, de asemenea, domnule comisar Grens, că n-o să se termine niciodată pentru mine.

Amelia, care fusese Hannah, care fusese Zana, era acum, pur şi simplu, ea însăşi. Era ca şi cum el întâlnea fiecare versiune a ei în acelaşi timp. O fetiţă care devenea alta. Fusese pe cât de isteaţă, pe atât de răbdătoare. Să se înscrie la Academia de Poliţie, să se plaseze în locul potrivit ca să afle răspunsurile de care avea nevoie, apoi să participe la anchetarea propriei răzbunări şi să folosească fiecare fărâmă de informaţie ca să rămână cu un pas înaintea lor, fie că era vorba despre telefoane furate sau de echipament tehnic performant ascuns pe coridorul serviciului.

− Şaptezeci şi două de ore, domnule comisar. Atât timp îl puteaţi ţine fără probe, şi atât timp mă puteaţi împiedica să termin asta. La fel de mult timp cât eu – după rapoartele de autopsie pe care le-am citit – am stat cu familia mea moartă.

Câteva zile şi câteva nopţi.

Nici măcar nu-şi putea imagina cum ar fi afectat asta un copil care pierduse tot ce avea.

− Amelia, eu… sau vrei să-ţi zic Zana? Ca atunci? Pot să…

− Aţi avut dreptate la vremea aceea, domnule comisar. Bărbatul pe care l-aţi arestat şi pe care aţi fost silit să-l eliberaţi – el a fost cel care a comandat omorârea familiei mele şi a preluat afacerea tatălui meu. S-a mutat înapoi în Albania, într-un oraş numit Shkodër, aproape de graniţa cu Muntenegru, însă probabil că ştiţi deja asta. I-am luat urma până acolo. Am făcut ce aţi făcut dumneavoastră, l-am interogat, dar eu am făcut-o mai bine – nu existau legi care să-mi lege mâinile. Şi îmi amintesc fiecare vorbă rostită de el. *Auzi, fătucă, aşa se face. Dacă vrei să continui aşa, trebuie să înveţi. Mergi şi împuşti mai întâi copiii. Apoi îi spui celui de la care vrei răspunsuri că îşi poate face o familie nouă. Şi apoi, indiferent dacă obţii sau nu răspunsurile, îl omori*. Îmi amintesc cum se uita la mine când îi ţineam pistolul aţintit spre cap, ochii îi erau atât de vii când încerca să mă provoace. *Asta faci – nu împuşti de sus în jos, împuşti de jos în sus. Aşa cum am făcut cu familia ta*. Ştia că o să moară. Aşa că mi-a povestit cu amănunte brutale moartea lor. Era ca şi cum mi-ar fi luat din nou familia de lângă mine, înţelegi, domnule comisar Grens?

A aruncat din nou o privire pe fereastră. Şi tot timpul a ţinut pistolul aţintit spre el. A deschis şi mai mult storurile, le-a tras cu totul în sus, noaptea de

vară avea să se transforme curând în dimineaţă, întunericul, în lumină sfioasă. Grens a încercat să-i prindă privirea, să ajungă la ea, să împărtăşească ceva amândoi, e mai greu să ucizi pe cineva după ce a făcut asta.

− Dacă aş fi rezolvat atunci cazul. Dacă aş fi găsit probele care îmi lipseau. N-ar fi trebuit să fim astăzi aici. N-ai sta acolo cu o armă încărcată aţintită spre mine, n-ar fi trebuit să te răzbuni pe ucigaşii familiei tale.

− Voia să-l împuşc. Repede. Din acelaşi motiv pentru care mama l-a scuipat în faţă – ea îşi dăduse deja seama de ceea ce mi-a spus el mult după aceea, că oricum o să moară.

− Zana, eu…

− Aveţi dreptate. Nu l-aţi prins atunci. Dar nu l-aş fi găsit niciodată dacă dumneavoastră, domnule comisar, nu l-aţi fi găsit primul.

S-a lăsat pe spate, rezemându-se de fereastră. Apoi a tras piedica pistolului cu o mişcare înceată, evidentă.

Şi, dintr-odată, Grens a înţeles.

Ea făcea acelaşi lucru.

Chiar în clipa asta.

Încerca să-şi provoace moartea.

− Nu!

Era pe cale să se ridice, să fugă la ea, să se aşeze între ea şi fereastră, însă ea a pus arătătorul pe trăgaci şi a început să apese.

− Staţi jos dacă vreţi să rămâneţi în viaţă!

Vorbea serios.

Acum era sigur de asta.

− Zana, ştiu ce faci.

− Bine. Atunci vreau să mă împuşcaţi din faţă, după aceea. De două ori. Ştiţi ce distanţă trebuie să fie între frunte şi tâmplă. Vreau să arate exact ca la părinţii, fratele şi sora mea.

− Nu accept să fiu silit să te împuşc, te rog, ascultă-mă…

− Dacă încercaţi să mă opriţi, întâi vă iau viaţa, apoi îi las s-o ia pe a mea.

− N-o să te las să mori!

− Ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte de a mă împiedica să-l folosesc pe Hoffmann ca să preiau piaţa armelor din Suedia. Sau să-l omor pe Zaravic, singurul rămas, în afară de mine, din cei care au fost în casa mea în acea zi. Să fii singurul supravieţuitor e iadul pe pământ, Grens! Şi o să

termin, în cele din urmă, ceea ce ei probabil ar fi trebuit să termine atunci – pentru că n-o să vă las să mă vârâţi în vreo nenorocită de închisoare sau un nenorocit de ospiciu.

Apoi a ridicat pistolul.

Cu aceeaşi încetineală exagerată cu care trăsese piedica.

Şi a tras.

Deasupra lui. Pe lângă el. Ewert Grens a văzut asta – însă întăririle de afară n-aveau cum. Cu toate că se năpusteau spre ea. Aşa încât au făcut ceea ce se presupunea că trebuie să facă – au împuşcat făptaşul care se vedea la fereastră.

Ea a căzut în faţă, în braţele lui.

Ewert Grens ţinea în braţe trupul neînsufleţit, îi mângâia duios obrazul care încă era cald.

Curând avea să iasă încă o dată din locuinţă cu ea în braţe.

Şi ea avea să-şi rezeme capul greu pe umărul lui.